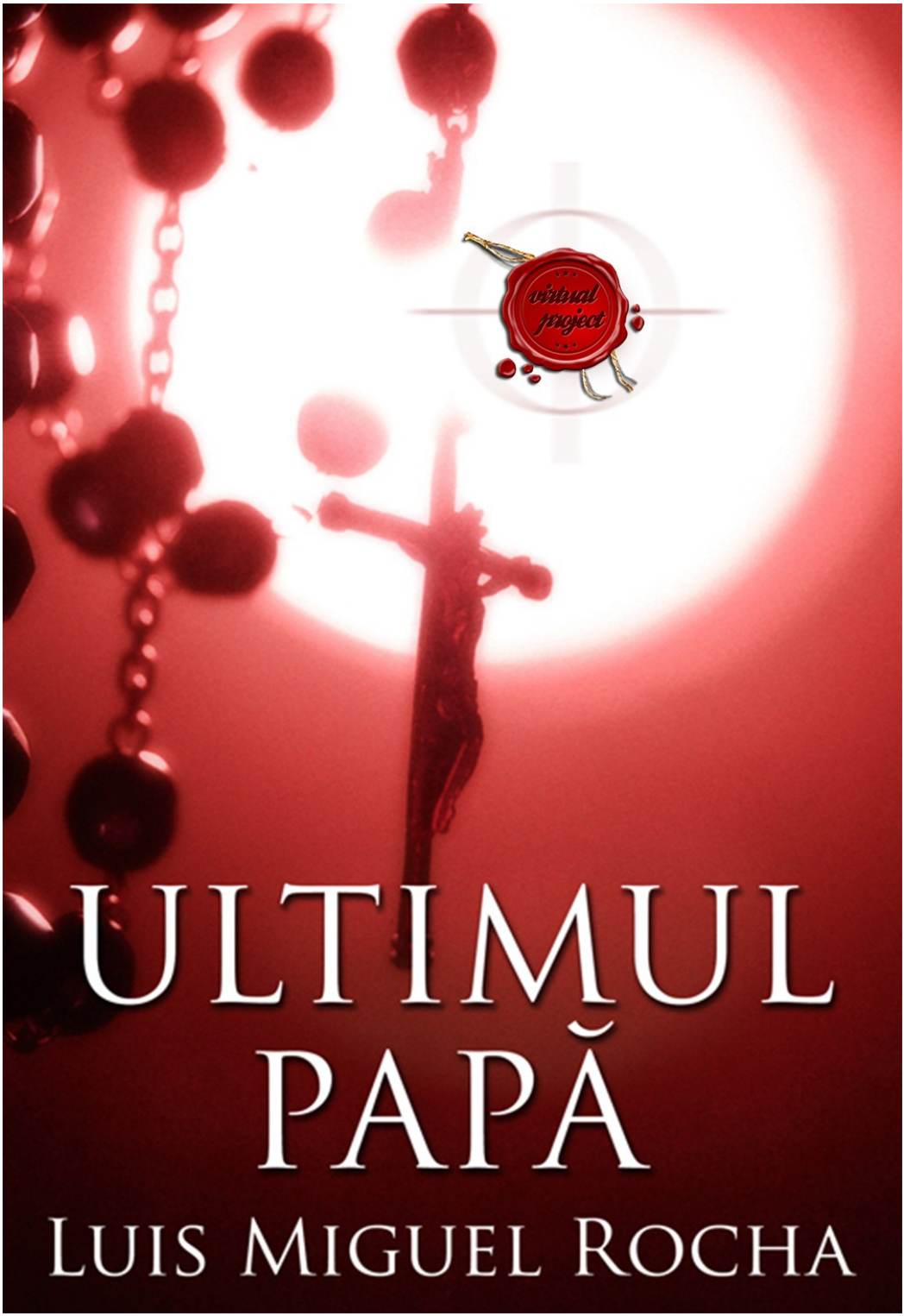
virtual project
ULTIMUL PAPĂ
LUIS MIGUEL ROCHA

LUÍS MIGUEL ROCHA

Seria VATICAN

Volumul 1

ULTIMUL PAPĂ

Original: O Último Papa (2006)

Traducere din limba portugheză:
SIMINA POPA

virtual-project.eu

TRITONIC

2009

Iar pentru Sfinţia Ta, Părinte Patriarh,
Coroana lui Hristos şi zilele lui Hristos.

Sora Lúcia către Albino Luciani,
Coimbra, 11 iunie 1977

Să vă ierte Dumnezeu pentru ce aţi făcut cu mine.

Albino Luciani către cardinalii care l-au ales Papă
în data de 26 august 1978

☩CAPITOLUL 1

ANUL DOMNULUI MMVI

De ce aleargă un om? Să presupunem că acest om despre care vorbim este generalizarea întregii specii, acela care îi reprezintă pe toţi, totul, toţi fără excepţie, dat fiind că ea nu există în cazul acesta, excepţia, se înţelege. Dar întrebarea rămâne, ce îl face să alerge? În sensul strict al expresiei, un picior vine înaintea celuilalt, piciorul drept îi urmează celui stâng sau viceversa, nu există întâietate când vine vorba de corpul omenesc. Să fie pentru plăcerea suferinţei în sine, toate acele sute de muşchi muncind în favoarea unei bunăstări fizice şi psihologice de care se va beneficia în urma exerciţiului? Pe unii, ceea ce îi pune în mişcare este gloria, secundele şi minutele în care parcurg terenul aduc victorii, bani şi faimă sau dezamăgiri, amărăciune şi lamentare. Pe alţii nu îi motivează decât pierderea unor kilograme în plus, cu scopul de a fi pe placul celorlalţi sau al lor înşişi, depinzând de gusturile fiecăruia. Oricum ar fi, suma tuturor temeiurilor are ca bază unul singur, toţi aleargă pentru viaţa lor, nimic altceva nu îi pune în mişcare.

Acelaşi temei îl are şi bărbatul care urcă în grabă scările imense din interiorul Arhivelor Secrete ale Vaticanului la aşa o oră târzie. Sutana neagră se pierde în lumina slabă din locul deloc secret ce adăposteşte de altfel documente care se vor secrete. Ţine în mână nişte hârtii îngălbenite de vreme, probabil motivul unei asemenea goane istovitoare. Aude un zgomot în contrast cu paşii lui, se alarmează, a venit de sus, a venit de jos, de unde a venit? i se citeşte pe faţă întrebarea. Se opreşte, se uită, ascultă, nu se mai aude nimic în afară de respiraţialui neregulată, sudoarea i se scurge pe chip precum un val de mare sărată. Să mergem, căci îl aşteaptă locuinţa ce i-a fost desemnată în cetatea Vatican, sau poate ar trebui să o numim ţară, pentru că până la urmă asta este, cu propriile reguli, legi, crez şi sistem politic.

Monsenior Firenzi este numele său. Ştim pentru că îl scrie în grabă la lumina slabă a lămpii de pe birou, însemne mâzgălite

rapid pe un plic mare, deja timbrat, în care pune hârtiile pe care le avea în mână. El este expeditorul, asta e clar, destinatarul nu se distinge, din cauza condiţiilor de iluminare despre care vorbeam şi pentru că Monsenior Firenzi aproape îşi lipeşte nasul de ce a scris pe plic, poate pentru că năduşeala i-a aburit ochelarii şi nu mai reuşeşte să-şi desluşească nici propriul scris. Odată terminată operaţiunea, închide plicul şi iese din încăpere.

Oare încotro se îndreaptă Monseniorul Firenzi la o oră atât de înaintată, căci iată clopotul Bazilicii Sfântul Petru bate deja ora unu noaptea? Liniştea se instalează din nou după bătaia clopotului. E frig, dar asta nu pare să îl afecteze pe acest servitor al Domnului, care înaintează cu repeziciune, ieşind la drumul care duce la Piaţa Sfântul Petru, minunăţia eliptică a lui Bernini, cu toate simbolurile ei creştine şi păgâne, deoarece artiştii nu sunt fideli unei singure arte sau credinţe, precum de altfel nimeni nu este. Monseniorul aude un zgomot. Se opreşte, simte sudoarea rece pe corp, respiraţia îi e întretăiată, nu e nicio îndoială, sunt paşi, poate ai vreunui gardian elveţian care îşi face rondul de noapte, dar mai bine ar fi să nu mai stea pe loc. Grăbeşte pasul Monseniorul, în drum spre cine ştie unde, cu un plic în mână la unu noaptea, o oră la care se doarme profund, dacă ar fi vorba de o noapte obişnuită, dar după câte se pare nu este, judecând după privirea lui. Mâinile îi sunt lipite de corp, protejând plicul. Ajuns în mijlocul pieţei, aruncă o privire în urmă. O siluetă întunecată se zăreşte în spate, nu e un gardian elveţian, cel puţin nu e îmbrăcat ca atare, poate nu e de serviciu, şi nu grăbeşte pasul precum Monseniorul Firenzi, care acum începe să fugă. Silueta neagră îşi continuă în acelaşi ritm mersul apăsat, nici repede nici lent, dar nu aleargă, cel care o face e doar Monseniorul, care priveşte din nou în urmă, cine l-ar vedea s-ar gândi că e nebun, însă nu e nimeni pe străzi la ora aceea, doar el şi silueta neagră, unul mergând, celălalt fugind, nu pare să fie vreo legătură între ei, dar de fapt cine ar putea spune cu siguranţă.

Monseniorul a ieşit din piaţă, iar acum merge pe Via della Conciliazone, Roma doarme somnul celor drepţi, al celor nedrepţi, aloamenilor de bine şi de rău, al celor săraci, bogaţi şi mai puţin bogaţi, al celor păcătoşi şi sfinţi, toţi au avut grijă să nu umble pe străzi în noaptea asta, cel puţin nu acolo, nu pe strada aceea, despre celelalte nu dăm socoteală acum.

Monseniorul domoleşte fuga, alege pasul grăbit, aproape fugind, fără să fie totuşi o fugă, se înţelege, silueta urmează acelaşi drum şi pare să mai reducă din distanţă, cu toate că nu aleargă. O scăpărare ca un fulger îi porneşte din dreptul mâinii. Aleargă cu toată viteza pe care vârsta şi încheieturile i-o permit unui Monsenior. Aleargă pentru viaţa lui, Monseniorul Firenzi, e o fugă pe viaţă şi pe moarte. Un zgomot surd îi înfundă urechile şi se sprijină de primul lucru pe care îl vede. A fost rapid, a şi trecut, un sunet straniu, slab, şi apoi nimic, nimic altceva. Silueta se apropie din depărtare, şi acum acel zgomot surd devine o durere pătrunzătoare în spate. Pune mâna unde îl doare, lângă umăr, sângerează, e sângele noii şi eternei alianţe între viaţă şi moarte, echilibrul sau dezechilibrul dintre membre şi organe. Paşii se aud din nou, silueta neagră e aproape, durerea străpunge din ce în ce mai adânc în corp.

— *Monsignor Firenzi, per favore.*

— *Che cosa desidera da me*? întreabă, aproape sfârşit.

— *Io voglio te*.[1] Scoate telefonul mobil şi vorbeşte într-o altă limbă, nu italiană, o limbă mai degrabă din est. Monseniorul Firenzi zăreşte tatuajul care i se dezvăluie pe încheietură, reprezentând un şarpe. În câteva secunde o dubă neagră apare lângă cei doi, geamurile fumurii nu lasă să se vadă dacă mai este cineva înăuntru în afară de şofer. Bărbatul îl apucă pe Monseniorul suferind şi îl bagă în dubă, fără să îl bruscheze, ci ca şi cum ar fi un sac uşor. *Non si preoccupi. Non sta morendo*.[2]

Înainte de a intra în maşină bărbatul şterge suprafaţa de care se sprijinise Monseniorul după ce primise glonţul ţintit cu precizie în umăr. Monsenior Firenzi îl urmăreşte cu privirea, durerea îi străbate corpul, *deci asta se simte când eşti împuşcat,* se gândeşte. Bărbatul şterge urmele a ceea ce s-a întâmplat acum doar câteva secunde, ceironie, să ştergi urmele, ce ironie, apoi Monseniorul priveşte obiectul de care s-a sprijinit cu câteva secunde în urmă, un minut, dacă a fost chiar un minut, ce contează, mii de ace îi chinuiesc corpul şi se trezeşte vorbind în portugheză. În momente ca acestea îţi zboară gândul acasă.

— Să mă ierte Dumnezeu.

---

[1] *Monsenior Firenzi, vă rog./ Ce vreți de la mine*?/ *Pe tine te vreau.* (trad. din lb. italiană. n.t.).

[2] *Nu-ți face griji. Nu o să mori.* (trad. din lb. italiană. n.t.).

Totul e gata, bărbatul intră în dubă, pornesc, nici prea repede nici prea încet, să nu trezească suspiciuni, sunt profesionişti, ştiu ce fac şi cum să facă, dar nu sunt infailibili, asta numai Dumnezeu poate fi şi numai atunci când vrea. Strada revine la liniştea iniţială, nimic în neregulă, curăţenia a fost bine făcută, nicio urmă de sânge pe cutia poştală de care s-a agăţat Monseniorul.

☩CAPITOLUL 2

ALBINO

Viaţa şi moartea fiecăruia dintre noi
au influenţă asupra celorlalţi

Romani, 14:*7*

29 septembrie 1978

Dacă pentru unii rutina e o roată care macină şi ucide, distruge şi amărăşte, toată acea reprezentaţie întotdeauna la fel, secunde, minute, săptămâni, zile şi ni se dă de înţeles scenariul repetitiv prin care vom trece din nou ca o roată care macină şi ucide, distruge şi amărăşte, toată acea reprezentaţie întotdeauna la fel, secunde, minute, săptămâni, zile, şi ni se dă de înţeles scenariul...

Pentru alţii este o necesitate, un curs deviat doar de ceva diferit, o schimbare bruscă sau treptată, un factor străin care poate aduce un element nou într-un plan care nu trebuie modificat sub nicio formă, însă viaţa este la fel de meschină şi cu unii şi cu alţii, schimbând ceea ce le place unora şi păstrând ceea ce nu e pe placul altora.

Dar sora Vincenza nu se plânge, de douăzeci de ani în serviciul aceluiaşi Albino Luciani, aceasta este voia Domnului, cine suntem noi să ne îndoim de ea, şi voia Domnului a vrut ca după toţi aceşti ani să le schimbe reşedinţa. Şase sute de kilometri le separă pe una de cealaltă, pe oraşul lor de acesta, dar nici măcar acum nu se plânge venerabila soră Vincenza, ea e deja în picioare la această oră din zori,patru şi douăzeci şi cinci, ca să fim mai exacţi. Face parte din rutină, din binecuvântata rutină, cu care deja s-a obişnuit, de-o lună, în acest nou cămin. Duce în mână o tavă de argint, pe care are o cafetieră, o ceaşcă şi o farfurioară, şi pe care o va lăsa la uşa camerei lui Albino Luciani. De la operaţia de sinuzită făcută

acum mulţi ani, el încă se trezeşte cu un gust amar, are nevoie de cafeaua pe care Vincenza i-o aduce în fiecare dimineaţă, străbătând coridorul spre camera lui. Cu coridoarele încă nu s-a obişnuit sora Vincenza, sunt lungi şi late, slab iluminate în timpul nopţii, o să îi spună lui Don Albino. Fiecare piatră, fiecare statuie, pictură şi tapetele bogat ornate sunt impregnate de o istorie de secole, care atârnă din pereţii impunători, iar toate astea o sperie pe sora Vincenza. Cât pe ce să ţipe când a trecut pe lângă un heruvim, care i-a părut pentru o secundă a fi un copil ascuns gata să facă o năzbâtie. *Ce ameţită sunt,* se gândeşte sora, nicicând n-a călcat picior de copil pe aceste coridoare, cel puţin din câte se ştie. Măreţia acelui loc îi impresionează până şi pe cei mai stoici, şi cu atât mai mult pe sora Vincenza care, dacă nu ar fi fost vorba de Albino Luciani, nici că ar fi fost acolo, dis-de-dimineaţă, pe un coridor care arată cu totul altfel în timpul zilei, când locul capătă o viaţă interesantă şi înălţătoare.

Dar dedicata soră Vincenza este responsabilă pentru tot ce ţine de viaţa alimentară şi medicală a lui Albino Luciani, partea medicală însemnând simpla administrare a medicamentelor şi injecţiilor şi nu diagnosticarea efectivă a bolilor, asta este de competenţa domnilor doctori care îi fac vizite asidue lui Albino, un bărbat care întotdeauna a dat corpului importanţa cuvenită. Însă medicul său este în continuare acelaşi care îl consulta şi la reşedinţa anterioară, doctorul Giusseppe de Rós, care acum parcurge şase sute de kilometri din două în două săptămâni ca să îşi viziteze pacientul său preferat, ce devine mai viguros odată cu vârsta. Aceasta o bucură pe Vincenza ca pe o soţie devotată, dar aici nu se pune problema de aşa ceva, e doar un exemplu pentru a ilustra cât de bine se înţeleg cei doi. Albino Luciani este un om bun, care a tratat-o întotdeauna politicos şi afectuos şi care o consideră mai degrabă prietenă decât un ajutor, departe de el dorinţa de a avea aşa ceva, de aceea a adus-o cu el când s-a instalat în noua reşedinţă, mult mai mare decât cealaltă, mult mai fastuoasă, lucru care îl stânjeneşte, nefiind prea pasionat de luxuri mundane, poatemai degrabă spirituale, dar cu timpul va avea grijă să scape de luxuri şi să aranjeze casa, preferă să nu îi spună palat, pe gustul său.

Un atac cardiac suferit acum mai puţin de-un an o lăsase pe sora Vincenza la pat într-un spital, dar în ciuda sfaturilor

medicilor care insistau să nu se întoarcă la muncă, ci doar să supravegheze munca altora, de preferinţă stând jos, ea s-a făcut că nu aude şi a continuat să aibă grijă de Albino Luciani personal, după cum o vedem traversând dis-de-dimineaţă coridorul cu tava în mână, sau după cum ar putea confirma oricare dintre colegele de muncă. Pentru că s-a alăturat Congregaţiei surorilor Maria Bambina, care au grijă de reşedinţă şi a fost primită de Maica Superioară Elena şi de surorile Margherita, Assunta, Gabriella şi Clorinda. Oricum, niciuna dintre ele nu se ocupă de nimic care să aibă de-a face cu Albino, numai Vincenza are grijă, cu mâini de maestru şi delicată afecţiune.

Acum că a ajuns la uşa camerei lui Albino, pune tava pe o măsuţă aşezată acolo special pentru asta şi bate la uşă de două ori. O dată, de două ori.

— Bună dimineaţa, salută cu voce tare.

Aşteaptă salutul reciproc, dar nu i se răspunde decât cu tăcere. Ciudat. Sora Vincenza apropie urechea de uşă, dar nu reuşeşte să audă nimic din partea cealaltă. Se gândeşte dacă să mai bată o dată, dar până la urmă se hotărăşte să nu, *e prima dată când domnul Luciani doarme târziu*, se gândeşte, *îl las să se mai odihnească puţin.*

Se îndepărtează în linişte spre camera ei unde va spune prima rugăciune matinală.

Este patru şi jumătate dimineaţa.

✣

Să ne îndreptăm atenţia către acest bărbat care se tot foieşte în patul lui cu saltea moale, care bodogăne şi iar bodogăne foindu-se de pe o parte pe alta nereuşind să doarmă, lucru ce ni se întâmplă multora, toţi la un moment dat trecem prin drama de a nu reuşi să găsim poziţia confortabilă ca să putem adormi, dar de fapt asta ţine de lipsa somnului şi nu de poziţie. Dar ceea ce îl deosebeşte pe acest bărbat de alţii este că de obicei doarme la orice oră din zi sau dinnoapte, în orice condiţii. Astfel este sergentul Hans Roggan, calculat, metodic, cumpătat, stăpân pe sine. Azi a venit mama lui să îl vadă. Au luat cina împreună şi probabil cafeaua pe care a băut-o atunci nu îl lasă acum să doarmă, dar nu prea e convins, dat fiind că de obicei cafeaua nu are niciun fel de efect asupra lui.

Se hotărăşte să se scoale, *nu vrei să vii, nu veni,* îşi spune, *n-o să stau aici să te tot aştept.* Deschide uşa dulapului şi îmbracă uniforma inventată de Jules Repond în o mie nouă sute paisprezece. Dacă peste câteva decenii ar fi ştiut că or să îi atribuie meritul lui Michelangelo, cine ştie dacă s-ar fi simţit onorat sau neîndreptăţit, fapt e că el a inventat-o, Jules Repond, nu sergentul Hans Roggan şi cu atât mai puţin Michelangelo, poate ideea le-o fi trecut şi altora prin minte, dacă ne gândim că vorbim despre uniformele Gărzii Elveţiene, din care sergentul face parte şi pe care o are în subordine în această răcoroasă noapte în care nu reuşeşte să adoarmă de la ora doisprezece, ora la care s-a culcat.

Sergentul Hans Roggan are slujba pe care şi-a dorit-o de mic copil. Să se înroleze în Garda Elveţiană, să îl servească pe Papă. Ca să ajungă aici a trebuit să treacă numeroase teste dificile, cum ar fi să ducă o viaţă disciplinată şi după învăţăturile Domnului, dar nu trebuie să uităm criteriile de bază cu care a fost hărăzit, să fie elveţian, necăsătorit, să aibă principii morale solide, să aibă peste un metru şi şaptezeci şi cinci, vârsta între nouăsprezece şi treizeci de ani, dar mai ales, criteriul esenţial, să fie catolic.

El nu ar reuşi niciodată să păteze imaginea neînfricaţilor soldaţi ai lui Papa Iulius al II-lea[3]. L-ar proteja pe Papă, oricare ar fi el, cu preţul vieţii, precum cei o sută optzeci şi nouă de helveţi fondatori ai Gărzii, care l-au apărat pe Clement al VII-lea contra o mie de soldaţi spanioli şi germani la atacul asupra Romei din 6 mai 1527. Doar patruzeci şi doi au supravieţuit, aceia care sub comanda lui Hercule Göldli l-au adăpostit pe Papă în castelul Sant'Angelo, folosindu-se de *Passetto,* un pasaj secret construit pe timpul lui Papa Alexandru al VI-lea, care leagă Vaticanul de Castel. Restul au murit eroic, răpunând aproximativ opt sute de inamici. Aceasta este moştenirea pe care Hans o poartă şi o contemplă zilnic, când îmbracă uniforma. Este o mândrie care îi umple sufletul în fiece zi, mai puţin astăzi, căci este prost dispus dincauza insomniei, apărută din motive neconcordante şi neconcludente, dacă există neconcordanţă şi neconcludenţă pe lume.

Hans este responsabilul pentru siguranţa Vaticanului în această noapte. Planul de apărare se rezumă la câteva ronduri

[3]Papa Iulius al II-lea (1503-1513) a întemeiat Garda Elveţiană (n.t.).

pe la punctele cheie dintre zidurile oraşului şi santinele plasate la căile de acces mai emblematice şi relevante. Papa Ioan al XXIII-lea a desfiinţat practica celor două santinele de noapte permanente din faţa camerei sale, de aceea cel mai apropiat gardian se află la capul scărilor celei de-a treia Terase, *Terza Loggia,* într-o poziţie pur simbolică, fiind un loc rar frecventat, chiar şi pe timpul zilei. Orice expert, şi mulţi se pretind a fi, versaţi în cele mai diverse domenii, ar spune că orice persoană cu intenţii rele ar intra cu uşurinţă în Vatican – şi este adevărat.

Hans intră în biroul lui şi se aşază la masa de scris. Deschide un dosar şi îl răsfoieşte, sunt facturi nerezolvate pe care va trebui să le predea şefului său mai târziu în cursul dimineţii, dar după câteva momente de întors hârtiile de pe o parte pe alta se opreşte şi închide dosarul. Nu reuşeşte cu niciun chip să se concentreze, sunt bizareriile vieţii, lucruri care ne spun că e bine câteodată să spargem rutina, sau dacă nu noi, atunci ceva invizibil, o mână care să ne zgâlţâie, o voce care să ne ordone să nu facem aşa cum obişnuim.

— Ce naiba... mormăie. Mai bine ies puţin la aer.

Iese din birou fără măcar să închidă uşa şi părăseşte clădirea Gărzii Elveţiene, se plimbă prin grădinile interioare din apropiere, apoi se îndreaptă către piaţă. Trece pe lângă doi gardieni aşezaţi pe nişte scări, fiecare dormind pe-o parte.

Se pare că numai eu nu reuşesc, îşi zice. Îi bate pe umăr să se trezească, iar cei doi sar în picioare, speriaţi.

— Ne scuzaţi, domnule sergent.

— Să nu se mai întâmple, spune Hans pe un ton răspicat. Ştie că oamenii lui au avut o lună de muncă grea. Giovanni Batista Montini, cunoscut ca Paul al VI-lea, s-a stins acum ceva mai mult de o lună, pe 6 august 1978, la reşedinţa papală de vară, Castelul Gandolfo. Funeraliile unui Papă se prelungesc de-a lungul mai multor zile, Garda nu are voie să lase corpul neînsufleţit al Papei neprivegheat, patru oameni stau la extremităţile catafalcului fără întrerupere. Şi apoi urmează nesfârşitele perindări ale personalităţilor mondiale şi şefilor de stat care apar pentru a aduce un ultim omagiu.

După funeralii încep pregătirile pentru Conclavul care trebuie să fie perfect ermetic. Zilele libere sunt anulate, iar munca se dublează. Conclavul a fost stabilit pentru data de 25 august, exact la douăzeci de zile de la moartea Papei, chiar la limita

perioadei maxime permise de douăzeci şi una de zile, dar cu toate că nu a ţinut mult şi s-a terminat în ziua următoare, Conclavul e întotdeauna urmat de acea frenezie în jurul noului Papă şi abia de puţin timp lucrurile şi-au reluat cursul normal.

Hans îşi reia plimbarea prin oraş, lăsând în urmă gardienii somnoroşi. *Numai eu n-am somn.*

Nu se poate abţine să nu simtă că tot ce îl înconjoară îi aparţine. În depărtare deja se vede obeliscul lui Caligula, chiar în mijlocul pieţei eliptice proiectate de Bernini. Istoria lumii e ironică uneori, realizările unui nebun tronează chiar în centrul celui mai sfânt loc din lumea catolică. Îşi urmează drumul calm, simţind adierea rece pe faţă, când ceva îi atrage atenţia. La stânga se înalţă Palatul Apostolic, iar la etajul al treilea luminile de la camera Papei sunt aprinse, se uită la ceas, este patru şi patruzeci de minute dimineaţa.

Papa ăsta se trezeşte devreme. Îşi aduce aminte că atunci când se întorcea de la cina cu mama lui, încă nu era ora unsprezece, şi luminile tot aşa erau. Zelos, ca un gardian elveţian veritabil, decide să se întoarcă la cei pe care îi prinsese dormind. Îi găseşte acum stând de vorbă, sergentul le alungase somnul de tot.

— Domnule sergent, au salutat amândoi.

— Ia spuneţi-mi, Sfinţia Sa a stins luminile în cameră noaptea asta?

Cât unul dă din umeri în semn că nu ştie, celălalt răspunde fără şovăială.

— Pe timpul turei mele luminile nu s-au stins.

Hans ştie că, deşi i-a prins dormind adânc, nu puteau să fi dormit mai mult de câteva minute.

— Ciudat, rosti sergentul.

— Sfinţia Sa obişnuieşte să aprindă luminile cam pe la ora asta. Dar noaptea asta nu le-a stins, a adăugat gardianul. Probabil lucrează la schimbările acelea care vor avea loc pe aici.

— Asta nu ne priveşte, schimbă sergentul subiectul. Totul în ordine?

— Totul în ordine, domnule sergent.

— Foarte bine. Atunci pe curând. Fiţi cu ochii în patru.

Se întoarce la clădirea Gărzii, în sfârşit simte pleoapele grele, încă mai poate să apuce câteva ore de somn. Priveşte din nou către luminile aprinse de la camera Papei.

Chiar s-au schimbat lucrurile pe aici, gândi sergentul, schiţând un surâs. Acum va adormi, totul este cum trebuie să fie.

✣

Au trecut deja cincisprezece minute de când sora Vincenza a lăsat tava de argint pe măsuţa de la uşa camerei lui Albino Luciani, şi dacă ne aducem bine aminte de teama ei de a străbate nefastul coridor, iată că trebuie să îl străbată din nou. E ora la care trebuie să îi dea lui Albino medicamentele pentru tensiunea scăzută. Medicaţia lui nu e foarte complicată, Vincenza trebuie doar să se asigure că Albino îşi ia vitaminele după toate mesele şi la culcare îi face o injecţie pentru a-i stimula glanda suprarenală. După ce îi dă pastilele pentru tensiune, în fiecare zi, cu religiozitate, între patru şi jumătate şi cinci, Albino îşi face baia de dimineaţă, îşi exersează engleza cu ajutorul unui curs pe casete audio, asta de la cinci până la cinci şi jumătate, nu vom folosi din nou sintagma „cu religiozitate”, dar e ca şi cum ar fi, dacă socotim că rutina este imuabilă, cel puţin până acum. Apoi, Albino îşi face rugăciunile în capela sa privată până la şapte, sunt aceiaşi paşi ca şi în vechea reşedinţă, deşi aceea era mult mai modestă.

Când ajunge la uşa camerei lui Albino, Vincenza observă că, ciudat, tava de argint cu cafetiera, ceaşca şi farfurioara sunt tot acolo unde le-a lăsat acum câteva minute. Ia capacul ca să verifice dacă mai e plină cafetiera, cafeaua e neatinsă. În douăzeci de ani de când îi este alături lui Albino Luciani, niciodată nu s-a întâmplat aşa ceva, şi niciodată nu a omis să îi răspundă salutului de bună dimineaţa cu un vesel *Bună dimineaţa, Vincenza.*

De fapt, lucrurile stăteau altfel înainte să se mute, Vincenza bătea la uşă şi intra direct cu cafeaua, pe care i-o servea lui Albino chiar din mâna ei. Un obicei pe care noii asistenţi şi consilieri l-au dezaprobat cu vehemenţă, considerându-l o violare a protocolului, astfel încât, ca să fie toată lumea împăcată, s-a ajuns la un compromis: Vincenza avea să continue să îi aducă cafeaua în fiecare dimineaţă, dar aveasă o lase la uşa lui Albino, aşa cum am văzut-o făcând cu sârguinţă. Îşi apropie din nou urechea de uşă, nu se aude niciun zgomot, nicio mişcare, se întreabă dacă să mai bată iar, încearcă totuşi timid.

— Bună dimineaţa, şopteşte temător. Face câţiva paşi înapoi, gândindu-se ce să facă. Când eram acasă, intram şi nu aveam

reguli din astea. Se uită la uşă. Pe dedesubt se vede lumină. Albino s-a trezit. Bate iar, acum cu mai multă convingere şi fără ruşine, aşa, femeie.

— Domnule Luciani, strigă.

Niciun răspuns. Iar bate, acelaşi lucru. N-are de ales, singura soluţie e să intre în camera lui Albino, împotriva tuturor regulilor acestui cămin. Pune mâna pe clanţa aurită şi apasă.

— La naiba cu consilierii şi protocolul lor.

Intră tiptil şi îl vede pe Albino în pat, rezemat de pernă, cu ochelarii pe nas, cu nişte hârtii în mână şi capul înclinat pe partea dreaptă. Expresia veselă şi surâsul încântător cu care Albino a obişnuit-o pe Vincenza şi pe toţi cei care îl înconjurau fuseseră înlocuite cu o grimasă agonizantă. Vincenza se apropie de Albino cu inima bătându-i mai să-i spargă pieptul. Nu e o privelişte adecvată pentru o cardiacă, dar chiar şi aşa, cu ochii înlăcrimaţi, Vincenza, curajoasa Vincenza îi ia mâna lui Albino în mâinile ei ca să îi verifice pulsul. Unu, doi, trei, patru, cinci secunde, închide ochii rostind în gând o rugăciune, în timp ce lacrimile îi scaldă chipul.

— O, Doamne.

Trage de cordonul care atârnă deasupra patului lui Albino şi se aude sunând un clopoţel prin celelalte camere.

Trebuie să mă duc să le anunţ pe surori, se gândeşte tremurând de adrenalină şi nervi. *Nu, mai întâi îl chem pe părintele Magee. Nu, el doarme sus la mansardă. Cel mai bine îl chem pe părintele Lorenzi.*

Clopoţelul nu se mai aude, dar oricât de ciudat ar părea, nu sare nimeni în ajutorul Vincenzei, ca şi cum li s-ar fi spus tuturor că azi nu contează cine trage clopotul, cine vrea, să se scoale, sau Albino să se descurce şi singur. Iese fugind din cameră şi fără să se gândească, deschide uşa dormitorului părintelui Lorenzi, care este aproape de camera lui Albino, uitând de toate regulile de etichetă şi protocol, la naiba cu ele, secretarul lui Albino, părintele John Magee, doarme la mansardă până când camera sa, de asemenea lângă cea a lui Albino, va fi renovată.

— Părinte Lorenzi! Părinte Lorenzi! strigă ea.

Lorenzi se trezeşte buimac.

— Ce e? Ce se întâmplă? Când se dezmeticeşte, o vede pe sora Vincenza cu mâinile încleştate de pijamaua lui, plângând. Ce s-a întâmplat, Vincenza? S-a întâmplat ceva?

— Părinte Lorenzi, Domnul Albino... Părinte, Papa e mort.

Data de douăzeci şi opt septembrie a rămas în istorie ca ziua morţii lui Albino Luciani, Papa Ioan Paul I.

☩CAPITOLUL 3

Pentru Sarah Monteiro, nimic nu se compară cu metropolitana Londră, pe care o survolează acum, aşteptând să ajungă la casa ei din Belgrave Road. Avionul vine din Portugalia, de la Lisabona, şi acum a început deja manevrele de coborâre, acele interminabile înclinări când pe o parte când pe cealaltă, de mai bine de jumătate de oră. Dar pe Sarah Monteiro nici că o deranjează. Se întoarce după cincisprezece zile de vacanţă acasă la părinţi, tatăl căpitan în armată şi mama profesoară de engleză, de aici şi *h*-ul adăugat frumosului nume Sara, influenţă de pe linia maternă britanică, precum şi de la ataşamentul faţă de tot ce e britanic. Nici nu se pune problema că nu i-ar plăcea Portugalia, e o ţară rafinată şi de vis, dar încă departe de ce ar trebui să fie în ceea ce priveşte identitatea. În ciuda vârstei înaintate a graniţelor ei, revoluţiile au fost multe, dar schimbările puţine. Lăsând acestea la o parte, pentru Sarah Portugalia e o oprire obligatorie de două sau trei ori pe an, în afară de Crăciunuri, mai ales de când părinţii se mutaseră în Alentejo[4], într-o fermă aproape de Beja, iar aerul acela de ţară, mult diferit de cel din capitala britanică, este ceva de care nu se mai poate lipsi.

Avionul aterizează, am putea spune chiar lin, deşi indiferent de cât de lină ar fi o aterizare, implică întotdeauna o serie de zdruncinături şi smucituri. Cu toate că mai durează cel puţin vreo douăzeci de minute până să ajungă la pasarela de debarcare, deja toţi pasagerii s-au ridicat şi se înghiontesc să îşi scoată bagajele de mână ca să fie primii care ies din avion.

— Am aterizat pe Aeroportul Heathrow, este ora şase şi jumătate, aceeaşi oră ca în Lisabona. În capitala britanică sunt douăzeci şi unu degrade Celsius, vă rugăm să rămâneţi aşezaţi şi cu centurile de siguranţă legate până la oprirea completă a avionului. Vă mulţumim că aţi ales Compania noastră, spuse stewardesa, dar cine o asculta? Doar vreo două sau trei persoane, printre care şi Sarah, obişnuită cu îmbarcările şi debarcările din avion, dacă nu de la călătoriile în Portugalia

[4]Alentejo – regiune din zona de centru-sud a Portugaliei (n.t.).

unde îşi vizitează părinţii, de la alte destinaţii, alte capitale şi oraşe, îndatoriri de serviciu ale unei corespondente pentru diferite ziare şi televiziuni din Europa, la Londra. O profesie interesantă, să te plătească străinii ca să dai veşti din oraşul tău. Mai are două zile de vacanţă înainte de a se întoarce la acel du-te vino după ştiri, la alergătura continuă în căutarea noutăţilor bombastice, sângeroase, anormale.

Acum avionul s-a oprit în sfârşit şi pasagerii se grăbesc să iasă pe la uşa din faţă. A venit momentul să îşi ia telefonul mobil şi bagajul de mână şi să iasă. Pe drum spre ieşire îi sună pe părinţii ei să le spună că a ajuns cu bine, vor vorbi mai târziu pe internet, când ajunge acasă. Străbate coridoarele lungi, mochetate în verde şi negru şi se aşază la coada pentru verificarea paşaportului la intrarea în ţară. Sunt procedee legale pe care orice ţară suverană le inventează numai pentru ea, dar până la urmă ajung să se înţeleagă toţi unii cu alţii, altfel nu s-ar mai putea călători nicăieri, dacă ne-am închide uşile unii altora, ceea ce câteodată se mai şi întâmplă. Cetăţenii Uniunii Europene, Elveţiei şi Statelor Unite într-o parte, cetăţenii de altă naţionalitate în cealaltă parte, toţi cu paşaportul sau documentul echivalent în mână. E rândul lui Sarah, aşteaptă după linia galbenă, ca să nu invadeze spaţiului domnului cu ochelari din faţa ei, sau ca să nu îl deranjeze pe funcţionarul de la ghişeu.

Next, please. Următorul, vă rog, bărbatul e prost dispus, ar fi putut să aleagă şi ea alt ghişeu, funcţionara de lângă pare mult mai simpatică, se vede după cum zâmbeşte, dar asta este, nu mai poate da înapoi, îi întinde paşaportul cu un surâs cât poate de prietenos.

— Ce bine e să te întorci acasă. Cum a mai fost timpul pe aici? întrebare de complezenţă, doar ca să facă puţină conversaţie.

— Nu îmi dau seama de aici, răspunde bărbatul. Sigur s-a trezit cu faţa la cearşaf, sau cearta cu iubita lui, dacă ea există, trebuie să fi fost gravă, altfel poate problema e lipsa iubitei, şi atunci probabil că este veşnic prost dispus.

— E ceva în neregulă cu paşaportul dumneavoastră.

— Poftim? Cum aşa?

Dacă e o problemă cu paşaportul ar putea să arate buletinul, dar n-a fost niciodată nicio problemă, ce ar fi putut să se întâmple acum?

— Prostiile astea de calculatoare.

Telefonul de la ghişeu sună şi funcţionarul ursuz răspunde. Horatio, numele lui, după cum arată plăcuţa cusută de haină, ascultă interlocutorul.

— Da, dar nu validează paşaportul. Ascultă din nou, apoi închide. Până la urmă e totul în regulă. Puteţi trece.

— Mulţumesc.

Ciudat, nebunul ăsta chiar a enervat-o, acum mai lipseşte doar să dea peste un taximetrist la fel, ca să aibă o seară perfectă. Trebuie doar să îşi mai aştepte bagajul, încă vreo oră probabil, asta dacă nu i l-or fi pierdut.

☩

La postul de comandă, undeva în aeroport, un calculator dă o alarmă. Un funcţionar, un tânăr de vreo douăzeci de ani, ca să afirmăm cu certitudine ar trebui să îl întrebăm, dar acum nu e momentul, trebuie să verifice alarma care clipeşte pe ecranul calculatorului. În munca noastră de toate zilele, în cazul de faţă în munca lui, întotdeauna se întâmplă câte ceva, tânărul este îmbrăcat cu o cămaşă albă şi pantaloni negri, tresele de pe umeri indică faptul că este agent de poliţie, iar în acest moment investighează originea alarmei care încă atenţionează intermitent. S-a declanşat de la un paşaport falsificat sau nevalid sau expirat. Se uită la camera de supraveghere, o femeie frumoasă, înjur de treizeci de ani, se află la ghişeul numărul unsprezece, al lui Horatio, un văduv nesuferit, dar scrupulos, nimic nu trece de el dacă nu e aşa cum trebuie, de aceea, tânărul trebuie să anuleze alarma şi să îl lase pe funcţionar să facă restul. Dar procedura de întrerupere a alarmei nu funcţionează, niciodată nu se mai întâmplase, cel mai bine e să îl cheme pe şeful lui.

— Domnule!

Un bărbat grizonat, trecut bine de cincizeci de ani, se apropie de el şi se apleacă spre ecranul calculatorului.

— Da, John.

John îl cheamă pe tânărul nostru. N-am fi ghicit niciodată aşa un nume vulgar.

— Nu reuşesc să dezactivez alarma, şi nu înţeleg de ce.

— Ia să văd.

Bărbatul se uită la datele care apar pe ecran, tastează ceva şi îi apar nişte informaţii, mai exact, numele lui Sarah Monteiro şi câteva date listate foarte rapid.

— Stai liniştit, John, mă ocup eu. Bărbatul se îndreaptă către telefon şi ridică receptorul. Bună, Horatio, sunt Steve. Las-o să intre. Da, n-are nimic, las-o să intre, e totul în regulă. Întrerupe convorbirea şi fără să lase receptorul jos, telefonează din nou: Tocmai a ajuns.

☩

Nici n-a fost aşa greu, după doar jumătate de oră e deja în taxi, pe care l-a luat de la terminalul doi, gata să plece acasă.

— *Belgrave Road, please,* şi adaugă numărul casei pe care nu îl vom dezvălui din motive de intimitate, la fel de bune ca oricare altele. Încă jumătate de oră sau patruzeci de minute, depinde de trafic, şi va putea să facă mult dorita baie cu spumă care dă pe-afară din cadă, săruri balsamice pentru a îndulci atmosfera, căpşuni şi vanilie, un amestec efervescent care destinde muşchii şi calmează spiritul, asta în cazul în care s-ar nelinişti vreodată.

O iau pe lângă Gara Victoria, întotdeauna înţesată de lume, şi intră pe Belgrave Road, plină de hoteluri ieftine de-o parte şi de alta, şi cu ambele trotuare aglomerate de oameni încărcaţi cu valize. O stradă tipic londoneză, aproape toate casele au cele două coloane care susţin porticul, câte una de fiecare parte, unele sculptate, imitând corinticul, altele drepte, depinzând de gustul constructorului sau al proprietarului, case vechi de sute de ani, victoriene, fără îndoială, dar impecabile în ce priveşte zugrăveala recentă, asta la cele care nu au faţada din cărămidă castanie.

Taxiul merge până aproape de capătul străzii. Aproape de uşa ei, şoferul se vede nevoit să frâneze brusc, Sarah cât pe ce să se lovească de geamul despărţitor din maşină, menit să îl separe pe taximetristde clienţii periculoşi. O maşină neagră cu geamuri fumurii se băgase în faţa lor pe neaşteptate şi acum rămâne oprită, fără să îi pese dacă mai e cineva în spate. Şoferul din emblematicul taxi londonez claxonează înfuriat.

— *Move on,* strigă către cel din faţă, în continuare nemişcat. *Get the fuck out of the way*![5]

[5]Mișcă-te. Dă-te dracului din drum! (trad. din lb. engleză).

În urma lui se formează o coadă din ce în ce mai mare. Se aud claxoane şi injurii ale şoferilor grăbiţi.

Şoferul maşinii staţionate deschide geamul şi îi adresează taximetristului englez un *Sorry, mate*[6], apoi îşi urmează drumul.

După câteva clipe taxiul opreşte în faţa uşii lui Sarah Monteiro, iar şoferul este destul de amabil încât să o ajute să îi scoată valiza din portbagaj. Îşi primeşte lirele cuvenite, pleacă spre alţi clienţi, alte destinaţii, alte lire sterline. Când intră în casă dă peste un munte de corespondenţă împrăştiată pe jos. Vederi de la colegi, facturi de plată, bineînţeles publicitate de tot felul şi de toate mărimile, şi multe altele pentru care nu are răbdare acum. Îşi duce valiza în dormitor, la primul etaj, se duce la baie ca să dea drumul la apă să umple cada şi se face comodă, doar e la ea acasă. Are nevoie de nişte lucruri din valiză şi o deschide, în mod ciudat, fără să trebuiască să o descuie. Îşi dă seama că n-a avut nevoie de cheie, vede că toate încuietorile sunt deschise şi totuşi ştie că le-a închis, ţine minte chiar unde, la ce oră, ce mai făcea în timpul ăsta, cu cine vorbea şi ce zicea când a închis-o. Înăuntru hainele erau răvăşite, cineva i-a deschis valiza între Aeroportul Portela şi Heathrow. Cel mai bine e să se ducă până acolo, o să o facă mâine, numai asta îi mai lipsea acum. Încearcă să îşi dea seama dacă lipseşte ceva, dar în afară de faptul că sunt toate răscolite, nu i se pare nimic în minus, cu atât mai puţin în plus.

Două minute mai târziu e deja în cadă, bucurându-se de amintita spumă şi de amintitele săruri, miere în loc de vanilie, care s-a terminat, dar efectul e acelaşi, relaxant, odihnitor, calmant, deja nu îşi mai aduce aminte nici de valiză, nici de funcţionarul prost-dispus de la aeroport.

Jos, în mijlocul acelui vraf de corespondenţă, se întrezăreşte colţul unui plic şi numele expeditorului, Valdemar Firenzi.

[6]Scuze, prietene (trad. din lb. engleză).

☩CAPITOLUL 4

S-ar putea spune multe despre tabloul pe care îl priveşte bărbatul acesta. Infanta Margarita în mijloc, de-o parte şi de alta a ei Isabel Velasco şi Agustina Sarmiento, doi pitici în partea dreaptă a tabloului, María Bárbola şi Nicolás Pertusato fără îndoială, acesta din urmă cu un picior sprijinit pe un mastin care doarme. În plan secund, în umbră, Duenna Marcela de Ulloa alături de un bărbat necunoscut, lucru greu de crezut când vine vorba de tablouri, pictorilor nu le stă în fire să introducă obiecte fără un rost anume în tablourile lor. Totul are o semnificaţie, iar dacă nu se ştie cine e, aşa a vrut artistul, şi el prezent în propria-i pictură, în partea stângă, exercitându-şi arta pentru eternitate, adică pictând nobilele figuri ale Regelui Filip al IV-lea şi soţiei lui, Mariana, reflectate într-o oglindă din spatele lui, altfel nu am fi reuşit să vedem ce se află pe pânza care apare cu spatele către privitori. Şi, în sfârşit, în plan îndepărtat, José Nieto de Velázquez, şambelan al reginei, tocmai ieşind pe uşă. Minunat tablou, fără îndoială, dar nu el ne interesează, ci bărbatul care îl priveşte. Trebuie specificat unde anume ne aflăm: este vorba de sala numărul trei din Muzeul Prado, în Madrid. E aproape ora închiderii, dar el nu se grăbeşte, ci îşi continuă contemplarea, aproape fără să clipească, opera lui Diego Velázquez, *Las Meninas*[7], perla muzeului.

— *Señor,* este ora închiderii. Vă rog să vă îndreptaţi spre ieşire, îl atenţionează politicos un tânăr paznic, căci trebuie să respectăm persoanele mai în vârstă, precum cea care priveşte tabloul pe care l-am descris. Paznicul este perseverent şi vrea să fie sigur că ordinul său, formulat ca o rugăminte, este îndeplinit. Îl cunoaşte din vedere din muzeu, chiar din acel loc, în care îl vede aproape zilnic cu ochiinedezlipiţi de tablou, ore în şir, turiştii vin şi pleacă, iar el rămâne acolo, ca un tablou care îl priveşte pe altul.

— Aţi admirat vreodată pictura aceasta? întreabă bărbatul.

Paznicul se uită în jur, nu mai e nimeni acolo, deci întrebarea probabil i se adresează.

[7]Tablou cunoscut și ca: *Doamne de onoare* sau *Familia lui Filip al IV-lea* (n.t.).

— Vorbiţi cu mine?

Bărbatul îl ignoră şi continuă să fixeze tabloul cu privirea.

— Aţi admirat-o vreodată? repetă.

— Păi sigur că da. Tabloul ăsta e ca *Mona Lisa* de la Luvru.

— Prostii. Spuneţi-mi ce vedeţi.

Paznicul se intimidează. Bărbatul pare să aibă o cultură peste medie, dacă lucrurile de genul ăsta se văd aşa, cu ochiul liber, să nu cumva să se facă de râs. În fiecare zi trece pe lângă tabloul acela, ştie că este valoros, dar nu şi de ce, e ca strada pe care locuieşti, ai impresia că aşa a fost dintotdeauna, cu acelaşi nume, de la începutul timpurilor. Oricum ar fi, e ora închiderii şi trebuie să îl scoată pe bărbatul acela de acolo, să facă o ultimă tură şi să se ducă acasă. Colegii lui vor rămâne să aibă grijă de muzeu, iar el încă mai are jumătate de oră până să ajungă la Tres Cantos[8], unde soţia îl aşteaptă acasă cu un delicios *cocido*[9], cu toate că el încă nu ştie.

— Chiar trebuie să ieşiţi, spuse mai hotărât de data asta, dar cu aceeaşi politeţe, bărbatul nu reprezintă nicio ameninţare, chiar dimpotrivă, pare doar hipnotizat de tabloul lui Velázquez care e frumos, după părerea lui, dar nu dezvăluie mai multe. Se uită mai atent la bătrân, *viejo,* şi observă mâna stângă tremurândă şi o lacrimă care se prelinge pe obrazul drept, cel mai bine e să îi facă pe plac şi să îi spună ceva.

— E un tablou frumos, *Las Meninas,* de Velázquez.

— Ştiţi cine sunt *Las Meninas*?

— Sunt copilele acelea din tablou.

— Prostii. *Las Meninas* sunt cele două de lângă infanta Margarita, Isabel Velasco şi Agustina Sarmiento. *Meninas* e un cuvânt portughez pe care familia regală îl folosea pentru a denumi doamnele de onoare ale infantei.

— Ah. Omul cât trăieşte învaţă.

— Pictorul pe care îl vedeţi e chiar cel care a pictat tabloul, şi care aşteaptă ca doamnele de onoare să o convingă pe infantă să pozeze pentru tablou. După cum vedeţi în reflexia din oglindă, partea cu Filip al IV-lea şi Regina Mariana e deja gata. Au adus piticii şi câinele ca să o convingă, dar ea nu s-a lăsat şi tabloul nu a fost terminat niciodată.

---

[8]Localitate în nordul Madridului (n.t.).

[9]Mâncare cu năut, specifică din Madrid (n.t.).

— Iertaţi-mă, dar tabloul a fost terminat. Doar e aici în faţa noastră.

— Ei, vreau să spun tabloul care se reflectă în oglindă.

— Ah. Dar asta poate fi adevărat sau nu, acuma, tabloul în sine e real.

— Mă refer la faptul că tabloul din tablou nu a fost niciodată terminat.

— Mă rog, dacă puneţi problema aşa, aveţi şi dumneavoastră dreptate.

— Vedeţi cum un simplu moft de copil schimbă cursul istoriei, împotrivindu-se unui tablou de familie.

— Dar a făcut posibilă realizarea unuia care totuşi e mai faimos decât celălalt de care vorbiţi.

— Cine ştie. Ce vreau să spun e că o decizie, într-un anumit moment, afectează o viaţă cu totul, o traiectorie a destinului, tot...

Bărbatul începe să tuşească şi aproape s-ar fi prăbuşit, dacă reflexul prompt al paznicului nu i-ar fi venit într-ajutor. În lipsă de ceva mai bun, îl ajută să se întindă pe podea.

— Mi s-a uscat gura, zice bătrânul respirând cu greu.

— Mă duc să aduc un pahar cu apă. Vin imediat, *señor.*

Paznicul iese în fugă din sala numărul trei a Muzeului Prado.Bătrânul, întins pe jos, scoate o hârtie din buzunarul hainei, o scrisoare mototolită, scrisă de mână, nu ştim dacă de el sau de altul, dar ştim că nu a scos-o ca să o citească. O lasă jos lângă el. Odată cu scrisoarea scoate şi o poză a lui Benedict alXVI-lea şi apoi mai caută ceva în alt buzunar, o legătură mică de catifea neagră pe care începe să o desfacă.

Apa nu e chiar ceva la îndemână într-un muzeu, aşa că paznicul nu se întoarce în sala în care îl aştepta bărbatul cu rapiditatea cu care şi-ar fi dorit, totuşi se întoarce, şi asta contează. Are în mână o farfurioară cu un pahar cu apă, ca să nu se verse pe jos. A anunţat un coleg prin staţie să vină să îl vadă pe *viejo,* dar când intră din nou în sală, nu mai e nimeni, în afară de bătrân, în aceeaşi poziţie în care îl lăsase. Se ghemuieşte lângă el şi observă că până la urmă nu e chiar cum îl lăsase, bătrânul nu mai mişcă, a rămas cu ochii deschişi, inerţi,mort. Întocmai, *viejo* a murit. Se ridică brusc, cât pe ce să îi cadă farfurioara şi paharul din mână. Cere ajutor prin staţie şi îşi face curaj să îl mai privească pe bărbat încă o dată. Ochii ficşi

sunt îndreptaţi către tabloul pe care îl contemplase ore în şir în timpul vieţii, iar pe jos, lângă el, e o scrisoare mototolită şi o seringă goală. Nu rezistă să nu se uite la scrisoare, care e în spaniolă, şi după ce o citeşte, ridică privirea grea, ca cineva care poartă o mare povară pe umeri.

O, Doamne. Dumnezeu să ne apere şi să ne mântuiască.

☩CAPITOLUL 5

Piaţa Mayo este simbolul înfăptuirilor istorice ale poporului argentinian. Este înconjurată de Casa Rosada, sediul Guvernului, şi Catedrala Metropolitană. Ce ne atrage atenţia e chiar Catedrala şi tânărul care aleargă cât poate de repede printre coloanele ei şi dă buzna în naos, fără ezitare. Este transpirat din cap până în picioare, poate din cauza serii călduroase, sau poate nu, iar răsuflarea îi e grea, firește, de la fuga în care a venit de la casa parohului, pe care o să îl numim Pablo, un nume simplu, aşa cum ar trebui să fie totul la un preot care nu vrea, sau nu voia să fie recunoscut după numele lui adevărat. În catedrală nu mai e nimeni, pentru că s-a închis publicului, doar părintele stă lângă scările altarului, îngenuncheat, cu mâinile împreunate, şoptindu-şi rugăciunile, rugăminţile şi mărturisirile, aşa cum o fac toţi credincioşii de orice religie... sau nu.

Tânărul pune mâna pe umărul preotului ca să îşi facă semnalată prezenţa. În mod normal, s-ar retrage câţiva paşi şi ar aştepta până ce parohul ar termina proslăvirea Domnului, dar acum nu are timp, cel puţin aşa pare, căci tânărul pune din nou mâna pe umărul lui Pablo.

După ce se închină, bărbatul se ridică şi se întoarce către adolescentul care începe iar să gâfâie.

— Ce s-a întâmplat, fiule? Pe mine mă cauţi? S-a întâmplat ceva în comunitate?

— Nu, părinte. Un bărbat... a fost la dumneavoastră acasă... A întrebat de dumneavoastră.

Observă năduşeala tânărului.

— Doamne, Manoel, curg apele pe tine. Nu e chiar aşa cald. Ai alergat până aici?

— Da, *señor.*

Îl ia pe tânăr pe după umeri.

— Hai, stai jos aici. Calmează-te şi povesteşte-mi. Cine era bărbatul ăsta? Şi ce ţi-a făcut de te-a adus în starea asta?

— Nu îl cunosc, părea să fie european, dar nu italian.

Preotul înmărmureşte, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, şi începe să transpire întocmai ca ajutorul lui.

— Şi ce voia de la mine?

— Să vă vadă azi. Eu i-am spus că nu e cu putinţă. Şi atunci el a zis că totul e cu putinţă în ochii Domnului. Dar ce e mai rău...

— Mai rău? Ţi-a făcut ceva?

— Nu, domnule, dar se vedea că nu are intenţii bune. Apoi, adaugă într-o voce scăzută: Avea o armă.

Pablo scoate o batistă şi îşi şterge fruntea, se vede nervozitatea care pune stăpânire pe el, dar după câteva clipe închide ochii şi rămâne aşa fără să scoată niciun cuvânt. Când îi deschide, deja nu mai transpiră şi respiraţia îi revine la normal. Nu putem să apelăm când vrem noi la calm şi la călăuzele ce ne duc către luminiţa de la capătul tunelului, cea care ne ţine departe de orice problemă, oricât de gravă ar fi.

— Ce i-ai spus?

— Că v-aţi dus să vedeţi un prieten la spital.

— Ai minţit, Manoel?

— Iertaţi-mă, părinte Pablo, dar nu ştiam ce să fac. Bărbatul părea un om rău şi avea un tatuaj pe mâna stângă.

— Un tatuaj? Cu ce?

— Cu un şarpe.

— A vrut să intre în casă?

Băiatul ezită înainte să răspundă, e din cauza tensionării, nu în fiecare zi vezi o armă, mai ales asupra unei persoane pe care nu o cunoşti şi care te ia la vorbă.

— Nu, *señor.*

— Bine, Manoel. Poţi să pleci la ale tale liniştit.

Tânărul se ridică ceva mai înviorat, îi sărută mâna lui Pablo şi merge până în mijlocul naosului, unde îşi face semnul crucii înainte de a ieşi...

— Manoel...

— Da, părinte?

— L-ai mai văzut pe bărbatul ăsta pe drum încoace?

— Nu. Nu. Dar eram aşa agitat că îndată ce a plecat am luat-o la goană ca să vin să vă spun.

— Bine, Manoel. Poţi să pleci. Dumnezeu să fie cu tine şi să te încrezi mereu în el.

Băiatul încă nu a ieşit şi Pablo este din nou îngenuncheat, rugându-se în acelaşi loc în care l-am găsit şi prima dată. Aceeaşi dăruire şi neînfricare în chemarea lui, drumurile Domnului sunt de neatins, dar judecând după credinţa cu care

acest bărbat se roagă, El sigur există, iar liniile strâmbe cu care ţese lumea şi istoria omenirii se vor potrivi la sfârşit, de fapt noi am mers strâmb, şi am folosit mijloace încâlcite pentru a atinge un scop, dar toate acestea constituie o diversitate perfectă, căci Dumnezeu nu ar fi capabil să creeze nimic defectuos, oricât de mult ar părea.

Paşii care se aud nu sunt ai băiatului care iese, nu, sunt ai cuiva care intră, apăsaţi şi hotărâţi, nici prea repede nici prea încet, toate sunt aşa cum ne-au fost scrise, iar preotul nu se clinteşte din loc. Pablo simte ceva pe umăr, dar nu e mâna cuiva, nici măcar ceva uman, e o ţeavă rece.

— Te aşteptam, anunţă parohul.

— Nu mă mir㠎. Există oameni cu percepţii extra-senzoriale foarte puternice. Şi ce altceva mai aştepţi?

Pablo se închină şi se ridică, privind în ochii negri ai bărbatului fără intimidare, sau cel puţin aşa pare.

— Viitorul meu este în mâinile lui Dumnezeu, aşa cum e şi al tău şi al tuturor. Ce e al meu e pus deoparte, nu-ţi face griji, nu ai venit să-mi dai nimic ce nu mi-e destinat.

— Sau să-ţi iau.

— Asta depinde de punctul de vedere al fiecăruia.

— Unde sunt?

— Felipe nu ţi-a zis unde sunt?

— Din păcate nu l-am găsit în viaţă. A avut necuviinţa de a şi-o lua singur, nu m-a aşteptat.

— N-are nimic, pierzi una, câştigi alta.

— Mai întreb o dată. Unde sunt?

— Buenos Aires, New York, Paris, Madrid, Varşovia, Geneva, sunt atâtea locuri pe lume.

Se aude o bufnitură surdă şi preotul cade peste bănci, împingându-le pe unele şi dărâmându-le pe altele. Bărbatul cu accent din est pe care l-am văzut în Roma se apropie de Pablo, care are burta însângerată, se vede după mâna înroşită cu care îşi acoperă rana.

— Dumnezeu nu e aici ca să te salveze, *señor.* Mai bine îmi spui unde sunt.

— Dumnezeu deja m-a salvat. N-o să găseşti niciodată.

Bărbatul se apleacă deasupra lui Pablo şi începe să îi vorbească la ureche încet, ca şi cum i-ar face confidenţe iubitei.

— Ştii, părinte, ajutoarele exact la asta sunt bune, ne ajută să ne facem treburile şi să găsim lucruri. Mai ales cei mai tensionaţi şi fără experienţă. Nici nu îţi imaginezi câte informaţii acumulează. N-am găsit şi ştiu că nu o să-mi spui unde sunt, dar un indiciu aici, altul acolo, o scrisoare, un bilet, un e-mail, o poză...

Pablo e vânăt din cauza împuşcăturii şi a cuvintelor pe care le aude. Zarurile sunt aruncate sau cărţile distribuite, dar dintre ele nu face parte şi acest preot care iese din joc foarte devreme, e păcat, dar există întotdeauna speranţa ca bărbatul cu şarpele tatuat pe încheietură să ştie mult mai puţine decât zice, să se termine o dată, şi fiecare să îşi vadă de viaţa lui, depinzând de punctul de vedere.

— Sunt sigur că Marius Ferris va fi mai cooperant. Îi voi transmite complimentele tale, spuse bărbatul, uitându-se la o poză.

Şi descarcă pistolul încă o dată, de data asta ţintind spre cap. Apoi se îndreaptă calm până în mijlocul naosului, se închină şi iese pe o uşă laterală.

☩CAPITOLUL 6

Întoarcerea acasă e întotdeauna un motiv de bucurie, chiar dacă doar pentru câteva zile sau ore, să simţi mirosul Mării Baltice care inundă oraşul în care Dumnezeu a vrut ca el să se nască, precum o prevestire, un mesaj clar pentru misiunea ce i-a fost încredinţată de către cineva mai mare.

Se plimbă pe străzile cunoscute din Gdansk, plămânul economic al Poloniei, leagănul *Solidarităţii,* vocea luptei pentru drepturile muncitorilor şi cetăţenilor. Ştia de mult timp că îl aştepta o operaţiune bănoasă şi aşa a şi fost, un telefon în miez de noapte, pentru strada Chmielna, acum şase ani, dar ar fi putut fi o telegramă, un cuvânt sau o undă telepatică, sămânţa se afla în corpul lui şi el o ştia. Acum, trecând pe lângă micul apartament unde îşi petrecuse copilăria până la începutul vârstei adulte, îşi aduce aminte de mama şi tatăl lui care au murit de tineri şi l-au lăsat singur, prin voia divină, pentru a completa cercul perfecţiunii pe care el îl admira atât de mult. Este prima oară în şase ani când revine în Gdansk, când revede râul Motlawa. Maestrul îi ordonase să aştepte acolo următoarea etapă a planului, iar Maestrul ştie întotdeauna ce face. Este un luminat, un sfânt care apără interesele Sfintei Treimi pe pământ. E aproape ora douăsprezece şi străbate strada Miesczańska înspre Chlebnicka, face la dreapta şi apoi la stânga pe Długie Pobrzeże, pe Ducha va merge să ia prânzul la Gdanska Restaurant. Nu mai fusese niciodată în restaurantul acela, dar era ca şi cum l-ar fi ştiut dintotdeauna. Somptuozitatea decoraţiunilor amintea mai degrabă de sala de mese dintr-un palat regal decât cea a unui restaurant.

— *Na zdrowie*[10], îl salută chelnerul, într-o uniformă impecabilă.

— *Dzień dobry*,[11] răspunde el politicos. Trecuse mult timp de când nu mai saluta pe nimeni în limba maternă, aşa cum nici el nu era salutat, şi asta îl binedispune. Cere specialitatea casei pentru două persoane, şi întreabă dacă au vin roşu.

— *Tak,* răspunde chelnerul, da în poloneză.

[10]Salut (trad. din lb. poloneză).

[11]Bună ziua (trad. din lb. poloneză).

Şi gata comanda pentru prânz. Servirea a fost rapidă şi eficientă, adică aşa cum trebuie. Ospătarul se îndepărtează urându-i un sincer *smacznego*[12], cum zic toţi când aduc platourile. Masa acum e garnisită cu două porţii de mâncare, o sticlă de apă şi vin roşu.

— Ce mai faci? se aude o voce din spatele bărbatului îmbrăcat în negru, aşezat la masă, dar fără să se fi atins încă de nicio mâncare sau băutură.

— Foarte bine, domnule, se ridică servil bărbatul. Cine l-a văzut până acum n-ar zice că e acelaşi, încrederea pe care o inspira s-a transformat în supunere la vederea individului care a apărut şi se aşază în faţa lui, deci aşa se explică cea de-a doua porţie cerută. E îmbrăcat cu un costum Armani lucios şi o cămaşă neagră, se pare că genul acesta de oameni are o predilecţie pentru negru, cine ştie din ce motive. După cum îl priveşte celălalt, nu încape îndoială, e şeful.

— Ai făcut o treabă bună.

— Mulţumesc. Este o onoare să vă servesc.

Vorbesc în italiană, unul mai bine ca altul, acest altul fiind polonezul, se înţelege.

— Maestrul va şti să recompenseze, ca întotdeauna, efortul tău. Cât de curând te va convoca la o întâlnire.

— Sunt onorat de asemenea privilegiu.

— Aşa şi trebuie. Nu mulţi au această onoare. Şi majoritatea nu rămân în viaţă după ce îl văd. Doar cei mai apropiaţi şi cei care îl servesc cu vrednicie ca tine.

Polonezul pleacă capul în semn de respect şi recunoştinţă şi scoate un plic din buzunarul hainei, pe care i-l dă peste masă.

— Asta am găsit la Buenos Aires. Poza dublă despre care v-am vorbit care ne-a dus la acel Marius Ferris, pe care Maestrul a trimis să fie cercetat.

Celălalt examinează poza pe care a scos-o din plic.

— Ciudat. Ce mai inventează tipii ăştia. Continuă fără să îşi ia ochii de la poză. Da, Maestrul a trimis să fie cercetat şi avem deja ceva date despre el.

Acum e rândul şefului să scoată un plic, fără să se ferească, pe care i-l dă peste masă.

— Ai ordin să avansezi. Tot ce ai nevoie este înăuntru. Îi înapoiază şi poza: Păstreaz-o cu tine. Marele Plan a fost

[12]Poftă bună (trad. din lb. poloneză).

demarat. Ai grijă cine te vede. E multă lume implicată. Fără greşeli şi fără să trezeşti bănuieli. La revedere.

Iese fără să mai zică nimic şi fără măcar să se fi atins de mâncare, iar cel care rămâne nu se uită după el. Ia plicul şi îl bagă în buzunarul interior al hainei negre. Se apucă să mănânce specialitatea casei şi odată sătul, plăteşte şi lasă un bacşiş gras chelnerului. E o zi care trebuie celebrată, iar cel care serveşte bine va fi răsplătit.

— *Dziękuje,* îi mulţumeşte ospătarul, bucuros de bancnota verde americană pe care bărbatul bine îmbrăcat i-a lăsat-o pe tăviţa de argint cu care a luat nota. *Do jutra,* adăugă către bărbatul corpolent şi greoi, adică pe mâine.

— *Na razie*[13], spuse celălalt şi ieşi.

Afară, lângă Motlawa, deschide plicul şi controlează conţinutul. Un buletin spaniol cu fotografia lui, un bilet de avion cu plecare din Frankfurt şi destinaţia cunoscută, câteva hârtii şi poza pe care o adusese de la Buenos Aires.

— Deci tu urmezi, confirmă pe un ton părintesc, dar nu faţă de personajul din poză, un ton părintesc faţă de îndatorirea care îl aşteaptă şi care va fi încheiată ca şi celelalte, exemplar. Se hotărăşte să dea o tură pe la Târgul Dominican pentru o ultimă plimbare prin oraşul pe care nu îl va mai vedea. Îşi scoate haina, lăsând să se vadă pe braţul stâng tatuajul unui şarpe care coboară până la încheietură. Pune documentele înapoi în plic, nu înainte de a se uita o ultimă dată la poza de care a făcut rost în Buenos Aires, de la reşedinţa parohială a părintelui Pablo, care de câteva zile a schimbat-o cu alta permanentă, sub pământ. Toate sunt aşa cum ne-au fost scrise, nici mai devreme nici mai târziu, iar în poză, chipul lui Benedict al XVI-lea.

[13]Pe curând (trad. din lb. poloneză).

☩CAPITOLUL 7

CONCLAVUL

Staţi liniştiţi, staţi liniştiţi
căci nu am făcut absolut nimic
pentru a ajunge aici.

Albino Luciani către familia sa,
când a fost ales Papă

26 august 1978

Annuncio vobisgaudium magnum. Habemus Papam, a proclamat Cardinalul Pericle Feliei, de la balconul Bazilicii Sfântul Petru, în ziua de douăzeci şi şase august 1978. Dar pentru a se ajunge la cel ales de Sfântul Duh şi de încă o sută unsprezece cardinali s-au întâmplat multe, multe şedinţe mascate în dineuri, multă campanie electorală, în adevăratul sens al expresiei, mascată de indiferenţă, precum ziua în care Cardinalul Pignedoli, înconjurat de alţi colegi din colegiul cardinalilor, a declarat că nu este pregătit pentru a-şi asuma rolul pentru care îl încurajau şi cel mai bine ar fi să îl voteze pe Cardinalul Ganin, un negru din Benin. Adevărul e că mulţi făceau acelaşi lucru, dar de fapt voiau să zică *uitaţi ce umil sunt, votaţi-măpe mine.*

Toate astea nu îl interesau pe Albino Luciani, care era mai ocupat să îşi repare Lancia 2000, pentru că avea nişte probleme la motor. I-a spus părintelui Diego Lorenzi, asistentul lui, că voia maşina gatacel târziu pe douăzeci şi nouă, ca să plece de dimineaţă spre Veneţia, unde era Cardinal.

Dar Sfântul Duh plus încă cei o sută unsprezece cardinali au vrut ca lucrurile să se petreacă altfel, şi iată că Dumnezeu ne arată din nou prin căile Sale întortocheate cât de puţină influenţă au oamenii. Cardinalul Albino Luciani se roagă îngenuncheat în chilia numărul şaizeci, după votarea de

dimineaţă. Nu fusese concludentă, dar l-au luat prin surprindere cele treizeci de voturi pe care le primise în al doilea scrutin, ceea ce îl determinase acum să îl roage pe Domnul să îl cruţe de o asemenea responsabilitate grea. Nu el primise cele mai multe voturi, ci Cardinalul Siri, dar diferenţa dintre ei era de cinci voturi, ceea ce îl plasa pe al treilea loc, în vreme ce modestul Cardinal Pignedoli obţinuse doar cincisprezece, urmat de brazilianul Lorscheider cu douăsprezece.

Nu trebuie privit tot acest proces ca o competiţie, ci ca un mijloc pentru a atinge un scop, procedeul creat de oameni pentru a-l alege pe cel mai sfânt, pe interlocutorul lui Hristos pentru cei credincioşi de pe pământ. Oricât ar putea părea un act politic, este vorba de ceva spiritual săvârşit într-o manieră politică, de pe vremea lui Petru, apostolul lui Hristos, îngropat pe undeva sub pământul acestei ţări deosebit de sfinte. Celelalte nouăsprezece voturi au fost împrăştiate, câteva pentru italienii Bertoli şi Felici, pentru polonezul Karol Wojtyla, argentinianul Pirónio, pakistanezul Cordeiro şi austriacul Franz Koenig.

Lupta, dacă se poate numi aşa fără a trezi suspiciuni, şi trebuie înţeleasă în semnificaţia cea mai pură a termenului, a survenit între Siri şi Luciani, unul doritor să îndeplinească funcţia, celălalt doritor să plece înainte de încheierea Conclavului, şi care le spusese înainte de a intra asistenţilor, rudelor şi prietenilor că, dacă ar fi fost ales, o probabilitate la care nici el nici altcineva nu se gândea – e îndeajuns o privire pe lista favoriţilor pentru a vedea că nu auzise nimeni de existenţa unui anume Cardinal Albino Luciani din Veneţia – ar fi spus *Îmi cer scuze, dar refuz.* Cel căruia Paul al VI-lea, în vizită la Regina Adriaticii, îi dăruise o etolă pe care i-o pusese pe umeri în faţa tuturor, un gest neobişnuit pentru Sanctitatea Sa, dar un gest cu semnificaţii mai profunde, precum recunoştinţa loialităţii Cardinalului veneţian, anume pentru apărarea, mai degrabă din obligaţie decât din plăcere, a enciclicei*Humanae Vitae,* una dintre cele mai nefericite din istorie.Poveşti vechi fără interes momentan, sau poate totuşi de interes, având în vedere că Paul alVI-lea este unul din principalii responsabili pentru faptul că Albino Luciani stă îngenuncheat acum pentru a se ruga de teamă că va fi ales de colegii săi şi de Sfântul Duh. Una e când vorbeşti despre lucruri care ţi se par simple supoziţii, şi alta e

când chiar pot deveni realitate, precum în cazul de faţă, *Votaţi-l pe Siri,* îi cerea el Creatorului, *Am atâtea de făcut în Veneţia.*

Dacă nu ar fi fost Paul alVI-lea, nici nu s-ar afla acolo, el e cel care l-a numit Cardinal, dar dacă se gândeşte mai bine, dacă Ioan al XXIII-lea nu l-ar fi numit Episcop, tot nu s-ar fi aflat acolo, aşa cum n-ar fi fost nici dacă mama sa, Bortola, nu l-ar fi născut la Canale d'Agordo, pe şaptesprezece octombrie o mie nouă sute doisprezece. Sunt gânduri pe care mai bine le alungă, totul este aşa cum a fost scris, vocaţia o are, altfel doctorul satului, Filippo Carli, nu l-ar fi încurajat să intre la seminarul din Feltre.

Prima votare îi dăduse presentimentul că lucrurile nu aveau să fie aşa uşoare precum se aşteptase. Nu putea rămâne indiferent, cum îi era obiceiul, aşa cum nu putea să îşi explice cum obţinuse douăzeci şi trei de voturi încă de la prima rundă, adică două mai puţin decât Siri şi cinci în plus faţă de Pignedoli. Sunt voinţe mai presus de noi care mai intervin din când în când. La sfârşit au adunat voturile celor două scrutine şi le-au ars. Paul al VI-lea prevăzuse întregul proces al Conclavului, nimic nu îi scăpase în ce priveşte siguranţa externă şi internă, căci cel care decide regulile alegerii unui succesor este Papa de dinainte, iar el, pentru prima oară, interzisese cardinalilor cu peste optzeci de ani să participe la Conclav, iar verificările erau extrem de riguroase, nimeni nu se putea infiltra. Ciudat, întrucât vorbim despre oameni spirituali, creştini, credincioşi în Dumnezeu Tatăl cel Atotputernic, dar, înainte de toate, sunt totuşi oameni, cu limitările corporale pe care acest fapt le proporţionează. Cu toate acestea, Paul al VI-lea nu prevăzuse posibilitatea unei morţi prin asfixiere a cardinalilor săi, cât pe ce să se întâmple, căci nimeni nu şi-a amintit să cureţe hornul, ca urmare, doar puţin fum negru s-a văzut ieşind în exteriorul Capelei Sixtine, pentru că restul a inundat încăperea, iar dacă nu ar fi fost unii mai curajoşi, care au riscat excomunicarea deschizând ferestrele sigilate, Conclavul s-ar fi terminat chiar acolo.

După rugăciune, Luciani s-a ridicat şi a ieşit din chilie. Joseph Malula, Cardinal din Zair, l-a salutat însufleţit de cum l-a văzut şi l-a felicitat, dar Luciani răspunse dând din cap întristat, în timp ce se îndreptau către capelă, unde avea să urmeze cea de-a treia rundă.

— Mă încearcă o teribilă nelinişte, îi spuse celuilalt.

E bine ştiut că Dumnezeu aude toate rugile în felul Său, are grijă de toţi şi de toate cu dragostea nemărginită care, după cum arată şi sintagma, se întrece pe sine întotdeauna, oricare ar fi comportamentul nostru, fie că noi credem sau nu în El, şi astfel, la finalul celei de-a treia votări, Luciani s-a diferenţiat de rivalul său, între ghilimele, chiar dacă nu sunt puse, nici nu e nevoie, ştim bine dorinţa celuilalt de a câştiga acea întrecere. A primit şaizeci şi opt de voturi, faţă de cincisprezece ale lui Siri. Luciani era la doar opt voturi de a fi Pontificat.

— Nu, vă rog, nu...

Câţiva cardinali aşezaţi lângă el au auzit răbufnirea prietenului lor. Willebrands încercă să îl liniştească.

— Curaj. Domnul dă povara, dar dă şi forţa de a o purta.

Felici se apropie de tulburatul Luciani şi îi înmână un plic.

— Un mesaj pentru noul Papă, spuse, o exprimare curioasă pentru cineva care îl votase numai pe Siri.

Pe hârtie scria *Via Crucis,* un simbol al Drumului Crucii. Toţi erau entuziasmaţi în Conclav, Sfântul Duh coborâse, cel puţin aşa credeau majoritatea, aceasta era voia Domnului, aceasta ar fi acum, o ştiau cu siguranţă. Un Papă ales de toţi şi pentru Unul, pentru Toţi şi pentru unul, într-un întreg care ar da naştere unui nou Pontificat, un nou Sfânt Părinte, un nou lider al catolicilor.

Şi aşa a şi fost, primind Luciani nouăzeci şi nouă de voturi, Cardinalul Siri unsprezece, iar brazilianul Lorscheider unul, cel al lui Luciani, care îl votase tot timpul. Un drum prescris, un drum parcurs, aplauze înflăcărate, mai puţin de două zile pentru a alege unul din o sută unsprezece, asta se poate numai cu ajutorul inspiraţiei divine. Totul era rezolvat la şase şi cinci după-amiaza, tocmai la timp pentru cină.

Uşile Capelei Sixtine se deschiseră şi intrară maeştrii de ceremonii care îi urmau Cardinalului Villot, secretar de stat al Vaticanului încă de la Papa anterior şi cel încredinţat cu cheile Bazilicii până la finalul alegerii, care se opri lângă scaunul lui Albino Luciani.

— Acceptaţi alegerea dumneavoastră ca Suveran Pontif? întrebă cardinalul francez.

Toată capela avea ochii aţintiţi asupra lui Luciani, pereţi, tavane, picturi, figurile lui Michelangelo şi colegiul de cardinali.

Ribeiro şi Willebrands îl încurajau din priviri şi Villot repetă întrebarea.

— Să vă ierte Dumnezeu pentru ce aţi făcut cu mine, răspunse într-un final. Accept.

De acum totul urma să decurgă conform unui protocol stabilit de secole, un ceremonial care avea să continue până la sfârşitul vieţii lui, o viaţă pe care tocmai a pierdut-o, după unii, lumina lui Hristos pe pământ, după alţii, oricum ar fi fost, Lancia 2000 avea să rămână parcată pentru mult timp, iar Luciani nu avea să revadă iubita lui Veneţie prea curând.

— Ce nume doriţi să vă alegeţi?

Luciani ezită din nou şi după câteva momente spuse, zâmbind pentru prima dată:

— Ioan Paul I.

Numele ales de către un nou Papă arată direcţia pe care o va urma. Mesajul pe care el îl transmitea prin acel nume era că nimic nu mai avea să mai fie la fel. Mulţi au fost încântaţi, se începea cu o inovaţie, niciun alt Papă nu avusese două nume în aproape două mii de ani de istorie. Luciani era chiar singurul, un omagiu adus celui care îl făcuse Episcop şi celui care îl făcuse Cardinal, Ioan şi Paul, unul şi celălalt, persoane diferite, unite acum într-un singur om cu voinţă proprie.

— Vă felicit, Sfinţia Voastră, îi spuse Karol Wojtyla.

Mare agitaţie domnea în Capelă. Luciani a fost dus la sacristie, cardinalii ardeau buletinele de vot împreună cu compuşii chimici care albeau fumul, dar după câteva pufăituri albe a început să iasă negru, poate de la coşul murdar, iar oamenii din Piaţa Sfântul Petru au înţeles că încă nu fusese ales niciun Papă. Fraţii Gammarelli, croitorii Vaticanului, umblau bezmetici după o sutană albă care să se potrivească. De obicei aveau întotdeauna trei pregătite înainte de fiecare Conclav, una mică, alta medie şi una mare, dar de data aceea pregătiseră numai una, şi mai mare decât cea mare, având în vedere lista celor doisprezece candidaţi. Luciani era foarte subţire şi nu fusese pus pe listă. Până la urmă au modificat-o şi au reuşit să îl îmbrace ca Sfânt Părinte al poporului catolic.

Suenens se apropie de el şi îl felicită.

— Sfinte Părinte, vă mulţumesc că aţi acceptat.

Luciani zâmbi:

— Poate ar fi fost mai bine dacă aş fi refuzat.

Şi de ce nu a făcut-o? Pentru că se simţise dezarmat de repeziciunea cu care se petrecuseră lucrurile, de majoritatea evidentă de voturi, de smerenia lui pură şi de asemenea pentru că, în adâncul lui, se simţea capabil de a îndeplini dificila funcţie, altfel nu ar fi acceptat-o.

Cardinalii începură să intoneze *Te Deum,* oamenii afară începeau să plece, gândindu-se că încă nu se alesese Papa. Însuşi comandantul Gărzii Elveţiene, obligat să îl primească pe noul Papă cu un salut de loialitate al tuturor gardienilor, nu avea escorta pregătită să îl însoţească, Radio Vatican anunţa că fumul era şi alb şi negru, fraţii Gammarelli se certau în sacristie dând vina pe unii şi alţii.

În toiul tuturor acestea, uşa enormă a balconului Bazilicii Sfântul Petru se deschise şi vocea Cardinalului Felici răsună în difuzoare.

— *Attenzione.*

Oamenii reveniră în fugă spre piaţă şi rămaseră în aşteptare tăcuţi.

— *Annuncio Vobis gaudium magnum*! *Habemus Papam*!

✝

Diego Lorenzi era secretarul lui Luciani de doi ani, îl însoţise la Roma din Veneţia şi era unul din miile de oameni care aşteptau în Piaţa Sfântul Petru. Fumul care ieşea pe coş de la şase şi douăzeci şi cinci nu era nici alb nici negru, era cenuşiu, şi aşa rămăsese de vreo oră. Lângă el, o familie de suedezi îi privea sutana neagră pe care o purta. Cea mai mică din cele două fetiţe blonde, pătrunsă de spiritul religios al momentului, îl întrebă unde ţinea slujbe.

Lorenzi îi răspunde zâmbind pe un ton blând că era în Roma doar pentru câteva zile şi că lucra în Veneţia. O întâlnire între străini, ceva normal în mijlocul unei mulţimi aşa mari, toţi aşteptând acelaşi lucru, alegerea unui lider pentru un grup de oameni atinşi de Dumnezeu, atât de simplu, atât de complex şi atât de profund, un spirit care pătrunde întreaga piaţă, întreaga Romă şi întreaga lume care asistă cu sufletul la gură la transmisiile în direct ale televiziunilor sau radiourilor. Pentru Diego Lorenzi era doar o experienţă anevoioasă care se va termina în curând. Ziua următoare, dis-de-dimineaţă, va conduce Lancia înspre Veneţia, şase sute de kilometri de distanţă între cele două oraşe şicele două lumi. Auzi un

„*Attenzione*” şi îl văzu pe Cardinalul Pericle Felici apărând la balconul Bazilicii Sfântul Petru.

— *Annuncio vobis gaudium magnum. Habemus Papam. Cardinalem Albinum Luciani.*

La auzul numelui, Lorenzi începu să fremete, de bucurie, evident, fetiţa suedeză şi părinţii se uitau la el, un preot la fel de înduioşat de moment ca şi ei.

— Sunt secretarul noului Papă.

Mulţimea primi vestea cu bucurie şi mai ales când Felici anunţă că numele ales era Ioan Paul I. Aproape nimeni nu mai auzise vorbindu-se despre Luciani, tot ce conta era că aveau un nou Papă, nimic mai mult, până când l-au văzut pe Albino Luciani apărând în balcon, îmbrăcat în alb, zâmbind. Un zâmbet care răzbătea până în sufletul oamenilor, capabil să dezmorţească sufletele dintr-o stare letargică, inspirându-le o bucurie caldă, o efervescenţă de omenie, de iubire şi pace. După Giovanni Battista Montini, lugubrul Paul al VI-lea, apărea la balcon acel om, zâmbind ca un copil plin de vise, iar după ce a dat binecuvântarea *Urbi et Orbi,* soarele reîncepu să strălucească spre apus.

☩CAPITOLUL 8

Nu se ştie de ce sau din ce cauză, dar mare parte din directorii generali ai nenumăratelor agenţii secrete răspândite prin toată lumea se teme şi respectă orice indicaţie ar da acest bătrân cu pielea zbârcită, sprijinit într-un baston cu cap de leu aurit.

Orice speculaţie e posibilă, cu toate acestea însă, ar putea fi o simplă ficţiune faţă de adevăr. Iar adevărul, deşi nu este la îndemâna nimănui, este susţinut de un factor ferm şi de netăgăduit: CIA sprijină şi îndeplineşte toate deciziile lui, ajungând chiar să împrumute efective şi întregi divizii pentru a acoperi organizaţia condusă de acel bătrân fragil cu expresia dură. Normal că toate astea funcţionează din obligaţie. Dacă importanta şi mai mult sau mai puţin prestigioasa Central Intelligence Agency se conformează în faţa unui asemenea om, punându-se la dispoziţia lui cu tot cu agenţi, nu e cazul să se mai pună întrebări.

Are întotdeauna lângă el un bărbat îmbrăcat impecabil într-un costum negru *Armani* şi al cărui nume nu îl ştie nimeni, bucurându-se de acelaşi anonimat ca bătrânul. Unde este unul, cu siguranţă este şi celălalt, cu rare excepţii în care asistentul trebuie să meargă personal să organizeze unele treburi, sau să elimine altele, atunci când e imperativ să nu o facă nimeni altcineva.

Cât despre bătrân, e văzut de obicei prin vastele grădini ale vilei sale sau prin oraş, nu vom menţiona care vilă sau care oraş din motive care se subînţeleg, vorbim de lume cu prea mare influenţă ca să vrem să o mâniem. Demult nu mai iese de pe teritoriul italian şi nu vizitează alte graniţe. În alte timpuri petrecea mai mult timp în afara ţării decât şi-ar fi dorit, dar acum nu se mai întâmplă, căci îşi poate permite. Şi noile tehnologii fac lucrul acesta posibil, chiar dacă nu îi lipsescoameni de încredere în locurile care îl interesează. Cu atât mai bine, pentru că nimic nu egalează aerul din oraşul lui, din iubita lui Italie în general, din oraşul şi vila sa în particular, oricât de mult a călătorit prin toată lumea.

În această zi mai precis, îl găsim pe bătrân aşezat pe terasa vilei sale, cu privirea afundată în *Corriere della Sera* şi în orizontul îndepărtat. De acolo poate contempla o mare de verdeaţă care se pierde în zare, mai departe de limita proprietăţii lui, până dispare în spatele unei coline care acum ascunde soarele, iar nuanţele oranj de asfinţit încearcă în van să combată întunericul ce câştigă tot mai mult teren cu fiecare secundă.

Ar fi putut fi o fată în casă mai zeloasă, dar nu, luminile grădinii s-au aprins singure, declanşate prompt de numeroşii senzori fotoelectrici răspândiţi prin curte, care au făcut tot felul de calcule ca să ajungă la concluzia că lumina nu mai era suficientă. La început lămpile se activează treptat, în armonie cu apusul soarelui, o tranziţie continuă şi plăcută, soarele dispare în spatele colinei din depărtare, iar lămpile încing din ce în ce mai tare filamentele, până ajung la maxim. Dacă eşti prea concentrat nici nu observi că noaptea s-a instalat şi a pus stăpânire pe cer, din moment ce lumina încă permite o lectură fără probleme. Dar bătrânul a observat. Nu pentru că nu ar reuşi să citească ziarul, aici nu se pune problema, dar marea de verdeaţă s-a transformat într-o profunzime întunecată, presărată de licurici mici, unii în mişcare, alţii stând pe loc. Nicio lumină artificială nu are putere să lumineze lumea. Poate doar cea a credinţei să reuşească, dar într-o manieră spirituală. Zâmbi la gândul acesta, în ultimul timp raţionamentele îi sunt tot mai legate de spiritualitate. Chiar dacă porneşte de la ceva material, până la urmă, după câteva ocoluri, tot la o perspectivă spirituală ajunge, cine ştie de ce. Poate e vârsta care cere iertare pentru păcatele vieţii. Dar nu e el omul care să plece capul pentru a cere iertare, aşa cum nici el nu e îndurător cu alţii. Viaţa umană are doar valoarea câştigului. De îndată ce acesta se termină, îşi pierde utilitatea, indiferent de rasă, crez sau vârstă. Şi asta i se întâmplă şi lui, în ciuda longevităţii. Dumnezeu a vrut să trăiască atâţia ani şi să înfrunte atâtea pericole, îndoieli şi frustrări. Toate i-au fost date de El, toată suferinţa prin care a trecut şi încă mai trece. Diferenţa este indiferenţa cu care acum priveşte anumiteprovocări pe care El nu ezită să i le trimită. Fie un mic semn, sau o revelaţie, acest bătrân care stă singur cu ziarul lui le înţelege foarte bine. Faţă de majoritatea muritorilor, lui nu îi e teamă de Dumnezeu. Multe

suflete au murit de mâna sau la ordinele acestui bătrânel în baston, care încearcă să dea impresia că de fapt bastonul e doar o chestiune de imagine, când, de fapt, nu mai poate face un pas fără el. Timpul este neînduplecat faţă de toţi şi nu cruţă pe nimeni.

Asistentul nu e prin zonă, ceea ce ne permite să speculăm asupra motivului. Cu siguranţă are de rezolvat treburi de-ale bătrânului pe undeva prin sau în afara ţării, oriunde s-ar afla problemele cu pricina, sau treburile care trebuie clarificate. Cu toate că l-am denumit pe bărbatul absent asistent, el este ceea ce se cheamă în mod obişnuit secretar personal. Toţi oamenii puternici au câte unul, inclusiv Papa, şi putem afirma că omul aşezat pe scaunul de fier de pe terasa vilei are la fel de multă putere, dacă nu chiar mai multă decât Papa.

Acum câţiva ani putea să îşi permită să îşi aprindă un trabuc şi să se delecteze fumându-l până la capăt, citind ziarul şi scoţând fumul liniştit. Azi se mulţumeşte doar cu lectura ziarului, încât plămânii nu îi mai permit să aibă pretenţii tabagice. Dumnezeu îi ia, una câte una, toate plăcerile lumeşti. O tuse aspră şi bruscă invadează liniştea serii calde şi retează dorinţa ispititoare. Poate să reziste fără probleme tentaţiilor cărnii şi minţii. Alte lucruri îl neliniştesc, iar el nu e un om care să se îngrijoreze pentru nimicuri, totuşi, are un slogan pe care îl repetă întotdeauna, totul are o soluţie.

Pierdut într-un vârtej de gânduri, nici nu o vede pe fata în casă, care se apropie cu un telefon în mână.

— Domnule?

Îl strigă din nou, neprimind răspuns.

— Da, Francesca, spune. Pare trezit dintr-un somn cu ochii deschişi.

— Vă caută cineva.

Servitoarea se retrage după ce i-a dat patronului aparatul, lăsându-l să vorbească în voie despre afacerile lui, oricare ar fi ele, niciodată nu ar îndrăzni să se bage în treburile lui.

— *Pronto,* răspunde bătrânul cu voce sigură, element definitoriu al controlului, când se aude timbrul lui dur, e clar că el e şeful.

Recunoaşte la capătul firului vocea calmă a asistentului care îi transmite datele în legătură cu misiunea sa. Faţă de patron, vocealui e liniară şi monotonă, îi relatează tot sintetic şi

competent, valori moştenite de la bătrân, care ascultă, ştie că îi place să i se explice tot succint şi rapid, nu e nevoie de zece cuvinte când trei sunt de ajuns, aşa cum fac unii scriitori.

— Foarte bine. Poţi să te întorci. Vom monitoriza totul de aici. Câteva secunde în plus de linişte întretăiate de vocea care se aude din receptor. O să se descurce el. Nu va fi greu să îl găsească pe Marius Ferris, aşa că acţionează cum ţi-am spus, în ariergardă... Te aştept.

Apasă pe buton şi convorbirea internaţională se întrerupe, tăind uniunea virtuală dintre două ţări distincte, o linie invizibilă care permite trecerea vocilor şi a informaţiilor. Pune aparatul pe masă, dar îl ia înapoi repede. Mai are din când în când gesturi din acestea bruşte, uită pentru moment ce ar trebui să facă. Ca şi cum i se pune pentru o clipă o pâclă, buimăcind raţionamentul logic şi rece cu care e obişnuit. Dar deocamdată nu e ceva grav, s-a întâmplat doar acasă, de câteva ori într-o lună. Dar ştie că e doar o chestiune de timp până când pâcla va dura mai mult decât o clipă, se va instala şi apoi va prelua controlul. Când? Nu ştie să zică. În câteva luni, câţiva ani, nu se poate calcula. E răzbunarea vieţii asupra noastră. Păstrează întotdeauna ce ştie pentru ea, şi nu împărtăşeşte nimic cu nimeni.

Formează un alt număr, legătura se face imediat. Ştie cine îi va răspunde, pentru că numai el e autorizat să o facă.

— Geoffrey Barnes. Puteţi pune în aplicare anihilarea ţintei. Aştept confirmarea.

Şi închide fără să mai adauge altceva. Acum, în sfârşit, lasă aparatul pe masă şi se întoarce la ziarul care îl aşteaptă.

— Sarah Monteiro, ţi-a sunat ceasul.

☥CAPITOLUL 9

— Nu răspunde nimeni? se întreabă Sarah cu receptorul la ureche, aşteptând neliniştită să audă vocea căutată. Ciudat.

Închide şi formează din nou. Aşteaptă câteva secunde. O voce feminină, umană dar înregistrată, informează că cel căutat nu este disponibil în acel moment, dar dacă doreşte poate lăsa un mesaj.

— Tata... Sunt Sarah... Duce mâna la cap. Ce deşteaptă sunt. Dacă am spus tata, nu pot fi decât Sarah. Vorbeşte din nou în receptor. Trebuie să vorbesc cu tine urgent... aaa... ok... ne-auzim, atunci.

Se întoarce la calculator. E logată pe *MSN.* Iconul care îi corespunde cuvântului *Tata* apare roşu, urmat de *Offline.*

— Nici aici nu eşti. Mi-ar plăcea să ştiu pe unde umbli.

Ia una din hârtiile îngălbenite pe care le-a primit într-un plic semnat de un anume Valdemar Firenzi, l-a găsit în mijlocul corespondenţei. Sunt trei foi, toate scrise în italiană. Două dintre ele sunt doar o listă de nume şi prenume bătute la o maşină de scris, fiecare din ele precedate de un număr şi nişte iniţiale pe care nu le înţelege. Două coloane care umplu o pagină întreagă şi jumătate din a doua. Câteva notiţe mărginesc coloanele, scrise cu o caligrafie atentă şi frumoasă. Unele nume sunt subliniate cu aceeaşi linie hotărâtă care a însemnat şi comentariile laterale, fără nicio tremurare sau pată de stilou, iar unele dintre numele evidenţiate au o săgeată care duce la ceva scris în italiană. Dar de ce în italiană? Primul impuls a fost să le arunce pe toate la gunoi. Expeditorul nu are adresă, aşa că nu poate să le returneze. Întoarce plicul cu gura în jos şi îi cade o cheiţă în poală. Foarte mică. Poate de la închizătoarea vreunei valize. De la broasca unei uşi sigur nu poate fi. Dar între timp, i-a atras ceva atenţia. La început nu se vede printre atâtea nume terminate în *ov* şi *enkos* şialtele de stirpe italiană, anglo-saxonă, hispanică, dar el este acolo, complet, fără să lase umbră de îndoială, fără să fie subliniat sau cu vreun comentariu lateral, dar încercuit, cerneala e recentă, ca şi când ar vrea să atragă atenţia, ca şi când zice uită-te aici. Raul Brandão Monteiro. Scris

la aceeaşi maşină ca şi celelalte, ofiţer al armatei portugheze, tatăl acestei Sarah Monteiro, intrigată să îl vadă pe lista de o sută douăsprezece nume în total, asta spunem noi, pentru că ea nu i-a numărat.

— Ce caută aici numele lui?

Studiază foaia următoare. Nişte înscrisuri, se vede că făcute pe fugă, după scrisul neîngrijit, pe care Sarah îl ştie, şi ea scrie aşa la conferinţele de presă. Oare ziarista identifică vreun coleg de muncă? Poate că da, poate că nu. Adevărul e că numele Valdemar Firenzi nu îi e total necunoscut, totuşi nu îşi aminteşte dacă este ziarist sau sursă, şi nici nu a ştiut vreodată italiană, e o limbă pe care nu o domină, dar către care trimite numele. Nu. Trebuie să fie altceva. Primul lucru pe care îl va face este să aştepte să o sune înapoi tatăl ei, iar al doilea va fi să găsească pe cineva care ştie să citească şi să vorbească italiană.

18,15 - 34, H, 2, 23, V, 11
Dio bisogno e IO fare lo. Suo augurio Ÿ mio comando
GCT (15) - 9, 30 – 31,15,16, 2, 21, 6 – 14,11,18,18, 2, 20

— Am nevoie de cineva care să înţeleagă italiană. Fir-ar să fie.

Sunetul telefonului o face să tresară şi sare imediat de pe scaun.

— În sfârşit. Răsuflă uşurată. Nu poate fi altcineva decât tatăl ei care o sună înapoi. Tata?

Nu se aude nimic la capătul firului. Dar nu e o linişte din aceea totală. Zgomotul de fond pe care îl aude e de undeva de pe o stradă, dintr-un oraş, aude maşini, voci, paşi, frânturi de conversaţii. Un telefon public sau un mobil.

— Tata?

Nimic. Poate cineva a greşit numărul, cineva care a format greşit, un mobil din vreo geantă care în agitaţia cotidiană a ajuns să facă legătura aleator la numărul ei. Vreun admirator? Niciun „fost” în ce priveşte amorul, vorbim despre iubiţi, nu are antecedente de obsedat. Nu. Poate singurul capabil de asta să fie Greg, coleg la redacţie, darel face asta în glumă, şi într-adevăr găsise în corespondenţă o vedere de la el trimisă din Congo. Îi povestea cum fusese o aventură în sine trimiterea acelei vederi cu o poză a Râului Lulua. Se adâncise în junglă, înarmat cu aparatul foto. A reuşit să găsească într-un sat o

camionetă care făcea legătura săptămânal cu Kananga, fosta Luluabourg. A fost singurul mod de a menţine legătura cu prietena lui din civilizaţie.

— Greg? Tu eşti? Asta e vreo glumă? Nu a rezistat să nu întrebe, cine ştie.

Dar zgomotul metropolitan care răzbate din receptor nu prea se potriveşte cu tonul congolez al vederii, cu liniştea care îşi imaginează că e mai degrabă caracteristică neprimitoarei localităţi din junglă. Nici vorbă. Mintea înfierbântată inventează ipoteze, toate din cauza unei scrisori din Italia, cu un expeditor italian necunoscut şi o listă care se presupune că e veche şi unde figurează numele tatălui ei în mijlocul atâtor altora. Nu e un motiv destul de întemeiat pentru atâta paranoia, dar de când poliţistul de la aeroport îi spusese că e ceva în neregulă cu paşaportul ei, apoi mai fusese şi valiza care îi fusese deschisă undeva între aeroportul Portela din Lisabona şi Heathrow – ceva ce avea să rezolve a doua zi, cu toate că putem să spunem că timpul nu va fi de partea lui Sarah de acum încolo – plus scrisoarea, toate au dus-o la suspiciunea fantezistă a unei conspiraţii. Dar scrisoarea o intrigă mai mult decât celelalte... Scrisoarea...

Oricum ar fi, secundele trec, convorbirea încă nu s-a terminat şi nici măcar nu a auzit un *Bună* sau orice altceva. Nici nu se aude respiraţia interlocutorului, doar sunetul unei sirene de poliţie. Tipicul sunet tânguitor care anunţă o urgenţă sau un „daţi-vă la o parte” deja banale în toate ţările din lumea a doua sau întâi. Despre a treia nu ştim să spunem, sau poate e mai bine aşa, ce nu ştim nu ne poate face rău. Sunetul ţâşneşte din telefon şi nu de afară, cel puţin aşa pare la o primă vedere, sau auz, şi la o a doua ceva mai atentă, se confirmă. O maşină de poliţie trece pe lângă locul de unde vine telefonul. O informaţie importantă pentru cine ar fi interesat. Convorbirea se întrerupe subit, fără niciun *la revedere* sau *pe curând.* Un clic brusc desparte două locuri diferite, sau nici măcar. Sunetul tânguitor al maşinii de poliţie se aude în continuare, acum în lumea reală, afară, pe Belgrave Road. Luminile intermitente albastre invadează draperiile roşii trase şi îmbibă parterul casei lui Sarah cu tonuri psihedelice violete.

Curioasă coincidenţă, două maşini de poliţie să treacă în acelaşi timp în două locuri, cel de unde se telefona şi cel la care se telefona. E chiar ciudat... Sau să fie...?

Prea de tot coincidenţa?

Stinge toate luminile de pe etaj, cufundând apartamentul în penumbra abundentă a spiritelor neliniştite. Trage cu grijă canapeaua crem de trei locuri din sufragerie, îndepărtând-o de fereastră şi, după ce termină mutarea, se duce lângă geam. Respiră adânc înainte de a da o cută a perdelei la o parte, nu prea mult, doar o mică breşă care să îi permită să vadă fără să fie văzută. Pe stradă, atmosfera normală de Belgrave Road din timpul serii. Zeci de persoane care trec în sus şi în jos. Cu hărţi în mână, valize, plase, fiecare văzându-şi de-ale lui şi fără nimic de-a face cu Sarah Monteiro. Traficul în continuare neobosit, cu toate că nu e una din străzile cele mai solicitate din Londra. Maşini de toate felurile şi mărimile, taxiuri londoneze, autobuzul 24 oprit în staţia de pe partea cealaltă a străzii, în direcţia Pimlico/Grosvenor Road, descărnând pasageri şi lăsând să intre alţii noi.

Nicio mişcare suspectă. Nici nu ar reuşi să-şi dea seama în toată alergătura umană de afară, poate doar dacă ar fi ceva prea evident. Dacă cineva ar urmări-o, cu siguranţă nu ar fi îmbrăcat în negru din cap până în picioare aşa cum îşi imaginează ea, cu un palton care să îi ascundă formele şi prefăcându-se că citeşte un ziar sprijinit de un stâlp. Judecând după filmele de spionaj importate de dincolo de Atlantic, oricine ar putea fi un spion. Chiar şi gunoierul care acum strânge sacii de gunoi de pe stradă. Sau femeia care vorbeşte la mobil în camera de la etajul doi al hotelului *Holiday Express* de vizavi de casa ei. Sau ar putea fi pur şi simplu cetăţeni normali, fiecare cu activităţile de zi cu zi, unul strângând saci de gunoi de pe stradă şi cealaltă sunând vreo rudă îndepărtată.

Delirezi, îşi spune, contracarând rapid încordarea care pusese stăpânire pe ea de câteva minute. *Ce prostie. Chiar stăteau să te spioneze. Da, eşti foarte importantă.*

Totuşi, ceva îi atrage atenţia când 24 porneşte cu pasagerii săi spre treburile lor. O maşină neagră cu geamuri fumurii. E ceva întotdeauna suspect. Aşa e în toate filmele, vehicule întunecate care ascund agenţi înconjuraţi de aparate de ultimă generaţie care cercetează fiecare mişcare, gând şi intenţie.

Poate aşteaptă pe vreun client al hotelului.Oare e acolo demult? Acum lentoarea gunoierului nu i se mai pare aşa inocentă, ca şi femeia de la al doilea etaj al hotelului, care parcă nu îşi mai ia ochii de la stradă, nici nu termină naibii o dată convorbirea aia. Să fie toţi agenţi secreţi?

Maşina...

Maşina neagră cu geamuri fumurii... nu i se pare deloc nevinovată, ba dimpotrivă. Şi are ceva ce o nelinişteşte. Dar ce?

— Am mai văzut maşina asta, îşi spune cu voce tare, am mai văzut maşina asta, repetă. Sarah Monteiro vede acum unul câte unul documentele cerebrale care păstrează imaginea acelui vehicul întunecat şi foarte suspect. Dacă ar fi fost un bărbat, nici marca nici modelul nu l-ar fi ajutat să identifice locul şi ora unde îl văzuse pentru prima dată, dar memoria feminină a lui Sarah Monteiro, organizată fotografic şi asincronic, îi arată imediat când şi unde a văzut maşina aceea acum parcată pe cealaltă parte a străzii, s-a întâmplat cu câteva ore înainte, era în taxiul care o aducea de la aeroportul Heathrow. Maşina care a frânat brusc în faţa lor şi a rămas aşa preţ de câteva clipe fără să mişte. Apoi şoferul a deschis geamul, a zis *sorry, mate* şi a plecat mai departe. Aia era maşina. Fără îndoială. Ceea ce înseamnă că poate e parcată pe partea cealaltă a străzii de mai bine de trei ore. Ceea ce înseamnă şi că poate nu înseamnă nimic şi toate sunt doar un film de spionaj pe care scrisoarea i l-a infiltrat în minte. Iar această a doua variantă, după părerea ei, e cea mai corectă.

Ţârâitul mobilului o sperie aşa de tare încât, fără să ştie cum, se trezeşte în momentul următor aşezată în fund pe canapea. Saltul de adrenalină a făcut-o să se împiedice de canapea în aşa fel încât a căzut chiar pe perne, aşezată. În altă zi, cu alt noroc, ar fi putut să dea cu capul de podea. Dar e mai bine să nu atragă gânduri aşa masochiste. Aşadar, acum nu mai are nimic altceva de făcut din poziţia confortabilă în care a aterizat, decât să răspundă ia mobilul care, din fericire, nu i-a scăpat din mână.

— *Yes*?

— Bună, Sarah.

— Tata! În sfârşit. Unde erai?

În fine, părintele răspunde mesajului. Uşurarea de a auzi vocea senină şi cumpătată a Căpitanului Raul Brandão Monteiro, tatăl ei înainte de orice filiaţie militară sau profesională, are

efectul unuiapel de întoarcere pe pământ. Acum deja totul a trecut şi a devenit ilar. Totul din cauza unei scrisori care menţiona numele tatălui. Se ridică şi se îndreaptă din nou spre fereastră. Spioni, agenţi secreţi, viaţa ei urmărită şi în pericol, bărbatul de la gunoieri care strângea sacii nu se mai vede. Draperia e trasă la al doilea etaj al hotelului *Holiday Express*, unde femeia vorbea la telefon fără să îşi ia ochii de la stradă. Totul a trecut. Doar maşina a rămas. Dar nici asta nu o mai nelinişteşte. E maşina unui om normal, aşa numitul civil, care a avut noroc să găsească locul acela de parcare. Faptul că e închisă la culoare şi are geamuri fumurii e doar alegerea personală a cumpărătorului, iar gusturile nu se discută, nici măcar cele proaste. Totul a trecut, calmul obişnuit al lui Sarah îşi reintră în drepturi.

— Am fost să o duc pe maică-ta...

— Unde? Unde să o duci?

— Sarah...

Rău. Vocea tatălui nu e chiar aşa calmă. De fapt, nu îl mai auzise niciodată aşa de agitat. Uşurarea bruscă pe care o simţise acum câteva secunde cedează din nou sub greutatea îndoielii, a nervozităţii confirmate de vocea acum gravă, în mod obişnuit caldă şi melodioasă, dar azi nu e o zi normală. Tatălui ei nu îi e bine, ceea ce o trage şi pe ea în aceeaşi direcţie de dispoziţii şi temeri.

— Am primit un plic de la un anume...

— Ştiu. Nu e nevoie să spui nume. Sarah, fii atentă, de acum nu mai spui nici nume, nici unde eşti. Nimănui, auzi? Doar dacă îţi spun eu că e cineva de încredere.

— Tata, mă sperii. Ştii de scrisoare?

Primul răspuns e tăcerea. Dar nu e vreme de omisiuni. Dacă există secrete, minciuni ascunse, acum e timpul să le dezvăluie, să le scoată din nou la lumină. Şi să le corecteze.

— Tată, nu îmi ascunde nimic, te rog. Ţi-am văzut numele pe o listă...

— Ce naiba, Sarah, ţi-am spus să nu mai vorbeşti despre asta. Ştiu ce ai primit... Tonul ridicat dă de gol ranchiuna unui lucru ţinut în umbră, închis cu şapte lacăte, în străfundurile acelui loc în care se duc toate cele pe care nu vrem să ni le mai amintim. Aşa sună vocea lui Raul, ca a cuiva care a pierdut controlul

asupra a ceva bine stăpânit. Ştiu ce ai primit... Îşi calmează forţat tonul, dar ei nu ştiu, iar acum sigur ascultă.

— Care ei, tata? În cuvintele ei se simte o uşoară nuanţă de panică, ce îi provoacă un tremur inconştient, aproape înlăcrimat.

— Nu e momentul să vorbim acum. E timpul să trecem la treabă, draga mea. Îţi aminteşti de casa bunicii?

— Ce? Ce legătură are asta acum?

— Îţi aminteşti sau nu?

— De casă? Normal, cum să uit.

— Perfect.

O siluetă. Micul simptom de panică se transformă într-un atac serios. Norocul lui Sarah că nu are reflexul unui ţipăt, ci mai degrabă un fior rece care îi străbate coloana şi o încordează într-atât încât spatele i se îndreaptă ca unui soldat în formaţie.

— Sarah, vocea tatălui îi cere urgent atenţia. Aude paşii de pe lângă casă. Siguri, hotărâţi, apăsaţi, ritmaţi, fără grabă, timpul e de partea lor. Parcă e hipnotizată auzindu-i cum străbat spaţiul care a rămas între fereastră şi uşă. Un monstru, un bărbat gigant, Sarah nu îşi imaginează că o femeie ar putea să aibă un astfel de efect tenebros asupra simţurilor ei. Un ucigaş profesionist? Un călău calificat?

— Sarah, vocea tatălui o aduce din nou cu picioarele pe pământ.

— Te aud.

— Îţi aminteşti că îţi era frică pentru că dormeam deasupra staulului de animale?

— Da, îmi amintesc perfect. Bunica se enerva îngrozitor pentru că îmi era frică de ele.

— Şi pe bună dreptate...

Ding. Dong.

Soneria de la uşă.

— Sună cineva la uşă, trebuie să mă duc...

— Nici să nu te gândeşti să deschizi uşa aia, întrerupe tatăl intempestiv. E un ordin şi nu o rugăminte.

— Tata, nu mai sunt unul din soldaţii tăi.

— Ştiu. Iartă-mă, Sarah. Am multe să-ţi spun. Sunt lucruri de care ar fi trebuit să-ţi vorbesc de mult, dar... asta va trebui să aştepte până vei fi în siguranţă.

Ding. Dong.

— Nu pot să îţi spun ce să faci. Doar că, orice s-ar întâmpla, nu deschide uşa. Ţine hârtiile întotdeauna la tine. Adu-ţi aminte de ce îţi spunea bunica când nu voiai să ieşi pe uşa animalelor.

— Adică pe uşa casei, care ajunsese să fie şi a animalelor, vrei să zici.

— Adu-ţi aminte ce îţi spunea. Sună-mă mai târziu. Găseşte alte căi.

Convorbirea se întrerupe fără niciun rămas bun.

Trei lovituri puternice în uşă o grăbesc să se gândească la cuvintele tatălui. La ce îi spunea bunica atunci când plângea pentru că nu voia să treacă pe lângă vacile enorme care blocau intrarea comună. Mama ei, englezoaică get beget, deloc obişnuită cu împrejurimile acelea, găsea distractiv modul de viaţă al locuitorilor din Escariz, în creierii munţilor din Chaves. Case de piatră, prost izolate, întunecate, fără electricitate, fără apă canalizată, fără ţevi de gaz, de fapt fără gaz de orice fel. Locul de baştină al tatălui ei, la care el se întorcea în fiecare an. Probabil că nu mai reuşea să stea mai mult de o săptămână în locurile acelea departe de civilizaţie, dar din cincizeci şi două, una trebuia să fie la Escariz, în vizită la familie şi la prietenii din timpuri străvechi. Îşi aminteşte cum ura să treacă pe lângă animalele acelea enorme cu coada fâlfâind prin aer, trecându-i aproape de faţă şi cu boturile veşnic rumegând, ceea ce îi dădea senzaţia că aveau tot timpul ceva în gură. Bunica trebuia să le dea la o parte ca să treacă nepoţica. Alte dăţi era tatăl, când bunica era ocupată să facă pâine sau chiftele sau era la câmp, la semănat sau la cules de legume. Sau la cules de vie, când era vremea. Şi tatăl se pricepea să le dea la o parte. Se vedea că nu îi era deloc frică. De la o vârstă încolo, bunica nu le mai dădea din drum. „Dă-le tu”, spunea. „A venit vremea să nu îţi mai fie frică”, adăuga. „Dacă nu îmi fac rău mie, care sunt bătrână, nici ţie n-or să-ţi facă”. Şi îi făcea semn din sprâncene, ca şi când îi arăta ceva evident.

— Dar mi-e frică să nu mă calce în picioare.

— Ei, faci cum vrei. Dar fii sigură că oricât de frică ţi-ar fi ţie de ele, lor le e şi mai frică de tine.

Şi se ridica de pe banca de lemn de unde tocmai mulsese lapte într-o găleată de tablă. Se îndrepta spre uşă şi înainte de a o închide se uita fix la copilă. „Mă duc să aduc fân pentru animale. Dacă vrei să vii cu mine, trebuie doar să faci cum fac şi

eu. Treci şi te duci. Te prefaci că nu e niciun animal aici, fetiţă”. Şi închidea uşa, lăsând-o pe Sarah pradă acelor animale uriaşe. Şase vaci care încălzeau casa toată iarna. La început, Sarah rămânea nemişcată, fără curaj de a înfrunta spaţiul care o despărţea de uşa comună. Pe-atunci, bunica deschideadin nou uşa, ca un înger zelos al bunăstării copilei. „Sau poţi să ieşi pe fereastra de sus de-acolo. Ai tot timpul soluţii pentru toate. Numai pentru moarte nu”. Şi copila fugea, urca treptele de piatră masivă şi ieşea pe fereastra uneia din camere. Mai târziu, a început să rişte şi traversa încăperea care avea pământ pe jos, de la capătul scărilor până la uşa comună, fără să se uite la animale. Ignorându-le, cum spunea bunica. Şi până la urmă a tot făcut aşa, până când a devenit un act fără importanţă. Datorită bunicii, care...

Ai tot timpul soluţii pentru toate. Astea erau cuvintele bunicii. Şi asta încerca să îi transmită tatăl ei într-un fel de mesaj codificat. Nu poţi să ieşi pe uşă, găseşte altă ieşire.

Lasă telefonul pe canapea şi ia hârtiile trimise de acel Valdemar Firenzi. Din geanta de lângă calculator, scoate portofelul şi din el cardurile de credit, cine ştie dacă o să aibă nevoie de ele, şi lasă restul pe jos. Se duce către scări, privind înapoi spre uşă. Persoana care se află de partea cealaltă acum încearcă clanţa. Inima îi bubuie. Se descalţă în grabă de tenişii pe care şi-i pusese după baie. Bine că alesese nişte haine mai sport. Uşoare, dar practice, nişte pantaloni de trening şi un hanorac cu glugă, mult mai bine decât dacă ar fi ales halatul. Urcă la etaj ţinând tenişii în mână. Treptele de lemn trosnesc şi o dau de gol, dar tot se aude mai încet decât dacă ar fi urcat încălţată. Încearcă să controleze greutatea fiecărui pas, încât să dea ideea trosnitului obişnuit de lemn vechi, ca o bufnitură care se aude din când în când în casele de genul acesta.

Cum ajunge la etaj aude balamalele uşii de jos cedând. Un scârţâit prelung zgârie auzul acum şi mai rău în casa cufundată în întuneric. De mult voia să le ungă, dar amânase întotdeauna pentru un motiv sau altul. A rămas doar cu intenţia, dar nu la asta se gândeşte Sarah Monteiro. Ce o deranjează acum este uşa care s-a deschis şi paşii care au pătruns în casa ei. Se îndreaptă spre dormitor, cu auzul încordat, simţurile supravieţuirii toate prezente, alături de frica înfiorătoare.

Intrusul se plimbă la parter, calm, nu se oboseşte să îşi ascundă prezenţa. Se-aude bocănitul paşilor pe parchet, foarte lent, Sarah şi-l imaginează umblând peste tot căutând amănunţit ceva ce nici ea nu ştie. O senzaţie frustrantă de impotenţă pune stăpânire pe corpul ei şi o face să privească încăperea în care tocmai a intrat în imagini fragmentate. O draperie roşie, identică cu cea de jos, filtrează lumina de afarăcolorând camera în tonuri de violet, ceea ce îi dă un aer sinistru. O dă la o parte fără să facă zgomot. Maşina neagră este tot acolo, în acelaşi loc în care a văzut-o şi prima dată. Seninătatea imperturbabilă a vehiculului distonează cu starea ei de spirit. *Nu, trebuie să rămân lucidă. Nu te lăsa,* îşi spune în gând. *Hai, gândeşte-te. Ce trebuie să faci*?

Paşii de jos se aud în continuare ca un ciocan bătând în lemn. Aspri, puternici, neregulaţi, ca şi cum ar spune cu voce tare „sunt aici”.

Ce e de făcut? Există întotdeauna soluţii pentru toate. Nu poţi ieşi pe o parte, ieşi pe cealaltă, spunea bunica. Ieşi pe cealaltă... Ieşi pe cealaltă... În casa bunicii putea să iasă pe fereastra de la primul etaj întrucât casa era construită pe coasta dealului, literalmente. Dar să adapteze situaţia la acea casă, la acel oraş englezesc, complet plan, nu e acelaşi lucru. Totuşi, te poţi baza întotdeauna pe prudenţa britanică. Orice are o ieşire de urgenţă, chiar şi casele. Pericolul de incendiu în Londra este iminent, din cauza construcţiilor interioare de lemn şi a vârstei clădirilor. A fost de ajuns marele incendiu din 2 septembrie 1666. Până şi casa asta are o ieşire de urgenţă. Dar unde? Nu există uşi la etajul ăsta. Ferestrele se deschid foarte puţin. În afară de... cea din baie. Asta e. Fereastra din baie se deschide complet. Şi lângă, pe perete, e o scară de fier pentru evacuare de urgenţă.

Asta e soluţia. Mulţumesc, bunico.

O soluţie, un plan, un intrus. Sarah Monteiro respiră adânc, baia este chiar în faţă. Trebuie doar să iasă pe uşă, să traverseze holul şi să intre. Câteva secunde, doar câteva secunde o despart de exterior.

Unu... doi... trei...

Începe să fugă dar se împiedică şi cade pe covorul de pe hol. Intrusul a auzit paşii lui Sarah şi se porneşte spre scări. Ea se ridică şi se grăbeşte spre baie. Bocănituri puternice pe scări. Sarah, ajunsă în baie, se urcă pe cadă şi încearcă să deschidă

fereastra. Lipsa utilizării a blocat mânerul de aşa natură încât nici cei mai puternici muşchi nu o vor deschide. Se vede după faţa chinuită a lui Sarah, care, dacă nu ar fi fost întuneric, s-ar fi arătat înroşită de efort şi de respiraţia gâfâită. Paşii au ajuns la capătul scărilor, iar acum se aud pe hol. Persoana în cauză nu mai aleargă, merge încet pe hol, uitându-se în fiecare încăpere pe lângă care trece.

Sarah face o ultimă încercare de a deschide nenorocita de fereastră... nu reuşeşte. Nu asta era soluţia pentru azi.

Pe hol, un bărbat într-un palton negru înşurubează amortizorul la *Beretta.*

Sarah se propteşte de peretele din baie. Poate încă mai are timp să facă ceva. Dacă ar reuşi să spargă tot geamul deodată... De câte secunde ar avea nevoie să îl spargă şi să iasă? De cinci? Zece? De câte secunde ar avea nevoie asasinul ca să parcurgă cei câţiva metri rămaşi după ce aude geamul spart? De două? Trei? Poate mai puţin. Probabil ar muri cu un picior afară pe geam, dacă ar avea timp şi de atât. Probabil...

Încă un pas, altul... Lemnul trosnind, dinţii lui Sarah scrâşnind, reflexe inconştiente ale corpului în alertă. Frica îi amorţeşte mişcările. Aude doar podeaua încărcată de fiecare pas, respiraţia foarte calmă a intrusului îi răsună în cap. Cu siguranţă e obişnuit să facă asta. Un profesionist. Pentru el, nu e decât o altă viaţă întreruptă, se gândeşte Sarah. O viaţă fără niciun fel de interes sau relevanţă pentru cine vine să o ia. Un corp, în curând inert, fără vise, fără planuri, fără nimic. Un corp nu e mai mult decât atât. Şi atunci vocea tatălui şi a bunicii îi acoperă celelalte gânduri. Îţi aminteşti ce zicea bunica? Ai întotdeauna soluţii pentru toate. Numai pentru moarte nu.

Şi dintr-odată, împinsă de o senzaţie de urgenţă, Sarah iese din cadă cât de silenţios poate. Şosetele şi greutatea o ajută. Caută ceva, ochii i s-au obişnuit demult cu lumina slabă. Uscătorul de păr? Nu. Sprayul? Nici. Prosoape, parfumuri, creme, cuierul, peria de toaletă... nu, nu, nu. Se sprijină de peretele de lângă chiuvetă, neputincioasă. Lângă ea, chiar la nivelul ochilor, extinctorul. Asta da.

— Dacă tu crezi că o să mă las fără să mă lupt, te înşeli amarnic, bâiguie în şoaptă cu extinctorul în mână, simţindu-i greutatea.

Se ghemuieşte la peretele de lângă uşă. Apucă extinctorul cu amândouă mâinile şi rămâne la pândă.

Trei metri... un pas... doi metri... un pas... un metru...

Mai întâi a fost norul de praf spumant cu care Sarah a pulverizat toată intrarea, adăugând o ceaţă densă luminii slabe. Intrusul nu s-a arătat câteva secunde, încercând să lase să se aşeze substanţa din extinctor, dar Sarah a mai pulverizat o dată, golindu-l de tot. Îl mai putea încă folosi ca armă, dar liniştea necunoscutului devine exasperantă.

— Unde eşti? geme cu voce slabă.

Dar bărbatul nu avea de gând să îi facă pe plac. Ba dimpotrivă. Ideea era să îi facă de petrecanie. Şi totul s-a terminat foarte rapid. A văzut prin ceaţă arma ţinută de o mână în mănuşă de piele. De îndată ce a întrezărit şi restul corpului, a apucat extinctorul cu toată forţa şi l-a aruncat înspre capul bărbatului. El s-a eschivat lăsându-se pe vine şi rostogolindu-se în faţă, până a ajuns în faţa lui Sarah Monteiro cu arma aţintită. Nu şi-a pierdut nicio secundă echilibrul. Mişcări precise ale cuiva care mizează pe imponderabilitate. Masa lui corporală acoperă aproape toată lumina care intră pe fereastră, ascunzându-i chipul de Sarah. Vede doar o siluetă masivă care aţinteşte o armă înspre ea. O piesă letală care îi va da o moarte rapidă.

Două focuri. Sarah scoate un ţipăt înăbuşit şi se lasă în jos pe perete. Asta simţi când primeşti două gloanţe? Nimic? Oare să fi fost moartea atât de rapidă încât a trecut instantaneu către locul în care ajungem când murim? Bufnitura bărbatului care cade cu toată greutatea, secerat, pe podea, o scoate din acele divagări spirituale. A picat cu capul chiar pe picioarele ei. Ochii apatici, goi, holbaţi înspre ea, într-o ultimă încercare de a înţelege ce i s-a întâmplat.

Cel mai bun cuvânt pentru a caracteriza ce tocmai i s-a întâmplat lui Sarah Monteiro este *miracol.* Nu unul din acelea recunoscute de Sfânta Biserică, cu toate testele fizice, documentate, doveditoare şi ficţionale, ci unul providenţial, personificat în inspiraţia decizională a lui Sarah şi combinat cu norocul care vine câteodată de dincolo, în anumite ocazii, şi de care se poate profita sau nu.

Nici Sarah nu a înţeles din prima. Doar după câteva momente a observat două găuri mici în geamul ferestrei. Cu teamă, pune

un deget pe spatele bărbatului şi simte paltonul ud. Sânge. Cineva interpretase rolul îngerului ei păzitor. Dar cine?

— Domnule Raul, ai multe de explicat.

Dar acum e timpul să fugă.

☩CAPITOLUL 10

Time Square. Unul din centrele lumii civilizate, alături de Trafalgar Square, Champs Élysées, Alexanderplatz, Piaţa Sfântul Petru şi aşa mai departe. În piaţa timpului, unde ceasul digital arată ora, minutele şi secundele care mai lipsesc până la anul nou, agitaţia nocturnă e la fel de intensă ca cea din timpul zilei. În acest oraş din New York şi în special în această piaţă mitică din inima new-yorkeză, americană şi chiar a unor europeni, publicitatea luminoasă umple ochii trecătorilor turişti, lumina supărătoare a apelului la consumarism, stimulul primordial al lumii capitaliste. Volumul traficului e de asemenea demn de luat în seamă, transporturile publice, automobilele, taxiurile galbene, camioanele cu remorcă, totul curge între Broadway şi 7th Avenue, unde se intersectează şi dispar către alte destinaţii prin imensa reţea de străzi şi bulevarde, tuneluri şi poduri ale Manhattanului.

Mii de persoane sunt pe străzi în această parte a oraşului, cea care ne interesează, anume cartierul care înconjoară Time Square şi până la strada 43. Nu că ar conta mai mult locul decât omul care îl însufleţeşte, cu paşi foarte siguri şi hotărâţi, cu trenciul deschis umflat de vânt ca şi când ar avea o pelerină, într-atât de grăbit îi e mersul. Nu vom da socoteală de unde vine, lista e atât de vastă, sunt atâtea locuri în lumea asta, dar le face pe toate pentru a se îndeplini obiectivul, Marele Plan, gândit de o minte mai strălucită decât a lui. Trece nepăsător la indiferenţa miilor de oameni cu care împarte trotuarul lat. La imensa casă de bilete TKTS, de pe strada 47, chiar între Broadway şi 7th Avenue, faimoasa intersecţie cunoscută în toată lumea, se pune la coadă şi ciuleşte urechile.

— Unul pentru *Chitty Chitty Bang Bang,* vă rog. Pentru sesiunea de la şapte, cere bătrânul care este acum la rând, două persoane mai în faţă de el.

— *Chitty Chitty Bang Bang,* surâde bărbatul în trenci. Cât de potrivit.

Când îi vine rândul, cumpără un bilet pentru aceeaşi sesiune a aceleiaşi piese, jucată la Teatrul Hilton, pe strada 43.

Se învârte puţin pe la magazine şi bea un cappuccino la Charley's Co. Ne-am putea gândi că pierde timpul până la piesă, dar la o privire mai atentă, ceva greu de cerut celor care trec pe acolo, fiecare văzându-şi de-ale lui, observăm că bărbatul nu umblă după bunul plac. Urmăreşte traseul cuiva, al bătrânului care a cumpărat un bilet acum câteva minute la casa TKTS.

Continuă drumul înspre sud, pe 7th Avenue, bărbatul în trenci tot în urma celuilalt mai în vârstă, la o distanţă sigură. Se pricepe la aşa ceva, având în vedere că agitaţia traficului şi a oamenilor, zgomotele şi nenumăratele puncte care i-ar putea distrage atenţia nu par să îl afecteze deloc în procesul urmăririi. Oricum, nici nu ar avea nevoie să îl urmărească, doar ştie foarte bine încotro se îndreaptă bătrânul acum.

O sonerie de telefon mobil şi vibraţiile care o însoţesc îi atrag atenţia. Îl sună cineva.

— Da, răspunde cu o voce fermă, în timp ce traversează la intersecţia lui 7th Avenue cu strada 42. Imensitatea zgârie-norilor nu îl impresionează de niciun fel, ceea ce demonstrează că nu e la prima vizită în oraş. A mers totul bine? O grimasă de nerăbdare. Ce? Curăţaţi imediat murdăria pe care aţi făcut-o. Nu lăsaţi urme.

Face la dreapta pe strada 43 vizibil enervat.

— Dacă lucrurile nu merg conform planului, ştiţi ce vi se întâmplă. Vreau să aud că femeia stă de vorbă cu Sf. Petru chiar azi. Aştept un telefon de la voi pe tema asta.

Închide brusc şi formează imediat alt număr de telefon, cu ochii pe ţinta sa. Cu toate că e în vârstă, trecut de şaptezeci de ani, merge vioi ca un adolescent care se duce la o petrecere unde ştie că va întâlni fete. În cazul de faţă fetele sunt personificate de un musical pe care vrea să îl vadă de ceva vreme, dar, din motive personale, abia azi a reuşit să îşi facă timp. Nu-i trece prin cap că toate mişcările lui sunt urmărite îndeaproape de un bărbat în trenci care vorbeşte la mobil.

— *Hello.* Mergem la teatru... Totul în ordine deocamdată... Încă nu a dat niciun semn... aşteaptă câteva clipe, inspiră adânc şi închide ochii. Domnule, lucrurile nu merg bine la Londra... Ţinta a scăpat şi avem o pierdere... da, ştiu... pierderea e mai puţin relevantă... i-am pus deja să cureţe locul... ascultă atent indicaţiile ordonate de interlocutor – nu ştiu dacă or să se descurce... poate ar fi mai bine să activaţi Garda, Maestre...

Se opreşte la numărul 214, Teatrul Hilton, fostul *Ford Center for the Performing Arts.* Teatrul e nou, renovat în 1997, dar faţada aminteşte de teatrele de la sfârşitul secolului XX. Poate pentru că este chiar din timpurile acelea. De fapt, Teatrul Hilton, cu intrare din străzile 42 şi 43, era împărţit în două teatre până în 1997, Lyrice şi Apollo. Renovarea le-a unit, formând unul din cele mai mari teatre de pe Broadway. Cu toate astea, cine s-ar aştepta la un interior complet adaptat timpurilor moderne ar ieşi dezamăgit, căci Hilton, în ciuda exigenţelor subtile de confort cu care a fost înzestrat, păstrează toată greutatea istoriei lui de un secol, din piesele celor două teatre.

Vorbind în continuare la telefon, bărbatul intră în hol şi arată biletul unui tânăr care îl rupe. Procedee de rutină, obişnuite în toate teatrele lumii. Tânărul îi arată locul în sală.

— Dacă doriţi, puteţi lăsa trenciul la garderobă, domnule.

— Mulţumesc frumos. Ştiţi cumva unde este o toaletă?

— Sigur. Prima la stânga, domnule.

Bărbatul porneşte înspre toaletă, cel puţin până iese din raza vizuală a tânărului care taie bilete.

— Confirmaţi-mi de îndată ce Garda neutralizează ţinta din Londra... ştiu că o pot considera gata neutralizată, dar... Ok, domnule... Cât despre cel de aici, lucrurile rămân aşa cum sunt până se dă de gol. Foarte bine. La revedere.

Trece de toalete şi urcă pe scări până la etaj. Sala este plină, dar după o privire rapidă, descoperă un loc liber pe rândul din faţă în dreapta. Un loc excelent. Nu că l-ar interesa să vadă spectacolul lui Adrian Noble, bazat pe romanul faimosului Ian Fleming, creatorul celebrului Bond, James Bond. Zâmbi numai la gândul ironiei. Agenţi secreţi, activităţi confidenţiale ca a lui, Ian Fleming, James Bond, dar de fapt *Chitty Chitty Bang Bang,* în ciuda titlului balistic, nu are nimic secret sau confidenţial. Sunt două ore şi jumătate de pur divertismentmuzical şi umoristic, dar pentru acest bărbat, ca şi pentru actorii piesei, este doar o muncă făcută cu plăcere.

În sală luminile scad până când se sting de tot. Partea instrumentală susţinută de orchestra instalată în faţa scenei începe, pregătind publicul pentru ce urmează. Bărbatul scoate un binoclu mic din buzunar ca să vadă mai bine ce se întâmplă pe scenă şi jos în sală. Un aparat aparent inofensiv, dar prevăzut cu un sistem de infraroşii care străbate rândurile

întunecate şi capetele toate îndreptate către scenă. În doar două minute găseşte şi persoana pe care o căuta. Un bărbat în vârstă, aşezat în partea de centru-dreapta.

Bărbatul se lasă pe spate în scaunul de la etaj, zâmbind. Ţine mâna ca şi cum ar fi un pistol, cu degetul mare şi cel arătător în unghi drept, îndreptând-o către bătrânul de jos.

— *Bang. Bang.*

☥CAPITOLUL 11

Primul lucru pe care trebuie să îl fac este să ies de pe Belgrave Road, se gândeşte Sarah Monteiro. Şi chitită pe asta, face la stânga fără să se gândească, pe strada Charlwood. Are senzaţia că nu e chiar singură, se uită la toate intrările şi ferestrele, unde cineva ar putea să stea să îi controleze mişcările, cu o expresie neputincioasă. Lumea e prea mare ca să o observe singură. Iar adevărul e că, fie pentru că se uită ea mai atent, fie pentru vreun alt motiv mai puţin axiomatic, i se pare că oamenii o privesc toţi ca şi cum ar spune „Până aici ţi-a fost" sau „Sunt pe urmele tale" sau chiar „Tocmai a trecut de numărul 19 pe strada Charlwood".

Termină, se obligă să se calmeze. *Dacă te urmăreşte cineva, nu o să îţi şi dea de înţeles că o face. Termină,* repetă vehement.

Cam pe la jumătatea străzii face din nou stânga şi intră pe strada Tachbrook. Vrea să găsească un telefon public să îl sune pe tatăl ei, dar preferă un loc unde să fie multă lume. Şi singurul care îi vine în minte acum este Gara Victoria. Ar fi fost mai scurt pe Belgrave Road, dar ce e bine în Londra e că toate străzile dau în acelaşi loc, cele cunoscute, desigur. Aşa că, pentru a fi sigură că nu e urmărită, în pofida constantelor priviri aruncate în spate, face iar stânga pe Warwick Way şi apoi dreapta pe Wilton Road, pe care merge până la Neathouse Place, o mică străduţă pe care face stânga. La Bridge Place, altă străduţă, foloseşte intrarea laterală în Gara Victoria, chiar în faţa hotelului Holiday Inn.

Când se vede în gara centrală, se simte imediat uşurată. Deşi ceasul mare instalat pe interiorul faţadei principale anunţă miezul nopţii, acolo este veşnic plin de lume. Mii de oameni forfotesc prin gara imensă, plină de magazine cu tot felul de oferte comerciale. Trecândpe lângă McDonald's, stomacul îi aminteşte că nu a mâncat demult. Nu a avut timp să-şi ia geanta, până la urmă, tocmai i-au spart casa şi au încercat să o omoare, e normal să fi uitat. Totuşi, îşi aduce aminte că scosese cardurile de credit înainte să urce scările. Paza bună, trece

primejdia rea. Atunci, un *double cheeseburger* şi o Coca-Cola îi vor fi îndeajuns deocamdată.

După ce îşi potoleşte foamea, caută o cabină telefonică liberă. Trece prin mijlocul persoanelor care se înghesuie ca să vadă mai bine la panoul cu orarul trenurilor. Avertismente sonore periodice atenţionează călătorii să nu îşi lase bagajele nesupravegheate, încât vor fi distruse de autorităţi. Pasagerii ies din trenuri şi urmează alte drumuri spre alte transporturi, cu autobuzul, metroul sau taxiul.

Unul din punctele de vânzare de bilete este dedicat exclusiv călătoriilor cu legendarul Orient Express, judecând după panoul publicitar de deasupra intrării, pentru că această gară este punctul de plecare sau sosire, sau plecare şi sosire, după caz. Acum cu şi mai multe destinaţii decât itinerarul original, Istanbul, Constantinopol, Bucureşti, Sinaia, Budapesta, Praga, Viena, Innsbruck, Veneţia, Verona, Florenţa, Roma, Gara de Est din Paris, şi în sfârşit, Gara Victoria din Londra. Toate sunt oraşe istorice, înţesate de secrete şi mistere, intrigi şi conspiraţii, totuşi la ora asta casa de bilete este deja închisă, şi deocamdată sunt alte secrete şi mistere pe lista de priorităţi a lui Sarah Monteiro.

— Sarah? întreabă vocea tatălui, imediat ce s-a făcut legătura.

— Da. Dar putea să fie şi cineva de la morgă, să te anunţe că fata ta a murit cu un glonţ în cap, răspunde ea enervată. Ce dracu se întâmplă? Intră un tip la mine în casă, îmi pune un pistol la tâmplă şi singurul motiv pentru care nu a tras e că altcineva, nici măcar nu ştiu cine, l-a omorât înainte.

— Aşa a fost? Vocea tatălui părea şi mai stranie decât prima dată când au vorbit.

— Da. Cine sunt oamenii ăştia?

— Fata mea, nu pot să îţi spun nimic la telefon. Sigur al meu e ascultat şi nu pot să spun nimic care să mă compromită nici pe mine, nici pe tine. Nici nu ştii cum mă simt pentru că te-am amestecat în toată povestea asta.

— Ce porcărie. Şi ce facem atunci? Nu pot să mă duc acasă, nu pot să spun nimic, nu pot să fac nimic. Să vă bag undeva.

— Calmează-te, fata mea.

— Nu vorbeam cu tine, tata. Asta era pentru cine stă să asculte conversaţiile altora. Scuză-mă. Respiră adânc. Nişte

nenorociţi. Zi-mi aşa: despre cine vorbim? De MI6? De CIA? De FBI? De SIS? De Mossad? De cine?

— Tot ce pot să-ţi spun e că toţi ăştia sunt mici copii faţă de cei implicaţi de fapt.

— Vorbeşti serios?

— Din păcate, da.

— În ce eşti băgat, tata?

— O să afli când va fi timpul, fata mea. Nu sunt băgat în nimic acum. Sunt greşeli trecute pe care le regret în fiecare zi, poţi să fii sigură.

— Şi eu ce fac?

— Înainte de toate vreau să te rog să nu mă mai suni, orice s-ar întâmpla. Nici acasă. Nu o să fie nimeni acolo. Nu-ţi face griji pentru mine sau pentru maică-ta. Suntem în siguranţă.

— Şi mama e amestecată?

— Nu, asta voiam să îţi spun. Mama ta nu ştie nimic. În plus, toate astea au luat-o prin surprindere şi nu i-a fost uşor să se liniştească. E la fel de supărată pe mine ca şi tine. Şi vă dau dreptate, dar vă rog să aveţi încredere în mine deocamdată. E esenţial ca să meargă totul bine. Este responsabilitatea mea şi orice veţi hotărî după ce se vor termina toate astea, voi înţelege.

— În ideea că, cel puţin în cazul meu, se vor termina bine.

Câteva secunde de linişte la celălalt capăt al firului primesc remarca sarcastică.

— Trebuie să se termine bine pentru tine. Multe vieţi depind de asta.

— Ce mă bucur. Acum mă simt mult mai uşurată.

— Concentrează-te pe prezent. Tatăl îi acordă câteva clipe lui Sarah să se calmeze. Mă auzi, Sarah?

— Da, răspunde ea cu ochii închişi.

— Este cineva care te aşteaptă acum ca să te ajute, continuă tatăl. Poţi să ai încredere totală în el. Te aşteaptă la Piaţa William IV.

— Ok. Cum îl recunosc?

— Nu-ţi face griji. O să te recunoască el. Şi încă ceva...

— Cum îl cheamă?

— Rafael. Numele e Rafael. Încă ceva, nu folosi niciodată numele tău nicăieri, nu spune niciodată unde eşti... a, şi să plăteşti tot cu bani gheaţă.

— Ce?

— Să plăteşti totul cu bani gheaţă.

— Tocmai mi-am luat de mâncare cu cardul de credit, de pe care te şi sun acum. O scânteie de panică îi scapără în ochi. Nu se mai simte în siguranţă. Se uită înjur.

— Închide imediat şi du-te unde ţi-am spus.

— Nu spuneai că telefonul tău poate fi ascultat? Cum poţi să mă trimiţi într-un loc...

— Sunt sigur că nu au auzit niciodată de Piaţa William IV.

Şi închide.

☥CAPITOLUL 12

Jeronimo Staughton este analist în timp real de date confidenţiale. Adică cineva care adună informaţii private despre un anumit subiect important pentru o misiune şi le transmite agenţilor de pe teren. Dar numele complet al profesiei este analist în timp real, ceea ce înseamnă că datele apar în momentul în care le şi adună, cum ar fi convorbiri telefonice, transferuri bancare de orice ordin sau gen, sau imagini în direct de la vreun satelit sau de la mai mulţi. Gradul de confidenţialitate variază în funcţie de misiune, dar se încadrează întotdeauna în patru niveluri, cel de-al patrulea fiind cel mai important şi accesibil doar Preşedintelui Statelor Unite ale Americii. Da, pentru că Jeronimo Staughton lucrează la Central Intelligence Agency, cunoscută ca CIA.

Alţii sunt ocupaţi cu tot felul de aparate prin toată sala. Ecranele şi milioanele de butoane aduc mai degrabă a un cockpit de avion. Cu căştile cu microfon pe cap, Staughton apasă nişte butoane şi observă efectul cu aerul unui expert care ştie ce face.

Unde ai dispărut? se gândeşte, *hai, doar un semn.*

— Deci? Nimic? O voce masculină răsună ca un tunet în sală.

Orice începător ar sări în sus la intervenţiile neaşteptate ale şefului diviziei londoneze a CIA-ului, aflată în această clădire a cărei adresă nu o putem dezvălui. Geoffrey Barnes mai are izbucniri din acestea, vocea lui puternică şi zguduitoare face să tremure şi pietrele reci de granit, iar el este un munte de om care, nu se ştie cum, reuşeşte să se apropie de tine fără să facă niciun zgomot. Se apleacă asupra lui Staughton, pentru care intrările acelea fac parte din rutina zilnică.

— Absolut nimic.

— E doar o chestiune de timp. Să sperăm că nu întârzie.

Îl urmărim pe Geoffrey Barnes în biroul lui, aflat la acelaşi etaj, o încăpere de aluminiu şi sticlă transparentă, simbol al separării puterilor, semn al cui ordonă şi al cui se supune, cu toate că şi Geoffrey Barnes are şefi, pe Directorul General al CIA, în Langley, SUA, şi dacă tot am spus, pe însuşi preşedintele

Statelor Unite, care de regulă nu ştie prea multe despre majoritatea acestor operaţiuni, chiar dacă alta e imaginea promovată. Despre aceasta în special nici măcar nu ştie că există, iar în ceea ce îl priveşte pe Geoffrey Barnes, nici nu va şti vreodată.

Unul din telefoanele de pe biroul de mahon, total nepotrivit în acel scenariu futurist, sună disperat. Din cele trei telefoane care se află pe acel birou, doar unul, cel roşu, este cel mai important. Este legătura directă cu Sala Ovală din Casa Albă sau cu Air Force One, în funcţie de agenda preşedintelui. Oriunde s-ar afla, există fără greş un telefon roşu pentru orice urgenţă care ar atenta la siguranţa sau suveranitatea naţională, sau la amândouă. Oricum, sună cel de-al doilea telefon ca importanţă, şi din acest motiv Geoffrey Barnes ezită să răspundă.

— Căcat. Fixează cu privirea aparatul care nu se opreşte din sunat. Imediat. Şeful nu e. Mă duc să îl chem.

Unul din cele mai rele lucruri care se poate întâmpla oricărui serviciu de informaţii din lume este să nu aibă informaţii. La ce sunt bune dacă nu să le ofere? Şeful de dinaintea lui îi spunea *Când sună telefonul, ar fi bine să ştii tot ce vor să audă, sau dacă nu, atunci să ai o imaginaţie bogată.*

În cazul de faţă, imaginaţia nu foloseşte la nimic. Nu se poate inventa o ţintă omorâtă, când aşa ceva nu s-a întâmplat. Moartea nu se inventează, ori e, ori nu e. Chiar şi asta care e pe cale să se întâmple cât de curând.

— Imediat! ţipă către telefon, cu mâna pe receptor. Încă două secunde şi îl ridică. *Ciao.* Salutul în italiană nu e o greşeală, este o obligaţie, din moment ce interlocutorul vorbeşte numai limba lui Dante şi încă alte câteva moarte care nu îl interesează pe Barnes.

Începe o convorbire haotică în care Barnes încearcă să se scuze pentru că nu a avut informaţii despre alţi factori din exterior care au cauzat o pierdere Agenţiei, exact în momentul în care agentul lor îşi finaliza misiunea. Toate astea au dus la o neînţelegere de moment carea permis ca ţinta să scape. Chipul îi fumegă, începând cu urechea la care ţine receptorul şi extinzându-se spre restul capului.

— Se mişcă, transmite Staughton la uşa biroului.

— *Futu-i, chiar la timp,* se gândeşte Barnes. Ce e?

— Tranzacţie cu cardul de credit în Gara Victoria, la McDonald’s.

— Ai anunţat echipa?

— Sunt pe teren chiar acum.

— Ok. Apoi informează persoana de la celălalt capăt al firului de ce s-a întâmplat. După puţin timp închide. E nervos. Staughton, spune-le alor noştri să rămână în ariergardă. *Ei* or să acţioneze cu oamenii lor.

— Ce? Lui Staughton nu-i vine să creadă. Sunteţi sigur, domnule?

Privirea fumegândă a lui Barnes este un răspuns destul de clar.

— Imediat.

— A, Staughton, şi dacă tot sunt acolo, zi-le să-mi ia un hamburger.

☩CAPITOLUL 13

Bătrânul închide telefonul, vizibil enervat.

Fir-ar să fie de americani. Nenorociţii. Îşi spune în gând, ridicându-se de pe canapea cu ajutorul bastonului şi mergând uşor către micuţul mobilier plin de sticle, pahare şi accesorii aferente pentru a degusta încântătorul lichid, fie el vin sau orice alt fluid spirtos. Pune cu mâna două cuburi de gheaţă într-un pahar şi toarnă lichidul auriu peste ele, înecându-le. Ar fi putut să ceară oricărui dintre servitori să îi pregătească băutura, dar preferă să nu fie deranjat. Asta nu e o noapte obişnuită. Ar putea să fie, dar moartea unui agent american în toiul finalizării unei misiuni uşoare ridică un set de chestiuni de ordin logistic şi nu numai. Prima este: cine mai ştie ce puseseră la cale în secret cu ceva timp înainte? Iar a doua urmează acelaşi fir logic: cum poate să fi picat atât de la ţanc, încât a intervenit în favoarea ţintei? Cineva neprevăzut a intrat în joc fără să anunţe. Din acel punct, apare un al doilea set de chestiuni, dintre care le enumerăm pe cele mai importante: cine ar avea vreun interes să intervină în afacerile sau obiectivele lui? Cum ar fi putut afla de plan? Un singur răspuns se potriveşte amânduror întrebărilor: un infiltrat. Un infiltrat în interiorul CIA-ului, care este momentan agenţia responsabilă pentru misiunea din bătrânul Albion[14].

Fără îndoială, cea mai bună soluţie pentru a îndrepta lucrurile este să pună Garda în funcţiune. Garda e infailibilă şi e o divizie care aparţine organizaţiei lui. În momentul de faţă nu-i rămâne altă rezolvare decât să bage pe teren acest grup restrâns şi să îi ordone luiGeoffrey Barnes să stea atenţi în ariergardă, până la noi ordine care vor veni de la vila lui, cartierul general al operaţiunii.

Acest bătrân e un om al acţiunii şi deciziilor, dar de o vreme parcă i se pare mai bine să se consulte cu asistentul lui în momente ca acestea. Întotdeauna a ştiut să îşi aleagă bine colaboratorii, dar acesta a fost o revelaţie. Harnic, competent, ambiţios şi întotdeauna gata să îl servească douăzeci şi patru de

[14]Albion este cel mai vechi nume dat Marii Britanii, deși este adesea folosit definind Anglia în mod special.

ore pe zi, în orice zi a săptămânii. Fără urmaşi sau vreo rudă de orice fel, nu că ar fi contat dacă i-ar fi avut, faptul că a găsit pe cineva ca pe asistentul lui îl linişteşte foarte mult în ce priveşte viitorul. Cineva va rămâne pentru a veghea asupra intereselor secularei organizaţii, atunci când el nu va mai fi. Cineva care împărtăşeşte aceleaşi idei şi planuri pentru evoluţia activităţilor din anii ce vor veni. Succesorul lui natural. Peste o oră va ajunge la vilă, îl aduce avionul cu reacţie care străbate acum aerul. Amândoi au telefoane prin satelit, ca să poată fi contactaţi oricând, chiar şi în aer, dar nu e nevoie să îl consulte acum. Probabil ar fi de acord cu decizia lui, şi în afară de asta, s-ar putea ca asistentul să simtă o undă de slăbiciune văzând că îl sună însuşi bătrânul, ca şi cum ar avea nevoie de sfaturi. Dacă ar fi fost amândoi la vilă ar fi fost altceva, ar fi început o discuţie cu el ca să ştie ce părere are despre situaţie.

Vârsta e o povară. Se gândeşte. Timp de atâţia ani a luat singur decizii atât de importante, iar acum se vede pierdut în mijlocul unei situaţii atât de simple ca eliminarea unei femei. Ca să fim sinceri, în condiţii normale, femeia ar fi fost moartă deja. Dar un infiltrat este o problemă foarte gravă. Din cauza oamenilor de acest gen apar răsturnări majore de situaţie în context internaţional, făcându-l să piardă timp cu mişcările care trebuie la momentul oportun. Totuşi, nicio dispută politică internaţională nu îi tulburase somnul precum femeia aceea. O oră e mai mult decât de-ajuns pentru ca Garda să rezolve problema. Cât despre infiltrat, după neutralizarea ţintei, va avea grijă să discute despre asta cu Barnes. Până atunci nu va spune nimic.

Paharul aproape s-a golit de lichidul auriu, îl pune pe masa de lângă braţul canapelei şi ia telefonul. E timpul să pună în mişcare piesele.

— Jack, yankeii au dat-o în bară. Trebuie să ne ocupăm noi. Ia din nou paharul şi îl duce la gură, să îşi umezească buzele. Prindeţi-o.

☥CAPITOLUL 14

Gara Victoria e conectată la trei linii de metrou. Circle şi District Line care merg în paralel de la Tower Hill – zona faimosului Turn al Londrei şi Tower Bridge, care găzduieşte şi inima financiară a Londrei – până la Edgware Road sau viceversa, separându-se apoi către destinaţii mai îndepărtate; şi Victoria Line care parcurge toată distanţa subterană între Brixton şi Walthamstow Central. Pentru cineva care vrea să fugă, District şi Victoria sunt opţiunile cele mai indicate, dat fiind că Circle, după cum îi spune şi numele, merge în cercuri până când se întoarce de unde a plecat.

Cu toate astea, pentru o minte agitată precum a lui Sarah Monteiro aceste supoziţii nu se aplică aşa de logic şi raţional. Cel mai bun mijloc de fugă este cel care i se arată primul în faţa ochilor, chiar dacă ar duce-o la porţile infernului. Orice e de preferat decât să se lase prinsă de o organizaţie necunoscută, mai rea decât cele mai rele pe care le ştie... asta evident în cazul în care este urmărită.

Cumpără o cartelă de o zi pentru Zonele 1-6 de la maşinile automate. O achiziţie premeditată, din moment ce a trebuit să plătească din nou cu cardul de credit.

În ce priveşte transporturile publice, Londra e împărţită în şase zone circulare. Zona 1 este cea mai mare şi acoperă mare parte din centrul istoric şi turistic al oraşului. Pe măsură ce ne îndepărtăm de el, intrăm în următoarele zone până la a şasea. Cartela de o zi pe care Sarah şi-a cumpărat-o îi permite să intre şi să iasă la oricare din cele două sute şaptezeci şi patru de staţii din cei 408 kilometri ale celui mai vechi metrou din lume, pe durata întregii zile, ceea ce înseamnă că oricine ar urmări-o are nevoie de mai multe mijloace şi de mult noroc.

Dar chiar şi aşa, Sarah tot nu s-a liniştit. Oricum vor şti punctul de plecare. Şi vor şti până la urmă şi punctul de sosire, când va veni momentul. Tatăl ei a speriat-o cu poveştile despre organizaţia care o urmăreşte. Dacă sunt răi nu înseamnă că sunt şi rapizi, se gândeşte Sarah. Oare să fi exagerat el? Cât timp le va lua să o localizeze şi să o prindă? Să fie atât de mulţi

încât să se poată risipi prin toate staţiile? Puţin probabil. Doar dacă nu e vreo organizaţie guvernamentală mai secretă decât celelalte. Dar ce fel de hârtii sunt astea care i-au încăput pe mână?

Să înceapă jocul.

Introduce cartela în fantă. O ia după ce iese pe partea cealaltă şi bariera se deschide doar cât apucă să treacă, apoi se închide la loc. Nu mai e cale de întoarcere. Fericitele câştigătoare sunt liniile Circle şi District, fie cum o da Dumnezeu, dacă are ceva de-a face cu asta. Coboară scările până la peronul ales aleatoriu. Următorul tren se îndreaptă către Tower Hill şi va ajunge în staţie în două minute. Va mai veni unul apoi înspre Upminster, peste trei minute. District Line, una din cele mai vechi linii ale oraşului, deschisă publicului din secolul al XIX-lea, este dintre cele mai lungi din reţea, deşi este mai tot timpul în lucrări, doar metroul este o creatură veşnic în creştere.

În această parte a drumului liniile de dus şi întors merg una lângă alta, aşa că se poate vedea şi peronul de pe partea cealaltă. În acest moment tocmai a ajuns din sensul opus un tren care merge către toate staţiile până la Wimbledon. Din difuzoare se aude la unison „*Please mind the gap between the train and the platform*[15].

— Fir-ar să fie. Trebuia să mă duc în partea cealaltă, şopteşte pentru ea.

Peronul unde este Sarah nu e prea populat. Doar doi bărbaţi îmbrăcaţi la costum cu serviete şi ziare sub braţ. Un grup de tineri sigur afumaţi de alcool, după gălăgia pe care o fac şi glumele de prost gust. O femeie grasă cu o grămadă de genţi. Un bătrânel care citeşte *The Times.* Două tinere, fiecare văzându-şi de viaţa ei, una ascultă muzică la căşti, departe de realitatea înconjurătoare, cealaltă citeşte un roman oarecare despre organizaţii secrete, enigme, vieţi în pericol, secrete şi asasinări de Papi.

Trenul care staţionase la peronul din faţă porneşte la viteză maximă, scoţând scântei şi lăsând în urmă o linişte de pustiu, ca şicând ar fi luat toate formele de viaţă cu el. De pe partea ei, Sarah încă se mai uită după luminile roşii ale trenului care a luat

[15] Aveți grijă la distanța dintre peron și tren (trad. din lb. engleză).

drumul spre Wimbledon în întunecimea tunelului, până când dispar.

Un minut, spune panoul la care se uită din nou. Şaizeci de secunde până când trenul salvator îi deschide uşile... necunoscutului. Un vânt rece îi intră în oase, cine ştie de unde a venit, dar face ca situaţia să fie şi mai dezagreabilă. E obosită şi îi e somn, dar stadiul alert în care e împinge senzaţiile acestea în planul doi, ceea ce, pentru cineva obişnuit să doarmă câte opt-nouă ore pe noapte, cu o rutină rar deranjată de factori externi, fie ei şi informativi, înseamnă o factură grasă de plată mai târziu. Ca să nu mai vorbim de dispoziţie, sau mai bine de lipsa ei provocată de toate aceste atentate asupra rutinei. Natalie, o colegă de redacţie, trecuse de mai multe ori prin apatii declanşate de lipsa odihnei şi, într-una din dăţi, ajunsese chiar să fie agresată fizic, doar pentru că îi luase reportofonul lui Sarah pentru un interviu. Totuşi, în acest caz concret, nu îşi doreşte să se întâlnească faţă în faţă cu cei responsabili pentru starea ei de spirit. Mai bine să stea ei liniştiţi în vreuna din dubele lor, sau în vreun spaţiu plin de aparate care pornesc o alarmă de fiecare dată când detectează acţiunile lui Sarah Monteiro, ca de exemplu plata unui *double cheeseburger* şi a unei Coca-Cola la McDonald’s, o convorbire de la o cabină telefonică sau cumpărarea unei cartele de o zi, toate la Gara Victoria.

Un zbârnâit îi răsună în urechi, trezind-o la realitate. Vede nişte lumini galbene în fundul tunelului, în acelaşi loc în care au dispărut luminile roşii ale celuilalt tren, devin din ce în ce mai mari şi mai intense, odată cu zgomotul pe care îl aude. Vine metroul. Pe panou a dispărut deja numărul minutelor. Mai e doar o informaţie de siguranţă, *Stand back, train approaching*[16].

Deja nu mai e un zbârnâit, e un huruit de fier pe fier, şi peste câteva clipe trenul opreşte la peronul pe care îl parcurge până în capăt, în timp ce frânează până la oprire. Se deschid uşile, pasagerii ies. Sarah intră imediat ce un bărbat cu turban maroniu trece de uşă şi se aşază pe una din băncile tapisate cu model în tonuri de un roşu absolut îngrozitor. Vagonul nu e aglomerat, trei persoane împrăştiate ici colo,un tânăr întins să

[16] Păstrați distanța față de marginea peronului, trenul intră în stație. (trad. din lb. engleză).

doarmă, o arăboaică şi o negresă înconjurată de plase de cumpărături.

La o primă vedere, sunt doar doi funcţionari îmbrăcaţi în costume negre care tocmai au ajuns pe peronul opus, unde trec trenurile înspre Richmond sau Wimbledon, ca cel de acum un minut. Dar e ceva care nu se potriveşte cu imaginea standard a funcţionarului londonez, dacă se poate vorbi despre normalitate într-un oraş ca acesta, unde nici dacă umbli gol nu eşti considerat anormal. Se uită neliniştiţi în toate părţile, căutând ceva. Aici e diferenţa. Şi dacă asta nu ar fi fost de ajuns să o convingă pe Sarah să se lase în jos în scaun, hârtia pe care o au în mână şi la care se uită constant, ca şi când ar vrea să fie siguri dacă persoanele din jur corespund sau nu portretului imprimat, este un argument mai mult decât suficient. Noroc că sunt pe partea cealaltă şi nu au văzut-o.

— Închide naibii uşile alea şi pleacă, şopteşte într-un apel telepatic către şofer. *Come on*[17].

Dar trenul rămâne pe loc şi nu pare să pornească prea curând. Traficul intens al celor care vin şi care pleacă, concentrat într-un sistem computerizat de semnale de permisiune şi interdicţie care asigură circulaţia fără incidente, câteodată provoacă întârzieri neplăcute, ca acum. O dată a rămas jumătate de oră în mijlocul unui tunel de pe linia Picadilly în plină oră de vârf, în mijlocul verii, într-un vagon plin ochi, din cauza unui incendiu la o staţie mai în faţă. A fost îngrozitor. Speră să nu fie cazul, deşi un incendiu ar fi fost mult mai binevenit decât acele circumstanţe.

Ridică puţin capul ca să arunce o privire la aşa-zişii agenţi. Sunt ceva mai în spate, pe aceeaşi parte. Unul dintre ei face mâna căuş şi vorbeşte singur, vreun contact cu altcineva din alt loc, o centrală, sau alţi colegi altundeva. Poate un *All clear* sau *Nothing here.*

Un ţiuit intermitent anunţă închiderea uşilor. Câteva secunde mai târziu trenul accelerează spre Tower Hill. Sarah răsuflă uşurată şi, de îndată ce trenul a intrat cu totul în tunel, se ridică în scaun. Nu şi-a imaginat niciodată că o să îi placă într-atât sunetul roţilor pe şine mergând uşor, amintind de sunetul fierului bătând în fier.

[17] „Haide”. (trad. din lb. engleză).

Trenul începe să frâneze până rămâne total nemişcat în mijlocul tunelului. Oare au văzut-o şi au oprit trenul? Poate e doar un avertismentde trafic, cu toate că o simte mai degrabă ca pe o alertă. Se ridică şi se agaţă de una din bare, privind în urmă şi în faţă. Sarah încearcă să se uite la ceilalţi călători prin geamurile uşilor dintre vagoane. În cel din faţă reuşeşte să distingă doi bărbaţi şi o femeie din est într-o discuţie animată, după cum râd. Un tânăr se uită la un DVD portabil şi două adolescente bine îmbrăcate îşi refac machiajul.

Trenul porneşte din nou cu un impuls care o dezechilibrează, reflexele rapide au făcut-o să apuce mai vârtos bara de care se ţinea. Şi atunci îl vede în vagonul din spate. Într-un costum negru identic cu al celorlalţi doi pe care i-a văzut la Gara Victoria, stând în picioare, cam la jumătatea vagonului, cu o hârtie ca să compare chipul real cu cel pe care îl are în mână...

Se potriveşte. E Sarah Monteiro.

Bărbatul îşi duce arătătorul la buze, ca şi când i-ar spune să tacă din gură şi se pune în mişcare înspre vagonul ei. Sarah face acelaşi lucru, dar în sens opus. Aleargă înspre capătul din faţă al trenului. Deschide uşa în grabă, apoi pe cea de la vagonul următor, chiar când urmăritorul intră în vagonul unde era.

Ceilalţi pasageri observă toate acele închideri şi deschideri de uşi, dar îşi pierd repede interesul şi îşi reiau şirul gândurilor şi viselor lor.

Bărbatul continuă şi aleargă la uşile următoare. Le deschide... dar nici urmă de Sarah. Nu poate să fi ajuns departe. Cel mult poate să fi ajuns la vagonul următor. Altfel, este încă aici, ascunsă printre bănci. Bărbatul parcurge distanţa încet, nici nu îi bagă în seamă pe ruşii care râd în hohote, cum mai zice unul câte ceva. Alţi câţiva paşi până la adolescentele care se uită la el şi chicotesc între ele.

Trenul încetineşte la intrarea în staţia St. James Park. Bărbatul se opreşte concentrat la orice ar putea-o indica pe femeia pe care o urmăreşte. Trenul se opreşte complet pe toată lungimea peronului şi deschide uşile. Nu e prea multă mişcare la ora aceea din noapte, aşa că poate vedea cu uşurinţă că Sarah nu a ieşit din tren. E pe undeva între vagonul acela şi cel din faţă. Porneşte într-acolo repede. Trebuie să se termine odată.

Se întâmplă dintr-odată, un impuls de adrenalină pură declanşat de frica ce dublează sau triplează energiile din corp şi

împinge corpul în direcţia sigură. Acum, bine ghemuită pe jos, sprijinită de una dinbăncile din faţa uşii, în momentul următor sărind pe peron şi fugind cât putea de repede spre prima ieşire care îi apărea în faţă.

Două focuri de armă silenţioase sunt denunţate de găurile din geam şi de cioburile de faianţă chiar din spatele lui Sarah, pe măsură ce aleargă spre libertate. Dar bărbatul a băgat înapoi pistolul la fel de repede cum l-a scos, ca un magician care face să dispară o scrisoare, o batistă, o hârtie... o floare. Iese repede din tren şi o vede pe Sarah îndepărtându-se înspre capăt, alergând de-a lungul peronului la trei vagoane distanţă. Nu merită să se obosească. Scoate arma şi ţinteşte cu precizia unui profesionist. Zâmbeşte, ce ţintă uşoară de nimerit.

Fără să bage de seamă bipul intermitent care anunţă închiderea uşilor, bărbatul apasă pe trăgaci chiar când Sarah sare iar într-unul din vagoane, cât pe ce să fie prinsă de uşi. Dar nu a fost. Glonţul se pierde în întunericul tunelului. Primul impuls e să se întoarcă în tren, dar uşile sunt deja închise şi trenul a început să meargă. Cu arma pregătită, aşteaptă să treacă pe lângă el vagonul în care a intrat Sarah. Nu se miră că nu o vede. Ce ar fi vrut? Să rămână în picioare ca să îi facă cu mâna? Oricum, aleargă cât de mult poate pe lângă vagon, trăgând până la ultimul glonţ. Cine ştie, poate o nimereşte vreunul rătăcit în cap, sau în vreun organ vital. I se vede în ochi licărirea dezamăgirii, sau nu, după ce trenul intră în tunel şi lasă în urmă St James Park. Câteva clipe mai târziu, face mâna căuş şi transmite ceva la centrală.

Abia recăpătându-şi suflul de frică, Sarah scutură cioburile de sticlă care căzuseră pe ea. Vântul rece care intră pe geamurile sparte îi ciufuleşte părul. Îi curg lacrimile pe chip. Nici nu reuşeşte să se uite la chipurile celorlalţi pasageri, un funcţionar adevărat, cu o servietă în loc de armă şi un costum crem murdar tot, pentru că s-a aruncat pe jos în vagon, şi femeia grasă cu multe genţi pe care o văzuse la Gara Victoria, care avusese mai puţin noroc şi fusese rănită în picior, iar acum se agaţă de ea în timp ce sângele curge mânjind totul. Primul impuls e să o ajute pe doamnă în situaţia în care este, să încerce să oprească sângerarea, simţul datoriei, dar apoi se abţine, are alte lucruri de făcut, trebuie să se grăbească. Doamna sigur va găsi pe cineva să o ajute cum ajunge la

următoarea staţie. Trenul încetineşte la intrarea de la staţia Westminster până când opreşte de tot. De îndată ce se deschid uşile, Sarah apasă alarma din vagon şi iese în fugă.

☩CAPITOLUL 15

LÚCIA[18]

11 iulie 1977

În spatele acestor uşi verzi de lemn cu ornamente sculptate în piatra faţadei care le încadrează, domnesc secrete şi devoţiuni, acestea din urmă mai mult decât primele, altfel nu ar fi fost un loc de pace şi dragoste de Dumnezeu cu toată încărcătura spirituală pe care acestea o implică.

Proiectat de Fratele Pedro da Encarnação, Mănăstirea Carmelită Santa Teresa din Coimbra şi-a deschis uşile la 23 iunie 1744, cine ştie dacă nu pe o căldură la fel de mare ca în această lună de iuliedin 1977, unde doi bărbaţi aşteaptă liniştiţi după ce cel mai tânăr a bătut la uşă.

Deschide uşa o *teresinha*[19]cum le spune lumea, care îi primeşte pe cât de expansiv îi permite Ordinul, se vede că ştia de vizită. Scufia închisă la culoare îi ascunde părul peste veşmântul alb care completează îmbrăcămintea,înzestrând-o cu un aer benign şi maternal, specific acestor sfinte femei care s-au dedicat de mici lui Dumnezeu.

— Sfinţia Voastră, ce bucurie să vă văd.

---

[18]Lúcia este unul din cei trei copii păstori care au fost martori aparițiilor Fecioarei din 1917 la Fátima. Cei trei copii – Lúcia (10 ani), Francisco (9 ani) și Jacinta (7 ani) – spun că Fecioara Maria le-a apărut de mai multe ori între mai și octombrie 1917. Conform Lúciei, la 13 iunie din acel an, Fecioara Maria a revelat trei secrete sub forma unor profeții – cunoscute și ca „secretele de la Fátima”. Primul secret este viziunea iadului; al doilea este anunțul sfârșitului Primului Război Mondial și prezicerea celui de-al doilea, dacă Dumnezeu nu va fi ascultat și dacă Rusia nu se va converti – Rusia ar trebui consfințită inimii neprihănite a Fecioarei. Primele două secrete au fost dezvăluite de sora Lúcia în 1941 într-un document scris pentru a ajuta canonizării verilor ei Francisco și Jacinta (care au murit în 1919, respectiv 1920). Al treilea secret a fost scris de Lúcia în 1944, cu mențiunea de a fi deschis numai după 1960, apoi trimis prin Episcopul de Leiria la Vatican, unde a fost păstrat. A fost făcut cunoscut la 26 iunie 2000 de către Papa Ioan Paul al II-lea. Al treilea secret – și cel mai controversat, dat fiind întârzierea cu care a fost făcut public și care a permis multe speculații – prezintă o viziune simbolică asupra martirilor Bisericii de dificilă interpretare și aplicare. Speculațiile asupra semnificației și veridicității celui de-al treilea secret continuă încă. Sora Lúcia a murit în 2005, la Coimbra. (n.t.).

[19]Soră din Ordinul Carmelitelor de la Mănăstirea Santa Teresa din Coimbra. (n.t.).

— Mulţumesc, plăcerea e de partea mea, soră. El este asistentul meu, părintele Diego Lorenzi.

— Îmi pare bine. Intraţi, vă rog. Haideţi, haideţi.

Intră amândoi, mai întâi Patriarhul, apoi tânărul Lorenzi, şi o urmează pe soră.

Va oficia o slujbă la Biserica Carmelitelor, dat fiind că vizita unui om al bisericii într-o ţară străină nu îl împiedică să îşi practice munca. Le iese în întâmpinare o Maică Stareţă cu un zâmbet luminos.

— Sfinţia Voastră, nici nu vă imaginaţi ce onoare este pentru noi vizita dumneavoastră.

O salută pe călugăriţa mai în vârstă.

— Eu sunt cel privilegiat, vă asigur.

— După cum ştiţi, sora Lúcia face parte din comunitatea noastră carmelită. Ar vrea să discute cu dumneavoastră şi să vă ceară binecuvântarea, după slujbă.

— Sigur că da, va fi o plăcere.

Astfel după sfârşitul slujbei, îi revedem pe Patriarh şi pe Diego Lorenzi conduşi de aceeaşi călugăriţă care le-a deschis uşa. Trec de un grilaj enorm, din podea până în tavan, exact ca într-o închisoare, cu o uşă integrată, unde surorile Carmelite primesc vizite de la rude sau alte persoane. Însă Patriarhul Veneţiei şi asistentul său, oameni ai lui Dumnezeu la cel mai înalt nivel, acreditaţi de către cel mai în vârstă, fireşte că nu vor purta o conversaţie prin gratii. Nu. Albino Luciani va vorbi cu sora care doreşte să îl vadă fără niciun paravan de fier care abia permite să vezi chipul interlocutorului şi care dă conversaţiei o tentă cavernoasă. Trec prin claustrul discret al mănăstirii, ale cărui arcuri nu protejează deloc de valurile de căldură.

— Baroc, domnule Luciani, afirmă Lorenzi de dragul conversaţiei.

— *Si.* Proiectat de un părinte carmelit desculţ acum mai bine de două sute de ani.

— Aşa este, confirmă călugăriţa. Mă bucur că Eminenţa Voastră ne împărtăşiţi din cunoştinţele despre modesta noastră mănăstire.

— Asta-i bună, soră. Nici vorbă. Nici vorbă.

— Eminenţa Voastră sunteţi foarte cunoscut şi pentru deosebita dumneavoastră smerenie, laudă sora cu sinceritate.

— O să mă faceţi să mă înroşesc, soră.

— Departe de mine gândul, Eminenţă. Dar e adevărat că mănăstirea are mai mult de două sute treizeci de ani. Din păcate pentru multe dintre noi, nu a fost deschisă în tot acest timp.

— Republica, completează Luciani.

— Cum? Lorenzi se simte puţin pierdut.

— Sfinţia Sa se referă la instaurarea Republicii portugheze în 1910. La 10 octombrie au intrat cu forţa în mănăstire şi au expulzat călugăriţele care trăiau aici, îi explică sora.

— Chiar aşa...? Lorenzi auzise vorbindu-se de violenţă în mănăstiri la înfăptuirea unor revoluţii. Dar nu mai auzise să se fi întâmplat din cauza Republicii. Republicanii?

— Da, dar încă din timpurile monarhiei, când politicile liberale au început să prolifereze în ţară, s-a început abolirea Ordinelor Religioase. Iar această mănăstire carmelită a rămas deschisă datorită unei licenţe speciale emise de Regina Dona Maria II, care a durat până în 1910, adaugă Luciani.

— Exact, confirmă călugăriţa, uimită de Patriarh. Surorile au fost găzduite de familie şi prieteni şi apoi au început să intre la mănăstiri carmelite spaniole. Dar în 1933, Portugalia trăia deja timpuri mai liniştite, în special în ce priveşte libertatea religioasă. Atunci, trei surori expulzate s-au întors la Coimbra cu scopul de a reîntemeia comunitatea carmelită, mai întâi într-o casă închiriată, au avut multe greutăţi. În 1946 se zvonea că soldaţii urmau să abandoneze mănăstirea şi surorile au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a o recupera. Şi până la urmă au reuşit, în 1947. Din vremurile expulsiei au supravieţuit doar două, dintre care una este Maica Stareţă, căreia i-au fost înmânate cheile.

— O poveste foarte impresionantă, soră, spune Luciani.

— Aşa este. Dar cu siguranţă Eminenţa Voastră o ştiaţi deja.

— E adevărat, dar niciodată nu o auzisem direct de la o soră de la Mănăstirea din Coimbra. Vă mulţumim că aţi împărtăşit-o cu noi.

Îşi urmează drumul, după ce au trecut de claustru, în interiorul mănăstirii, între patru pereţi unde căldura nu ajunge. Intră într-o cameră nu foarte mare, decorată sobru, caracteristică a surorilor carmelite, care nu au nevoie de multe lucruri pentru a trăi, doar strictul necesar pentru a duce o viaţă demnă în serviciul Domnului. Nişte scaune foarte vechi, mobilă

veche de secole, din lemn de la începutul comunităţii prin acele locuri. O masă simplă de stejar şi o bibliotecă cu câteva cărţi, nu prea mare, nici nu umple peretele pe care este. Să nu uităm, aşa cum aproape era să o facem, penitenţă, penitenţă[20], inspiră crucea de lemn care domină unul din pereţi şi, în consecinţă, toată încăperea. Sunt doar două stinghii de lemn, încrucişate, cea verticală mai lungă decât cea orizontală, crucea după cum indică şi numele, fără niciun Hristos pironit de ea, dar se subînţelege.

— Sora Lúcia vine imediat. Doriţi ceva? O cafea, ceva răcoritor…

— Eu aş vrea o cafea, dacă se poate, cere Luciani.

— Două, vă rog, completează Lorenzi.

— Faceţi-vă comozi.

Amabilităţi sincere între oameni ai Bisericii Romano-Catolice, cu un miliard de adepţi, un număr rotund, o estimare mai mult sau mai puţin exactă, ceea ce lasă restul populaţiei pentru celelalte religii şi lasă loc de asemenea şi pentru cei necredincioşi, care nu sunt deloc puţini.

— Sora Lúcia. Toată viaţa am auzit vorbindu-se de ea, spune Lorenzi într-un ton meditativ.

— Şi eu, Lorenzi, şi eu. E una din cele mai importante personalităţi istorice pentru Biserică din secolul ăsta. A anticipat răsturnări de situaţie importante. Şi încă mai păstrează un secret.

— Cel de-al Treilea Secret.

— Da. Al Treilea Secret.

— Să fie cel mai important dintre toate?

— Şi celelalte au fost importante. Sigur nu va fi mai prejos.

Curiozitate de preot tânăr stimulată de un spirit fantezist, caracteristic subiectului. Până la urmă, cui nu i-ar plăcea să audă al Treilea Secret, căruia i s-au atribuit deja catastrofe şi cataclisme, printre care Apocalipsa, sfârşitul lumii literalmente, extincţia rasei umane şi alte întâmplări de acelaşi calibru.

— Este aici, în mănăstirea asta, de 30 de ani.

— O viaţă dedicată lui Hristos.

— Ca şi noi. Ca şi mulţi alţii.

[20]În textul celui de-al treilea secret de la Fátima, alături de Fecioara Maria apare descris un înger care ține o spadă de foc în mâna stângă, iar cu mâna dreaptă arată Pământul, spunând cu o voce puternică: „Penitență! Penitență! Penitență!” (n.t.).

— Normal, domnule Luciani.

— Ţine minte, nu contează cât de puţin primeşti sau răul care îţi e făcut, contează doar binele pe care îl faci, fără să îţi pese cui.

— Înţelepte vorbe, Eminenţă. Se aude o voce feminină. E bătrâna Lúcia pe care nu a auzit-o nimeni intrând. Poartă un veşmânt identic cu cel al călugăriţei care i-a primit, merge în linişte, impasibilă faţă de anii care trec pe lângă ea fără să se vadă.

— Dragă soră! Ce mai faceţi?

— Încă mă ţine Dumnezeu, Eminenţă.

Se îndreaptă unul spre celălalt. Lúcia îngenunchează ca să îi sărute mâna lui Albino.

— Nu, soră, nu e cazul. Dacă trebuie să îngenuncheze cineva aici, noi suntem aceia.

Dialogul se desfăşoară în portugheză, limba maternă a surorii vizionare, deşi ar fi putut să fie în italiană, engleză, franceză sau spaniolă, sunt bine cunoscute aptitudinile pentru limbi străine ale oamenilor Bisericii, un exemplu demn de urmat pentru toţi creştinii, doar comunicarea este o parte integrantă a vieţii noastre.

Sora Lúcia se arată foarte în forţă pentru vârsta ei, dar fiecare cu ale lui, şi ce are ea din plin e sănătate, prietenii ei din copilărie nu prea au avut, dar Fecioara Maria îi anunţase când vor părăsi această lume. Francisco şi Jacinta au murit de mici, victime ale unei epidemii de gripă, care i-a răpus pe mulţi în 1919 şi 1920. Lúcia avea să scape, după cum se vede din această întâlnire cu Albino Luciani, Patriarhul Veneţiei, într-o dimineaţă caldă de iulie.

Să amintim importanţa Lúciei de Jesus în contextul creştin, ca să se înţeleagă de ce un Patriarh al Veneţiei se deplasează personal să o viziteze sau să îi răspundă cererii de audienţă, atât el, cât şi mulţi alţii. Unii au ajuns chiar Papi, şi chiar Paul al IV-lea a invitat-o să îlînsoţească la Fátima pentru a profita de compania ei pe timpul vizitei lui pe teritoriul portughez.

Cei trei păstori, aşa cum au rămas apoi cunoscuţi, obişnuiau să se ducă cu animalele într-un loc numit Cova da Iria unde azi este Bazilica Fátima şi Capela Apariţiilor. Somităţile vremii şi această soră Lúcia depun mărturie că în ziua de 13 mai 1917, cei trei copii au văzut-o pe Sfânta Fecioară, Maica Domnului

nostru Iisus Hristos. Din cei trei păstori, numai Lúcia a vorbit cu Fecioara. Şi Jacinta putea să o vadă şi să o audă, iar Francisco doar o vedea, fără să audă ce se spunea. Le-a cerut să se întoarcă la locul acela în data de 13 a lunilor următoare şi să se roage mult. Iar copiii aşa au făcut, cu excepţia lunii august, când apariţia a avut loc în alt loc şi la altă dată, pe 19, deoarece păstorii au fost împiedicaţi să se deplaseze, fiind închişi de către scepticul administrator al regiunii Vila Nova de Ourém. În septembrie, Fecioara promite un miracol care să dovedească tuturor, inclusiv Bisericii încă neîncrezătoare, apariţia în faţa celor trei păstori. Pe 13 octombrie, data ultimei apariţii, entitatea în cauză se prezintă ca Fecioara Rozariului şi cere să i se înalţe în acel loc o capelă în onoarea ei, ceea ce s-a şi întâmplat. Mai spune că războiul care se desfăşura, Primul Război Mondial, se va termina în curând. Şi aşa precum promisese, miracolul s-a petrecut, soarele a început să se învârtă în jurul axului, într-o formă vizibilă, părând că se va prăbuşi pe pământ, spulberând orice îndoială a incredulilor care au asistat, aproape şaptezeci de mii de oameni, la *Miracolul Soarelui,* de netăgăduit, de necombătut. După câteva luni, războiul s-a încheiat definitiv.

Pe măsură ce Fátima se deschidea lumii, devenind un fenomen de cult internaţional, Lúcia de Jesus se retrăgea, parcă renegând noua viaţă care transformase pământul ei natal. După ce se alăturase Colegiului Surorilor Dorotee, în 1921 în Porto, s-a îndreptat către Spania, unde a stat câţiva ani. În 1946 a intrat în Ordinul Carmelitelor unde a şi rămas, chiar în acea mănăstire Santa Teresa, în 1949. În tot acest timp, Fecioara Maria i-a mai apărut Lúciei.

Revenind la discuţia din încăperea mănăstirii Santa Teresa, care în principiu trebuia să dureze doar câteva minute, au trecut deja vreo două ore. Albino este încântat de prezenţa vizionarei, ca şi Lorenzi. Nu au venit deloc în discuţie apariţiile, cu atât mai puţin al Treilea Secret, conversaţia s-a ţesut într-un mod foarte plăcut pe cele maivariate subiecte – religioase, politice, naţionale şi internaţionale, dacă se poate spune aşa, încât religia nu e prizoniera niciunei ţări, ci creează cetăţeni ai lumii. Dar ce o nelinişteşte cel mai mult pe vizionară este lipsa de credinţă pe care noile generaţii o afişează, şi pe care cei mai în vârstă nu o apostrofează.

Au băut cafea, apă, până şi ceai, încât conversaţia era fluidă şi se vorbea despre tot şi nimic. Urmează o pauză, de asemenea senină şi deloc apăsătoare, care aminteşte de acele prietenii vechi, unde apar momente de linişte, pentru că nu e nevoie să pălăvrăgeşti fără încetare ca să se menţină legăturile, ca şi când la cea mai mică pauză prozaică totul ar dispărea, în mod ireversibil.

Este timpul să se digere ce s-a discutat, să alimenteze idei, păreri, să-şi amintească replici, să asimileze, să înveţe, să respecte, să raţioneze, căci avalanşa de cuvinte care ne ies pe gură şi ne intră pe urechi nu permite receptarea completă în timp util. Cea mai bună formă de a valorifica ce spunem şi ce ne e spus este să profităm de aceste momente de linişte, clipa în care totul se opreşte şi rămâne suspendat, încet, solid, în conştient, unde dăinuie.

Şi atunci se aude, o voce dură, groasă, supranaturală: „*Iar pentru Sfinţia Ta, Părinte Patriarh, Coroana lui Hristos şi zilele lui Hristos*."

Părintele Lorenzi se uită la Lúcia surprins, buimac, năuc, cuvintele acelea au ieşit chiar din gura ei, e la fel de sigur aşa cum stă el aici, în carne şi oase, în încăperea asta.

Luciani primeşte anunţul mai calm, ceea ce nu îl face mai puţin interesant, având în vedere că totuşi i se adresează.

— Domnule Luciani... îl strigă Lorenzo, dar Patriarhul ridică mâna în semn de linişte. Niciun cuvânt în plus, nu vrea să o deranjeze pe vizionară din transă. O premoniţie, un avertisment, o simplă asociere de cuvinte spuse de cineva sensibil faţă de energiile cosmosului? O certitudine. Ea este Lúcia, iar ce este mai presus de noi vorbeşte prin ea.

Cine ar vedea-o ar crede că a aţipit şi acum doarme somnul celor drepţi, aşezată pe scaun cu o mână pe masă, dar ei ştiu bine că nu e vorba de aşa ceva. Lorenzi, încă lipsit de experienţă, nu mai văzuse pe nimeni în transă, dar Luciani nu pare deloc agitat. Stă în continuare cu mâna ridicată în semn de linişte.

— Un secret care nu a fost dezvăluit, care vă priveşte, dar va fi folosit în alte scopuri, continuă vocea stranie prin gura Luciei, într-untimbru complet diferit, aproape diabolic. Dumnezeu va ierta, şi dumneavoastră la fel.

Lorenzi rămâne cu gura căscată. *Dumnezeule.*

Aproape instantaneu Lúcia deschide ochii, cu aceeaşi expresie dulce cu care apăruse în încăpere:

— Mai doriţi ceai, Eminenţă?

— Vă rog, soră. Spune Luciani privind-o în ochi, fără nici cel mai mic semn de tulburare sau teamă din cauza a ceea ce tocmai a auzit. Chiar vă rog.

✣

Aflaţi afară, în drum spre maşina care îi va transporta înapoi la Fátima, Lorenzi nu se mai poate abţine.

— Domnule Luciani, ce credeţi despre ce s-a întâmplat?

Luciani pune mâna pe umărul lui Lorenzi şi îl priveşte cu seninătatea cu care l-a obişnuit de când Lorenzi e asistentul lui, de aproape un an.

— Ei, Diego. Lúcia mi s-a părut o fiinţă încântătoare, nu crezi?

Şi nu au mai vorbit niciodată despre asta.

☥CAPITOLUL 16

Aerul curat din Londra nu se compară cu cel din Amazonia, dar chiar dacă nepotrivită, e sintagma corectă pentru a ilustra senzaţia de aerisire pe care o simte Sarah de cum pune piciorul pe strada Bridge. Turnul cu ceasul cel mai faimos din lume, Big Ben, anunţă douăsprezece şi jumătate noaptea. Face stânga spre Podul Westminster şi aleargă. Mai e lume pe pod la ora asta, dar nu multă. E mai liniştită, cel mai greu era să iasă din staţie, ceea ce până la urmă a reuşit fără probleme, dar Londra e oraşul cu cele mai multe camere de luat vederi pe metru pătrat din lume, ceea ce, pentru orice eventualitate, a determinat-o să îşi pună gluga pe cap. Nu se ştie niciodată ce mijloace au la dispoziţie oamenii ăştia. Se abţine să oprească un taxi, încă nu e timpul. Mai întâi trebuie să se ocupe de un ultim lucru. Ajunge la jumătatea podului, mărginit în fundal de roata enormă a London Eye. Se sperie la auzul unei sirene de poliţie care trece pe lângă ea în viteză, înspre Westminster Bridge Road. Se uită în spate şi vede o mulţime de maşini de poliţie la intrarea staţiei de unde tocmai ieşise.

— În cel mai rău caz, mă arunc în Tamisa, îşi spune, chiar convinsă de asta. Mai bine apele tulburi ale râului decât să fie prinsă. Cu toate că nu înţelege de ce a apărut poliţia. Nu. Trebuie să fie din cauza vagonului găurit tot de gloanţe şi a doamnei împuşcate în picior. Sigur, asta e. Sau organizaţia e atât de puternică încât are şi poliţia la dispoziţie? Nu. Prostii. Hai, concentrează-te la ce ai de făcut. După ce iese de pe pod, mai merge câţiva metri pe Westminster Bridge Road, apoi face la stânga pe Belvedere Road. Încă o maşină de poliţie trece în viteză pe strada pe care a lăsat-o în urmă.

Ideea e să se oprească la prima cabină telefonică pe care o vede. Până atunci, planul e să meargă, să meargă, să meargă... până dă de o zonă comercială aproape de podul Waterloo.

Ia receptorul, dar de data asta nu va mai folosi cardul de credit.

— Bună seara. Aş vrea o convorbire cu taxă inversă... numele? Ah... Greg Saunders... numele e pronunţat mai mult ca

o întrebare decât ca o afirmaţie. Cât despre gen, oare se prind? Dar pe centralistă nici nu o interesează vocea feminină cu nume de bărbat, îi cere doar să aştepte un moment.

După câteva clipe, aude o voce la celălalt capăt al firului.

— Greg?

— Natalie, nu e Greg. Sunt eu, Sarah. Scuze că am minţit, dar n-am avut încotro.

— Sarah? Vocea se arată clar deranjată.

— Da, eu sunt. Am nevoie de ajutorul tău.

— Sarah, de ce mă suni?

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Ai înnebunit? După tot ce ai făcut? Nici gând.

— Natalie, ştiu că nu suntem cele mai bune prietene, dar întotdeauna ne-am ajutat una pe alta.

— Asta n-are a face cu prietenia, Sarah, Ce ai făcut e de neiertat.

— Dar...

— Pleci în concediu în Portugalia şi te apuci să omori lumea în stânga şi în dreapta? Sarah, nici nu mai ştiu cine eşti. Să nu mă mai suni.

Sarah rămâne înmărmurită. A fost în concediu în Portugalia şi când se întoarce îi cad toate pe cap şi nu mai înţelege nimic.

— Natalie, nu închide încă. Numai tu mă poţi ajuta. Te rog, nu închide. Cum adică omor lume? Te rog, explică-mi, serios, trebuie să-mi spui tot.

— Faci pe proasta?

— Natalie, te rog. Poate lacrimile care îi curg pe chip s-au transmis, în vreun fel, prin receptor, căci ceva o determină pe Natalie să schimbe tonul aspru cu care i se adresase de la începutul conversaţiei.

— Bine. Eşti pe prima pagină a tuturor ziarelor, draga mea, începu cu un ton dispreţuitor. Mai întâi ai omorât un bătrân într-un muzeu din Madrid, apoi un preot în Argentina, iar azi i-ai făcut felul unui agent de la serviciile secrete americane. A, şi ce e şi mai interesant, chiar la tine acasă. Ia să văd, ce mai e... Sarah observă tonul caustic din discursul prietenei ei. A, ai ciuruit tot într-un metrou şi ai rănit o femeie care acum e mai degrabă moartă decât vie. Eşti o asasinăprofesionistă care munceşte pentru o organizaţie secretă care se cheamă *Ultimul*

Papă. Dar de ce îţi mai povestesc eu toate astea? Ca protagonistă, le ştii deja pe toate.

Sarah închide ochii şi se gândeşte. Dar nu are la ce să se gândească. Simte că îi cade cerul în cap.

— Natalie, nu ştiu cum să te conving că n-am făcut nimic din toate astea. Vocea îi denunţă tristeţea şi surprinderea, amestecate cu o implorare. Pentru Sarah e fundamental ca Natalie să o creadă, e esenţial. Nu sunt nicio asasină profesionistă şi nici n-am auzit de organizaţia aia. Am fost cincisprezece zile în Portugalia, am trecut prin Lisabona doar ca să iau avionul, aşa că n-am ajuns nici măcar aproape de Madrid, ca să nu mai zic Argentina. Azi am ajuns acasă şi a început totul. Am primit o scrisoare de la cineva care mă urmăreşte ca să mi-o ia. A murit un bărbat la mine acasă, l-am văzut, dar nu l-am omorât eu. Altcineva a făcut-o, nu eu. Nu ştiu dacă era agent secret sau nu. Ştiu doar că voia să mă omoare şi puţin i-a lipsit. Trebui să mă crezi.

O linişte apăsătoare vibrează pe fir, între Belvedere Road şi Pentonville Road, unde are Natalie garsoniera.

— Sarah, ai făcut deja maximă audienţă. Nu mă mai amesteca şi pe mine în treaba asta.

— Natalie, aşteaptă. Am nevoie de o favoare. Nici nu trebuie să ieşi din casă. Te rog, Natalie, numai tu mă poţi ajuta.

Liniştea incomodă continuă, în timp ce Natalie se gândeşte dacă să îşi ajute colega de redacţie. E adevărat că s-au ajutat întotdeauna una pe cealaltă, şi în afară de dimineţile în care apărea prost dispusă, Sarah e un om bun. Dar aparenţele înşală. Ar putea fi asasina despre care vorbesc la televizor, dar ca ziaristă şi colegă de branşă ştie că totuşi nu este.

— Ok. De ce ai nevoie?

— Mulţumesc, Natalie. Deodată se simte uşurată şi reuşeşte chiar să zâmbească.

— Nu-mi mulţumi. Zi mai repede, până nu mă răzgândesc.

— A, voiam doar să ştiu unde e Piaţa William IV.

— Doar atât?

— Da.

— Asta nu durează mult. Vrei să te sun înapoi sau aştepţi?

— Tu plăteşti, faci cum vrei.

— Ok, atunci aşteaptă puţin. Sarah aude un scaun hârşâit de podea. Natalie se aşază la calculator. Ia să vedem, Piaţa William IV. Îşi spune mai degrabă ei, decât lui Sarah.

— Exact.

— Imediat. Una, două, trei, patru secunde... Sigur nu ştii de ce te urmăresc?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Şi despre ce scrisoare e vorba?

— Nici asta nu ştiu. E scrisă în italiană.

— Te-ai scos. Schimbă apoi tonul de curiozitate jurnalistică cu cel de centralistă de la informaţii. Aşa, asta e. Adică nu e. Regele William IV... sunt doar nişte grădini cu numele ăsta, prin zona Crystal Palace. Mai stai puţin... Ah. Şi mai e şi strada William IV, între Strand şi Charing Cross Road. Asta trebuie să fie. Nu există piaţa William IV.

— Eşti sigură?

— Da. Probabil te-ai înşelat.

— Nu, deloc. Persoana care mi-a zis de ea m-a avertizat că n-am mai auzit niciodată de ea. M-am gândit că din cauză că o fi mai departe de centru. Nu pentru că nu ar exista.

— Dar nu există. Lasă-mă să mai caut. Ai timp?

— Ce de ajutor.

— Uite, dacă vrei, poţi să întrebi oricând un poliţist.

— Foarte amuzant, Natalie.

— Ia să vedem. William IV. S-a născut în 1765. Rege al Regatului Unit şi al Hanovrei între 1830 şi 37. Fiu al lui George III, i-a urmat la tron fratelui său mai mare, George IV. A fost penultimul rege din Casa de Hanovra. I se spunea regele navigator. A reformat sistemul electoral, a abolit sclavia şi munca minorilor din Imperiu. Îmi place de el.

— Da, n-am nevoie de o lecţie de istorie. Nu mai zice nimic?

— Nu. I-a urmat la tron regina Victoria... Stai să văd pe Google...

Se mai aud nişte bătăi de taste şi...

— Stai aşa...

— Ai găsit?

— Ciudat.

— Deci?

— Piaţa Regele William IV. Uite-o.

— Zi repede, Sarah nu mai rezistă presiunii.

— Era numele original al Trafalgar Square.
— Serios?
— Dap. Sigur. Trafalgar Square era Piaţa Regele William IV.
— Natalie, mulţumesc mult. Poate mi-ai salvat viaţa.
— Sau nu. Hai, du-te unde trebuie.
— Ne vedem după aia.
— Ah... Sarah... strigă Natalie.
— Da?
— Dacă ai vreun pont important, să-ţi aduci aminte de mine.
Sfârşitul convorbirii.

☩CAPITOLUL 17

Trafalgar Square este piaţa cea mai vizitată din Londra. Punct de întâlnire, de adunare, de sărbătorire, de jubileu, de naţionalism, toate pentru că piaţa poartă numele uneia dintre cele mai mari bătălii navale din toate timpurile, petrecută aproape de Capul Trafalgar, în Spania, la 21 octombrie 1805, când englezii au pus cu botul pe labe armata invincibilă şi pe cea franceză, pentru încă o sută de ani. O priveşte de sus, dinspre nord, porticul fastuos al pretenţioasei National Gallery. Locul spaţios, cele două fântâni laterale, coloana corintică imensă de granit, de cincizeci şi şase de metri înălţime, cu o statuie a Amiralului Horatio Nelson – eroul principal de la Trafalgar, care a căzut chiar în acea bătălie – în vârf, contemplând Palatul Westminster, mai cunoscut ca House of Parliament, veghind la siguranţa naţională, toate atribuie acestui scenariu o ospitalitate luată cu asalt de rezidenţi şi turişti la prima vedere. Patru lei de bronz enormi, se zice că fabricaţi chiar din tunurile nefericitei armate franceze, flanchează coloana, dând senzaţia unei protecţii cosmice. Patru piedestaluri decorează colţurile pieţei, trei dintre ele cu statui, la nord-est Regele George IV, la sud-est Generalul Sir Charles James Napier, cuceritorul Pakistanului, la sud-vest Generalul Henry Havelock. Cel de-al patrulea găzduieşte sculpturi temporare, dat fiindcă nu s-a ajuns niciodată la un consens asupra cui ar trebui să îl ocupe. Iniţial trebuia să găzduiască statuia Regelui William IV, dar lipsa fondurilor a oprit demersurile, ca atare, ca şi numele cu care trebuia să boteze piaţa, William IV a rămas complet rupt de proiectul pe care l-a iniţiat chiar el.

La ora aceasta din noapte încă mai e destulă lume în piaţă, grupuri de turişti, câteva cupluri răsfirate. Nimeni suspect, sau toţi suspecţi, căci chipurile nu dezvăluie şi intenţiile. Dar mişcarea este constantă.Maşini, limuzine, taxiuri, vehicule de ajutor, autobuze, motociclete, biciclete în mişcare continuă în jurul pieţei în ritmul semafoarelor. În fundal, Arcul Amiralităţii, în onoarea Reginei Victoria, deschide drumul către măreţul

bulevard care duce la Palatul Buckingham. La est, biserica Saint Martin-in-the-Fields, South Africa House şi Strand care leagă Westminster de City. Dar strada care ne interesează e Charing Cross Road, mai exact zona Soho, partea cea mai boemă a oraşului, şi unde vedem un taxi oprind la intersecţia cu strada Great Newport.

Taxiul rămâne oprit câteva clipe, conturi de reglat între pasager şi şofer care trebuie să fie rezolvate. Acum da, o vedem pe Sarah Monteiro ieşind din maşină şi închizând uşa. Înainte de asta, fusese la staţia Waterloo, mai riscase încă o dată cu cardul de credit la un bancomat şi scosese trei sute de lire, ca să ia un taxi şi să plătească în bani gheaţă. Totul a mers bine, după câte se poate vedea, Sarah Monteiro este prezentă pe aglomerata stradă Charing Cross şi se îndreaptă către binecuvântata sau blestemata Piaţă Regele William IV.

Iniţial îi spusese taximetristului că vrea să meargă la Trafalgar, dar după ce s-a gândit puţin, şi-a amintit că dacă descoperise atât de uşor numele pieţei, cine ar urmări-o ar putea să o facă la fel, dacă nu şi mai repede. Aşa că s-a hotărât să îi ceară taximetristului să o lase la vreun kilometru de acolo, ca să nu intre singură în gura lupului.

Trece de Newport Court şi face la stânga, apoi la dreapta pe strada Lisle, lăcaş al *pub*-urilor de toate soiurile şi gusturile, şi iar la stânga, până când iese în cosmopolita Leicester Square, marea rivală a Trafalgar Square, dacă putem spune aşa, o piaţă mică, pietonală, plină de cinematografe, cafenele şi restaurante, locul premierelor marilor filme americane şi englezeşti. E un parc închis, publicul are acces numai în timpul zilei. Patru intrări pe fiecare colţ cu statui şi figuri relevante la timpul construcţiei, Sir Isaac Newton, John Hunter, un pionier în domeniul chirurgiei, Sir Joshua Reynolds, primul preşedinte al Academiei Regale, William Hogarth, un pictor renumit. Şi dacă tot vorbim de unul din cele mai importante centre cinematografice mondiale, a fost pusă şi o statuie a lui Charlie Chaplin, simbolul universal al celei de-a şaptea arte, care s-a născut aici, în Londra. În interior sunt bănci, de obicei ocupate tot timpul, dispuse în formă de cruce, pentru cine vrea să admire statuia lui Shakespeare înconjurat de delfini, careînfrumuseţează centrul pieţei. Pe jos sunt plăci cu distanţa în mile către ţările care făceau parte din vechiul Imperiu Britanic.

Înconjoară piaţa şi se îndreaptă către sud, ignorând posterul uriaş care ornează unul din cinematografe, Odeon, în curând *Codul lui Da Vinci* va fi pe ecrane. Coduri şi enigme are destule acum, nu îi mai trebuie sugestii, şi viaţa îi e în pericol, la fiecare pas parcă se mai scurtează puţin, problema e că nu poate prevedea nimic care să o ajute să evite scurtarea, dacă va fi acum la următorul colţ, sau mai târziu în noaptea asta, sau peste multe colţuri, străzi, bulevarde şi ani, când îşi va duce nepoţii sau strănepoţii în Trafalgar.

Coboară înspre Trafalgar pe lângă Canada House, grăbind cu precauţie pasul, printre priviri frauduloase mascate de normalitate, ca nu cumva să dea impresia că îi e teamă de ceva sau caută pe cineva. Ocoleşte National Gallery pe partea stângă şi mai înaintează câţiva metri până la scările centrale care coboară în piaţă. Turişti străini şi englezi stau pe trepte, aşezaţi să admire luminile şi liniştea locului. Sarah se aşază câteva clipe lângă un grup de italieni, ca să dea impresia că face parte din adunarea de excursionişti veseli. Cu ocazia asta aruncă şi o privire înspre piaţă, spre fântâni, una la stânga, alta la dreapta, la sud coloana lui Nelson, oamenii... cei mai importanţi sunt oamenii, căci divinele fiinţe acvatice care răsar din fântâni şi amiralul cocoţat nu îi pot face nimic. Mai sunt câte unii care fac baie în fântâni şi îi stropesc pe alţii, o distracţie contagioasă care îi antrenează şi pe cei care asistau. Nici ei nu reprezintă vreun pericol. Dar mai sunt toţi ceilalţi... cuplurile, cei care stau pe marginea fântânii sau la baza coloanei, şi cei care nu se încadrează în nicio categorie, dar care nu par totuşi să facă parte dintr-o organizaţie secretă pe nume *Ultimul Papă.*

Spionează şi faţadele clădirilor vizibile, chiar dacă sunt destul de îndepărtate, căutând priviri insidioase sau chiar lunetişti ascunşi. Oamenii ăştia deja i-au dovedit că sunt capabili să omoare în public fără să le pese de posibile victime colaterale. Totul e pasibil de a ascunde pe cineva cu o armă cu surdină, gata să îi ia viaţa. Chiar şi în mijlocul maşinilor în mişcare. De acolo are o vedere de ansamblu a pieţei, şi dacă nu i-ar fi distras italienii zgomotoşi atenţia, l-ar fi văzut demult.

Un simplu gunoier, unul din mai mulţi care colorează piaţa cu costumele lor verzi şi galbene fluorescente, cu lada şi accesoriile necesare pentru strângerea gunoaielor, foarte asemănător cu cel pe care îlvăzuse de la fereastra casei acum câteva ore, dar

cel mai probabil îi joacă mintea feste. Problema este că se uită la ea din când în când şi încearcă să întoarcă privirea în altă parte când ochii li se întâlnesc. Nu îşi face mâna căuş pentru a comunica, dar are un *walkie-talkie* normal. Un gunoier, care strânge mizeria altora, fără a dispreţui nobila profesie, fiecare oficiu are neplăcerile lui, dar nu ar avea nevoie de un *walkie-talkie* ca să îşi facă treaba. Nu. Din două una, ori e acel Rafael de care i-a zis tatăl ei, ori... mai bine nu se gândeşte.

Mai rămâne puţin aşezată, dar italianul de lângă ea se tot apropie. Prea multe beri în sânge îl fac să creadă că femeia de lângă el ar avea alte intenţii. Altfel de ce s-ar fi aşezat atât de aproape?

— *Eh, bella*... *Como siete*?O abordează stropind la fiecare cuvânt aburit de alcool.

Fără să îi răspundă, Sarah se ridică şi coboară restul treptelor, amestecându-se în mulţime. Nimeni nu ar fi reuşit să suporte damful ăla mai mult de o secundă. Întoarce brusc capul spre gunoier. Acesta deviază privirea foarte rapid, dar nu destul de repede încât să nu observe Sarah. Bolboroseşte ceva în *walkie-talkie* şi împinge lada înspre alt loc, până iese din câmpul vizual al lui Sarah.

Îi cercetează şi pe ceilalţi gunoieri. Cei rămaşi nu încearcă să se ascundă, dar adevărul e că nici nu par câtuşi de puţin interesaţi de Sarah Monteiro, sau de orice alt trecător, se limitează la curăţenie şi să nu incomodeze pe nimeni.

Sper că n-a văzut nimeni ştirile la televizor, se gândeşte în timp ce merge spre una din fântâni, atentă, alertă, vigilentă, încordată.

— Cine eşti tu, Rafael? Arată-te.

Între timp, încearcă să meargă prin aglomeraţie, ca să nu fie o ţintă uşoară. Dar nu ştie dacă nu cumva fac şi *ei* acelaşi lucru. Simte că poate fi prinsă în orice moment, înşfăcată, trasă de un braţ, neutralizată cu un glonţ bine ţintit, o înţepătură otrăvită mascată într-o îmbrâncire şi apoi oh, scuze. Atâtea filme atâtea scenarii, atâtea ipoteze i se învârt în imaginaţie lui Sarah, încât îngrijorarea pune stăpânire pe ea şi o cufundă în labirintul strâmt al conştiinţei. Lume, lume şi iar lume, pe toate părţile, o fântână, merge dezorientată înspre cealaltă, ţipete, râsete, hohote, săruturi, îmbrăţişări, discuţii, lacrimi, de toate sunt aici, în acest spaţiu, această piaţă, aceşti paşi, acest drum confuz al

cuiva care îşi lasă viaţa pe mâna providenţei, a Domnului, luiDumnezeu Tatăl Cel Atotputernic, Creatorul Cerului şi al Pământului, după credincioşii acestei religii, ca Sarah, care crede, dar nu practică, precum mulţi alţii, de neînvinuit.

— Sarah Monteiro?

Cineva o strigă. E gunoierul.

— Sarah Monteiro? Repetă bărbatul, apropiindu-se de ea. Veniţi cu mine. E mai bine pentru dumneavoastră.

Nu aşteaptă confirmarea, o ia de braţ şi o trage prin mijlocul mulţimii, înspre ieşirea din piaţă.

— Unde să merg cu dumneavoastră?

Niciun răspuns.

— Sunteţi Rafael? întreabă Sarah încă buimacă din amorţeala în care căzuse. Bărbatul nu îi răspunde şi o trage după el în continuare, acum pe lângă coloana lui Nelson.

Aude un hârâit dintr-unul din buzunarele hainei fluorescente şi îl vede scoţând *walkie-talkie*-ul şi spunând „***La porto alla centrale... şi, l-obiettivo è con me... Negativo. Non posso rifinirla qui... benissimo***[21]”.

Recunoaşte imediat accentul italienesc, dar nu înţelege ce se spune. Vocea care se auzea prin radio era puternică şi cavernoasă, cea a şefului. Să fie el Rafael, sau unul din cei răi? Parcă e un film cu cei buni şi cei răi, dar măcar de ar şti de care parte se află...

Pe de altă parte, tatăl ei i-a menţionat doar de un Rafael, şi nu de un grup de mai multe persoane, dar poate acest presupus Rafael pregăteşte doar ieşirea. În fund, observă un bărbat îmbrăcat ca un funcţionar, fără servietă, nici armă, la o primă vedere. Dar cel mai rău e că are senzaţia frustrantă de *déjà-vu,* pe care ochii o transmit alarmaţi creierului. Impresia fermă că l-a mai văzut undeva. Şi nu a trebuit să se gândească prea mult ca să îşi amintească... bărbatul care a urmărit-o şi a tras în ea în metrou, care a găurit vagonul şi a rănit-o în picior pe doamna grasă.

Încearcă să-şi smulgă braţul din strânsoare, dar gunoierul o ţine bine.

Se opreşte brusc şi o priveşte în ochi.

[21]„O aduc la centrală... da, ținta e cu mine... Negativ. Nu pot să o elimin aici... foarte bine.” (trad. din lb. italiană, n.t.).

— Nu încercaţi nimic aiurea. Nu are niciun rost să grăbiţi inevitabilul. Dar dacă va trebui... pentru cine înţelege, nu trebuie să i se spună mai mult.

A greşit. S-a chinuit să nu fie prinsă, a coborât din taxi la un cartier depărtare, dar ce naiba ar mai fi putut să facă? Putea şi tata să fi ales alt loc de întâlnire. Dar cu telefoanele ascultate, era imposibil să organizeze mai bine, ar fi durat o veşnicie să descifreze vreo şaradă complicată, şi până ar fi reuşit, tot ar fi prins-o. Cel mai sigur, va muri fără să ştie de ce. Asta e.

Dar cel care decide lucrurile aici nu e omul ăsta, fiind omul despre care vorbim cel cu *o* mare, chiar dacă impresia ar fi alta, cel care îi reprezintă pe toţi, omul în general, şi nu acesta în particular. Şi tot preambulul pentru a explica maşina neagră care vine pe strada adiacentă pieţei şi dă buzna în interiorul ei, între statuia lui Sir Henry Havelock şi coloana lui Nelson. Frânează cu un scârţâit prelung, înainte de a se roti pe loc şi a se opri de tot.

— Mă ocup eu de ea. Informează bărbatul la costum căruia gunoierul i-o lasă pe Sarah.

— *Va bene,* răspunde celălalt.

Fără nicio vorbă în plus, bărbatul o bagă pe Sarah în maşină, pe bancheta din spate şi el se aşază în faţă pe locul din stânga. Maşina porneşte cu viteză maximă, lăsând în urmă calmul pieţei Trafalgar.

În maşină, care se îndreaptă spre strada Parliament, Sarah Monteiro îl analizează pe funcţionar. Între două vârste, cu o expresie calmă, faţă de a ei, privind înainte. Sarah simte un vârtej ameţitor de senzaţii, îndoieli şi angoase.

— Cine sunteţi voi? întreabă.

Linişte. Nici măcar o privire în oglinda retrovizoare.

— Cine sunteţi voi?

Niciun răspuns.

Sarah n-ar şti să spună cât a mers cu maşina, doar că, la aproximativ jumătatea drumului, şoferul a oprit la comanda funcţionarului şi au ieşit amândoi până au dispărut din raza ei vizuală. Numai funcţionarul s-a întors la maşină şi s-a aşezat acum pe locul şoferului. După vreo douăzeci de minute intră într-un cartier rezidenţial foarte elegant şi maşina încetineşte până ajunge să meargă la pas, iar inima lui Sarah se strânge de

frică. Se apropie momentul. Se deschide uşa automată a unui garaj şi vehiculul intră, oprindu-se lângă un Jaguar nou.

Bărbatul îi deschide uşa lui Sarah.

— Hai. Urmează-mă!, îi ordonă pe un ton rece. Deschide uşa din spate a Jaguarului şi nu mai trebuie să îi dea nicio indicaţie. Sarah intră în maşină fără comentarii.

— Unde mergem?

Nu răspunde.

O durere sfâşietoare îi străbate stomacul lui Sarah. Ajunge. Iese din maşină şi se pune în genunchi în faţa bărbatului.

— M-am săturat. Omoară-mă o dată.

— Să te omor? Fără să aflu ce documente preţioase ascunzi? Nu, nici gând. Vocea bărbatului trece de la cea rece la una binevoitoare. În afară de asta, aşa ajutor crezi că ţi-ar trimite tatăl tău?

— Cum? Cine eşti? Acum chiar că nu mai înţelege nimic.

— Eu sunt Rafael. Sunt gazda ta astă seară.

✞CAPITOLUL 18

PECORELLI

20 martie 1979

Era deja noapte, dar Carmine Pecorelli încă se afla în biroul lui, ocupându-se de subiecte relevante pentru ziarul lui, *L'Osservatore Politico,* de pe Via Orazio. Un săptămânal de ştiri scandaloase, din acelea pe care cititorii le apreciază atâta, ca acelea care vorbesc de ilustre personalităţi legate de organizaţii secrete, serioase deturnări de fonduri din bugetul de stat prin acţiuni ilicite, omucideri misterioase şi multe alte lucruri.

La cei cincizeci de ani ai săi, se bucura de acces la ştiri în exclusivitate, pe care nimeni altcineva nu mai reuşea să le obţină, de aici în exclusivitate, datorită faptului că umbla prin medii importante, acolo unde erau înfăptuite şi pentru că avea relaţii sus puse. Chiar *L'Osservatore Politico* era finanţat de una din aceste persoane de mare influenţă, integrată în lumea politică italiană.

La începutul acestei nopţi îl găsim la telefon. Un surâs i se schiţează pe buze, în timp ce se lasă pe spate în scaun, într-o poziţie de satisfacţie sau confort, sau amândouă. De fapt, telefonul acela nu avea legătură cu ziarul lui. Altul era interesul, unul monetar, încerca să îşi mărească veniturile constrângând, ca să nu zicem şantajând, un individ la capătul firului, pe baza unor informaţii care l-ar fi putut prejudicia. Trebuie specificat că individul nu era un oarecare. Era, nici mai mult nici mai puţin, Marele Maestru al lojei masonice *Propaganda Due,* Licio Gelli, din care Pecorelli făcea parte.

— Cel mai bine e să ne întâlnim faţă în faţă ca să rezolvăm treaba, a propus Gelli.

— De acord.

— Ce zici dacă ne întâlnim la cină, acolo, în Roma?

— Perfect. Să nu uitaţi să aduceţi banii.

— Ce garanţie am eu că nu o să foloseşti informaţia mai târziu, Mino? Niciuna. Ai idee câte probleme provoci în organizaţia noastră, dacă publici lista?

— Ăsta e jurnalism, Licio. Pur jurnalism.

— Şi cine îmi garantează că nu o să te apuci să faci *pur jurnalism* pe viitor?

— Cincisprezece milioane sunt o garanţie mai mult decât suficientă.

— Cincisprezece milioane? Aproape ţipă. Câteva clipe de calmare. Gelli nu era în poziţia de a protesta. Nu aşa ne înţelesesem, Mino.

— Dar am ajuns la concluzia că atât valorează informaţia.

— Lista nu valorează cincisprezece milioane.

— Doar lista, nu, a explicat Mino. Dar uciderea lui Papa Ioan Paul şi ajutorul pe care l-aţi dat dumneavoastră şi patronul meu lui Mario ca să îl terminaţi pe Moro, astea valorează mult mai mult.

— Ştii că folosim tot timpul ziarul tău ca să ne atingem scopurile, Mino. De unde până unde schimbarea asta bruscă de atitudine? Nu te-am răsplătit suficient?

— Cincisprezece milioane e răsplată îndeajuns.

Licio se gândi câteva secunde la intransigenţa lui Mino.

— Negociem mâine la cină. Trebuie să mai laşi din preţ.

— Nu o să mai las din preţ. Aduceţi banii. Pecorelli era de neînduplecat şi nu avea de gând să reducă suma. Cincisprezece milioane era preţul, dar putea oricând să îl crească, mai ales dacă Gelli întârzia prea mult cu plata.

— Ne vedem mâine, spuse Gelli. La opt la locul obişnuit, şi închise.

Cu un zâmbet bine întipărit pe faţă, Mino Pecorelli stinse luminile, închise tot şi ieşi afară spre maşina lui. Lucrurile mergeau bine în ce-l privea. Nu-şi imagina că exact în acel moment, Gelli îl suna pe şeful său, un distins membru al guvernului italian, să îi povestească rezultatul convorbirii.

— Nimic nou. Mino e la fel de încăpăţânat. Ori plătim, ori publică, îl informă Gelli.

— Nu înţeleg ce are în cap, răspunde şeful.

— Dacă plătim, o să facă iar la fel. Şi ştim deja că nu putem avea încredere în el. Ştie prea multe.

— Stai liniştit, Licio. M-am ocupat de tot. N-o să ne mai deranjeze. I-am dat toate şansele posibile. N-a vrut să ne asculte, ghinionul lui.

— *Ciao,* Giulio.

— *Ciao,* Licio.

Satisfacţia lui Carmine Mino Pecorelli era atât de mare, încât îi veni să fluiere, cât mergea pe Via Orazio, pustie, până la maşină mai avea puţin. Bani uşor de câştigat, n-avea de ce să aibă remuşcări, pentru că îi lua de la unii care nu meritau şi nici nu aveau nevoie de ei. Niciodată nu a încercat să jupoaie pe cine nu poate plăti, tocmai din acest motiv, pentru că nu ar fi putut să îi dea nimic, lipsa de lichidităţi era un motiv mai mult decât convingător. Cu toate astea, şarlatani ca Gelli, care avea tot timpul câte o afacere dubioasă şi metode obscure, furând dintr-o parte ca să dea altcuiva şi lui însuşi, capabil de orice ca să îşi ducă la capăt intenţiile, meritau să fie umiliţi de oameni precum Carmine Pecorelli.

Deschise uşa maşinii şi intră. Dar o mână nu îl lăsă să închidă portiera. Văzu doi bărbaţi lângă maşină. Unul din ei, cel care ţinea uşa, l-a luat de păr şi l-a tras afară. Apoi, dădu drumul portierei şi scoase un pistol, îi băgă ţeava în gură lui Pecorelli şi trase de două ori.

Problema lui Licio Gelli nu mai exista.

☩CAPITOLUL 19

Presupusul Rafael conduce cu o viteză moderată, nici prea repede nici prea încet, ca să nu trezească suspiciuni, ca cineva care ştie ce face. Ia un pachet de pe scaunul de lângă el şi i-l dă lui Sarah, care stă în spate.

— Ce e asta? întreabă ea.

— Mâncare.

— Nu mi-e foame.

— Dacă aş fi în locul tău aş mânca. Un hamburger şi o Coca Cola nu ajung pentru toată noaptea...

— Cum ştii că...? Îşi dă seama de răspuns. Lasă.

Sarah nu mai înţelege nimic. El e cel care a urmărit-o la metrou şi a tras, de asta e sigură, dar răsturnarea asta de situaţie, acum el e Rafael, să fie o minciună? Da. Asta trebuie să fie. Probabil aşteaptă ca vreunul din superiorii organizaţiei să apară şi să o interogheze prin metode atroce, care până la urmă or s-o omoare, fie că le spune ce vor, fie că nu. Este în posesia unei liste despre care ei ştiu mai multe decât ea. *Ei*... Persoane care, într-un oraş atât de mare ca Londra, reuşesc să o prindă fără să apuce să spună *Ah.* Gânduri fără răspuns, articulate fără dovezi sau judecăţi structurate, îndoielile sunt stăpânele situaţiei acum, şi încă de ceva timp. Probabil acest Rafael, adevărat sau nu, o să deschidă jocul sau o să iasă din el. Între timp, se trezeşte mâncând dintr-o pulpă de pui pane.

— Cred că ai multe întrebări, începe Rafael pe un ton pragmatic.

— Cum? Se aştepta la orice, mai puţin la acea politeţe de gentleman cu care a tratat-o de când s-au urcat în maşină.

O linişte incomodă pentru Sarah se aşterne în maşină, între scaunele din faţă şi bancheta din spate, totuşi, asta nu pare să îl afecteze pe el,care rămâne atent la drum. La o primă vedere, emană un sentiment de mulţumire, ca şi cum situaţia ei l-ar fi distrat, sau poate pur şi simplu aşa e el, şi imaginaţia lui Sarah elaborează tot felul de scenarii, deşi multe din câte s-au întâmplat sunt dovada că nu e vorba de niciun film. Poate e de la foame.

— Îţi stau la dispoziţie, adaugă Rafael încercând să o facă să se relaxeze, chiar dacă intonaţia, într-o engleză perfectă, ar fi putut suna ca un ordin.

— Da... toate întrebările pe care le avea au dispărut deodată. *Dar ce naiba de ziaristă mai eşti şi tu,* se gândeşte, *dacă îţi fug întrebările într-un moment esenţial*? Aaa... ai un creion şi o hârtie?

Bărbatul izbucneşte în râs.

— Nu o să înregistrăm discuţia, Sarah. Nu eşti la muncă, aici. De fapt, o să neg orice referire ai face la mine în viitor. Nu ne-am cunoscut niciodată şi aşa va rămâne până la sfârşitul zilelor noastre, fie că va fi azi, mâine, sau peste mulţi ani.

Odată clarificată poziţia lui, Sarah se hotărăşte să înceapă cu ce e mai evident, ceea ce, mai presus de toate, o nelinişteşte peste poate.

— Prima întrebare care îmi vine e de ce ai încercat să mă omori în metrou?

— Am încercat?

— Da, sau nu ţi-aduci aminte că ai tras în mine? Ai găurit un vagon întreg. Ştii foarte bine, ce să mai.

— Hmmm... Îmi amintesc că am găurit un vagon de metrou. Am tras în interiorul coapsei unei femei... dar în tine nu am tras.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că dacă *chiar* aş fi tras în tine, nu mai stăteam acum de vorbă. Accentuează bine „chiar”, ca să nu existe îndoieli asupra subiectului.

— Am înţeles. Pot să deduc că faci parte din organizaţia aia numită *Ultimul Papă.*

— Nu există nicio organizaţie cu numele ăsta.

— Cum nu? Ziarele mă acuză că sunt membră. Spun că am omorât trei oameni.

— Ori eşti foarte periculoasă, ori sunt numai baliverne. Ştii mai bine decât mine cum mijloacele de comunicare sunt uşor de manipulat. Buzele lui Rafael desenează un zâmbet. E adevărat că oameniiăia au murit. Unul s-a sinucis şi ceilalţi au fost convinşi să renunţe la viaţă mai devreme. Dar ştim amândoi că nu tu ai fost, chiar dacă după ultimele întâmplări nu mai ştii prea bine ce e real şi ce nu... sau ce ai făcut şi ce nu.

— Ştiu foarte bine ce fac şi ce nu fac, certifică Sarah categoric. Iar omuciderile nu fac parte din lista mea de păcate.

— Încă... Viitorul e o necunoscută pentru noi toţi. Dar, cu atât mai bine, mă bucur că am lămurit partea asta.

— Ce organizaţie e asta? Poţi să-mi spui ceva despre ea?

— Eu pot. Ideea e dacă eşti tu pregătită să auzi, răspunde Rafael serios.

— Nu sunt, dar altă soluţie nu am.

— Aşa e. Zâmbeşte forţat, apoi o priveşte cu băgare de seamă. Ai auzit vreodată de Albino Luciani?

— Nu.

— A, da, normal, doar eşti ziaristă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu e evident?

Aparent, insinuarea ignoranţei ei nu era deloc evidentă pentru ea, sau de fapt, în afară de evidentă, era de neînţeles.

— Albino Luciani a rămas cunoscut în toată lumea drept Ioan Paul I, sau mai popular, „Papa zâmbitor”. N-ai auzit de el?

— Ba da. Ioan Paul I. Am o vagă idee.

— Se poate să îmi defineşti şi mie vaga ta idee?

Sarah făcu un efort ca să localizeze în minte ceva care să îi amintească ce ştie despre Ioan Paul I, dacă ştie ceva.

— A, e cel care a fost Papă foarte puţin timp, nu?

— Da.

— Exact. O sută şi ceva de zile. Cred că prin secolul al XIX-lea. Nu ştiu exact anul.

— Nu e evident? se întrebă oftând.

— Ce să fie evident?

— Nimic, gândeam cu voce tare. Albino Luciani a fost Papă timp de treizeci şi trei de zile şi, contrar a ce ştii tu, mult mai recent, în 1978, mai exact între august şi septembrie.

— Doar treizeci şi trei de zile? Aşa puţin?

— Da. Foarte puţin timp pentru unii, prea mult pentru alţii. Moartea lui Ioan Paul I e un mare mister. Versiunea Vaticanului este că a suferit un atac de cord, dar alţii cred că a fost omorât.

— Omorât? Un Papă?

— Da. Ce te miră? Fii sigură că n-a fost primul.

— Dar de cine?

— Întrebarea nu e de cine, ci de ce. Mobilul e mai relevant decât făptaşul.

— Ok. De ce, atunci?

— Nu vreau să te plictisesc cu detalii prea tehnice, aşa că risc să te întreb altceva. Ai auzit vreodată de P2?

— P2? Nu, n-am auzit.

— P2, adică *Propaganda Due,* este o lojă secretă de inspiraţie masonică, ce vizează cucerirea puterii politice, militare, religioase şi financiare a tuturor comunităţilor în care se inserează. Loja P2 există din 1877 ca o ramură a *Grande Oriente d'Italia* şi era frecventată de membri care nu aveau posibilitatea de a se duce la propriile loje. În 1960 avea doar paisprezece membri. Când un bărbat pe numele lui Licio Gelli a devenit Marele Maestru al P2, numărul a ajuns la o mie, într-un an. Iar la apogeul ei, avea două mii patru sute de membri, de la generali la politicieni, judecători, directori de televiziune, bancheri, profesori, preoţi, episcopi, cardinali, orice îţi trece prin cap.

Rafael se opreşte din vorbit când o maşină de poliţie îi depăşeşte în viteză, sirenele se învârt luminând toată strada. Pentru o clipă a crezut că se va opri în faţa Jaguarului şi îi va pune să iasă din maşină, dar nu s-a întâmplat.

— În 1967, *Grande Oriente d'Italia* îl expulzează pe Licio Gelli şi pe toţi membrii care aveau legătură cu P2 şi se îndepărtează de organizaţie, lăsând-o pe mâna Marelui Maestru, al cărui plan era să ajungă fraudulos în guvernul italian cu *Piano di Rinascita Democratica della Loggia P2.* Planul Renaşterii Democratice al Lojei P2. Care de fapt era un sistem totalitar, nu o democraţie, şi care practic i-a şi reuşit în '78, cel puţin prin influenţa pe care o avea loja. Evident că oricine o înfrunta risca să dispară prematur de pe faţa pământului. Multe crime, atentate şi chiar masacre au semnătura P2.

— Adică P2 l-a omorât pe Papă în 1978?

— Suntem încă la de ce, nu la cine.

— Ok. Înainte să îmi spui de ce avea P2 vreun interes să îl omoare pe Papă, vreau să ştiu ce am eu aşa special, sau cu ce parfum m-am dat, de se ţin după mine în 2006?

Rafael profită de un moment de linişte ca să capteze atenţia totală a celei care îl ascultă.

— Pentru că Dumnezeu a vrut să primeşti o listă foarte valoroasă. O listă cu numele membrilor organizaţiei. E foarte veche, are mai mult de 25 de ani, mulţi dintre ei au şi murit, dar poate aduce multe neplăceri multora care sunt încă în viaţă, dacă s-ar publica. E ceva pentru care merită să ucizi.

Dar Sarah deja nu îl mai ascultă cu aceeaşi atenţie, informaţia nou aflată o duce cu gândul la altele, mult mai neplăcute. Lista. Lista pe care o are la ea reprezintă nume ale membrilor defuncţi şi în viaţă ai organizaţiei P2. Propaganda 2. Lista pe care e şi numele care îi face inima cât un purice şi o aruncă în tumultul nesiguranţei şi al perplexităţii, numele tatălui ei, Raul Brandão Monteiro. Cum se poate? Cum să fie el membru al P2? Rafael îi citeşte gândurile, dar nu zice nimic, nu adaugă, nu elucidează nimic. Este un drum pe care trebuie să îl urmeze numai ea. Zeci, sute, mii de întrebări, o discuţie care să îi ajungă cât toată viaţa, are atâtea încât nici nu ştie de unde să înceapă. Poate ar fi mai bine să aleagă ceva mai uşor pentru început.

— Faci parte din P2?

Rafael se gândeşte câteva secunde înainte să răspundă.

— Fac parte din ceva superior. Ceea ce mă conduce e un plan, un Mare Plan, din care se întâmplă să facă parte şi P2.

— Nu înţeleg. Adică cine mă urmăreşte nu e P2, ci o organizaţie şi mai mare?

— Hai, Sarah. Parcă aveai o logică mai bună. Suspinul lui Sarah îi dă de gol nelămurirea. E mai bine să clarifice lucrul ăsta fără niciun fel de artificiu. P2 te urmăreşte. Punct final, asta am lămurit. Cât despre legăturile mele cu P2, trebuie subliniat că s-au terminat acum câteva minute, când ai intrat în maşină. De fapt, eram un infiltrat.

— Un infiltrat? Dacă nu poţi să îi învingi, alătură-te lor?

— Mai mult sau mai puţin... Rafael se gândeşte câteva clipe înainte să continue. Alătură-te lor şi distruge-i din interior. Evident că munca mea e compromisă de acum. P2 nu mai umblă doar după o femeie, cişi după un bărbat. Şi crede-mă pe cuvânt că ne vor găsi... mai devreme sau mai târziu.

— Atunci la ce ne mai ajută discuţia asta? Dacă tot murim... întreabă Sarah exasperată, mai mult către ea decât către Rafael.

— Totul depinde de ce cărţi putem juca, conchide Rafael surâzând. Ai lista cu tine?

Sarah scoate hârtiile din buzunarul hanoracului, le alege pe cele două care alcătuiesc lista şi i le dă lui Rafael. El le analizează în linişte, fără să încetinească. După câteva momente i le dă înapoi lui Sarah.

— Mai ştii pe cineva de acolo în afară de tatăl tău? întreabă Rafael.

— Păi, după ce mi-ai povestit, sunt sigură că numele astea apar probabil toate pe Google, probabil descrise ca mari personalităţi.

— Se poate. Dar uită-te cu atenţie.

Sarah parcurge coloanele primei pagini, rând cu rând, cu multă atenţie. Lumina slabă îngreunează citirea. Acum că are mai multe informaţii, nu o miră preponderenţa numelor italieneşti. Observă că numerele de dinaintea fiecărui nume sunt aleatorii şi nu au niciun algoritm. După fiecare număr urmează şi o literă, câteodată două sau trei.

— Numerele nu sunt în ordine. Şi au şi nişte litere.

— Sunt numerele de înregistrare ale fiecăruia în organizaţie şi locul naşterii. De exemplu... Ia din nou hârtiile pe care Sarah le ţinea în mână. Să îl luăm pe ăsta, chiar s-a nimerit, Marele Maestru.

440ARZ Licio Gelli

— Numărul înregistrării e 440 şi e din Arezzo. Ai înţeles?

— Da. Răspunde Sarah, căutând repede numele care o interesează.

843PRT Raul Brandão Monteiro

— PRT. Portugalia.

— Nici nu erai născută când s-au întâmplat toate astea.

— Nici tu.

Rafael zâmbeşte.

— Poate să fi avut vreo cinci-şase ani.

Continuă să se uite la hârtii cu atenţie, până când dă de un alt nume cunoscut, rămâne cu gura căscată de mirare, niciodată să nu zici că nimic nu te miră. E acolo, cu aceleaşi litere ale maşinii de scris, fără nicio linie sau notă pe margine.

— MIL de la ce e...?

— Milano. Dar nu-ţi face iluzii. Încă nu era în politică pe atunci. Şi acum nu mai e membru P2.

— Da, dar a fost. Până şi primul-ministru italian? Până unde a ajuns... adică... nici nu ştiu ce să cred.

— Nu crede nimic.

— Ce adunătură de nenorociţi, răbufneşte Sarah dintr-o suflare, ca şi când i-ar fi ieşit pe gură fără să vrea. Se uită la el ruşinată. Scuze.

— Poţi să înjuri dacă vrei. Pe mine nu mă afectează, şi sunt sigur că nici pe ei.

Sarah se uită din nou pe listă. Dimensiunile oribile a ceea ce tocmai aflase, probabil o parte minusculă din nenumăratele crime, înşelăciuni, minciuni, maşinaţii, înfăptuite de numele de acolo şi cine ştie câte altele care nu sunt scrise, unde e şi numele tatălui ei, care acum îi pare un străin. Cum se poate, după atâţia ani, ca cineva atât de apropiat, atât de important în viaţa ei, cel care i-a dat viaţă, care a crescut-o, care i-a oferit dragoste, afecţiune, valori pe care şi azi şi le aminteşte şi le foloseşte, poate să devină în câteva secunde o canalie total lipsită de principii? Chiar tatăl ei. Încearcă să îşi imagineze care îi erau limitele, până unde era sau ar fi capabil să meargă Căpitanul Raul Brandão Monteiro? Până la a răni? A tortura? A ucide?

— Ce sunt însemnările astea scrise de mână? întreabă, încercând să alunge gândurile rele.

— Unul din lucrurile care dau o valoare nepreţuită listei. Sunt însemnările lui Ioan Paul I.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Şi ce înseamnă?

— Dă-mi să văd. Ia hârtiile. E o clasificare. A subliniat numele pe care le cunoştea şi funcţia fiecăruia. De exemplu, cel de aici, Jean-Marie Villot.

— Da, dar nu ştiu italiană.

— *Cardinal Segretario di Stato.* Este Cardinalul Secretar de Stat al Vaticanului.

— Şi el era membru P2?

— Da.

— Atunci el l-a omorât.

— Asta e o presupunere jurnalistică. Încearcă să nu cedezi tentaţiilor de genul ăsta.

— E o presupunere naturală. Dacă făcea parte din P2, şi P2 l-a omorât pe Papă, atunci...

— Încă suntem la de ce, şi nu la cine.

Sarah oftează frustrată. Oare se vor întoarce vreodată lucrurile la normal în viaţa ei?

— Ok, şi pe hârtia asta sunt tot notiţele Papei? Şi cheia asta, ce-i cu ea?

Sarah îi dă hârtia cu însemnările făcute în grabă. Rafael citeşte cu mare atenţie.

18,15 - 34, H, 2, 23, V, 11
Dio bisogno e IO fare lo. Suo augurio Ÿ mio comando
GCT (15) - 9, 30 – 31, 15, 16, 2, 21, 6 – 14, 11, 18, 18, 2, 20

Se uită la cheie. Se schimbă la faţă văzând cu ochii.

— Ce înseamnă?

— Dumnezeu vrea şi eu îndeplinesc. Dorinţa lui e porunca mea. O italiană cam de lemn.

După câteva secunde întoarce maşina la o sută optzeci de grade cu mare îndemânare, aproape lovindu-se de un autobuz care claxonează în semn de protest.

— Ce se întâmplă? întreabă Sarah.

— Plecăm.

— Unde?

— Să ne întâlnim cu cineva care ştie.

— Ce să ştie?

Rafael intră în mare viteză pe o stradă strâmtă. Nu pare că o să răspundă la întrebare.

— Ce să ştie? Ai mai văzut ceva pe hârtie? insistă ea.

Maşina intră pe o stradă mai lată şi virează spre vest. Rafael accelerează, fără să îi pese de consecinţele vitezei, în cazul în care îl vede vreun poliţist, ca cei care au trecut pe lângă ei mai devreme.

— Da, răspunde în sfârşit, fără să mai adauge nimic, ca şi când acel unic cuvânt ar fi fost de ajuns. Apoi, ia mobilul.

— Ce ai văzut? întrebă Sarah e în mod evident exasperată.

— Am văzut un cod.

☥CAPITOLUL 20

Bentley-ul se deplasează cu viteză moderată pe drumul de pământ bătătorit. Nu e unul din acelea înnămolite, deloc, este îngrijit, cu arbuşti de-o parte şi de alta şi iarbă pe centru, pe unde nu calcă roţile. O porţiune care leagă vreo proprietate de drumul principal. De obicei moşiile sunt bine retrase în interiorul pădurii, ascunse de căile de comunicare. Astfel e şi mai uşor să controlezi intrările persoanelor autorizate sau străine, vreun gură-cască sau vreun hoţ, nu că ar fi prea mulţi prin locurile acestea.

Automobilul parcurge cei două mii nouăsute patruzeci şi trei de metri care despart drumul principal de porţile mari de fier automate. Se deschid, lăsând Bentley-ul să treacă, ceea ce demonstrează că e vorba de cineva apropiat de stăpânul casei, din moment ce şoferul nu a trebuit să oprească maşina de tot, nici să îl anunţe pe pasagerul de pe bancheta din spate.

Se opreşte lângă cele trei trepte care urcă la terasa de la intrare. Pasagerul nu aşteaptă să vină şoferul să îi deschidă portiera, aşa cum dictează eticheta, ci trage singur de mânerul de uşă şi iese afară dintr-un salt, energic. Nu sună la sonerie, nici nu bate la uşă, formează un cod de şase caractere pe tastatura fixată pe perete, în urma căruia uşa se deschide. Înainte de a intra înăuntru, scutură orice urmă de praf de pe costumul Armani, îşi îndreaptă gulerul sacoului şi abia apoi trece pragul vilei.

Cu siguranţă şeful sau Maestrul, denumirea din urmă e probabil cea corectă, având în vedere împrejurările de complicitate şi devoţiune, îl aşteaptă în sufragerie, nu pentru că aşa i-ar fi obiceiul, ci pentru că operaţiunile în desfăşurare din noaptea asta o cer. Fără alteîntârzieri, se îndreaptă către ampla încăpere, unde bătrânul ascultă la telefon cu un aer livid.

Nu e nevoie de prea multă experienţă ca să îţi dai seama că lucrurile nu sunt prea roz. Dacă datele pe care le are despre evoluţia misiunii, obţinute înainte de călătoria lui de întoarcere, sunt încă actuale, atunci Geoffrey Barnes a făcut vreo boacănă pe undeva.

Eu nu ştiu cum reuşesc americanii ăştia să frigă şi să taie curcanul de Ziua Recunoştinţei. Probabil că au un manual de instrucţiuni, se gândeşte asistentul, în timp ce îşi drege vocea anunţându-şi astfel prezenţa. Bătrânul ridică privirea şi îl salută din cap. Ciuleşte urechile în timp ce prepară două vodci ca să îi ridice moralul. A învăţat de la şeful lui că cele mai rele decizii le ia o minte înfierbântată, o băutură revigorează judecata şi pregăteşte spiritul pentru bătălii dure. Mintea e o armă preţioasă care nu serveşte la nimic atunci când e invadată de furie şi îndoială, cei mai mari duşmani ai omului. După ce umple paharele cu licoarea alcoolică, soarbe imediat o gură şi aşteaptă concluzia convorbirii telefonice. Cuvântul care îi trezeşte atenţia e deranjant.

Infiltrat? Ar fi un motiv îndeajuns de puternic să spulbere un plan. Şi explică paloarea bătrânului. Un agent dublu e întotdeauna ceva foarte periculos, mai ales când nu e detectat la timp.

Acum că a închis deja, e timpul să stea jos şi să bea ceva, apoi să stea de vorbă, să plănuiască şi hotărască.

— Bănuiesc că s-a schimbat situaţia de ultima dată când am vorbit, spune asistentul oferindu-i un pahar bătrânului şi aşezându-se pe canapea.

Bătrânul se aşază şi el, cu greu, şi oftează. Rar îl vezi oftând, cu toate că în ultimul timp s-a mai întâmplat. În momente ca acestea asistentul îşi dă seama că îi stă alături de mai bine de cincisprezece ani acestui bărbat, care i-a fost ca un tată. Şi în tot acest timp a fost martor declinului său, o privelişte tristă pentru cineva care l-a cunoscut în plină forţă fizică şi mintală.

— S-a schimbat foarte puţin, spune, după două înghiţituri de vodcă. Lucruri imposibil de prevăzut, atunci când elaborezi un plan.

— V-am auzit vorbind de un infiltrat, îi zice asistentul, nu sunt secrete între ei. Geoffrey Barnes are vreun trădător în filierele lui?

Bătrânul mai ia o înghiţitură, golind paharul.

— Ar fi fost mai bine, mormăie.

— Era mai bine? Cum adică? Privirea asistentului e impacientată şi plină de nesiguranţă şi nedumerire. Răspunsul e evident.

— Adică ce nu trebuie să se întâmple niciodată.

— Un infiltrat printre noi? intonează el ca pe o întrebare. Nici nu îmi pot imagina aşa ceva.

— Ei bine, ar trebui să începi.

— Dar unde? În Italia? Noii membri?

— Nu. S-a infiltrat în Gardă.

— *În Gardă*? Nenorocitul naibii. Aveţi idee cine e?

Bătrânul confirmă.

— Chiar el s-a declarat.

— Cine e? întreabă asistentul furios. Îl elimin chiar eu după ce mă asigur că nu o să uite niciodată de ce l-am trimis în iad.

— Jack, spune bătrânul pe un ton rece.

— Jack, care Jack?

— Jack Payne. Completează bătrânul, lăsându-l pe asistent câteva secunde să interiorizeze informaţia.

— Şi cine e el de fapt?

— Am pus deja să verifice. Dar probabil n-or să afle nimic. Adevărata lui identitate trebuie să fie foarte bine camuflată.

— Altfel l-am fi descoperit până acum.

Bătrânul oftează din nou.

— E o situaţie neprevăzută pe care trebuie să o rezolvăm rapid.

Asistentul se ridică, s-a calmat, acum da, pot lua hotărâri la rece.

— De acord, dar cred că mai întâi trebuie să ne concentrăm pe eliminarea ţintei, aşa cum era în plan. Asta cum merge?

— N-ai înţeles. Ea e cu el. Dacă îl prindem pe unul, îl prindem şi pe celălalt. Conchide bătrânul ridicându-se şi el.

— Credeţi că ar trebui să mergem la Londra?

— N-are rost. Hai să urmăm în continuare planul, dar rămânem atenţi la factorul surpriză, adică intrarea în scenă a unui infiltrat. CIA până la urmă o să-i găsească.

— Dar poate să dureze.

— În orice caz, dacă mergem acolo nu rezolvăm nimic. Doar că îl presionăm pe Barnes.

— Şi atunci?

— Spune-le să pregătească avionul pentru călătoria pe care o aveam programată, până atunci să-l lăsăm pe Barnes să îşi facă treaba. Nimeni nu poate trăi fără să se dea de gol.

— Mai ales în Londra, dar nu uitaţi că ea e acum însoţită de cineva care ştie cum să se ascundă.

— Da, ştiu. Dar dacă îl cunoşti pe Jack la fel de bine ca mine, în afară de faptul că acum e de partea cealaltă, ştii că nu îi stă în fire să întoarcă spatele luptei. Nici nu cred că vrea să devină un proscris pentru restul vieţii.

— Poate că e cel mai bine aşa. Mă duc să dau instrucţiuni echipajului.

În timp ce protejatul său părăseşte încăperea, faxul începe să zbârnâie. După câteva secunde înghite o hârtie albă care iese pe partea cealaltă scrisă şi cu o fotografie. Bătrânul ia hârtia şi se uită la poza lui Jack Payne, acelaşi care s-a prezentat Rafael pentru Sarah Monteiro. În josul paginii o propoziţie scrisă cu majuscule:

NO DATA AVAILABLE[22]

Mototoleşte hârtia în mână, dar furia iniţială a trecut deja.

— O să te prind eu, Jack, o spune cu certitudine, în timp ce se aude bocănitul bastonului care îi ajută piciorul vătămat, în drumul spre ieşirea din sufragerie. Are alte lucruri de făcut acum. Mai priveşte o dată hârtia boţită şi, înainte de a o arunca pe jos, şopteşte: O să te aducă ea până la mine.

[22] „Nicio informație disponibilă”. (trad. din lb. engleză).

☥CAPITOLUL 21

Acesta este faimosul Muzeu Britanic, gazda unor mari şi importante artefacte care alcătuiesc istoria şi cultura umană. Şi nu vorbim de lucru puţin, mai mult de şapte milioane de piese care inventariază trecerea omului pe pământ, pe apă şi pe gheaţă. S-a deschis publicului în 1759 şi de atunci e vizitat anual de milioane de oameni, nerăbdători să se delecteze cu raritățile pe care lumea le colecţionează pentru noi, păstrându-le în cea mai bună formă posibilă, ca atunci când vor fi descoperite, să poată fi admirate în spaţii ca acesta. Vedetele muzeului sunt, fără doar şi poate, mumiile egiptene, regale, expuse în aripa egipteană ca reprezentare a arheologiei funerare a acestui popor, şi Piatra din Rosetta, prezentă încă din 1802.

Jaguarul parchează în faţa clădirii enorme, pe strada Great Rusell. Rafael şi Sarah se îndreaptă spre poarta de gratii, terminată în săgeţi aurii. Rafael se apropie de o uşă mică, lângă poartă, a gheretei paznicului.

— *Good evening,* salută Rafael.

— ’seara! răspunde celălalt, mestecând gumă. E un bărbat tânăr, îmbrăcat într-un costum de paznic.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Joseph Margulies, vă rog.

— Cu domnul Jospeh Margulies? Figura nu pare deloc simpatică.

— Da, ne aşteaptă.

— Staţi un pic. Bărbatul intră în gheretă pentru a da un telefon de confirmare. Nu-şi ia ochii de la Sarah. Aşteaptă.

Rafael îl sunase pe drum şi îi explicase că trebuie să se vadă urgent. La început păru reticent, dar apoi a acceptat, spunându-i că încă mai avea de lucru la o expoziţie temporară de la Muzeul Britanic, aşa că să vină să vorbească cu el acolo.

Pentru Sarah, liniştea e un prilej de gânduri dureroase. E un subiect greu de abordat, dar inevitabil.

— Unde... *hai, trebuie, curaj.* Unde intră tatăl meu în toată povestea asta? Ce poziţie are el în organizaţie?

— Asta trebuie să îţi spună el, nu eu.

— Minunat. Şi unde intră Papa în toată povestea?

— Pe post de catalizator.

— Catalizator? Adică?

Paznicul zelos confirmă întâlnirea şi îi lasă înăuntrul curţii care, de fapt, înseamnă tot afară. Gratiile hotărăsc ce înseamnă înăuntru şi ce afară.

— O să vină domnul să vă ia în câteva clipe.

— Mulţumim.

— Nu e prima dată când veniţi la domnul Margulies, nu?

— Nu. Dar n-am mai venit niciodată la ore aşa nepotrivite, adaugă Rafael cu un zâmbet fals care se vrea timid.

— Dacă doriţi, puteţi să mergeţi lângă uşă.

Ce paznic simpatic, figura de ursuz cu care i-a primit poate face parte din tactica de a alunga intruşii, toţi trebuie să impersonăm personaje diferite de-a lungul fiecărei zilei. La muncă unul, acasă altul, încă unul cu prietenii. Nu e de mirare că există atâţia oameni cu dereglări psihologice.

Se îndreaptă spre intrarea principală a muzeului, pe centru, părţile laterale ale clădirii ies în afară, dându-i o formă de U alcătuit din linii drepte. Patruzeci şi cinci de coloane corintice străjuiesc faţada şi protuberanţele laterale, ceea ce îi dă un aer imperial, susţin arcada de la intrarea principală, cu varii figuri în relief pe frontispiciul triunghiular, apoi încă un rând de coloane în spate şi în faţă, întărind punctul principal, acordându-i importanţa impunătoare a marilor intrări. Sarah se împiedică pe treptele care duc spre uşă.

— Dacă am fi venit într-o misiune secretă, ne-am fi dat de gol, zice Rafael pe un ton serios, deşi încărcat de umor.

— Dacă am fi venit aici în misiune secretă, nu am fi vorbit cu paznicul. Nici nu am fi intrat pe uşa din faţă.

— Corect.

— Ai de gând să-mi spui cum a funcţionat Papa pe post de catalizator?

— Lista pe care ai primit-o era în mâinile lui când a murit. Îi fusese trimisă de un alt membru P2, Carmine Pecorelli, avocat şi ziarist. Era directorul unui ziar în care publica tot felul de scandaluri, *L'Osservatore Politico,* care de fapt era un ziar finanţat de un fost prim-ministru.

— Cine?

— Mai bine să nu ştii.

— Şi ce pot să ştiu, până la urmă? îl întrerupe sarcastic.

— Ce încerc să-ţi povestesc.

Sarah oftează şi se aşază pe prima treaptă, obosită.

— Continuă.

— Prim-ministrul ăsta era prieten bun cu Licio Gelli...

— Stai puţin, cine e Licio Gelli de fapt?

— Licio Gelli era Marele Maestru al P2, ţi-am mai spus. Un cameleon, un manipulator, câteodată de extremă-dreapta, alteori de extremă-stânga, a trecut prin toate posibilităţile, în funcţie de cum bătea vântul. Ca să îţi dau un exemplu, P2 combătea toate ameninţările de stânga, cu toate astea, Gelli a ajutat la înfiinţarea Brigăzii Roşii. Înţelegi despre ce fel de om vorbim?

— Ok. Atunci de ce i-a trimis Pecorelli lista lui Papa?

— Dacă îţi vine să crezi, pentru că voia să facă bani. Lista era o formă de a-l presiona pe Gelli să plătească. La început, *L'Osservatore Politico* servea scopurilor lui Gelli. Dar apoi Pecorelli s-a gândit că putea să îşi mărească averea, din moment ce lucrau cu bani furaţi. Şi avea de unde să îl stoarcă pe Gelli, anume dintr-un scandal financiar în care fusese implicat furând de la statul italian mai mult de două miliarde de dolari în impozite petrolifere. Totul s-a petrecut cu ajutorul unor membri sus-puşi din P2, evident. A publicat câteva nume în ziarul lui, dar nu a mers niciodată atât de departe ca în cazul elaborării listei, trimisă cu doi ani înainte lui Paulo al VI-lea, care nu a băgat-o în seamă.

— Şi de ce nu a băgat-o în seamă?

Acum e rândul lui Rafael să dea din umeri neliniştit.

— Mai bine nu intrăm în discuţia asta.

— Atunci despre ce putem să discutăm? De ce cu Ioan Paul I a fost altfel?

— Pentru că el nu a ţinut-o secretă, chiar a contactat pe câte unii, ca să se asigure de autenticitatea ei. Iar Vaticanul nu e cel mai indicat loc pentru indiscreţii. Toţi pereţii au urechi şi ochi. Şi înainte ca hârtiile să ajungă la Papă, au trecut prin mii de mâini.

Sarah se ridică şi începe să se plimbe dintr-o parte într-alta, gânditoare.

— Dacă Papa avea lista în mână când a murit, cum de a ajuns la ea acel Firenzi şi mi-a trimis-o?

— Firenzi?

— Da, Valdemar Firenzi. Numele nu îmi e total necunoscut, dar nu reuşesc să pun degetul pe el. Ştii cine e?

— Nu ştiu.

— Cum nu?

— Sarah, nu pot să îţi explic cum şi de ce au ajuns hârtiile la tine, pentru simplul motiv că nu ştiu. Singurul lucru pe care îl ştiu despre Firenzi e că lucrează la Vatican. Mai multe va trebui să îl întrebi pe tatăl tău.

— Pe tata? Dar ce rol are el aici?

— Am mai răspuns o dată la întrebarea asta.

Discuţia se opreşte acolo, întreruptă de sunetul paşilor în apropiere.

Sarah se uită la Rafael dezaprobator.

— Ce căutăm aici? întreabă în surdină.

— Am venit să descifrăm codul.

Bărbatul gras în halat, de vreo şaizeci de ani, ajunge lângă ei, venind de dinăuntru. Rafael îl recunoaşte pe prietenul lui, Margulies.

— Domnule Margulies.

— Ce faci băiete? Asta e oră să-l deranjezi pe un bun creştin?

— Toate orele sunt de veghe pentru un bun creştin.

— Cine e asta?

Dacă e ceva ce Joseph Margulies nu are, sunt *Papas na língua*[23]*,* deşi expresia i-ar putea jigni pe sfinţii părinţi, atât pe cel acum în funcţie, cât şi pe cei de dinainte, dar trebuie explicat că *Papas* sunt în cazul de faţă un substantiv feminin, *Papas* de mâncat, ceea ce înseamnă că referitul părinte nu are gura plină şi poate spune cepofteşte, şi nicidecum că ar avea vreun ales de-al lui Dumnezeu în gâtlej, nici nu ar fi posibil, totuşi, explicaţiile nu supără pe nimeni, şi aşa nu rămâne nimic în ape tulburi.

— E o prietenă. Sharon... aaa... arta anevoioasă de a inventa nume nu e unul din atuurile lui Rafael, Stone. Sharon Stone.

— Sharon Stone? protestează Sarah dezamăgită.

— Îmi pare bine, domnişoară Sharon. Se uită la ea cu înţeles. V-aş saluta cum se cuvine, dar din păcate, nu m-am spălat pe mâini.

---

[23] *Não ter papas na língua* – (expresie idiomatică) a avea gura slobodă, a spune verde în faţă. Autorul face un joc de cuvinte între formele omonime ale pluralului *Papas,* la masculin pluralul lui „Papă”, iar la feminin „terci”. (n.t.).

— N-are nimic. *Cine mai e şi ăsta*?

— Bănuiesc că dacă ai venit la două dimineaţa să mă vezi, înseamnă că ai lăsat-o cel puţin gravidă pe prietena ta...

— Ce? izbucneşte ea.

— Nu, Joseph. Suntem amestecaţi în misiuni secrete, de interes naţional. Nu putem să-ţi spunem despre ce e vorba, altfel ar trebui să te omorâm. Dar am un fel de enigmă pe care vreau să ţi-o arăt, poate reuşeşti să mă ajuţi. Rafael scoate hârtia din buzunar şi i-o dă lui Margulies.

— Hmm. Doar atât a zis, apoi a rămas minute în şir uitându-se pe hârtie. De la interjecţia respectivă a rămas mut ca şi când i s-ar fi activat o structură alfanumerică din minte. Unul, două, trei, patru minute şi se trezeşte din transă. Mda, ar fi fost mult mai simplu dacă ai fi lăsat-o gravidă, să ştii. Dar o să văd ce pot să fac. Veniţi după mine.

Bărbatul ăsta nu poate fi pe bune.

Intră în muzeu, în clădire de data asta, şi după ce urcă o scară mare şi fac la dreapta şi la stânga de câteva ori, o iau pe un coridor lat şi întunecat, foarte lung.

— Nu faceţi zgomot, că treziţi mumiile, le sugerează Margulies cu voce tare, fără nicio jenă.

În ciuda nenumăratelor nedumeriri pe care le mai are, Sarah se simte acum ca o conspiratoare a curţii cerând ca răscumpărare suveranitatea mondială, în posesia unui secret ce poate zdruncina din temelii Biserica şi câteva guverne, deşi nici ea nu ştie exact ce înseamnă.

— Nu te-a mai văzut nimeni demult. Pe unde ai umblat? întreabă Margulies, bătându-l pe umăr prietenos pe Rafael.

— Ei... am avut misiune pe afară, cum ţi-am spus.

— Da, da, sigur. Poveştile tale cu independenţa naţiunii. Cine te crede? Că trebuie să mă omori dacă îmi spui?

— E adevărat, Joseph.

— Unde ai agăţat-o pe micuţa asta?

— Nu m-a... încearcă să clarifice Sarah.

— Ah... în Rio de Janeiro... într-o mănăstire... o întrerupe Rafael pe Sarah din avântul de indignare.

— O călugăriţă, deci? Curatorul o priveşte cu respect. Are samba în sânge. Înţeleg.

— Nu aşa a fost... începe Sarah, dar Rafael o strânge de braţ.

— Am ajuns, anunţă Margulies, deschizând o uşă dublă a unei încăperi mari, plină de rafturi cu cărţi şi mese înşirate. Totul apare când Margulies aprinde luminile, nu pe toate, doar două lămpi care dau locului un aer sumbru. Sarah se simte din ce în ce mai mult transportată în alt timp, mult mai îndepărtat, de regi şi regine, pe când chiar domneau, şi nu erau doar un obiect emblematic. Margulies lasă hârtia pe o masă şi se duce la un raft anume.

— Ia să vedem, Criptografia.

— Ai nevoie de ajutor? se oferă Rafael.

— Nu. Stai jos acolo cu prietena ta.

Rafael se uită la Sarah şi cei doi rămân privindu-se câteva momente. Ochii ei pătrunzători îi săgetează ochii lui de şoim, se pare că cel prins aici e chiar pasărea de pradă, dezacorduri de înţeles.

— Ce dracu a fost asta?

— Curiozitatea a omorât pisica. I-am spus ce voia să audă.

— A, şi asta voia să audă? Că ai agăţat o călugăriţă braziliancă pe nume Sharon Stone?

— Nu o lua în serios. Scopul scuză mijloacele. Crezi că i-ar fi plăcut să audă adevărul?

— Nu ştiu. Dar adevărul e adevăr. Nu ai de ce să-ţi fie ruşine de el.

Rafael o ia de amândoi umerii pe Sarah, şi o strânge cu oarecare forţă, ca să îi atragă atenţia. Gestul îşi face efectul.

— Adevărul ne poate omorî pe toţi, Sarah. Tu eşti dovada, încă vie. Nu uita.

Dublu efect, chiar, adevărul ne poate omorî pe toţi, înţelepte cuvinte, e înfricoşător să gândeşti aşa ca el, să priveşti aşa lucrurile, dar deocamdată asta e realitatea. Rafael îi dă drumul şi se uită laMargulies, înconjurat deja de trei cărţi deschise şi cu binecuvântata sau blestemata hârtie în mână.

— Unde l-ai cunoscut? vrea să afle Sarah.

— Pe Margulies? A fost profesorul meu acum mulţi ani şi, chiar dacă nu pare, e un om serios. A studiat la Vatican şi are cunoştinţe aprofundate despre criptografie. Dacă ăla e un cod, o să-l descifreze.

— Profesor de ce?

— Ăsta e un interogatoriu?

— Nu. Fac doar conversaţie.

— A fost profesor de teologie.

— Teologie? Ai terminat teologia?

— Printre altele.

— Şi atunci ce crezi de stadiul în care a ajuns religia, încât cardinali la cel mai înalt nivel se poate să fi înlesnit moartea unui Papă, sau chiar să fi apăsat pe trăgaci, sau să îi fi pus vreun praf în pahar?

— Religie? Cine vorbeşte de religie? Dumnezeu n-are nimic de-a face cu asta.

Şi cu asta, Rafael se îndreaptă spre Joseph Margulies, în continuare cufundat în ştiinţele criptografiei, şi lăsând-o pe Sarah gândindu-se la ultimele lui cuvinte. De fapt, religia nu prea are legătură cu situaţia. Nici Dumnezeu Tatăl Cel Atotputernic, nici Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu, nici sfinţii, nici devotate Tatăl Nostru şi Ave Maria şi aşa mai departe. Nimic din toate astea nu se potrivesc cu ce a aflat noaptea asta. Sunt lucruri legate de politică, bani, corupţie, putere. Nimic mai mult.

— Măi băiete, asta o să-mi ia nişte ore bune. Trebuie să merg din aproape în aproape ca să văd ce tipar s-a folosit. Dacă e un cod sau un cifru. N-ai altceva de făcut?

Rafael se gândeşte o clipă.

— Ba da. Pot să copiez doar înscrisul pe o hârtie?

— Te rog.

Sarah se apropie de Rafael, nedumerită.

— Unde mergem acum?

— Ştii să ieşi de aici? întreabă profesorul Margulies.

— Ştiu, staţi liniştit. Dacă aflaţi ceva, sunaţi-mă la numărul ăsta.

După ce transcrie cifrul sau codul, timpul va spune, îi dă lui Margulies o hârtie cu numărul lui şi iese, urmat de Sarah.

— Unde mergem?

— La tuns.

— Poftim? La ora asta?

Străbat lungul coridor şi refac drumul care dă la uşa principală din curtea clădirii. Încă cincizeci de metri până la poartă şi ghereta în care paznicul se uită la un film alb-negru. Apoi, ies în strada Great Russel.

— Dacă ne-am întâlnit cu directorul Muzeului Britanic la două şi jumătate dimineaţa, cred că putem şi să trezim un frizer la trei şi ceva.

— Dar chiar e nevoie? Vanitatea ta nu poate să mai aştepte până se rezolvă lucrurile?

— Dar nu vorbim de părul meu, draga mea. Al tău e prea lung.

☥CAPITOLUL 22

Anumite întâlniri sunt menite să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Fie cu binele, cu răul, cu sănătatea, cu boala, cu o roată dezumflată, cu taximetristul care nu ştie limitele de viteză şi ne lipeşte de bancheta din spate rugându-ne să nu fie ultimul drum pe care îl facem, cu femeia visurilor noastre, şi a visurilor altora, cu nevestele noastre, cu bărbaţii, cu toate că pronumele posesiv nu prea sună bine când desemnează ca posesie ceva ce de fapt nu e al nostru. E simpla iluzie de a fi stăpânul unei fiinţe umane, când nici al nostru nu putem să fim. Şi pentru cine nu e de părerea aceasta, să le amintim de corpul nostru care într-o zi se opreşte pur şi simplu din funcţionare, iar noi nu putem să facem nimic pentru a o evita.

Toate astea spuse ca să îl introducem pe acest bărbat în vârstă, care ne iese în cale. Se plimbă treaz, fără zig-zaguri dezechilibrate, în mijlocul puhoiului de necunoscuţi care, urmând teoria celor şase grade de separare, pot eventual să cunoască pe cineva care îl cunoaşte. Poate formula asta e folosită şi de serviciile de informaţii şi organizaţiile aferente, prin cele din urmă se înţeleg serviciile secrete statale, dar care, prin normă, sunt de partea răului, depinzând de punctul de vedere al obiectivului desemnat de către state. Ca să se înţeleagă mai bine, de exemplu Hitler a fost responsabil pentru exterminarea a milioane de oameni, un lucru total abominabil în ochii aliaţilor şi ai celor mai multe ţări, cu toate astea, din punctul lui de vedere, acţiona corect, căci nimeni nu îşi consideră propriile acţiuni repugnante. Dacă mai menţionăm şi că Hitler era şef de stat, şi al unuia dintre cele mai importante, atunci putem să tragem concluzia că ţările nu au întotdeauna dreptate, nici nu sunt tot timpul de partea binelui,toate acestea pornind de la graniţa foarte fragilă dintre diferitele şi echivocele puncte de vedere, cele ale binelui şi ale răului.

Oricum ar fi, teoria celor şase grade de separare poate să explice foarte bine de ce este urmărit de câteva ore bune. Încă nu şi-a dat seama, e greu când e aşa aglomerat, ceea ceîi face şi munca mai uşoară urmăritorului. Nu demult au ieşit de la

Teatrul Hilton, unde au văzut excelenta *Chitty Chitty, Bang Bang,* iar acum coboară către sud pe Avenue of the Americas, sau 6th Avenue, acelaşi lucru. Câţiva metri mai încolo, după intersecţia cu strada 38, bătrânul intră într-un bloc. Un portar îmbrăcat în costumul de rigoare îl salută respectuos.

Urmăritorul se mulţumeşte să observe de la o distanţă sigură. Se uită la numărul clădirii şi confirmă cu informaţiile de care dispune. Verifică, e casa bătrânului.

Abia ce dispare din raza lui vizuală, scoate mobilul din buzunar şi sună pe cineva. După câteva clipe, o dubă neagră se opreşte lângă el. Urcă şi rămân pe loc. Acum trebuie să aibă răbdare.

— Aici stă? întreabă şoferul, într-o limbă oarecare estică, poate poloneză.

Bărbatul în palton negru îi răspunde doar printr-un semn din cap afirmativ, fără să-şi ia ochii de la intrarea clădirii luxoase.

New York este într-adevăr un loc elegant, şic, ticsit de lux, vorbim de Manhattan, normal, altfel ca orice oraş civilizat are uscăturile lui, punctele negre rău famate care nu ne interesează acum, deoarece sunt în afara Manhattanului şi departe de 6th Avenue, unde s-au pus la pândă cei doi bărbaţi.

— N-a mers bine la Londra? întreabă iar şoferul.

— Nu.

— Auzi, da' de ce nu putem noi să intrăm acolo şi să îl curăţăm pe bătrân?

Bărbatul întârzie răspunsul, ca şi când se gândeşte la mai multe lucruri în acelaşi timp.

— Pentru că el e cheia.

Mai aşteaptă atenţi încă ceva timp. În sfârşit, îi spune şoferului să rămână atent la intrare, cât scoate o poză din buzunar. Un chip pe care l-am văzut deja, cel al lui Benedict al XVI-lea, Papa actual. Apoi, ia o brichetă şi o apropie de spatele pozei, cu grijă, încălzind-o. Puţin câtepuţin, chipul lui Benedict al XVI-lea dispare, revelând un altul, cel al bătrânului urmărit. De îndată ce sursa de căldură dispare, poza revine la imaginea originală, înfăţişându-l pe acelaşi Papă cu zâmbetul lui îngălbenit, făcând cu mâna credincioşilor.

— El e cheia.

☩CAPITOLUL 23

MORO

9 mai 1978

Acest bărbat pe care îl vedem stând aici este Aldo Moro. Scrie o scrisoare către familie, încă una din multele pe care le-a scris, inclusiv lui Papa Paul al VI-lea şi şefilor partidului lui, de când e prizonier al Brigăzilor Roşii, în mâinile lui Mario, de cincizeci şi cinci de zile.

Cu toate că nu pare, bărbatul acum liniştit şi senin a fost primul-ministru al Italiei de cinci ori. Noul guvern, sub conducerea lui Giulio Andreotti, nu acceptă negocieri cu organizaţii teroriste, precum Brigăzile Roşii, care cer eliberarea unor deţinuţi politici. Din moment ce nu se pune problema de aşa ceva şi primul-ministru susţine că nici măcar deţinutul nu îşi doreşte vreo negociere cu asemenea oameni, nu se poate spune ce se va întâmpla cu Aldo Moro, lider al partidului *Democrazia Cristiana* la momentul răpirii, adică 16 mai 1978.

Din acea zi, Moro îl vede şi îi vorbeşte exclusiv lui Mario. La început erau interogatorii, încercări de a obţine informaţii, dar curând s-au transformat în lungi discuţii între cei doi. Moro s-a dovedit a fi un om admirabil în ochii lui Mario şi i-a câştigat respectul şi afecţiunea.

Moro a rămas profund dezamăgit de poziţia guvernului şi a militanţilor din partidul lui. Nici măcar unul nu a ridicat un deget ca să îl ajute, chiar dacă, în scrisorile pe care i le adresau, îi explicaseră că guvernul trebuie să pună viaţa persoanelor pe primul loc. Majoritatea membrilor din *Democrazia Cristiana,* ca şi din guvern, inclusivprimul-ministru, credeau că Moro fusese constrâns să scrie acele scrisori şi că nu se potriveau cu viziunea lui asupra subiectului. Nimic mai greşit.

Poate Mario renunţă la solicitări şi se dă învins. Sau poate face o demonstraţie de forţă şi îl omoară pe Moro ca formă de intimidare, aşa viitoarele răpiri vor da rezultat. Sau poate Mario nu e decât un pion pe tabla de şah şi nu coordonează nimic,

doar execută. Oricum ar fi, Moro e convins că nu va scăpa cu viaţă.

Să-l lăsăm pe Aldo Moro să îşi redacteze scrisoarea, în camera de pe Via Gradoli, şi să mergem în cealaltă încăpere a apartamentului, sufrageria, unde Mario răspunde la telefon. Mai sunt încă trei bărbaţi cu el. Doi se uită la televizor şi unul citeşte ziarul.

— Alo?

— Azi e, se aude o voce masculină la celălalt capăt al firului. Daţi drumul planului.

— E ca şi făcut, încuviinţează Mario.

— Mai sun peste o oră. Americanul vrea treaba rezolvată cât mai repede.

— E ca şi făcut, repetă Mario, apoi închide. Hai să terminăm treaba, le spune celorlalţi.

— Crezi că aşa e cel mai bine? intervine cel care citea ziarul, ezitant.

— Nu depinde de noi. Nu putem da înapoi.

— Sunt încă de părere că cel mai bine ar fi să-i dăm drumul. Am ajuns mult mai departe decât ne-am fi imaginat. Mesajul nostru a fost înţeles. Ei ştiu că nu sunt în siguranţă, spune acelaşi bărbat.

— Asta nu e lupta noastră, Mario, întăreşte unul dintre cei care se uita la televizor.

— Când ne-am apucat de treaba asta, ştiam unde o s-ajungă. Am fost de acord să o facem, argumentează Mario.

— Nu te baza pe mine să apăs pe trăgaci, îl anunţă acelaşi bărbat.

— Nici pe mine, avertizează cel de lângă el, şi care nu spusese nimic până acum.

— Ar trebui să-i dăm drumul. Nu suntem slugile nimănui.

— Nici nu mă gândesc. Îi pun capăt azi. Nu dăm înapoi, retează Mario, încercând să se convingă că decizia este una politică, şi nu a lui. Soarta lui Moro era decisă din 16 martie, era doar o chestiune de timp. Acum a venit vremea să o ducă la capăt.

Se duce la cameră şi învârte cheia în uşă. Aldo Moro este încă la masă, scriindu-le celor dragi.

— Ridicaţi-vă. Mergem, ordonează Mario, controlâdu-şi agitaţia.

— Unde mergem? întreabă Moro, încheind scrisoarea.

— Veţi fi transferat în alt loc, răspunde Mario strângând o pătură, fără să se uite nicio clipă în ochii prizonierului.

— Vă deranjează dacă vă rog să trimiteţi asta? Moro îi întinde scrisoarea.

— Va fi trimisă. Mario ia scrisoarea şi pătura la subraţ.

Cei doi se uită unul la altul preţ de câteva clipe. Mario nu suportă ochii limpezi şi sinceri ai lui Moro şi întoarce privirea spre altă direcţie. Nu trebuie să mai spună nimic. Moro a înţeles.

Coboară până la maşina din garaj. Moro, legat la ochi, merge în faţă, Mario îl ţine, urmat de ceilalţi trei. Cum ajung în garaj, îl pun să se urce în portbagajul unui Renault 4 roşu.

— Acoperiţi-vă cu pătura asta, porunceşte Mario.

După ce s-a acoperit, Mario, şi doar Mario, cu ochii închişi, încercând să îşi convingă conştiinţa că era inevitabil, că nu era altă cale, trage unsprezece gloanţe în el. Restul nu şi-au folosit armele. Planul a fost îndeplinit.

— Complimente din partea domnilor Kissinger şi Andreotti.

☥CAPITOLUL 24

Rafael însuşi a tuns-o pe Sarah, transformând-o în aproape altă femeie. Toate astea în camera de hotel în care îi găsim. A fost o experienţă teribilă, pe care nu şi-o imaginase vreodată. Să rămână fără păr aşa? Nu e drept. Toată atenţia şi grija cu care l-a îngrijit atâţia ani, l-a spălat, l-a tratat, l-a curăţat, l-a uscat, toate produsele hidratante, reconfortante, ani întregi de pieptănare, îndreptare, totul a fost curmat de o foarfecă lacomă, mânuită de el, care a tăiat fără milă, fără niciun pic de respect sau teamă.

— Te urăsc! răbufneşte Sarah când se întoarce în cameră, înfăşurată într-un prosop.

— Gândeşte pozitiv. Dacă ai răbdare, o să fie la fel ca înainte, o consolează Rafael, întins în pat.

— Mi-ai rănit sentimentele mai tare decât toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut.

— Dacă pui aşa problema, mă simt flatat.

Sarah se aşază pe marginea patului şi oftează. Un oftat adânc, de oboseală, descurajat, frustrat. Totul din cauza unei organizaţii care i-a furat toată viaţa ei normală, până la ultimul fir de păr lung.

— Cred că sunt şi mai confuză decât atunci când nu ştiam nimic.

Rafael schiţează un zâmbet.

— E normal.

Se aşterne liniştea pentru câteva momente, Rafael şi Sarah respectă tăcerea celuilalt. Sunt multe de digerat, mai ales pentru Sarah Monteiro, nume noi, nume vechi cunoscute, personalităţi politice, religioase şi de alte facturi, înrudite, care până la urmă sunt tot nume vechi cunoscute; poveşti incomplete, dezvăluiri înfricoşătoare, loje masonice, mari maeştri, asasinate. Ce naiba de lume e asta în caretrăim, dacă nici măcar cei care ne păzesc credinţa nu sunt de încredere, sunt meschini, mincinoşi şi se omoară unii pe alţii? Acelaşi lucru se poate aplica şi politicienilor. Şi întregii liste de aşa-zişi oameni

de bine care umplu prima foaie pe două coloane şi jumătate din a doua.

— Ok. Pecorelli ăla i-a trimis o listă Papei. Şi din cauza ei a fost omorât.

— Nu te lăsa dusă de spiritul jurnalistic. Strică tot. N-am zis niciodată că din cauza asta a murit.

— Nu?

— Nu. Am zis că Sfinţia Sa ţinea în mână lista asta când a murit. Aşteaptă până ce formularea corectă e absorbită de conştiinţa lui Sarah. N-am zis niciodată că de asta a şi murit. Lucrurile rele se nasc din presupuneri greşite.

— Bine. Ajunge. Am înţeles că îţi plac la nebunie ziariştii. Reia firul poveştii. El i-a trimis Papei hârtiile în care îi denunţa pe cei din P2. Şi după asta? Ce i s-a întâmplat lui Pecorelli?

— A murit în martie ’79 cu două gloanţe în gură.

— Ce oribil. Pot să presupun că l-a omorât Gelli ăla?

— De putut poţi, dar nu întotdeauna ce e evident e şi corect. De fapt, cine a ordonat asasinatul a fost fostul prim-ministru de care ţi-am spus.

— Primul-ministru? Ce ţară mai e şi asta?

— Una ca toata celelalte. Dacă ai şti măcar jumate din ce se întâmplă în a ta, sau chiar aici, sau în orice alt loc din lume, ai fi îngrozită.

— Hm. Civilizaţia nu e decât un miraj.

— Asta cam aşa e.

— Şi de ce a ordonat fostul prim-ministru să fie omorât?

— Pentru că Pecorelli ştia prea multe. Mai exact, despre implicarea lui în Operaţiunea Gladio, nu ştiu dacă ai auzit de ea.

— Am o vagă idee. Un fel de serviciu secret cu o armată pregătită să apere democraţia de forţele comuniste, în aproape toată Europa, o operaţie *stay-behind,* manevrată de CIA, MI6 şi de NATO...

— Şi de P2. Dar nici nu contează să ştii mai multe. Gladio e un caz încheiat şi judecat prin tribunale. Guvernantul ăsta a recunoscut demult implicarea lui în răpirea şi asasinarea lui Aldo Moro, tot în 1978.

Sarah face ochii mari, tulburată de cantitatea mare de informaţii incredibile. Se ridică şi începe să se plimbe dintr-o parte într-alta.

— O, Doamne. Dar nu au fost Brigăzile Roşii?

— Şi cine le-a înfiinţat?

Se gândeşte două secunde.

— Doamne, Maica Domnului.

— Mda.

Sarah se aşază din nou pe marginea patului, gesticulând încontinuu, fără să-şi lase mâinile să se odihnească, şi bătând din picior într-un ritm rapid.

— N-avem nimic de băut?

— Ba da.

Se ridică şi se duce la minibar, lângă uşa camerei. Se întoarce cu o sticlă de apă şi o cutie de Fanta.

— Apă sau Fanta?

— Apă, îi mulţumeşte ea, soarbe aproape totul dintr-o înghiţitură lichidul răcoritor care, cu toate că ar trebui să aibă efect contrar, nu ajută buzelor şi gurii ei uscate, persistă ariditatea caracteristică freneziei de întâmplări şi confidenţe prea rapide pentru a fi înţelese într-un un ritm normal.

— Ai spus că Gladio era condusă tot de P2, în afară de CIA şi ceilalţi. Asta înseamnă că serviciile de informaţii mondiale nu numai că ştiau de existenţa P2, ci se şi înţelegeau cu membrii ei?

— Exact. Şi nu doar ştiau, ci mai ştiu încă. Ca să îţi faci o idee, CIA finanţează P2 lunar cu unsprezece milioane de dolari. Şi cheltuiesc o grămadă de bani cu tine.

— Adică încă îi mai întreţin, şi azi?

— Şi azi. E o consecinţă a sfârşitului celui de-al Doilea Război Mondial. Sfârşitul lui Hitler, în loc să aducă pacea, a adus neîncredere între ţări, dispute de interese, începutul Războiului Rece care a dăunat tuturor. Aliaţii şi nemţii produceau din ce în ce mai mulţi spioni, iar serviciile secrete au fost o parte esenţială pentru deznodământul războiului. Fiecare se apără cum poate, iar serviciile secrete au devenit primordiale pentru state, mai ales pentru cele mai puternice. Putem să adăugăm şi traficul de influenţă, arma democraţiei moderne. Lumea întâi este locul unde banii domnesc, nu bunul simţ.

— Loje masonice, politicieni, militari, servicii secrete... Până la urmă cine ne conduce?

— Teoretic suntem cetăţeni liberi.

— Bine, dar cine ne guvernează? E o mare caracatiţă manevrată de organizaţii secrete care manipulează guvernele pe care le votăm?

— E o teorie bună.

— Ba e o întrebare.

— O întrebare şi un răspuns.

— E înfricoşător.

— Atunci nu te mai gândi.

— O spui de parcă ar fi aşa uşor.

— Păi este, spune Rafael. Concentrează-te pe alte lucruri mai puţin terifiante.

Sarah lasă sticla pe care o ţinea încă, şi îşi freacă mâinile nerăbdătoare. E prea mult pentru ea. E prea mult pentru orice muritor de rând. Ce înlănţuire de minciuni. Pentru a căpăta puterea asupra celorlalţi, cu preţul sângelui celor care se opuneau.

Îl acuză pe Hitler, dar de fapt nu sunt mai buni decât el, se gândeşte. Orice e permis pentru a avea acces la puterea de decizie, la bani şi la toate avantajele pe care le aduceau, cum ar fi eliminarea inamicilor, a celor presupuşi şi a celor preconizaţi. Apoi îi învinuiesc pe alţii, cum e Sarah Monteiro, care stătea liniştită la moşia părinţilor din Beja. Şi când ajunge e acuzată că a omorât o grămadă de oameni, niciunul de prin preajma moşiei, cu atât mai puţin din Portugalia. Teama ei cea mai mare e că lucrurile vor rămâne până la sfârşit interpretate greşit şi niciodată nu va fi prins vinovatul, ca în cazul asasinării lui JFK, lui Aldo Moro, lui Papa Ioan Paul I sau al primului-ministru Sá Carneiro, îndepărtaţi de timpuriu din schemă, de oameni care cred că sunt Dumnezeu pe pământ.

— E înfricoşător, repetă. Ce facem acum?

— Ne întâlnim cu tatăl tău.

— Unde? E aici, în Londra?

— De unde vrei să ştiu? Tu eşti fiica lui.

— Nici nu mai ştiu dacă sunt fiica lui. Nu mai ştiu nimic. Totul e vraişte în capul meu.

— Sarah, te înţeleg perfect. Şi pot să-ţi spun că te ţii foarte bine, în ciuda circumstanţelor. Dar cred că tatăl tău are de-a face cu toate astea şi trebuie să fie următoarea noastră oprire.

— Şi crezi că nu păzesc graniţele? Şi acolo şi aici?

— Ba da, normal. Dar deja mă ocup de asta.

Rafael se ridică şi scoate un mobil din buzunarul hainei. Formează un număr şi aşteaptă. Când i se răspunde, începe să vorbească într-o germană fluentă: *Hallo. Ich benötige einige Pässe,* „Bună, am nevoie de nişte paşapoarte.”*Ich bin dort in fünf Minuten.* „O să ajung în cinci minute.”

☥CAPITOLUL 25

— Pe cine ai sunat acum? întreabă Sarah, aşezată din nou în Jaguar, acum pe locul din faţă.

— Pe un neamţ care o să-ţi facă un paşaport.

— Doar mie?

— Da. Eu am mai multe.

— E de încredere?

— Nu.

— Cum aşa?

— Aşa bine.

— Adică ne băgăm singuri în gura lupului?

— Falsificatorii funcţionează pe bani. Asta îi stimulează în afacerile lor. Adică dacă cineva întreabă dacă ne-a făcut un paşaport, nu o să nege.

— Dar... insistă Sarah.

— Dar numai după ce îl plătesc. N-o să anunţe pe nimeni că am plecat, stai liniştită.

— Sunt mult mai liniştită, ironizează frustrată.

— Perfect.

Drumul nu durează mult, nici cinci minute, incluzând parcarea la uşa unui bar plin şi zgomotos. Lângă e o uşă întredeschisă, pe care intră fără să bată. Urcă până la etajul trei, fără să le pese de un cuplu de adolescenţi care aproape se devorau pe scări. Cel puţin Rafael nici nu tresare, cât despre Sarah, ea nu reuşeşte să reprime o privire dezaprobatoare. Dar pentru ei e ca şi cum nu ar fi trecut nimeni şi continuă absorbiţi de pasiune, de alcoolul care ia locul discernământului, afectând comportamentul, eliberând animalul instinctiv din interior şi câteodată provocând consecinţe pe termen mediu, să zicem nouă luni.

— Ai văzut? întreabă Sarah, indignată.

— Da, e un act natural.

— Un act natural pe nişte scări interioare?

— Când te loveşte...

— Oribil.

— Nu-mi spune că nu faci şi tu aşa ceva.

— Nu pe scările unui bloc.

— N-are nimic, mâine nici n-o să-şi aducă aminte.

— Dar îţi imaginezi ce consecinţe poate avea? Dacă rămâne gravidă, Doamne fereşte!

— Nu mi s-a părut că o obliga cineva.

Ajung la destinaţie şi Rafael sună la uşă.

— Nu te mai enerva, serios. Fiecare are *karma* lui, şi nu poate să o evite.

— Mie-mi spui.

Uşa se deschide brusc, speriind-o pe Sarah, care scoase un ţipăt.

— Hei, frate, ce mai faci? îl salută neamţul expansiv.

— Toate bune. Tu?

— Bine. Intraţi. A, avem companie, super tare.

— Na, ştii cum e, spune Rafael făcându-i cu ochiul neamţului şi intrând.

Hans e un tânăr de nici douăzeci de ani. Falsificările lui, în afară că sunt rapide, sunt şi curate, nu trezesc nicio suspiciune la nicio graniţă, cel puţin din câte se ştie. În branşa asta, falsificările nu pot fi totuşi faimoase, ideea e tocmai să nici nu-ţi dai seama.

— Ia zi frate, ce-ţi trebuie?

— Am nevoie de un paşaport pentru domnişoara de aici, *frate.* Rafael vorbeşte pe limba neamţului, sau cel puţin aşa vrea să îl facă să creadă.

— Pentru domnişoara. Chiar acum. Am înţeles. Eşti super şmecher.

Tânărul ia un aparat de fotografiat şi o trage de braţ pe Sarah.

— Stai aici, la perete.

Un perete aranjat pentru fotografii tip paşaport, cu nişte nori albi pe fond albastru, simbolizând atmosfera neutră pe care o cere o astfel de fotografie.

— Să nu râzi.

— Ce?

— Să nu râzi. Pentru paşapoarte trebuie poze în care subiectul e neutru, ’nţelegi? Tu eşti subiectul.

— Ok. *Nici tu nu eşti prea sănătos.*

Sarah simulează expresia neutră solicitată, nici râs, nici plâns, în timp ce Rafael se uită la un perete plin de poze.

— Cine sunt toţi ăştia?

— A, ăia? Păi, toate maimuţele care apar pe aici.
— Ai un portofoliu de nu se mai termină.
— Nu mă plâng. Conectează aparatul la calculator şi începe să lucreze.
— Auzi, ai vreo preferinţă la nume, la ţară?
Sarah rămâne blocată. Nu se gândise la asta.
— Aaa...
— Sharon Stone, întrerupe Rafael.
— Ha, super tare numele. Cred că şi ştiu pe cineva cu numele ăsta.
Ce dubios, se gândeşte Sarah.
— Ţara poate să fie oricare din zona Schengen.
— Ok, frate. Ai cinci mii?
— Te-am lăsat eu vreodată fără bani?
Sarah vine lângă Rafael.
— De unde o ştii pe bucăţica asta?
— N-o ştiu. Ştiu pe cineva care o ştie.
— Pare că vă ştiţi de ani de zile.
— Ştiu. Nu e fantastic?
Hans se dedică falsificării, tastând informaţii la calculator şi lucrând poza pe care tocmai a descărcat-o. După puţin timp se ridică şi deschide uşa unui dulap. Se gândeşte puţin până ia mai multe paşapoarte noi de diferite naţionalităţi. Adevăratul maestru al deghizărilor peste frontiere.
— Mergi numa' prin Europa? întreabă neamţul.
— Bună întrebare. S-ar putea s-ajungem şi prin America, răspunde Rafael gânditor.
Sarah îl priveşte intrigată.
— America?
— Ok, frate. Atunci îţi dau unul franţuzesc şi unul american. Ăla francez e pentru Europa şi ălălalt pentru Statele Unite, înţelegi?
— Perfect.
Sarah îi priveşte intrigată, în timp ce Hans scoate două paşapoarte virgine, necompletate, unul nord-american, celălalt franţuzesc.
— Paşapoartele astea sunt adevărate?
— Păi de ce crezi că trec fără să fie detectate? i-o taie Hans, ca şi când întrebarea ar fi fost chiar stupidă.

— E ca şi cum te-ai duce direct la ambasadă, doar că aici poţi să-ţi alegi şi ţara şi să inventezi şi un nume, explică Rafael. E mai scump.

— Calitate, frate. Calitatea se plăteşte, se apără Hans.

Se aude mobilul lui Rafael.

— Da?... Merge totul bine... Fără probleme deocamdată... Unde?... Mai avem o oprire şi după aia venim.

— Cine era? îl întreabă Sarah imediat ce a închis.

— De ce crezi că trebuie să îţi dau socoteală?

— Frate, eşti erou' meu, întrerupe Hans, impresionat de răspunsul lui Rafael. Pune cele două paşapoarte într-o imprimantă specială. Apoi le bagă într-un fel de scanner şi închide capacul etanş. Ok, frate. În zece secunde e gata.

☩CAPITOLUL 26

Geoffrey Barnes e în continuare la telefon. De data asta vorbeşte în engleză şi tonul dominant lasă să se înţeleagă că interlocutorul nu mai e un şef. Şi dacă nici asta nu e o dovadă destul de convingătoare, e de ajuns să ne uităm la care telefon vorbeşte, nu e nici cel roşu, cel al Preşedintelui Statelor Unite ale Americii, nici al doilea, la care i-a răspuns italianul, aşa că, prin eliminare, nu poate fi decât cel folosit pentru a da ordine, pentru a controla, a supraveghea operaţiunile de pe teren. Douăzeci şi şapte de ani în serviciu şi o fişă a postului impecabilă oferă anumite conforturi. Poate să îşi ia, aproape întotdeauna, prânzul şi cina la ore fixe, ceea ce e esenţial, având în vedere că Geoffrey Barnes e un gurmand, deşi pasiunea lui dintâi e munca. Bineînţeles că alt confort pe care i-l oferă poziţia este faptul că nu trebuie să iasă pe teren, şi că poate coordona piesele operaţiunii după bunul lui plac, sub briza aerului condiţionat, ca şi când ar fi vorba de un joc de şah, ceea ce nici nu e o comparaţie deplasată.

Motivul telefonului este şeful operaţiunilor de pe teren, cunoscut sub numele de Charlie, nume de cod, evident, şi progresele misiunii *Ultimul Papă,* sau regresele ei.

— A dispărut? Barnes nu vrea, sau nu poate să transmită o senzaţie de exasperare agenţilor lui, dar adevărul e că, înăuntrul lui, se simte din ce în ce mai neliniştit de misiunea aceasta, o simte ca pe un ghimpe. Iar acum află că femeia a dispărut când Garda era pe urmele ei, ceva de necrezut. Italianul i-a ordonat, dacă ne aducem bine aminte, să îşi ţină oamenii la distanţă, cât Garda avea grijă să elimine ţinta. Eşecul lor va avea cu siguranţă repercusiuni, dar, înainte de toate, e o ameninţare gravă în ce priveşte infailibilitatea Gărzii.

— Un infiltrat? Agent dublu? *Doamne, Maica Domnului,* îşi spune în gând, cu voce tare ar da prost. Ok, Charlie. Continuaţi să căutaţi. Nu se poate să fi devenit invizibili.

Pune receptorul în furcă şi se lasă pe spate în scaun, cu mâinile la ceafă. Respiră adânc. *Dacă nu apar, am încurcat-o.*

— Domnule? E cunoscutul nostru Staughton, care intră în birou.

— Staughton, spune Barnes ca şi cum i-ar da voie să spună ce vrea.

— Domnule, stăm tot în ariergardă, sau avem autorizaţie să trecem la acţiune?

Barnes se gândeşte câteva secunde, nu prea multe, ca să nu pară nehotărât. Aici totul e supus interpretărilor psihologice, până şi tăcerile.

— Momentan, avem amândoi undiţa. Cine vede primul peştele, atacă.

— Ok, răspunde Staughton zâmbind. Am interceptat un telefon către Poliţia Metropolitană de la Muzeul Britanic.

☥CAPITOLUL 27

Jaguarul merge cu viteză moderată înapoi la Muzeul Britanic. Sarah, pe locul ei deja obişnuit, privind în faţă gânditoare, nervoasă. O femeie nu uită când e jignită, şi nu îi lasă nici pe ceilalţi să uite, dovadă expresia îmbufnată a feţei. Cea mai mare parte din comunicarea umană se bazează pe expresii şi gesturi, în dauna viului grai. Şi grimasa de jignire şi dispreţ funcţionează ca un mesaj, uşor de înţeles de cel căruia i se adresează, lângă ea, cu mâinile pe volan şi ochii la drum.

— Nu te aştepta să-mi cer scuze, spune Rafael, încercând să lămurească îndoielile asupra nefericitei fraze pe care i-a servit-o în apartamentul lui Hans. Dacă voia să împace situaţia, nu a ales soluţia cea mai bună, încât nu asta voia Sarah să audă.

— Te înşeli, ripostează Sarah, privindu-l în ochi de aşa natură încât să nu reziste confruntării prea mult şi să întoarcă privirea din nou la drum. O scăpare, perceptibilă sau nu, dat fiind că cineva trebuie totuşi să conducă.

— Mă înşel?

— Nu mă aştept la niciun fel de scuză.

— Nu?

— Nu. Dar, faţă de ce crezi tu, îmi datorezi explicaţii. Şi multe.

— Ştiu.

— Ştii? E rândul lui Sarah să se mire.

— Ştiu. Am răspuns aşa doar pentru că văgăuna unui falsificator nu e chiar cel mai indicat loc pentru planuri şi dezvăluiri.

— Atunci o să-mi spui cine a sunat?

— Tatăl tău.

— Tata?

— Da.

— Şi ce voia? Nevoia de a afla e aşa de intensă încât o indignează. N-ar trebui să o intereseze, tatăl ei e un mincinos, un manipulator, un posibil ucigaş. N-ar trebui.

— Voia să ştie cum stăm.

— Şi cum stăm?

— În limitele posibilităţilor, răspunde Rafael fără să-şi ia ochii de la drum.

Sarah fixează şi ea drumul în linişte. Cum e posibil să ţi se transforme viaţa complet în câteva ore, în câteva secunde. Ieri avea o viaţă normală, iar azi, la trei ore după miezul nopţii, nu mai ştie unde să se ascundă, a pierdut total controlul pe care cel puţin avea impresia că îl deţinea. Chiar dacă era doar o iluzie, era de o mie de ori mai bine să trăiască aşa decât să înfrunte cruda realitate. Vieţile oamenilor sunt jucării în mâinile celor puternici, iar aceştia din urmă nu ies niciodată la rampă. Adevăraţii deţinători ai puterii rămân în umbră, hotărând asupra vieţii fiecăruia, ale rivalilor, asupra ameninţărilor posibile, aliaţilor, asupra presupuşilor prieteni, care, la o pocnitură de degete, se pot transforma în duşmani daţi la o parte temporar sau definitiv.

— Dacă CIA finanţează P2, atunci deduc că ştiau de planul de a-l omorî pe Papă. Sau e tot o presupunere jurnalistică?

— E o supoziţie bună.

— Şi ce interes aveau ei să îl dea la o parte pe Papă?

— Asta cere un răspuns prea complicat.

— Am înţeles că totul e complicat. Dar încearcă totuşi cât poţi tu de bine, insistă Sarah, hotărâtă. Răspunsurile complicate nu pot fi amânate.

Rafael îşi întoarce privirea către ea pentru câteva secunde şi apoi oftează, redirecţionând-o către drum şi condus.

— Dacă analizezi harta geopolitică mondială din ultimii şaizeci de ani, nu vei găsi nicio schimbare care să nu fi avut şi mâna CIA-ului, adică a Statelor Unite ale Americii.

— Stai puţin, îl întrerupe, copleşită de cele auzite.

— Ţi-am spus că e complicat.

— Nu de asta. Îţi dai seama de ce spui?

— Fireşte. În ultimii şaizeci de ani nu a avut loc nicio revoluţie, lovitură de stat sau asasinat suspect care să nu fi avut şi implicarea CIA-ului.

— Păi, până la urmă nu sunt ei ăia buni?

— Depinde de unde priveşti. Dacă vorbeşti cu rudele miilor de persoane asasinate în numele CIA-ului, or să fie de altă părere.

— Dă-mi un exemplu.

— Îţi dau mai multe. Salvador Allende în Chile. Omorât într-o lovitură de stat condusă de Pinochet, care la rândul lui, era

finanţat în întregime de CIA. Mai adaugă şi sutele de mii de oameni torturaţi, închişi şi omorâţi de acelaşi Pinochet. Sukarno, în Indonezia, îndepărtat pentru că se înţelegea bine cu comuniştii. Americanii i-au ajutat pe militari, prin Suharto, să îl dea jos. Mai mult de un milion de aşa-zişi comunişti au fost omorâţi într-o operaţiune de curăţare finanţată de ei. În Zair l-au pus pe Mobutu la putere, în Iran, Operaţiunea Ajax l-a dat la o parte pe primul-ministru Mohammed Mossadegh, ales în mod democratic, iar în Arabia Saudită au manipulat harta după cum au avut chef.

— Irak, completează Sarah.

— Da, dar acolo e prea evident. CIA susţine cu încăpăţânare existenţa unor arme de distrugere în masă. Măcar puteau să le planteze acolo ca să se prefacă mai târziu că le-au găsit. Eu aşa aş fi făcut.

— Acum îşi primesc răsplata.

— Nu. Acum alţii nevinovaţi plătesc pentru greşeli colosale ale unor organizaţii care nu îşi ştiu locul. Organizaţiile nu implică şi cetăţenii ţării pe care o reprezintă. Acţionează pe cont propriu, fără consimţământul cetăţenilor din ţara lor.

— Suntem toţi potenţiale victime ale terorismului.

— Ei au inventat terorismul. Acum sunt victimele a ceea ce ei înşişi au creat.

Sarah se foieşte neliniştită pe scaun.

— Complex. Atunci Papa a fost doar o altă victimă în mâinile lor.

— Da. Şi combină utilul cu plăcutul. P2 avea nevoie de asta, iar CIA n-avea nimic împotrivă. Ca în cazul lui Aldo Moro, deşi la el, era mai importantă prima parte.

— Există o singură persoană în lume pe care CIA nu a reuşit niciodată să o neutralizeze, în ciuda nenumăratelor tentative.

Sarah e numai urechi.

— Fidel Castro.

☩CAPITOLUL 28

După cum ştim, Geoffrey Barnes coordonează oamenii pe teren de obicei din biroul lui, de la etajul trei al unei clădiri din centrul Londrei, a cărei adresă va rămâne secretă, după cum am spus. Cu toate astea, un telefon de la o anumită casă din Roma, mai exact de pe Via Veneto, l-a obligat să-şi mişte fundul de pe scaun şi să meargă mai mult decât de obicei. Mult mai mult. De fapt, a trebuit să se urce într-una din maşinile agenţiei şi să îl urmeze încă trei dube negre, fără să mai punem la socoteală agenţii care sunt pe teren asigurând zona.

— Tocmai plecam, îl informă vocea de la telefon. Şi vreau să se rezolve înainte să ajung la destinaţie. Ocupă-te personal de asta, sau nu te mai aşezi pe scaunul ăla. Mişcă-te.

Foarte puţini oameni îi pot vorbi aşa lui Geoffrey Barnes, dar cei care o fac au, de fapt, la fel de multă putere ca şi el, şi nu le poate face nimic. Se limitează să încuviinţeze din cap sau să bălmăjească un „Da, domnule”, pentru a exprima desluşit că ce a fost ordonat va fi îndeplinit, fără greşeală.

— Ai mână liberă. A fost propoziţia cu care vocea şi-a luat rămas bun, fără vreun la revedere sau mai vorbim, doar autorizaţia de a acţiona aşa cum crede de cuviinţă, să îşi folosească piesele aşa încât să dea şah-mat cât mai repede cu putinţă. Altfel, mai bine nici nu se gândeşte la ce se poate întâmpla.

Aşa că, şi din această cauză, îl găsim pe Geoffrey Barnes cu arma în teacă, aşezat confortabil pe bancheta din spate a confortabilului MG, cu privirea deranjată de luminile de afară. Cum se poate să existe un infiltrat la aşa un nivel înalt? Implicaţiile vor fi dezastruoase. Şi unde mai pui că acum e şi mai greu să elimine ţinta. E obligatoriu să recupereze hârtiile şi să îl cureţe, dar dacă se confirmă duplicitatea agentului, nu va fi aşa uşor.

N-o să se termine bine, se gândeşte înainte de a alunga de tot spiritele rele. Ce trebuie făcut, trebuie făcut. N-o să îl facă o femeie sau un agent dublu, chiar dacă nu e orice agent dublu, să pice prost în faţa şefilor lui. Se va termina prost, cu siguranţă,

dar pentru ţintă, pe numele ei civil Sarah Monteiro, aşa cum o ştie şi salvatorul ei. *Lua-te-ar dracu*! *Cum ai putut să-mi faci aşa ceva*? se vaită sincer. Apoi, îl vedem cu staţia radio în mână şi aplecându-se pe bancheta din spate din MG, cu o atitudine dominatoare. Aproape au ajuns la destinaţie şi trebuie să-şi poziţioneze corect piesele, de data asta incluzându-se şi pe el pe tabla de joc.

— Răspândiţi maşinile pe o rază de o sută de metri. Nu putem să ne dăm de gol.

— *Roger that,* se aude prin staţie.

☥CAPITOLUL 29

Când sună telefonul mobil al acestui bărbat, care stă într-o dubă neagră în plin Avenue of the Americas din New York, trebuie să răspundă întotdeauna, căci cel care sună nu poate fi lăsat să aştepte. Singura scuză acceptabilă pentru aşa ceva e să fie mort. Morţii nu răspund la telefon, din câte se ştie. Din nou limba italiană domină conversaţia cu muzicalitatea ei specific latină, totuşi termenul potrivit în cazul de faţă nu e chiar conversaţie, încât bărbatul în palton negru se limitează la câteva interjecţii şi încuviinţări, în timp ce ascultă, cu mare atenţie, mesajul, ordinul, informaţia şi vestea. Totul spus fără slăbiciune sau delicateţe, pe un ton ferm, rigid şi nemilos. Vocea cuiva care ştie ce vrea şi încotro se îndreaptă, indiferent de implicaţii.

Sintetismul este şi el o calitate intrinsecă vocii care, în câteva secunde, a debitat toată informaţia, perfect inteligibil, fără să lase nicio îndoială interlocutorului, fie el literat sau nu. Cel care ascultă, un om de acţiune, şi nu de litere, vede în el un leu, pe cineva născut pentru a domina, un rege între oameni. Chiar dacă îşi doreşte să îl vadă în carne şi oase, doar gândul îl face să tremure până în măduva oaselor, şi nu sunt multe lucruri care să aibă aşa un efect asupra lui. Nici măcar o armă aţintită la cap, niciun cuţit la beregată.

Bărbatul închide telefonul în stadiul de extaz al cuiva care a vorbit cu Dumnezeu pe unde radio. Îşi recuperează rapid expresia serioasă, nu e el omul care să fie văzut prea des zâmbind de echipa lui, deşi în acest moment aceasta se compune doar dintr-o persoană, şoferul.

— Deci? Şoferul nu a auzit niciodată vocea Maestrului, dar chiar şi aşa îl respectă enorm – cu toate că persoana aceea necunoscută îi inspiră mai degrabă teamă – prin simpatie cu incredibila veneraţie pecare şeful lui, aşezat pe locul de lângă, un bărbat dur, o demonstrează pentru figura respectivă. Avem noutăţi?

— Lucrurile tot n-au mers bine în Londra.

— E aşa greu să o omoare pe una? Şi cu ajutorul CIA?

— Aveam un infiltrat.

— Cine? *Noi,* Garda?

Bărbatul nu răspunde imediat. E atent la traficul fluent din oraşul care nu doarme niciodată, neoanele intermitente, apelul la consum, cumpără de aici, îţi oferim asta dacă o să cumperi aia, ia trei cu banii de două, lunea e mai ieftin, mănâncă tot ce poţi cu cinci dolari. Moduri diferite pentru a spune dă-ne banii tăi. E la fel în toate oraşele din lume, e la fel în toate tranzacţiile, până şi cu ei doi care urmăresc intrarea în clădire. Până şi răpirea din Roma a fost plătită, ca şi eliminarea preotului Pablo din Buenos Aires, sau a bătrânului Felipe care s-a omorât înainte de a se lăsa omorât, la Prado, în Madrid, dar care a implicat costuri ce au trebuit răscumpărate apoi. Nimic nu se face gratis, iar idealurile nu ţin nimănui de foame.

— Jack, răspunde în sfârşit.

— Jack? *Jack*? Sunt siguri?

— A fugit cu ea. N-a mai apărut şi l-a omorât pe Sevchenko.

— Şoferul?

Celălalt îi răspunde dând din cap.

— Ce nenorocit, completează bărbatul de la volan, simţind pierderea colegului, mai mult din afecţiune profesională decât pentru altceva, până la urmă erau colegi de şofat. Jack. Cine-ar fi zis. Asta încurcă mult lucrurile.

— Chiar foarte mult. Atât de mult, încât Maestrul vine încoace.

☥CAPITOLUL 30

— Am dori să vorbim cu domnul Margulies, îl anunţă bărbatul pe paznicul de la poarta Muzeului Britanic.

— Domnul Margulies e ocupat. Cine îl caută?

— Suntem de la poliţie şi am primit un telefon...

— A, da. Eu v-am sunat. Intraţi, intraţi. Îi primeşte cu un aer triumfător, lăsându-i să intre pe cei cinci bărbaţi la cravată în curtea pe care o cunoaştem deja. Aţi ajuns repede. V-am sunat nici acum zece minute. De obicei nu aveţi uniforme?

— Suntem agenţi în civil, spune cel mai gras, fluturându-i prin faţă rapid legitimaţia, îndeajuns cât să îl satisfacă pe paznicul care mestecă gumă. Am auzit că au fost aici doi criminali căutaţi prin toată ţara, inclusiv prin Europa.

— Tocmai de asta v-am şi sunat, răspunde paznicul. Adică, el nu ştiu dacă e criminal. Nu e prima dată când vine pe aici. Femeia, ea da. Am recunoscut-o imediat ce am văzut-o, de la ştiri, e portugheza aia care i-a omorât pe toţi oamenii ăia.

— Ziceaţi la telefon că au venit să-l caute pe un domn numit Margulies?

— Exact. Directorul Muzeului.

— Ştiţi ce voiau de la el? întreabă tot cel mai gras.

— Habar n-am.

— Bine. Puteţi să ne duceţi până la el?

— Sigur că da. Veniţi după mine.

Înaintează toţi şase în şir indian, cu paznicul în frunte, grasul al doilea şi restul în spate. Parcurg drumul până unde se află profesorul Joseph Margulies, ocupat cu treburile lui criptografice. Zâmbetulpaznicului zelos lasă să se vadă buna dispoziţie. A făcut bine să sune autorităţile, la numărul afişat pe ecran la Sky News.

Poliţia Metropolitană îi roagă pe toţi cei care o văd pe persoana din fotografie să sune la 0202...

La momentul respectiv, paznicul fusese scandalizat de ştire, o femeie care a ucis un agent secret american şi, ce l-a impresionat cel mai mult, doi sacerdoţi. Un chip aşa angelic ca al femeii care apărea pe ecranul televizorului nu ar fi dat de gol

o asemenea cruzime. Ştim cu toţii că micul ecran exagerează mult faptele şi imperfecţiunile celor prezentate, dar chiar şi aşa nu părea deloc o ţintaşă profesionistă, o asasină de preoţi. Oricum, chipul îi rămăsese întipărit şi a cerut dreptate divină în rugile sale, dar nici nu se gândea că avea să o vadă la aşa puţin timp după, când ea şi bărbatul care o însoţea au apărut la poartă. A fost semnul de care avea nevoie. A cerut dreptate divină şi Dumnezeu i-a trimis o făptură întinată, capabilă de fapte macabre, şi i-a zis, fă ceva pentru sufletul acesta. N-a fost nici devreme, nici târziu, la început s-a temut pentru viaţa domnului Margulies, de aceea, s-a ţinut după ei. La ceva vreme după asta i-a văzut ieşind. Fir-ar să fie. A ratat şansa. Între timp, s-a dus să investigheze ce avea de gând directorul. Era cufundat în cărţile din jurul lui, cu gândurile şi judecata lui.

— E totul bine, domnule Margulies?

— Totul perfect, Dobins.

— Aveţi nevoie de ajutor?

— Nu. Poţi să te întorci la postul tău. Am doar de văzut aici nişte treburi pentru un prieten, îi dezvălui Margulies fără să-şi ia ochii de la cărţi şi de la hârtie. Or să se întoarcă peste puţin timp, aşa că trebuie să mă grăbesc.

Veşti bune. Răufăcătoarea venea înapoi. Asta era şansa lui. Aşa a vrut Dumnezeu. Altfel nu i-ar fi trimis toate semnele unul după altul.

Aşa se explică interceptarea convorbirii de către Poliţia metropolitană. Paznicul zelos se opreşte în faţa uşii unde se află Profesorul Joseph Margulies.

— Aici e.

Fără să mai stea pe gânduri, grasul scoate un pistol cu amortizor şi îl îndreaptă către paznic.

Bang. Bang.

— Scoateţi-l de aici, ordonă. Apoi deschide uşa şi intră în încăpere. Domnul Margulies? Numele meu e Geoffrey Barnes.

☩ CAPITOLUL 31

Totul pare calm pe lângă Muzeul Britanic, aşa i se pare lui Rafael, în timp ce parchează în acelaşi loc ca şi prima dată. Refac amândoi drumul care îi duce pe strada Great Russel până la poartă. Nu e nimeni la gheretă. Rafael sună la o sonerie. Aşteaptă.

Sarah e înnegurată de gânduri, lui Rafael nu îi e greu să ghicească pe ce temă, încă asimilează informaţiile pe care i le-a dezvăluit. E normal să nu fie ceva uşor de digerat, eroii americani sunt în realitate lupi deghizaţi în miei. Întregul ideal al oportunităţii, visul american, toţi oamenii sunt egali, nu sunt decât propagandă ca să ia ochii spectatorului. Realitatea este foarte diferită, nu e cea care se vede în filme sau în serialele în care cei răi provin întotdeauna din alte ţări, de obicei sunt ruşi sau hispanici, niciodată americani. Până la urmă nu există eroi, sau dacă există, nu sunt ce ne imaginăm. Trăiesc în linişte, fără să se laude cu faptele lor, fără să-şi dorească vreo recompensă pentru acţiunile lor valoroase.

În sfârşit, apare un paznic alergând dinspre clădire, un bărbat chel.

— Ce se întâmplă?

— Profesorul Margulies ne aşteaptă, spune Rafael.

Bărbatul îi fixează câteva secunde cu o privire glacială. Îi inspectează din cap până în picioare şi, după dispoziţia îmbufnată pe care nu se oboseşte să o ascundă, se înţelege că n-au trecut testul. Totuşi, îi lasă să treacă, spălându-se pe mâini precum Pilat, dacă vor să-l vadă pe Margulies, el nu poate să îi împiedice.

— Intraţi, vă rog.

Sarah nu e deloc încântată de expresia bărbatului care tocmai i-a spulberat teoria conform căreia toţi oamenii chei sunt buni la suflet. S-a mai dus încă una, într-o noapte în care tot ce ştia că e sigur, acumnu mai e decât o perucă pe un cap în realitate complet chel. O perucă atât de convingătoare încât, de cele mai multe ori, reuşeşte să înşele şi să ascundă ce e dedesubt. Pentru câteva clipe, Sarah şi-ar fi dorit să nu fi descoperit

înşelăciunea cu părul fals. De fapt, altcineva o descoperise pentru ea, acel Firenzi, pe care încă nu ştie de unde îl cunoaşte, dar ea, chiar dacă şi-ar fi folosit toată puterea voinţei, deşi iluzorie, cel mai probabil nu ar fi dat niciodată peruca la o parte, nici dacă ar fi ştiut ce era dedesubt... şi atunci, cine ştie cum ar fi mers lucrurile. Fiecare foloseşte informaţia pe care o are la un anumit moment şi numai câţiva privilegiaţi o au în cantităţi mai mari decât muritorii obişnuiţi, şi cu toate astea, nici atunci nu o au pe toată.

Sarah îl urmează pe Rafael pe coridorul lung, fără să ştie că de fapt teoria ei despre oamenii chei e corectă, sunt toţi buni la suflet, mai puţin când au o armă aţintită la cap care îi preface în nişte marionete.

Indiferent de divagaţiile lui Sarah şi grijile foarte întemeiate ale paznicului chel, Rafael scurtează cu fiecare pas drumul către încăperea unde Margulies probabil încă mai are mult de lucru.

— Oare profesorul a reuşit să descifreze mesajul, întreabă Sarah curioasă, încet, ca să nu deranjeze austeritatea locului. În afară de asta, pereţii aveau urechi în timpuri mai străvechi ale istoriei, şi cum acolo totul transpiră istorie prin toţi porii, nu se ştie niciodată cine e ascuns în spatele vreunui tablou sau în vreun pasaj secret.

— Nu.

— Nu? *Ce sigur e el*...

— Nu. Dacă l-ar fi descifrat, ne-ar fi sunat.

— Să fie chiar aşa complicat?

— Nu ştiu.

— Păreau nişte mâzgăleli scrise în grabă. Ca la conferinţele de presă. Cel care a scris avea de prins vreun tren sau vreun vapor. Crezi că ar fi reuşit să elaboreze un cod aşa de complicat?

— Nu ştiu. Câteodată cel mai greu e să găseşti ce e evident. E sub nasul tău şi nu vezi.

Adevăr adevărat a rostit Rafael, nimic nu e mai greu ca lucrurile elementare, care şerpuiesc prin labirinturile facilului, orbindu-i pe cei culţi şi literaţi cu simplitatea lor atroce. Deschid uşa încăperii în care îl lăsaseră pe Margulies, care tot acolo era, dar nu îşi imaginase că se va ajunge la aşa un scenariu. Trei bărbaţi aşezaţi, îmbrăcaţiîn negru, ca şi Rafael, profesorul Margulies între ei, cu faţa vizibil îngrozită, se vede şi după hematoame şi sângele care i se scurge din gură. Costumul

închis la culoare ascunde alte răni provocate pe corp, dar halatul are câteva pete roşii.

— Jack, exclamă grasul.

— Barnes, răspunde Rafael calm.

Jack? Sarah e nedumerită de noul nume, dar îşi dă seama că explicaţiile mai au de aşteptat când Rafael primeşte o lovitură în ceafă de la unul din cei doi bărbaţi la cravată care apar în spatele lor, ieşiţi nu se ştie de unde, acei ochi din spatele tabloului, sau dintr-un pasaj secret.

Rafael cade, dar nu-şi pierde cunoştinţa. Duce mâna unde îl doare, un act instinctiv, automat, masând ca să treacă mai repede.

— Iar domnişoara nu poate fi decât faimoasa Sarah Monteiro, spune Geoffrey Barnes aşezat confortabil.

Sarah se zgribuleşte acum că e centrul atenţiei, iar cel care o priveşte nu are deloc o faţă prietenoasă.

Geoffrey Barnes? I se face frică. Îşi aminteşte de cuvintele lui Rafael. *Crede-mă că până la urmă or să ne găsească, totul depinde de ce cărţi avem la momentul respectiv.* Unul din simptomele panicii este că te lasă fără judecată, e caracteristic, se eliberează adrenalina, frica intervine blocând căile raţionamentului logic, făcându-i pe unii să urineze, pe alţii să vomite sau, cum am mai spus, să îşi piardă capacitatea senzorială şi raţională, lăsându-i fără judecată. Poate din cauza asta Sarah pare să nu aibă niciun atu pe care să îl joace cu bărbaţii de faţă, care pe lângă faptul că sunt înfricoşători, nu prea par puşi pe glume.

— Asta nu e Sharon Stone? întreabă profesorul Margulies gâfâind de durere.

Geoffrey Barnes izbucni în râs, un hohot gros, terifiant, tipic genului de om rău, dacă ne-am hotărât că el e omul rău. Acţiunile sunt ale cui le înfăptuieşte, dar cine vrea să le evalueze, să se decidă singur.

— Sharon Stone? Pot să-ţi garantez că nu e Sharon Stone.

— Atunci bănuiesc că nu e nicio călugăriţă din Rio de Janeiro, continuă Margulies, dar de data asta, primi o lovitură în cap. Ajunge cu gluma, deşi nici oamenii lui Geoffrey Barnes, nici el nu ştiu că de fapt nu glumeşte.

— Dă-mi hârtiile, porunceşte Barnes.

Hârtiile? Sarah uitase de nenorocita de listă, responsabilă pentru tot ceea ce se întâmplă. Se uită la Rafael care se ridică cu greutate. Unul dintre bărbaţi, cel care l-a bătut, îl ia de gulerul paltonului în timp ce celălalt îl percheziţionează. Îi iau două arme cu amortizor şi îi dau încă o lovitură în cap, punându-l din nou la pământ.

— O să îţi ia mai mult de atât ca să termini cu mine, îl înştiinţă Rafael cu greu, dar hotărât, pe agentul care l-a bătut.

— La timpul potrivit, spune Barnes, la timpul potrivit. Se uită din nou la Sarah. Hârtiile?

Întrevede un atu la capătul tunelului. Să vedem dacă ajută.

— Sunt într-un loc sigur. Vocea ei nu a fost foarte hotărâtă, câteva ezitări au dat de înţeles că nu e sigură pe cartea pe care o joacă.

— Nu mă face să râd. Şi nu mă face să-mi pierd timpul. Avertismentul a fost dat.

— Crezi că veneam aici gata să mă prădaţi? Drept cine mă iei? *Gata să mă prădaţi*? *Am înnebunit.*

Oricum ar fi, Geoffrey Barnes nu se aştepta ca ea să opună rezistenţă. Odată neutralizată ţinta secundară, Jack pentru el, Rafael pentru Sarah, deşi ea deja nu mai ştie ce să creadă, era sigur că Sarah avea să-i dea lista fără cacealmale sau împotrivire.

— Nu ştiai că suntem aici. Nu mă face să-mi pierd răbdarea.

— Mai bine nu mă face tu să o pierd pe a mea. *Îţi sapi propria groapă, dar acum nu mai poţi da înapoi.* Cum îţi permiţi să mă subestimezi? Eu ştiam... aaa, cuvintele încep să îi fugă, mai bine ar găsi ceva de spus rapid, aaa... eu ştiam că mai devreme sau mai târziu o să ne prindeţi. Era doar o chestiune de timp.

Rafael se uită la ea, cu mâna la ceafă, din afara jocului, deocamdată. *Ce a apucat-o*? Cel mai bine ar fi să aibă un plan bun, altfel sunt terminaţi amândoi, de fapt toţi trei, dacă îl socotim şi pe Margulies care, sărmanul, încă nu a reuşit să pună cap la cap piesele puzzle-ului la care asistă.

Barnes se uită gânditor, fără să îşi ia ochii de la Sarah. Ea, la rândul ei, ar prefera măcar să clipească puţin, ca să mai taie din tensiunea la care o supune, dar privirea lui Barnes asta şi este, un test, iar cât timp el nu va dezamorsa situaţia, ea trebuie să se bată cu aceeaşi armă, fără să lase să se vadă teama care o roade pe dinăuntru, teama de el, teama de toţi, de tot.

Barnes face un semn din cap unuia din bărbaţii din spatele lui Sarah şi Rafael, care îi păzesc să nu fugă.

— Percheziţioneaz-o.

Ok. S-a terminat, se gândeşte Rafael, sprijinit de piciorul uneia din mesele înşirate prin sală.

Unul dintre ei, nu cel care l-a bătut pe Rafael, se apropie de Sarah care se îndreaptă şi ridică braţele, gata de cercetarea corporală. Iar dacă aşteaptă vreun fel de tratament special doar pentru că un necunoscut îi pune mâinile pe corp, se înşală amarnic. Bărbatul îşi foloseşte mâinile după bunul plac, fără nicio limită etică sau de etichetă, pipăind-o pe toate părţile corpului cum nu a făcut-o niciun bărbat niciodată, nici când avea voie. Mai lipseşte doar să-i bage mâna pe sub haine, una deja se îndreaptă spre locul cel mai ascuns, prin pantaloni, în timp ce îi simte respiraţia pe ceafă. Cine i-ar fi văzut în alt context s-ar fi gândit la alte lucruri, totuşi, în cazul ăsta, numai un lucru se poate gândi şi spune...

— Ajunge, ordonă Geoffrey Barnes.

— Nimic. Informează agentul, îndepărtându-se cu profesionalism.

Rafael se uită la Sarah, intrigat. *Nimic*?

— Nimic. Repetă Barnes pentru el, gândindu-se la pasul următor.

Sarah e în continuare nervoasă, au ajuns la un punct de răscruce crucial, de la care se poate merge drept înainte sau se poate face la stânga sau la dreapta, punctul fără cale de întoarcere de care doar unii trec.

Cât despre Barnes, decide să aleagă altă abordare, un fel de ocol pentru a ajunge la acelaşi scop. O să îi dea femeii şansa de a-şi trage răsuflarea, o lasă să respire câteva momente, ultimele din viaţa ei.

— Să lăsăm la o parte hârtiile deocamdată.

Nu-mi sună a bine. Oare ce vrea? se întreabă Sarah în gând. Toată noaptea s-a scăldat în ape tulburi. Nu poate acum, sub nicio formă, să piardă urma de control pe care l-a câştigat la ultima rundă. Cu toate că e conştientă că nu e decât o iluzie.

— Prietenul vostru Margulies aici de faţă lucra de zor la ceva ce i-aţi cerut voi. Ştim că hârtiile nu sunt la el, dar cărţile astea de criptografie dau nişte indicii. Ştii la ce servesc cărţile de criptografie? Întrebarea e pentru Sarah.

— Ca să studiezi cripte? Răspunsul sub formă de întrebare vrea să dovedească prostia întrebării lui Geoffrey Barnes, care fierbe defurie la auzul cuvintelor provocatoare ale lui Sarah. Pentru prima oară, Barnes se ridică şi din doi paşi e lângă ea. Nu simte durerea decât când capul e deja întors de impactul loviturii. O dâră subţire i se scurge pe la colţul gurii, unde buza a crăpat.

Ce nenorocit. Aproape mi-a rupt gâtul. Ochii lui Sarah s-au umezit instantaneu, dar nu au dat drumul niciunei lacrimi. Reflexul corpului care încearcă să combată daunele.

— La *criptă* te duci tu acum, în câteva clipe, afirmă Barnes, privind-o pe Sarah cu aceeaşi răceală ca înainte. Apoi se întoarce la scaunul lui şi se instalează. Acum că am lămurit şi asta, lasă-mă să-ţi explic ce cred eu că s-a întâmplat. Ai mai primit şi altceva odată cu hârtiile. Un mesaj cifrat pe care, după câte se pare, n-aţi reuşit să-l rezolvaţi cu căpşoarele voastre. Aşa că, l-aţi căutat pe profesorul Margulies. Am dreptate?

— Dacă ai dreptate, atunci sigur trebuie să aibă el mesajul, spune Rafael, încercând să atragă atenţia către el.

— Corect, încuviinţează Barnes. Dar, din păcate prietenul vostru credincios l-a înghiţit înainte să-l putem citi. Şi după stadiul în care îl vedeţi, am încercat să-l facem să ne zică ce a descoperit. După câte se pare nu a făcut prea multe progrese.

L-a înghiţit? se gândesc Sarah şi Rafael. Mare Margulies. A fost mai curajos decât s-ar fi crezut. A înghiţit mesajul cifrat. Onorabil.

— Aşadar, nu are nicio valoare pentru noi, conchide Barnes. Îi face un semn bărbatului din spatele lui Rafael, cel care l-a dărâmat cu loviturile în cap. Se duce la Margulies, îl târăşte până în mijlocul încăperii şi îi ordonă să îngenuncheze. Margulies are mâinile legate la spate.

Sarah nici nu vrea să se gândească la ce o să se întâmple şi întoarce capul. Nu a văzut niciodată pe nimeni murind, nici de moarte naturală, cu atât mai puţin ucis. Doar la gândul că Margulies e la doi sau trei paşi de ea, îngenuncheat în faţa unui destin inevitabil, nu îşi poate opri lacrimile. E o durere mai mare decât orice palmă. Deşi îl cunoaşte pe Margulies de foarte puţin timp şi nu agrease felul în care o primise, niciun nevinovat nu merită aşa o moarte.

— Cum, Sarah, vrei să întorci capul de la spectacolul pe care îl pregătim pentru tine? exclamă Barnes deranjat. Nici să nu te gândeşti.

Bărbatul care a percheziţionat-o se apropie din nou de ea şi cu o mână puternică pe gât, o forţează să se uite la scenă.

— Nu, scrâşneşte ea aproape cedând.

— Ba da, îi spune bărbatul care îşi pune capul lângă urechea ei. Asişti la frumuseţea unui corp care părăseşte viaţa. Nu e spectacol mai frumos. Un zâmbet sarcastic îi pătrunde auzul, provocându-i greaţă, scârbă, la cote pe care nu le mai simţise niciodată.

Margulies, îngenuncheat, murmură o rugăciune pentru el, de rămas bun, încredinţarea spiritului său creatorului, ca să fie primit în cele mai bune condiţii. Viaţa nu durează o veşnicie, cu toţii o ştim, dar modul în care ne comportăm la ultimele suflări împreună cu faptele din timpul vieţii, ne dau sau nu demnitate. Iar Margulies dă dovadă de mare curaj, ca şi cum ar fi avut viaţa numărată, ca şi cum ar fi aşteptat moartea cu seninătate. În fond, ca şi cum rolul lui, scris acolo sus, ar fi ajuns la sfârşit şi ar fi anunţat ieşirea din scenă.

Rafael îl priveşte serios. Nu pare să aibă niciun sentiment pentru profesor, din moment ce Rafael, sau Jack, nu e un om transparent, iar drumul către sentimentele lui lăuntrice şerpuieşte labirintic, amăgindu-ne. Dar e clar că nu are nicio jenă de a urmări scena, probabil antrenat de ani de experienţe identice.

Capul lui Margulies se apleacă în faţă, lăsându-i loc călăului său pentru a ţinti. Ţeava amortizorului se propteşte de ceafă. Margulies îi aruncă lui Rafael o ultimă privire:

— Numără literele, şopteşte.

Sarah nu aude murmurul pe care profesorul Margulies i-l adresează lui Rafael. E foarte aproape de limita puterilor ei. Pot să o oblige să asiste la toată povestea, dar nu o pot forţa să îşi ţină ochii deschişi. Închide ochii repede, Sarah. Închide ochii. Apără-te de violenţa vizuală, nu îi lăsa să te tortureze.

Un zgomot surd pune capăt scenei. Zgomotul surd care taie rădăcinile prinse de viaţă. Corpul mort cade la pământ, inert, într-o baltă de sânge pe care Sarah nu o vede, dar pe care şi-o imaginează. Lacrimile îi curg pe obraji, şiroaie. Până la urmă, deschide ochii şi înfruntă cruda realitate. Corpul lui Margulies

este căzut pe jos, cu faţa în jos, cu chipul îndreptat înspre Rafael şi cu o gaură roşiatică pe ceafă.

Nenorociţii naibii. Nemernici fără sentimente, îşi spune Sarah, conştientă, pentru prima dată, că orice ar face, nu va ieşi de acolo vie.

— Încă unul la CV-ul tău, îi zâmbeşte Barnes. Eşti extrem de periculoasă. Să nu se pună nimeni cu tine. Se îndreaptă în scaun. Acum, să revenim la localizarea concretă a hârtiilor. Sunt sigur că acum eşti mai dispusă să o dezvălui.

Să lăsăm deoparte glumele de prost gust ale lui Geoffrey Barnes şi să ne concentrăm pe agentul care a executat sarcina competentă de a-l elimina pe Joseph Margulies, Dumnezeu să-l odihnească. Încă are arma în mână, obiectul care scuipă verdictul final asupra destinului oamenilor. Iar ce ne interesează la acest agent este chiar arma pe care o ţine în mână, gata să îl ucidă pe următorul, pe bărbatul pe care îl ştie drept Jack, şi care s-a dovedit a fi un agent dublu, cea mai înaltă trădare care se poate comite, pasibilă de pedeapsa cu moartea. Odată omorât Jack, femeia va turui tot ce ştie despre localizarea hârtiilor şi apoi...

Şi apoi nimic. Şutul îi sparge imediat genunchiul şi îl doboară în urlete. Înainte să-şi dea seama ce i s-a întâmplat, zace mort, de un glonţ din propria-i armă, pe care Rafael i-a smuls-o într-o secundă. Ce s-a întâmplat apoi trebuie explicat în mai multe părţi, deşi practic nu a durat mai mult de trei sau patru secunde.

Într-un foc continuu, l-a doborât pe agentul din dreapta lui Barnes, Rafael fiind încă pe jos lângă cadavrul primului agent. Al doilea a ieşit, intră în joc al treilea. De acum însă, s-a dus efectul surprizei şi încep reacţiile. Barnes şi agentul din stânga lui se ghemuiesc în spatele primului obiect care le oferă protecţie. Barnes întoarce o masă pe post de scut şi celălalt ia scaunul care îi era mai aproape. În timpul ăsta, agentul care îi ţinea capul lui Sarah încearcă să o folosească drept protecţie. Scena tipică a răufăcătorului şi a ostaticei, dar în cazul acesta nu se aplică pentru că până să o apuce pe Sarah, primeşte un cot în piept care îl lasă încovoiat. Sarah n-a crezut că e capabilă să bată pe cineva, totuşi realitatea îi dovedeşte contrariul. În secunda următoare agentul este neutralizat de Rafael cu o împuşcătură bine ţintită.

— Ieşi de aici. Repede! strigă Rafael, folosindu-l pe primul agent drept scut împotriva gloanţelor. Ieşi. Fugi. Nu pot să tragă în tine.

Sarah aleargă spre uşă fără să se uite înapoi. Barnes şi celălalt trag în Rafael, care rămâne apărat în spatele agentului. Îl ridică şi îl târăşte înspre ieşire. Mai trage câteva focuri de acoperire şi iese, lăsând cadavrul agentului ciuruit de gloanţe rezemat de pragul uşii, ca un fidel scut protector, sau ca cineva care aşteaptă ceva.

Barnes se ridică rapid şi îşi duce mâna căuş la gură:

— Cod roşu. Cod roşu. Ţintele au fugit. Femeia trebuie prinsă vie. Repet, femeia trebuie prinsă vie.

Se uită la agentul fără viaţă alunecând în jos pe tocul uşii, cu faţa întoarsă înspre el, cu mirarea încă întipărită pe chip.

— Nenorocitul naibii.

☩ CAPITOLUL 32

Rafael aleargă înspre alt coridor, pe care nu îl ştie, şi deschide uşi la întâmplare. Dacă ar fi luat-o pe drumul pe care au intrat ar fi fost mai sigur, dar o văzuse pe Sarah, în panica fugii, cotind pe acolo, iar ea e mult mai importantă decât siguranţa lui, decât însăşi viaţa lui. Pe drum, se apucă să demonteze arma şi aruncă una câte una piesele pe jos. Ideea e să nu mai dea încă o armă urmăritorilor, chiar dacă aceea e descărcată, oamenii lui Barnes sigur au la ei muniţii. Al doilea obiectiv este să marcheze drumul dinadins. Când ştiu sigur drumul parcurs de o persoană înarmată, urmăritorii au mai multă grijă, nu se ştie niciodată ce poţi găsi după colţ, sau în spatele vreunei uşi. Adevărul e că Rafael nu are nicio armă momentan, dar cu toată agitaţia provocată, ei nu ştiu asta. Prioritatea lui Rafael e Sarah, să o găsească, cu siguranţă clădirea e împânzită de agenţi speciali gata să o prindă. Cu el poate mai are o şansă, totuşi, gândindu-se mai bine, e doar o supoziţie infatuată de-a lui Rafael, din moment ce tânăra se descurcase foarte bine în faţa unuia ca Barnes. Ba chiar prea bine, dacă tot veni vorba.

Întâlnirea are loc mai repede decât credeam, după un colţ, Rafael reuşeşte să evite milimetric un extinctor aţintit la cap. Apucă obiectul cu două mâini, în timp ce o priveşte vizibil enervat.

— Tu şi extinctoarele tale.

— Scuze, îi cere Sarah, uşurată. Am crezut că erau ei.

— Ţi-am spus să fugi. Dacă erau ei, nu ştiu pe unde mai scoteai cămaşa.

— Nu ştiu pe unde s-o mai scot de ceva vreme, *Jack.* Tonul sarcastic cu care semnalează numele Jack subliniază cererea implicită de explicaţii.

— Hai. Trebui să ieşim de aici.

Cotesc la o bifurcaţie la stânga şi aleargă. Lumina e slabă, dar ochii s-au obişnuit demult. Rafael e ca un animal cu simţurile în alertă, privind în toate părţile în aşteptarea ameninţării, a păsării de pradă, a felinei ascunse printre tufişuri, în cazul de faţă, ascuns prin spatele vreunui perete sau în vreo nişă,

deoarece Muzeul Britanic e un labirint babilonic complex, plin de ascunzători.

— Unde ai pus hârtiile? întreabă Rafael curios, dar fără să îşi piardă atenţia. Coridorul ajunge la o uşă care dă pe nişte scări. Rafael o deschide, se uită, adulmecă şi apoi coboară un etaj.

— Sunt păstrate la loc sigur, îl informează Sarah, pe un ton provocator. Ai riscat mult acolo înăuntru.

— Am riscat pentru mine. Din moment ce nu aveai hârtiile la tine, eram în afara pericolului, teoretic.

— Teoretic?

— Da. Urmau să mă omoare pe mine, iar dacă asta nu era suficient ca să te facă să vorbeşti, ar fi început să te tortureze. Într-un final, ai fi vorbit, crede-mă.

Sarah îl ascultă, uimită.

— Scoate-mă de aici, te rog.

— Asta încerc să fac.

Cum ajung la etajul de jos, Rafael deschide o uşă şi aruncă o privire.

— Ok. Acum mergi numai lipită de mine. Nu te dezlipi pentru nimic în lume.

— Şi dacă ţi se întâmplă ceva?

— Foloseşte-mă drept scut.

Ea îl priveşte îngrozită.

În acel moment, puţina lumină care mai era se stinge. Mai rămân doar semnele care indică ieşirea de urgenţă.

— Şi acum?

— Acum hai. Şi ei sunt pe întuneric.

Ies într-un salon enorm, King’s Library. Şi atunci apare un bărbat ţinând un pistol cu lanternă încorporată, lângă Holul Mare. Se ghemuiesc în spatele unui piedestal care susţine o armă, o spadă din Epoca de Fier. Bărbatul înaintează cu mare atenţie. Lanterna armei luminează porţiuni mici, exacte, un cerc de lumină în care Rafael şi Sarah nu pot apărea, deoarece riscă să fie prinşi.

Sarah e atât de panicată, încât îi e teamă şi să respire şi nu e capabilă să facă niciun gest, de teamă ca fâşâitul hainelor să nu o dea de gol.Bărbatul avansează, pas cu pas, în ritmul lui, pe cât de răbdător poate, stăpânindu-şi frica. Poate din cauza asta nu a avut agilitatea necesară să se apere când Rafael l-a apucat de gât, din spate, şi i l-a frânt fără să piardă nicio secundă. Acum

are din nou o armă, iar primul lucru pe care îl face e să stingă lanterna încorporată.

— Hai, ordonă el.

Sarah se ridică şi se uită la tânărul agent. Lumina slabă, provenită de cine ştie unde, îi imprimă chipului tonuri cenuşii. Îi vede ochii privind în gol, dar are limba scoasă, şi asta o şochează cel mai tare.

— Emort?

Rafael se uită la ea, fără să-i vină să creadă.

— Normal că e mort. Ce întrebare mai e şi asta?

Se opresc lângă o uşă enormă care dă în holul mare acoperit al Muzeului Britanic. O construcţie adăugată recent, foarte amplă, cu o clădire rotundă în mijloc, numită *Reading Room,* câteva magazine la un etaj mai jos şi un restaurant la un etaj mai sus. Pe partea opusă ieşirii din muzeu, în fiecare colţ, sunt mese şi scaune fixate în podea, ale celor două cafenele care servesc mâncare şi băutură miilor de vizitatori zilnici, proveniţi din cele patru colţuri ale lumii. Evident, la ora asta sunt închise. Nu e o oră potrivită pentru vizite, poate doar pentru cele inoportune.

— Nu puteai doar să-l ameţeşti? Trebuia să îl omori?

— Cum voiai să fac asta? Oftează pierzându-şi răbdarea. Vezi prea multe filme. Numai acolo îi pui unuia mâna într-un anumit loc şi îl adormi.

— E cea mai bună soluţie.

— Cea mai bună, dar imposibil de realizat. Crede-mă, dacă ne prind ei pe noi, nu or să stea pe gânduri. Şi când n-or să mai aibă nevoie de tine, n-or să te adoarmă. Or să-ţi tragă un glonţ chiar în mijlocul capului.

Sarah se înfioară. Sfârşitul conversaţiei. Se lipesc de peretele holului mare şi înaintează rapid spre ieşire. Mai în faţă se înalţă o tejghea rotundă cenuşie. Cu toate că la ora aceea totul pare gri din cauza lipsei luminii, aceea e chiar culoarea ei. E recepţia, locul de unde se iau aparatele cu suport audio pentru vizite, un fel de ghid virtual. Totuşi distanţa e încă mare şi amplitudinea spaţiului e înfricoşătoare. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla unei persoane urmărite estesă fie prinsă sub cerul liber. Practic, locul în care se află ei este sub cerul liber, chiar dacă mai are o cupolă de sticlă care să protejeze spaţiul de intemperii.

Lumina lunii deja se face simţită, nuanţând toată zona într-un alb argintat, deşi dacă vorbim de practică, lumina reală nu e a lunii, ci reflecţia soarelui, după cum ştim cu toţii. Teorii şi informaţii care nu îi preocupă nici pe Rafael nici pe Sarah, ei au deja mintea ocupată de probleme mult mai reale.

— Nu-mi place deloc, răbufneşte Rafael în surdină, lipit de perete. E prea calm.

— N-ai spus că şi pentru ei e întuneric?

— Asta a fost ca să te liniştesc.

Înainte ca Sarah să poată reacţiona la răspuns, Rafael e ţintuit de perete şi apoi se prelinge până jos. Pata pe care o lasă pe perete nu minte, a fost rănit. Fără să se gândească, Sarah încearcă să îl ridice. Rafael geme.

— Nu de partea aia. Mai bine de cealaltă. Îi arată celălalt braţ, cel care nu a fost rănit.

Sarah se opinteşte şi îl sprijină. Din fund, din zona cafenelelor, apar două siluete care se apropie.

— Mai repede, zice Sarah grăbind pasul.

— Ia arma.

— Ai înnebunit?

— Ia arma. Trage două sau trei focuri, oriunde... insistă Rafael.

Până la tejghea mai sunt încă vreo douăzeci de metri, destul de mult de parcurs. Sarah se uită în spate. Siluetele sunt tot mai aproape. Hotărâtă, ia arma pe care Rafael o ţinea cu braţul rănit. Întinde braţul în spate, fără să întoarcă deloc capul în direcţia respectivă. Închide ochii câteva secunde. Unul, două, trei focuri. Misiune îndeplinită, asta trebuie să-i fi pus pe fugă.

Încă zece metri până la tejgheaua recepţiei.

Aruncă o privire rapidă în spate şi apoi urmează drumul, mai sunt doar cinci metri, dar... Nu se poate. Cel mai bine se mai uită o dată. Priveşte cu atenţie, siluetele sunt la pământ, scoase din joc.

Sunt o asasină.

Dar nu e timp de pierdut. Focurile acum vin din cealaltă parte a clădirii rotunde. Nimeresc în podea şi în peretele de lângă ei,silenţioase dar iscând scântei şi făcând să zboare schije. Într-un final, se ascund în spatele tejghelei de la recepţie. Se aud focuri pe partea cealaltă. Intimidare. Apoi încetează şi liniştea se reinstalează.

— Ai făcut din mine o asasină. I-am omorât pe ăia doi. O spune cu o iritare nestăpânită, îi dau lacrimile.

— Bine ai venit în clubul nostru.

— Bine ai venit în clubul nostru? Fir-ai al dracului. Nici măcar nu mă uitam.

— Dacă tu crezi că are vreo importanţă, te înşeli. Te duci direct în iad. Rafael scoate paltonul şi sfâşie haina acolo unde a intrat glonţul, aproape de umăr. O gaură de intrare şi alta de ieşire. Mai bine aşa. A avut noroc. A intrat şi a ieşit.

— A, da? Atunci e o rană uşoară. Nu înţeleg ce te vaiţi atât. Credeam că îmi mori în braţe.

— Asta încă se poate întâmpla.

Sarah tace la auzul replicii. Deocamdată îşi trag sufletul, doar atât, povestea e departe încă de a se fi terminat. Până una alta, oricum s-ar termina, Sarah ştie că nu va mai fi aceeaşi.

— Jack, se aude o voce de undeva din hol. Ai idee la ce cheltuieli mă pui?

— Cum aşa, Barnes? Mă dezamăgeşti, strigă Rafael. Banii nu au fost niciodată o grijă pentru tine. Nu sunt ai tăi. Ori sunt murdari, ori ai contribuabililor.

— Jack, Jack, Jack, spune Barnes, ca pentru a-l contrazice. Nu mă refer la bani. Asta e cea mai mică problemă. Şi ştii ceva? Mâine muzeul îşi va deschide porţile şi nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

— Ştiu.

— Mă refer la ce trebuie să plătesc eu. Ştii ce figură proastă fac în faţa superiorilor mei? Chiar crezi că supravieţuieşti ca să vezi şi ziua de mâine?

— Dacă o da Dumnezeu.

— Dumnezeu n-are a face cu nimic din toate astea, ţipă Barnes. Trebuie să-mi dai hârtiile, şi te duci să te întâlneşti cu El fără dureri, îţi promit.

— Chiar dacă aş fi vrut să te ajut, Barnes, nu pot. Nu ştiu unde sunt.

— Atunci la ce îmi eşti bun, Jack?

— La nimic. Dar tu îmi poţi fi de mare ajutor.

Rafael se ridică şi o trage pe Sarah spre el, cu violenţă. De la smucitură, ea rămâne uşor crispată. Pe după tejghea, cei cinci agenţi, incluzându-l pe Barnes, nu văd cum Rafael îi ia arma din mână lui Sarah. Cu excepţia lui Barnes, toţi au armele aţintite

spre ei, ceea ce nu e deloc o senzaţie plăcută, mai ales pentru Sarah.

— Ce faci? întreabă Sarah încet. Inima i s-a făcut cât un purice.

— Explică-te, ordonează Barnes nerăbdător.

— Nu îţi permiţi să o omori pentru că nu ştii ce a făcut cu hârtiile. Cum ea e singura ta legătură cu ele, ce crezi că se poate întâmpla dacă eu o omor chiar acum? Ridică arma şi o pune la tâmpla lui Sarah.

— Ce faci? Sarah simte că o să leşine.

Barnes asistă la scenă preţ de câteva secunde, aşteptând, cărţile îi scapă din mâini, iar opţiunile se împuţinează. Patru bărbaţi cu armele îndreptate spre Rafael, neputincioşi în faţa uneia singure, care nici măcar nu e îndreptată spre ei.

— Cum, Jack? N-ai fi în stare să atentezi la viaţa unui nevinovat, nu? Un zâmbet forţat, destul de revelator.

— Barnes, mă cunoşti foarte bine. Sunt făcut din acelaşi rahat ca şi tine.

Barnes ignoră insulta, nu sunt decât cuvinte înţepătoare menite să provoace un efect rapid asupra celui vizat, care, în mod normal, simte şi reacţionează, dar nu în cazul de faţă, nu cu aceşti bărbaţi, obişnuiţi să reacţioneze la lucruri total diferite. În acest moment, Geoffrey Barnes se simte, brusc, ca unul din pionii din jocul de şah pe care îl manevrează de obicei de la distanţă. Şi nu e deloc o poziţie confortabilă, mai ales când ei trebuie să mute. Orice mişcare greşită poate duce totul de râpă, de ambele părţi, iar asta Geoffrey Barnes trebuie să evite cu orice preţ. Mai bine îi dă un avantaj adversarului, şi apoi îi taie coarda. Marii strategi ai istoriei au ştiut întotdeauna când era cazul să se retragă, doar ca apoi să îşi prindă adversarii neavertizaţi. Înţelepciunea aceasta i-a făcut învingători, şi aşa va acţiona şi Barnes, cu tact, cu precauţie, nimic nu e pierdut.

— Ce vrei să faci? întreabă, ghicind deja răspunsul.

— Îţi spun acum ce vreau să fac. O să ies de aici cu ea şi tu o să le spui oamenilor tăi să nu tragă şi să stea cuminţi până trecem. Lor şi celorlalţi care mai sunt pe aici.

— Să fim rezonabili, Jack.

— Mai rezonabili decât atât? întreabă Rafael, sarcastic. Ne comportăm ca nişte adulţi, nu crezi?

— Cu siguranţă putem ajunge la un acord ca între cavaleri, sugerează Barnes.

Acord ca între cavaleri? se gândeşte Sarah. *Probabil glumesc.*

— Ai dreptate. Să fim rezonabili, încuviinţează Rafael. O să ies de aici cu ea şi tu o să le spui oamenilor tăi să nu tragă şi să stea cuminţi până trecem. Lor şi celorlalţi care mai sunt pe aici, repetă.

Geoffrey Barnes nu are altă soluţie. Face mâna căuş pentru a ajunge la microfonul implantat în mâneca hainei.

— Întrerupeţi operaţiunea. Nu trageţi. Lăsaţi-i să treacă.

Dacă ordinul a fost îndeplinit prin alte părţi ale clădirii, nu ştim, dar aici, în holul mare al Muzeului Britanic, nimeni nu a lăsat arma jos.

— Lăsaţi armele jos. E un ordin, repetă Barnes ferm. Voinţa e una singură, a lui, nimeni nu decide pentru el, doar în cazul în care el ar fi ordonat aşa ceva, ceea ce nu s-a întâmplat.

În sfârşit, agenţii din jurul lui îndeplinesc directiva.

— Lăsaţi-i să treacă, avertizează din nou directorul diviziei britanice a CIA.

Sarah, în mijlocul tuturor, nu are nici timp nici chef să se simtă o jucărie. Frica e atât de intensă încât, lipită de pieptul lui Rafael, lacrimile îi curg pe faţă. Dacă Barnes se vede obligat să accepte indicaţiile lui Rafael, sau Jack, sau cum l-o chema, o face pentru că Rafael, sau Jack, sau cum l-o chema, nu e ceea ce pare. Un om crud se predă sau dă înapoi doar în faţa altuia de acelaşi soi. Pe scurt, ar putea chiar s-o omoare şi vorbeşte serios când spune că o s-o facă.

Ies din spatele tejghelei, în continuare lipiţi unul de altul, şi se îndreaptă către uşă, neîncrederea pluteşte în aer din ambele părţi, ca şi cum la cel mai mic gest suspect, totul se poate termina tragic. Ţeava rece lipită de tâmpla lui Sarah, apăsând cu putere, o răneşte, dar nu atât ca situaţia nouă în care se găseşte, fără să cunoască intenţiile pseudo-salvatorului ei, acel mare plan pe care îl urmăreşte.

Au trecut deja de primele uşi, cele de la holul mare, mai lipsesc cele de ieşire şi încă treizeci sau patruzeci de metri până la poarta principală de fier care înconjoară clădirea, cu vârfurile aurite în formă de săgeţi.

După ce au trecut de a doua uşă, ies la aerul rece de afară. Mai văd câţiva agenţi lângă coloanele corintice, cu armele lăsate

în jos,nemulţumiţi de tot acel scenariu suprarealist. Coboară scările şi, cu ochii tot timpul în patru, parcurg distanţa care a mai rămas până la porţile principale, împodobite cu blazonul *Regina Elisabeta a II-a,* în continuare corp lângă corp şi cu arma aţintită la capul lui Sarah. De acolo până la maşină nu mai e decât o secundă, şi la puţin timp, pornesc înspre strada Bloomsbury.

Geoffrey Barnes iese intempestiv din muzeu. Sudoarea i se scurge pe chipul înfuriat. Furia se poate arăta subalternilor.

— Nu-i pierdeţi din ochi. Vreau să ştiu orice pas fac.

☩ CAPITOLUL 33

— Ce-a fost în capul tău? întreabă Sarah ţipând, în timp ce maşina coteşte în mare viteză pe strada Bloomsbury.

— Am ieşit cu bine de acolo, nu? răspunde Rafael fără să se uite la ea.

— Cu bine? Nu ştiu. N-am nici cea mai vagă idee. Momentan nu ştiu dacă stăm mai bine sau mai prost.

— Pot să-ţi spun eu. Stăm mai prost. Sunt pe urmele noastre şi n-o să fie uşor să scăpăm de ei.

Fac la dreapta pe strada New Oxford. Expresia chinuită a feţei lui Rafael lasă să se înţeleagă durerea provocată de rană. Rău sau bine, lucrurile sunt mai calme şi corpul simte că se poate relaxa şi scoate din amorţeală daunele suferite recent. La intersecţia cu Tottenham Court Road semafoarele sunt pe roşu şi Jaguarul se opreşte.

— Treci în locul meu, îi cere Rafael.

— Ce?

— Treci în locul meu. Condu tu. Nu mă simt în stare.

După un schimb de locuri înghesuit, timp în care semaforul a schimbat culoarea de două ori, declanşând un cor de claxoane, depăşiri şi insulte, şi în care Rafael a ţipat de câteva ori de durere din cauza lipsei de atenţie a lui Sarah, au revenit fiecare la o poziţie decentă chiar la timp ca să nu mai îndure o nouă rundă de claxoane, depăşiri şi insulte. Trebuie menţionat că Sarah nu a avut nicio vină, nici nu a făcut dinadins, dar maşinile nu au fost făcute în aşa fel încât să poţi schimba locurile pe dinăuntru.

— N-ar fi mai bine să ne ocupăm de rana asta mai întâi?

— Acum n-avem timp. Mai rabd.

— Foarte bine. Ai meritat-o.

— Mergi drept înainte, îi spune aspru.

— De ce?

— Pentru că aşa spun eu, se enervează Rafael. Dar ai dreptate. Tu comanzi. Până la urmă, tu ştii unde ai ascuns hârtiile.

Sarah merge drept înainte, pe strada Oxford, cea mai mare stradă comercială din Londra. Se apleacă şi deschide torpedoul, de unde scoate lista, aruncându-i-o în poală lui Rafael.

— Uite-le. Le-am pus acolo şi am uitat de ele când am ieşit din maşină.

— Asta ne-a salvat... de data asta.

Conduc timp de mai multe minute fără să-şi spună nimic. Fiecare rămâne cu gândurile lui, cu evaluările lui, cu deciziile şi îndoielile lui.

— Nu ştiu încotro mă îndrept, spune Sarah într-un sfârşit.

— Nu contează. Aşa îi enervăm puţin. Mergi pur şi simplu. Nu contează şi dacă treci de mai multe ori prin acelaşi loc.

Încă o tăcere apăsătoare.

— Chiar ai fi tras? întreabă Sarah într-un sfârşit. Imaginează-ţi că lucrurile ar fi mers prost, chiar m-ai fi omorât?

— Da, răspunde Rafael fără să stea pe gânduri. Şi apoi m-aş fi omorât pe mine.

Sarah închide ochii pentru câteva clipe, cu toate că nu ar mai fi vrut să-i deschidă. Dar celelalte câteva maşini de pe drum n-au nicio vină pentru dilemele ei, deşi, indirect, îi priveşte pe toţi, de toate rasele şi religiile. El chiar ar fi omorât-o şi Barnes ştia asta. Se simte ca Eva Braun a lui Hitler.

— Crede-mă, ţi-aş fi făcut o favoare... în cazul în care lucrurile mergeau prost, explică Rafael, ţinându-se de braţ şi oftând de durere şi oboseală în acelaşi timp. Mai bine moartă decât să încapi pe mâinile lor. A fost o inspiraţie de geniu să n-ai lista la tine, pentru că ai uitat-o, sau din alte motive.

— Adică dacă o să nimerim iar în aceeaşi situaţie, dar nu mai avem niciun atu, tu apeşi primul pe trăgaci, mai întâi către mine şi apoi către tine.

— Exact, afirmă Rafael, fără să se arate câtuşi de puţin sensibil faţă de subiect.

— Tata ţi-a dat ordinul ăsta?

Rafael se uită la Sarah care îl simte şi îi întoarce privirea, luându-şi ochii de la drum pentru o clipă.

— Nu. Dar sunt sigur că ar fi de acord, dacă ar fi cazul de aşa ceva.

— Normal. Sarah întoarce iar privirea la drum. Normal, *Jack.* Îl apasă dinadins pe Jack, dând de înţeles dezamăgirea şi încă o poveste de lămurit, alte secrete, minciuni şi omisiuni.

— Chiar te cheamă Rafael?
— Cine ştie?
— Jack?
— Nu.
— Atunci?
— Mai bine să nu ştii.
— Sigur. Siguranţa mea e fundamentală... dar numai până la un anumit punct.
Rafael nu scapă ironia. E timpul să clarifice punctul ăsta.
— Uite, Rafael e numele meu de salvator, care nu s-a descurcat rău până acum. Când mai bine când mai puţin bine, dar acceptabil. Jack e porecla de la John Payne, membru al P2 care azi s-a dovedit a fi un infiltrat. De asta, tehnic vorbind, John Payne a murit.
— Geoffrey Barnes te trata cu un anume respect, chiar frică. Cine e?
— Un director de la CIA. Un ticălos corupt. Am avut câteva misiuni sub comanda lui şi îţi spun, dacă a ieşit el din biroul lui pe teren, înseamnă că le dăm mult de furcă.
— Şi asta e bine sau rău?
— E bine pentru că înseamnă că suntem încă în viaţă. E rău pentru că or să folosească şi mai multe resurse. N-o să treacă mult până or să ceară ajutor în Langley.
— Ok, Jack Payne sau arhanghele Rafael, cum te cheamă de fapt?
Rafael râde pentru prima dată de când se cunosc.
— Bună încercare.
— Am încercat şi eu. Sarah ia ochii de la drum pentru câteva momente. Bine, Rafael John Payne, ce facem acum?
Rafael o priveşte cu atenţie înainte să răspundă.
— Acum? Acum dispărem.

☩ CAPITOLUL 34

Cum se poate ca un plan, care mergea aşa de bine în etapele anterioare, să cadă în dizgraţie înaintea finalizării lui, cu câteva ore?

— Încă mai putem schimba ruta către Londra, domnule. Anunţă asistentul la urechea bătrânului aşezat confortabil în fotoliul capitonat din avionul lui particular. Luaţi-o ca pe un mic ocol.

— Nici nu mă gândesc. Protestează el vehement. Vom respecta planul până la capăt.

— Nu riscăm o schimbare iremediabilă de plan din cauza lor?

— Trebuie să ai credinţă, dragul meu. Până la urmă lucrurile or să se rezolve.

— De obicei lăsăm credinţa în seama credincioşilor. Argumentează asistentul, deoarece i se pare că ocolul poate face diferenţa. E important să recuperăm documentele.

— Documentele sunt la baza întregului plan. Şi călătoria asta tot din cauza lor o facem, nu e nevoie să-mi reaminteşti. În afară de asta, după cum ţi-am mai spus, prezenţa noastră la Londra nu ajută la nimic. Lucrurile merg bine deocamdată.

— Cum aşa? Când ei se plimbă dintr-o parte într-alta şi ne fac să ne pierdem timpul?

— Dar ne sunt la îndemână.

Ochii asistentului se luminează brusc, ca şi simţurile lui. Maestrul are un plan.

— Vreţi să-mi împărtăşiţi şi mie intenţiile dumneavoastră? întreabă, demonstrând că a înţeles.

— O să vezi în curând. Ai acces la mai multe informaţii decât majoritatea oamenilor, aşa că peste puţin timp o să pui cap la cap piesele şi o să îţi dai seama.

— Cum doriţi, conchide asistentul, întorcându-se la locul lui, puţin enervat. Bătrânul adoră să ţină informaţii ascunse, să le ţină numai pentru el până când devin inutile, iar inutilitatea e semn că şi-au îndeplinit obiectivul. E un artificiu necesar în branşa lor, dar nu suportă să-l folosească şi cu el. Dacă nu l-ar cunoaşte mai bine, ar zice că nu are încredere în el, dar ştie că

nu e ăsta motivul. Explicaţia e foarte simplă: e o avertizare pentru fantomele lui şi pentru el însuşi, un fel de declaraţie, *sunt încă aici, încă fac cărţile, încă tai şi spânzur pentru mine şi pentru alţii.*

Fereastra micuţă de lângă fotoliul bătrânului dezvăluie întunecimea nopţii, care ajutată de lumina redusă din avion, atrage corpul într-o letargie somnolentă. Totuşi, nu e momentul să doarmă. Piesele sunt în mişcare la unsprezece mii de picioare mai jos, de o parte şi de alta a Atlanticului. Unele nu s-au mişcat aşa cum era prevăzut, dar acesta va fi atuul lui. Când războiul e combătut cu aceleaşi arme, învinge cel mai viclean. Strategia lui e învingătoare. Duşmanul lui nu e femeia, aşa cum crezuse iniţial. Ţinta care trebuie eliminată e Jack Payne şi din momentul în care şi-a dat seama de asta, a realizat că totul se va întoarce la normal repede.

În braţul stâng al fotoliului crem este un telefon prin satelit, îmbrăcat în aceeaşi stofă şi croit perfect pentru lăcaşul lui. Bătrânul ridică receptorul şi formează zece cifre. Aşteaptă să se facă legătura şi după două ţârâituri, cineva la capătul celălalt răspunde.

— Ciao, Francesco. Îl salută cu un zâmbet rece. Am auzit că ai pierdut un coleg de curând... Lasă informaţia să îşi facă efect asupra interlocutorului, schiţând un surâs flegmatic. Da. Ia-o ca pe o informaţie pe care ai aflat-o la prima mână... Corpul o să apară la momentul necesar... lasă din nou o pauză. Dar nu de asta te-am sunat. S-ar putea să am nevoie de serviciile tale... Când? Ieri... Vreau să iei primul avion... La aeroport îţi vor da toate informaţiile necesare şi apoi rămâi pe poziţii până te chem sau te trimit înapoi. Şi închide fără niciun cuvânt în plus.

— În curând, vor fi amândoi lângă mine, şopteşte pentru el cu ochii pironiţi pe fereastră. Şi atunci o să vedem cine e mai şmecher.

În timp ce gândea cu voce tare, asistentul se apropie din nou de Maestru, i-a trecut supărarea, se pare.

— Au sunat de la Londra. Îl informează încet. Sunt informaţii pe care le împart numai ei doi, să nu se audă nimic, nici măcar până la stewardesele care nu sunt oricum atente. S-a întâmplat ce se putea mai rău.

☩ CAPITOLUL 35

Geoffrey Barnes nu a închis un ochi toată noaptea. Contrar obiceiurilor, nu a avut timp nici pentru o masă decentă, care să îi mai atenueze proasta dispoziţie. Micul dejun s-a limitat la o cană de cafea încălzită şi un sandviş cu şuncă şi caşcaval vechi de câteva zile. Pentru unii poate fi un mic dejun, dar pentru Geoffrey Barnes e o insultă. O dublă insultă, dacă luăm în considerare că în toiul nopţii, când a ajuns la sediul lui din Londra, a fost întâmpinat cu ceai negru şi biscuiţi cu unt, singurele produse alimentare disponibile. Geoffrey Barnes nu e om de ceai negru sau de orice alt fel, ca să nu mai vorbim de biscuiţii cu unt.

Nesuferiţii ăştia de englezi. Nu mănâncă decât porcării, s-a gândit când i-au prezentat un asemenea meniu. Totuşi, situaţia nu s-a îmbunătăţit la micul dejun. Cu siguranţă sandvişul era al vreunui agent care nu putuse să îl mănânce la timpul respectiv, probabil al vreunuia din cei căzuţi la datorie în confruntarea de la Muzeul Britanic, cea mai mare pată în dosarul lui de când intrase în agenţie acum douăzeci şi şapte de ani.

Deşi în cazul de faţă şeful este un italian, sau cel puţin în limba asta comunică, Geoffrey Barnes e mult mai îngrijorat decât dacă ar fi fost ordinele însuşi Preşedintelui Statelor Unite ale Americii, mult mai uşormanipulat decât acest individ de la P2.

Vorbise cu el de două ori peste noapte, cu toate că italianul era în avion înspre Dumnezeu ştie unde. Barnes i-a explicat de ce a luat deciziile pe care le-a luat. Bătrânul n-a reacţionat nici bine nici rău, cu atât mai puţin să schiţeze vreun sentiment de orice fel. A spus doar:

— Hârtiile sunt partea esenţială a procesului. După câte se vede, ne-am subestimat adversarii, dar asta n-o să se mai întâmple. Adoptătoate mijloacele necesare. De îndată ce ai hârtiile la tine, elimină toţi martorii. Clar?

— Sigur, domnule, încuviinţă Barnes închis în biroul lui. Nu se cade să se arate vulnerabil în faţa agenţilor.

Cel de-al doilea telefon a fost un ordin să nu îi piardă din ochi, orice s-ar întâmpla, orice sacrificiu ar fi necesar, daunele colaterale sunt normale, spinii de pe tulpina trandafirilor, nu e chip să îi eviţi.

— Daţi vina pe vreo grupare arabă, oricare. În ziua următoare or să fie nişte marşuri, se omagiază victimele, se condamnă terorismul şi am rezolvat problema. A spus fără niciun strop de afectare.

— Aşa o să fie, a consimţit Barnes gândindu-se, evident, că nu se va întâmpla. Se încearcă să se evite pe cât posibil ca civilii, nevinovaţii în general, să fie afectaţi de desfăşurarea acţiunilor. Totuşi, Barnes ştie că întotdeauna se poate pierde un glonţ, şi cine zice unul, zice mai multe. O bombă se poate declanşa în momentul greşit sau ţintele pot pur şi simplu să fie însoţite, încât cu multă părere de rău, sau niciuna, însoţitorii trebuie să sufere acelaşi destin ca cei însoţiţi, nu se pot lăsa pete, fire atârnânde. Mai bine să previi decât să combaţi.

— Şi încă ceva, aşteaptă instrucţiunile mele. Nu face nimic fără autorizaţia mea.

Şi a închis brusc, aşa cum îl obişnuise pe Barnes. Era ora cinci dimineaţa.

A trecut o oră de la al doilea telefon şi cam tot de atâta vreme Sarah şi Jack dau ture prin Londra, ducându-i pe agenţii lui într-o vizită prin centrul istoric, pe la principalele atracţii ale oraşului, şi nu sunt puţine, o tură prin împrejurimi, ca apoi să se întoarcă iar în centru, să o salute pe Regină cât trec pe lângă Palatul Buckingham, continuă apoi pe la The Mall până la Trafalgar unde a început totul pentru Rafael şi Sarah. Se întorc iar pe Charing Cross Road sau pe altă stradă oarecare. O plimbare cu viteză moderată, ca să nu se piardă nimic, cum trebuie să fie orice plimbare. Rapoartele pe care le primeşte la fiecare zece minute de la sârguinciosul Staughton nu revelează nicio modificare, ceea ce începe să îi cam enerveze pe agenţi şi pe Barnes, dar sunt dificultăţile muncii, sunt necesare, nu poate fi totul o mare de roze.

— E ciudat că nici nu încearcă să fugă, se gândeşte Barnes cu voce tare, singur în birou. Nici n-au oprit să pună benzină. La un moment dat va trebui să o facă. Îşi continuă discursul meditativ în timp ceaşteaptă noi informaţii, identice cu cele pe care le-a

primit de când s-a întors la cartierul general. Am nevoie de o masă decentă. Jack şi fata nu pot trece de dimineaţa asta.

Jack. *M-ai dezamăgit enorm, nenorocitule.* Jack Payne era o legendă în P2, încât CIA îl selecţiona pentru treburile cele mai delicate. Jack Payne era sinonimul competenţei, al lucrului bine făcut, iar acum îşi desfăşoară talentele... de partea cealaltă a baricadei. Adevărul e că P2 e o organizaţie egoistă. Cu toate că le place să ceară ca unele efective CIA să muncească pentru scopurile lor, o formă inteligentă de a beneficia de tehnologia americană la costuri zero, sau de fapt, primindu-şi rata lunară, P2 nu vedea cu ochi buni, aşa cum nici acum nu vede, din moment ce se întâmplă în prezent, împrumutul membrilor ei agenţiei Unchiului Sam, în special agenţii de top, şi printre ei, celebrul Jack Payne. Dar, câteodată, când organizaţia masonică găseşte de cuviinţă că pe termen lung va avea de câştigat din asta, autorizează utilizarea unora din membri, aşa cum s-a întâmplat cu Jack în vreo trei sau patru misiuni pe care le-a îndeplinit sub ordinele lui Barnes. Jack Payne era genul de om pe care un director îl vrea în unitate. Barnes chiar îi propusese să se gândească la posibilitatea de a intra în agenţie şi a lucra cu el permanent.

Ce tâmpenie era să fac. Ar fi fost sfârşitul meu în agenţie, se gândeşte Barnes, lăfăit pe scaun, epuizat de noaptea lungă. Locul ăsta, biroul ăsta, obţinut cu multă sudoare, muncă şi dedicaţie. *No pain, no gain*[24], spun americanii, şi pe bună dreptate. Barnes şi-a clădit singur scaunul pe care stă, poziţia lui în agenţie e rezultatul multor eforturi, multor dureri, multor ore fără somn şi fără o masă decentă, ca astăzi. Noaptea asta îi aduce aminte de vremurile incerte alea Războiului Rece, pe când lumea umbla înnebunită. Acum sunt alte nebunii, dar obiectivele şi metodele sunt aceleaşi, să câştigi un avantaj asupra adversarilor, pentru cât mai mult timp posibil.

Barnes nu va pierde toate pentru câte a luptat cu atâta tenacitate, orice s-ar întâmpla. Până la urmă, coordonează maşinăria cel mai bine unsă din ţara cea mai puternică din lume.

Unul din lucrurile pe care le-a învăţat în toţi aceşti ani de serviciu este că viaţa continuă, întotdeauna, orice s-ar întâmpla. Deşi a primit vestea duplicităţii lui Jack Payne ca şi cum ar fi

[24]Expresie idiomatică echivalentă cu *Cine nu riscă nu câștigă* (n.t.).

aflat că preşedinteleStatelor Unite este de fapt de partea ruşilor, în curând totul se va întoarce la normal. Acestea fiind spuse, povestea lui Jack Payne aparţine trecutului, a fost, era, cu menţiunea agravantă pentru trădător că nu va figura niciodată în compendiile istorice, va rămâne pe veci un răufăcător omis, cineva care ar fi putut fi mare, dar care şi-a săpat singur groapa. Totuşi pe Geoffrey Barnes îl enervează cel mai tare faptul că lui Jack Payne, sau care o fi numele lui, îi e totuna. Nu îi pasă de idealuri de naţiuni sau de oricare altele pe care le reprezintă în umbră. Jack Payne rămâne fidel numai idealurilor lui. Unul dintre cei mulţi, dar care până la urmă tot nu vor reuşi să facă diferenţa, când Geoffrey Barnes va termina cu el.

Nu ţi-era bine când te-ai gândit să te pui cu mine, Jack.

Deodată uşa se deschide şi apare un Staughton agitat, care pune capăt gândurilor lui Geoffrey Barnes.

— Domnule...

— Staughton...

— Au dispărut.

☩ CAPITOLUL 36

— Acum? Acum dispărem, îi spusese Rafael lui Sarah, dacă ne mai aducem aminte, pe când erau în Jaguar.

S-au mai plimbat un timp prin capitala britanică, oraşul începea uşor să se trezească la o nouă zi. Maşina era deja pe roşu şi cerea să fie alimentată, erau în pericol să rămână pe loc, atunci Rafael i-a cerut lui Sarah, la intersecţia de la gara King's Cross, să cotească la stânga şi să menţină o viteză redusă. Zis şi făcut, Rafael se mută pe bancheta din spate, sub privirea întrebătoare a lui Sarah.

Ce naiba face?

Apleacă bancheta din spate pentru a avea acces la portbagaj şi scoate o cutie verde de lemn. Pune bancheta la loc, se aşază şi coboară geamurile pe ambele părţi. Apoi deschide cutia de lemn şi scoate nişte bile mici pe care începe să le arunce sistematic şi ritmic de fiecare parte a străzii, cu mare precizie, astfel încât ajungeau sub maşinile parcate de-a lungul străzii.

— Orice aş face, nu te opri până nu spun eu, îi ordonă.

Sarah mergea pe strada dreaptă, curioasă să afle ce avea de gând. Sigur nu era ceva bun, dar aşteptarea îi ascuţea curiozitatea. Străin de toate astea, Rafael îşi continua planul metodic, o bilă aici, alta acolo, în timp ce maşina urca la vreo o sută de metri de gara Euston. Şirul de maşini care se formase în spatele ei era deja considerabil, dar mergeau ascultători în spatele ei, nu aveau altă soluţie.

— Acum accelerează până în faţa staţiei, spuse Rafael, aruncând ultima bilă.

— Ce faci? întreabă Sarah.

— Afli imediat, a fost răspunsul lui.

Ceea ce s-a şi întâmplat, când maşina ajunsese foarte aproape de gara Euston.

— Ok, acum opreşte.

Sarah se supuse şi, în cele ce a urmat, a asistat la iadul pe pământ. O serie de explozii care pornea de la intersecţia cu gara King's Cross înspre ei, pe părţile laterale ale Euston Road, aruncând maşini în aer, pornind incendii, activând alarmele

maşinilor, magazinelor şi caselor. *Bum. Bum. Bum. Bum.* Bombele se declanşau una câte una semănând panică şi distrugere.

— Eşti nebun?

— Nu e spectaculos? afirmă el cu un aer circumspect.

— Spectaculos? Asta...

— Hai. N-avem timp de pierdut.

Ies din maşină, unde Rafael a lăsat două dispozitive activate în cutie. Marea de explozii continuă să urce pe stradă, pe lângă trotuare. Se auzeau ţipete, între fiecare serie de explozii. Locuitorii din zonă erau smulşi din somn cu violenţă. Peste puţin timp aveau să iasă oameni în pijama pe stradă, căutând protecţie afară, sub cerul liber.

Rafael mai aruncă la întâmplare câteva bile în capul străzii, pe unde nu a trecut Jaguarul, ca să creeze o aură protectoare. În sunetul exploziilor, Rafael şi Sarah fugiră către gara Euston.

— Lista? Am uitat lista, spune Rafael dând o fugă până la Jaguarul oprit în mijlocul străzii.

Intrară în parcul micuţ din capăt şi aleargă, aleargă, aleargă. Exploziile s-au oprit pentru câteva secunde, lăsând fum şi praf în aer şi pagube de care se vor ocupa alţii pentru a le contabiliza. La jumătatea parcului Sarah se uită în spate, chiar la timp pentru a vedea Jaguarul în aer. Un tunet enorm l-a aruncat în sus câţiva metri. Cum au trecut de uşile cu geam ale gării, ea, Rafael şi mulţi alţi fugari care nu mai ştiau unde să se ascundă ca să se apere, au explodat şi ultimele bombe. Doar câţiva poliţişti îmbrăcaţi în vestele lor fluorescente alergau în sens opus, punându-şi corpul la bătaie.

Rafael o luă pe Sarah de mână ca să nu se oprească în divagări sentimentale, după cum presimţea.

— Ai idee ce monstruozitate ai făcut? ţipă ea în timp ce e trasă pe scări în jos, la nivelul subteran.

— Scopul scuză mijloacele.

Şi fără alte adăugiri coborâră la nivelul inferior unde îi aştepta staţia de taxiuri. De acolo, totul a fost mult mai simplu. Au profitat de confuzia generată pentru a porni înspre Waterloo, gara internaţională,unde au ajuns la timp pentru a prinde ultimul Eurostar cu destinaţia Paris. Ultimul pentru că guvernul britanic a decis să închidă spaţiul aerian şi toate legăturile

feroviare şi maritime cu continentul, pe timp nelimitat, un lucru normal în cazul unor catastrofe de genul acesta.

Au profitat de călătoria confortabilă cu TGV-ul ca să se mai odihnească puţin. Au dormit aproape tot drumul, cel puţin Sarah, ştim că Rafael a stat cu un ochi deschis, cum e caracteristic persoanelor de genul lui. A dat două ture prin vagoane până a fost mulţumit. Chiar dispăruseră, pentru o vreme.

Două ore şi treizeci şi şapte de minute mai târziu ajungeau la mitica şi istorica Gare du Nord, în centrul oraşului luminilor, patrimoniul modei, al mâncării bune şi al femeilor frumoase, printre alte plăceri de care Rafael şi Sarah se vor bucura cu altă ocazie, când vor avea o agendă mai lejeră.

Au luat micul dejun chiar în gară, în timp ce restul clienţilor şi pasagerii altor trenuri, aşteptând să se facă ora plecării, priveau la televizor neliniştiţi să afle mai multe despre deja intitulatul *Bombardament din Londra.* Mulţi au încercat să îşi sune rudele sau cunoscuţii, dar telefoanele nu funcţionau în capitala britanică, din cauza congestionărilor care au provocat căderea liniilor. Mulţi aşteptau următorul Eurostar, neştiind câte ore sau zile aveau de aşteptat. Lumea rutinată a oamenilor se schimbă în câteva secunde, ca în ziua aceasta când lumea s-a trezit cu încă o catastrofă.

— Bombardamentul de la Londra. Vezi ce ai făcut? îl încolţi Sarah. Senzaţia frustrantă că e într-un film sau într-un coşmar din care, oricât încearcă, nu reuşeşte să se trezească.

Rafael o ignoră şi-l întreabă pe chelner, într-o franceză fără urmă de accent străin, care erau ultimele estimative de morţi şi răniţi.

— Oh, *Monsieur,* sunt mulţi răniţi uşor, nu ştiu câţi, mulţi răniţi grav şi câteva televiziuni zic că e un mort, alţii zic trei, dar la radio spuneau că nu sunt deloc deocamdată, îi informează chelnerul ca şi cum le-ar fi expus meniul bogat al zilei de la cafenea.

— Şi cine a fost? Se ştie deja?

— Încă investighează. Dar sigur au fost arabii.

— Normal. E îngrozitor. Mulţumesc, îi spuse Rafael, ridicându-se şi lăsându-i chelnerului un bacşiş gras, în lire.

De acolo au luat un taxi către Orly, fără să mai comenteze nimic despre cazul Bombardamentului din Londra. Oricât de incredibil ar părea, viaţa merge înainte şi există şi alte priorităţi.

☩ CAPITOLUL 37

Avionul Airbus A320 se stabilizează la treizeci şi cinci de mii de picioare altitudine şi zboară cu nouă sute de kilometri pe oră. Aproximativ peste două ore va ateriza la Aeroportul Portela, în Lisabona, locul spre care se îndreaptă cei o sută unsprezece pasageri ai acestui avion, printre care Sarah Monteiro, numele oficial Sharon Stone, cetăţean francez şi Rafael, salvatorul, în lipsa unui nume propriu, al cărui nume oficial este întotdeauna utilul John Doe. Zborul TP 433 a decolat de pe Aeroportul Orly acum mai puţin de 20 de minute, cu întârziere, ca de obicei, iar acum că cei doi sunt mai treji, a venit momentul ca Rafael să mai răspundă la câteva întrebări de-ale ziaristei care îl însoţeşte.

Pentru cine nu a văzut niciodată un Airbus A320, trebuie explicat că e compus din două părţi, clasa întâi şi clasa a doua, iar locurile de la clasa întâi sunt situate în partea din faţă a avionului, şapte rânduri de scaune tapisate, câte trei de fiecare parte. Două perdele separă diferenţa de preţ şi de tratament de restul avionului, dat fiind că la clasa a doua sunt douăzeci şi şase de rânduri de scaune, de asemenea cu câte trei locuri de fiecare parte. Confortul e relativ, deoarece dacă persoana din faţă vrea să tragă un pui de somn şi înclină scaunul uşor pe spate, călătoria nu va fi prea plăcută. Acelaşi lucru se poate întâmpla dacă toate trei locurile sunt ocupate, pentru că nu mai rămâne loc nici să citeşti ziarul. Dar ajunge cu lamentările, până la urmă zborul nu durează mai mult de două ore şi jumătate. Poate fi privit şi ca un autobuz aerian împărţit în loturi. Rafael stă la fereastră, Sarah pe locul din mijloc, iar din fericire sau ghinion, e totuna, locul dinspre culoar a rămas gol, capricii de *check-in.*

Rafael se uită pe geam, cerul e senin, dar la altitudinea la care sunt, singura deducţie posibilă este că survolează deasupra pământului.

Sarah îl fixează cu privirea pe Rafael, gândindu-se la lucruri mai tulburătoare decât panorama. Nu e corect ca nişte oameni nevinovaţi să sufere pentru siguranţa lor şi e revoltător ca

Rafael să nu simtă nimic vizavi de acest subiect. A fost învăţată de mică valorile incomensurabile ale vieţii omeneşti, nu numai a ei, dar şi a celor care o înconjoară şi întotdeauna a şocat-o felul în care unii privesc vieţile altora. Cel mai bun exerciţiu pe care Sarah îl face întotdeauna la auzul unei ştiri catastrofice sau a vreunei situaţii în care s-au pierdut vieţi omeneşti, este să se pună în locul victimelor. Şi dacă eram eu, şi ceilalţi dau la fel de multă valoare vieţilor lor cum dau şi eu, cum m-aş simţi? Se spune că ştirile sunt ca un fel de mâncare servit la cină. Se mestecă, se înghite şi se defechează. Fără să ne dăm seama că războiul de care auzim la ştiri nu se termină în momentul în care dispare de pe ecran. Situaţia continuă, nu e doar un program în plus menit să întreţină masele. E real, cu oameni adevăraţi care plâng, suferă şi mor. Oameni ca noi, ca Sarah, nici mai mult nici mai puţin. Şi dacă se spune de obicei „ochii care nu se văd, se uită”, pentru Rafael nici asta nu se aplică, din punctul lui de vedere ce a făcut e corect, şi oricum, ce s-a făcut nu se mai poate desface, aşa că subiectul se declară închis.

— N-ai remuşcări? întreabă Sarah într-un sfârşit.

— Despre?

— Mai întrebi?

Îşi ia un răgaz de câteva secunde înainte să răspundă.

— Nu. Moartea e doar o altă zi din viaţa noastră.

— Atunci aş putea să te omor chiar acum. Lui Sarah nu-i vine să creadă ce aude.

— Normal. Şi poţi să o faci de câte ori vrei. Cred în viaţa eternă.

— Atunci crezi şi că există destin şi totul e scris altundeva.

— Nu. Dar cred că există anumite lucruri pe care le-am stabilit deja altundeva, cum ar fi întâlnirea noastră în condiţiile astea.

Un credincios în propriile idealuri, se gândeşte Sarah.

— Şi ai stabilit şi să-i omori pe toţi oamenii pe care i-ai omorât până acum?

— Pe unii sunt sigur că da. Pe alţii... probabil nu. Au fost în drum.

— Aham... exclamă Sarah sarcastic. Şi, zi-mi un lucru, cu cine *le-ai stabilit deja*?

— Ce întrebare, se plânge el ca şi când răspunsul ar fi fost evident. Cu sufletele în cauză, normal.

— Adică toţi cei pe care i-ai omorât astă-noapte la Muzeul Britanic erau ceva deja stabilit.

— Aş aprecia dacă ai vorbi mai încet. Nu cred că trebuie să mai participe nimeni din avion la conversaţia noastră, o atenţionează Rafael fără să mai adauge nimic.

Sarah aşteaptă câteva clipe, sperând să îi dea şi restul răspunsului, dar văzând că nu are de gând, insistă.

— Când ai stabilit?

— Ce când?

— Spuneai că sunt lucruri pe care le-ai stabilit deja cu alte suflete. Deja când?

— Înainte să ne naştem, când altcândva?

— Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea de dinainte. Cei din Muzeul Britanic şi cel pe care l-ai omorât la mine acasă. În viziunea ta, toate astea le-ai stabilit într-o altă dimensiune?

— Nu mă aştept să crezi în acelaşi lucruri ca şi mine. Dar ca să îţi răspund la întrebare, da. Era totul stabilit. Altfel, nici ei nici eu nu am fi fost acolo.

Stewardesele încep să împartă mâncarea, un sandviş şi o felie de prăjitură, plus o băutură şi ceai sau cafea la final. Încep şi drumurile spre toalete, îngreunându-le munca, deoarece căruţul în care transportă toate acestea nu mai lasă loc pe culoar.

Sarah nu observă toată agitaţia din jur, preferă să aprofundeze teoriile lui Rafael despre interacţiunea noastră cu lumile nepământeşti.

— Ai stabilit să îi omori pe sărmanii oameni, am stabilit să ne întâlnim aşa cum am făcut-o, atunci de ce nu-mi aduc aminte de nimic?

— Asta e şi ideea. Când ne naştem, uităm. E miracolul vieţii.

— De ce?

— Care ar mai fi hazul să trăieşti o viaţă pe care o ştii deja pe dinafară? Ce experienţe ai mai acumula? Ce cunoştinţe? De niciunele. De asta există oameni cu talente şi înclinaţii din cele mai variate, pentru că altundeva avem acces la toată cunoaşterea şi apoi alegem să uităm ceea ce ţine de noi.

— E foarte complicat.

— Lumea e complicată, plină de lucruri care ni se par inexplicabile.

— Mai bine vorbim despre asta cu altă ocazie.

— De acord. Unele discuţii nu sunt făcute pentru avion.

Stewardesa le dă pachetul cu sandvişuri celor doi care coboară măsuţele. Sarah cere o Coca-Cola, Rafael apă. Mestecă în linişte, respectându-şi spaţiul unul altuia.

— Asta nu se poate mânca, se plânge Sarah, lăsând mai bine de jumătate de sandviş în pachetul alb.

— Mie chiar îmi place. E unul din lucrurile cu care te obişnuieşti.

— Trebuie să fac o baie. Hmmm. Ce bine ar fi... Sarah se întinde pe scaun, destinzându-şi mâinile şi picioarele.

— Asta se poate aranja, îi spune Rafael, în timp ce termină sandvişul şi îşi îndreaptă atenţia înspre prăjitura de morcovi. Când aterizăm, ne ocupăm de asta.

— E o promisiune? întreabă Sarah schiţând ceea ce s-ar putea numi un surâs.

— Nu. Nu fac niciodată promisiuni. Dar e cuvântul meu.

Lasă tăcerea să se aştearnă între ei pentru câteva clipe, timp în care răzbate sunetul motoarelor suprapus murmurului şi frânturilor de conversaţii ale celorlalţi pasageri, înţelegându-se prin frânturi discursuri care se ridică în aer şi planează câteva momente, transformându-se într-un sunet omogen, se amestecă cu toate celelalte care curg în acelaşi timp, creând un amestec de conversaţii distincte, specific locurilor cu multă lume, aşa numita rumoare.

— Crezi că tata e bine? rupe Sarah tăcerea.

— Da. Nu te îngrijora. Fermitatea vocii lui Rafael denotă certitudine.

— Grija mea deocamdată este să nu ne prindă la aeroport, glumeşte Sarah, sau cel puţin aşa o spune, dar sigur pe un fond de seriozitate şi teamă.

— Poţi să stai liniştită. N-o să se întâmple.

— Cum poţi să fii atât de sigur?

— Pentru că e unul din avantajele unui infiltrat. Putem să avem jumătate din lume pe urmele noastre, dar ştim cum gândesc, aşa că avem întotdeauna un pas înaintea lor. E important să îl păstrăm.

— Şi cum gândesc? Sarah se apleacă înspre Rafael, chiar interesată.

— Primul lucru pe care îl fac este să cureţe locul faptei şi să facă propria investigaţie. Guvernul sigur a închis deja toate căile de comunicaţii cu ţara. Nimeni nu intră şi nimeni nu iese.

— Până când?

— Până când va fi nevoie, sau până când operatorii de turism şi companiile aeriene vor începe să facă presiuni. Ca şi cei care au fostprinşi în mijlocul haosului şi trebuie să ajungă în alte ţări. Maxim două zile.

— Asta înseamnă că nici ticălosul ăla de la CIA nu poate ieşi din ţară?

— Ar fi fost minunat, dar nu. Au autorizaţii speciale şi avioanele lor. Dacă ne localizează, se pun imediat în mişcare, dar deocamdată suntem în siguranţă. Pentru câteva ore de acum încolo, îţi garantez.

Vocea lui o calmează inexplicabil. Asigurarea unui asasin fără remuşcări, care până acum şi-a îndeplinit funcţia cu distincţie, deşi cu mari eforturi de a fi suportat.

— Ce facem după ce vorbim cu tata? sondează Sarah terenul, încercând să afle eventualele planuri pe care le are.

— Toate la rândul lor, răspunde Rafael. Vedem atunci.

— Pari un om care îşi anticipează mai multe mişcări în funcţie de posibilităţi.

— E adevărat. Dar în cazul de faţă obiectivul este să te duc la tatăl tău. Ăsta e obiectivul fundamental. După asta, paşii următori vor veni de la sine.

— Ceai sau cafea? întreabă stewardesa lângă ei.

Ceai pentru Sarah, cafea pentru Rafael, lichide diferite pentru a satisface aceeaşi plăcere.

— Când ajungem la Lisabona probabil pozele noastre sunt deja prin toate ziarele şi toate autorităţile pe urma noastră, spune Sarah cu un râs nervos.

— Asta n-o să se întâmple niciodată. E în interesul lor să nu existăm pentru restul lumii. Ştiu că interesul lor e şi să părăsim lumea cât mai repede cu putinţă. Trei metri sub pământ sau aruncaţi în râu cu o greutate de o sută de kile atârnată de picioare. Asta nu contează. Dar cât avem atuul ăsta, nimeni nu ne pune pe prima pagină în ziare. Dacă ar face-o, ar pierde tot.

Sarah înţelege logica explicaţiei lui. Cum e posibil să rămâi aşa calm într-o situaţie atât de precară ca a lor? Mai ales când se află într-un tub la unsprezece kilometri trei sute de metri înălţime, fără acces la informaţie, plănuind următoarele lor mişcări cu o siguranţă surprinzătoare.

Sper să aibă dreptate îşi spune Sarah în gând, ca pe o dorinţă arzătoare. Chiar speră.

— Blestematul ăla de Firenzi. Cum de avea adresa mea, se întreabă Sarah. Mă rog, ţinând cont că tata e membru al organizaţiei, înţeleg,deşi nu prea bine, că ar fi avut adresa mea, sau că ar fi făcut rost de ea cumva. Dar nu pot să îmi dau seama de nicio culoare de ce eu?

Rafael nu schiţează nicio tentativă de răspuns. Îşi duce iar mâna la braţ.

— Doare?

— Da, răspunde Rafael masând braţul. Cu câteva ore înainte, în tren, se pansase la baie. Durerea se atenuase puţin, dar acum resimţea însemnele de azi noapte.

— Ai nevoie de ceva? Pot să te ajut?

— Nu, mulţumesc, suport. Am meritat-o, îi aduce aminte Rafael de comentariul ei de mai devreme.

Stewardesele strâng pachetele sandvişurilor şi prăjiturilor, plus paharele şi ceştile de plastic. Cele mai multe sunt golite, unele neatinse, pasageri cărora nu le-a fost foame sau sunt nervoşi din cauza zborului, îndeajuns cât stomacul să se strângă şi să nu accepte nicio ofertă digestivă.

La puţin timp căpitanul anunţă că în curând va începe coborârea în Lisabona, unde este cu o oră mai puţin decât în Paris, şi unde cerul e senin, iar temperatura blândă. Mulţumeşte pentru că au călătorit cu TAP şi speră să îi vadă, cât de curând, din nou în compania lui.

Dacă ar fi fost un zbor obişnuit, Sarah ar fi atentă la toate ritualurile, dar nu era în program, îi e impus de destin sau de înţelegeri spirituale prestabilite. Pe măsură ce se afundă înspre Lisabona, survolând nordul patriei mamă a lui Sarah, sentimentul de angoasă creşte şi îi apasă pieptul, îngreunându-i respiraţia.

— Îi cunoşteai pe oamenii pe care zic că i-am omorât eu?

— Normal.

Deşi e un răspuns care presupune o explicaţie adiţională, Rafael se refugiază în linişte, întorcând privirea spre geam, admirând coborârea spre altitudini mai translucide. Lumea văzută de sus e toată plată, fără suişuri şi coborâşuri, fără inegalităţi, ca o mantie perfectă, ca toate cele care alcătuiesc universul.

— Şi? insistă Sarah.

— Agentul secret american e deja explicat. De fapt era ceh, naturalizat american, dar asta e irelevant. Spaniolul era Felipe Aragón, iar argentinianul Pablo Rincón. Amândoi au primit informaţii care aveau legătură cu hârtiile lui Ioan Paul I.

— Hârtii ca ale mele?

— După cum îţi poţi imagina, Papa avea mai multe documente la el. Lista pe care ai primit-o e doar o parte din ele.

— Dar şi ei au primit tot hârtii?

— Asta nu ştiu să-ţi spun. Singurul lucru pe care îl ştiu e că din păcate nu au reuşit să scape, ca tine.

— Dacă au primit hârtiile, atunci acum sunt în mâinile celor de la P2. Dacă, pe de altă parte, au primit doar informaţii, să zicem, despre localizarea celorlalte hârtii, P2 probabil a aflat informaţiile astea când i-a lichidat, chibzuieşte Sarah. A lichida e un cuvânt mult mai bun decât a ucide, deşi scopul e acelaşi, o cale de a face realitatea dură să pară mai suavă.

— Se poate. Nu ştiu. Numai tatăl tău poate să-ţi explice procedeul.

— Cum reuşeşti să fii aşa? Să ai încredere, să manipulezi, să iei decizii, dacă nu ai acces la toată informaţia? Cum poţi funcţiona dacă ştii doar părţi? Curiozitatea lui Sarah e notorie.

— Noi suntem doar o piesă dintr-o maşinărie mare. Contează să ştim partea noastră şi să o facem bine, crezând că suntem de partea care trebuie. Cât despre puzzle, în totalitatea lui, asta îl interesează doar pe cel care îl face.

— Şi nu eşti curios?

— Curiozitatea a omorât pisica.

Avionul începe manevrele normale de apropierea de pistă, propice greţurilor şi presiunii în timpane şi, la mult timp după, aterizează delicat.

— Tocmai am aterizat pe Aeroportul Portela din Lisabona... anunţă stewardesa poezia obişnuită.

— Cel puţin nu ne-au nimerit cu nicio rachetă cât am fost în aer, răsuflă Sarah uşurată în glumă, alungând tensiunea zborului şi încercând să nu anticipeze ce o aşteaptă. Înclinaţia ei de a-şi imagina poveşti ca-n filme, reîntâlnirea cu tatăl ei, n-are rost să se gândească la asta, viaţa reală e un film şi toate câte s-au întâmplat până acum erau departe de ce şi-ar fi putut imagina vreodată: să fugă prin metrou şi să scape de gloanţe

adevărate, să omoare agenţi CIA, chiar fără să vrea, în Muzeul Britanic şi, ca cireaşa de pe tortul oricărui scenariu de la Hollywood, scena bombastică şi înfricoşătoare din Euston Road.

— Rachetă. Acum nu exagera. Asta s-a întâmplat o singură dată şi din greşeală, spune Rafael.

— Cazul celebru al nefastului TWA-800, ştiu. Dar n-a fost niciodată dovedit.

— Ştii deja că adevărurile oficiale sunt cea mai bună minciună posibilă.

— Mda.

— Mai ales când avionul a fost atins din greşeală.

— Din greşeală?

— Ţinta principală a deviat ruta în ultimul moment.

— Şi cine era ţinta principală?

— Air Force One.

☩ CAPITOLUL 38

Jeronimo Staughton se dă peste cap ca să satisfacă ordinele directorului. Şeful e faimos pentru proasta dispoziţie, dar Staughton nu îşi poate permite aşa ceva, cu toate că şi el a făcut noapte albă, nu are subalterni pe care să-şi verse nervii, nici familia aproape. Părinţii se bucură de pensie în Boston, Massachusetts, iar femeile nu au suportat niciodată programul de muncă al lui Staughton. Cine lucrează la agenţie e compromis prin datoria care începe să îl devoreze puţin câte puţin, ajungând să taie legăturile cu familia, până la urmă prieteniile trainice, efectivele se transformă în adevăraţi agenţi secreţi, practic fără legături cu lumea exterioară, ceea ce înlesneşte desfăşurarea misiunilor.

Jeronimo Staughton nu e foarte diferit din punctul ăsta de vedere, deşi a păstrat intacte relaţiile cu părinţii şi restul familiei. Chiar acum a vorbit cu mama lui, spunându-i că e bine şi că n-a păţit nimic de la Bombardamentul de la Londra. A rămas doar fără mijloc de transport ca să se poată duce la muncă, pentru că au fost toate suspendate în zona metropolitană. Pentru mama lui, Staughton este inginer informatic la sucursala londoneză a unei firme americane, ceea ce nu e total lipsit de adevăr. Prietenii din copilărie au dispărut cu timpul, consecinţe ale vieţii fiecăruia şi ale lipsei de convieţuire şi contact. Cât despre femei, Jeronimo Staughton chiar a încercat, trebuie să îl apreciem pentru asta. De două ori a fost aproape de a-şi pune inelul pe deget şi a face compromisul matrimonial în faţa lui Dumnezeu şi a Justiţiei. Prima încercare a fost doborâtă la 11 septembrie 2001, dar nu o putem învinui pe domnişoara aleasă, căci Staughton nu s-a întors acasă trei luni, după atentatul turnurilor gemene, limitându-se la câte un sec telefon săptămânal în care anunţa că săptămâna următoare avea să se întoarcă. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în 2003, înainte şi după celde-al doilea război din Golf. Cu data căsătoriei fixată pentru 9 aprilie, exact ziua sosirii trupelor fidele cauzei în Bagdad, Staughton a rămas izolat timp de cinci luni, trimiţând câte un e-mail sporadic pentru a mai

informa despre starea lui fizică şi psihologică şi că se întoarce luna următoare. Bineînţeles că atunci când chiar s-a întors, logodnica plecase deja spre alte orizonturi, rănită atât de profund încât nici nu îi răspundea la telefon. Atunci a pus un punct final relaţiilor de lungă durată, iar azi, la treizeci şi doi de ani, prea puţin obişnuit cu aventurile de o noapte, trăieşte pentru munca lui, până când într-o zi va ajunge la un post care să îi permită să aibă o familie căreia să îi dedice timpul, afecţiunea şi dragostea. Totuşi, teama lui cea mai mare este să nu se transforme într-o persoană ca Geoffrey Barnes, fără legături cu lumea afectivă, al cărui interes major după muncă este să-şi umple burdihanul în vreun restaurant unde se mănâncă bine, ceea ce în sine e o misiune aproape imposibil de realizat într-un oraş unde nu se putea mânca mai rău de atât. Nu, asta nu se poate întâmpla. Nu se poate transforma într-o fiinţă care îi stresează pe toţi din jurul lui dacă nu a mâncat bine. Unde mai pui, pentru Staughton, Geoffrey Barnes e un nemernic ordinar, insensibil şi fără scrupule, adică e şeful.

— E gata? erupe vocea lui Barnes, aplecat la ecranul calculatorului pe care Staughton îl monitorizează.

— Încă nu. Aproape.

— Ai găsit ceva?

— Ce-am găsit e la imprimantă.

Barnes se îndreaptă spre imprimanta de lângă geam şi ia teancul de hârtii pe care le-a dat afară. Aproape doi centimetri grosime de informaţii. O să dureze ore ca să fie procesată. Nu e nici devreme nici târziu, se uită la sala plină de mişcare. Bărbaţi şi femei de o parte şi de alta, alţii la calculator, ţipete, ordine, semne din mâini, legături telefonice, un grup de trei tineri binedispuşi care stau de vorbă.

— Hei, voi trei, strigă Barnes. Vreau să analizaţi astea în detaliu. Şi de unde au ieşit ele, or să mai iasă.

Zâmbetele dispar şi trec imediat la treabă.

— Raportaţi-i lui Staughton orice găsiţi.

— Da, domnule.

Barnes se retrage în biroul lui, ziua trece, iar el nu are noutăţi. Situaţia e critică, foarte critică.

Tinerii se aşază la o masă pentru a se apuca de treabă, când unul dintre ei, mai curajos, i se adresează lui Staughton.

— Ce, n-a mâncat azi?

— N-a mâncat, n-a băut, n-a dormit şi n-a futut, bombăne Staughton fără să-şi ia ochii de la calculator.

— Ne-am ars.

— Roagă-te să găsim rapid ceva, altfel nici nu-ţi imaginezi cât.

Agentul se apleacă lângă Staughton, ca şi cum ar vrea să-i spună un secret.

— Eu azi am venit. N-am idee ce căutăm.

— Jack Payne, un trădător şi Sarah Monteiro, o ziaristă mişto. Trebuie găsiţi vii.

— Jack Payne? *Acel* Jack Payne?

— Chiar el.

— Am lucrat cu el o dată. Mi-a salvat viaţa.

— Acum n-o s-o mai facă. Dacă te vede, te omoară. Numai azi a curăţat şapte şi a aruncat în aer Euston Road.

— Euston Road? El a fost?

— E adevărat. Bombardamentul din Londra e semnat de nenorocitul ăla.

— N-am cuvinte.

— Nici n-ai nevoie ca să munceşti, Thompson. Hai, n-avem timp, îl grăbeşte Staughton.

— Ce faci?

— Accesez lista pasagerilor care au părăsit ţara dimineaţa asta. E o listă de nu se mai termină.

— Dar e un ac în carul cu fân. Sigur au documente false.

— Ştiu. Dar deocamdată e unica ipoteză. Trebuie să găsim acul ăla.

— Stai să dau un telefon. Vin imediat, spune Thompson îndepărtându-se spre un birou cu telefonul liber.

În ciuda faptului că informaţiile secrete nu încetează niciodată să apară, datorită culegerii la nivel global, chiar şi între ţări aşa zise aliate există neîncredere reciprocă, întotdeauna, douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, clădirea din strada necunoscută are o viaţă diferită în timpul zilei. Bărbaţi şi femei în toate părţile au grijă de interesele naţionale şi internaţionale, analizând informaţii relevante culese de agenţii de pe teren, împrăştiaţi în cele patru colţuri ale lumii.

Geoffrey Barnes, în timpul orelor de lucru, are chiar şi o secretară personală care filtrează telefoanele şi are grijă de toate ordinele şi dorinţele lui. Aşa că dispoziţia lui va fi îmbunătăţită foarte curând de un prânz acceptabil, pe care

asistenta îl comandă la un restaurant rezonabil din capătul străzii. Evident că cel care aduce comanda nu trece de intrare. Evident că intrarea e absolut normală, ca la orice altă clădire, cu portari care dau impresia că nu e nimic suspect în clădirea respectivă, nicio agenţie secretă guvernamentală a vreunei ţări străine, e doar o clădire de locuinţe.

Barnes observă sala prin geamul biroului, aşezat pe scaun. Ar vrea ca toată lumea de acolo să lucreze la caz, dar din păcate aşa ceva nu e posibil. Lumea e mare, iar pentru Statele Unite ale Americii priorităţile sunt altele, cel puţin aşa crede cabinetul Preşedintelui. Se gândeşte să mai ceară întăriri de la Langley, nu l-ar refuza, dar înseamnă că ar forţa nota. E ca şi cum ar informa cartierul general că nu reuşeşte să se descurce. Nu, deocamdată va lăsa lucrurile aşa cum sunt. Dacă nu apar până la sfârşitul zilei, va trebui să se mai gândească la decizie. Între timp, ceva din sală îi atrage atenţia, sau lipsa a ceva. Se ridică şi iese în sala mare, îndreptându-se cu paşi furioşi până la masa unde cei doi agenţi analizează listele de pasageri care au părăsit Regatul Unit până la închiderea spaţiului aerian.

— Deci? Ceva rezultate?

— Nimic. Aţi luat în considerare şi ipoteza în care nu au ieşit din ţară? întreabă unul din agenţi.

— Au ieşit. Sunt sigur. Se uită la locul care i-a atras atenţia. Staughton?

— A ieşit cu Thompson.

— Cu Thompson? Unde s-au dus?

— N-au spus.

— Sigur nu la muncă de teren. Ăştia vor să mă nenorocească.

Se îndreaptă înapoi spre birou fumegând de furie când îi iese în cale asistenta lui.

— Domnule...

— A venit prânzul meu?

— Trebuie să ajungă.

— Durează mai mult decât de obicei.

— Durează la fel de mult ca de obicei, domnule. Douăzeci de minute.

Barnes trânteşte uşa biroului. Nu mai are prea multe opţiuni. *Asta o să se termine prost pentru mine.*

— Domnule Barnes, îl strigă asistenta, băgând capul pe uşă. Încă nu terminase ce avea de spus.

— Zi.

— Aveţi un telefon pe linia doi.

— Un telefon? Asta-mi mai lipsea. Cine e?

Femeia înghite în sec înainte de a răspunde.

— De la Vatican, domnule.

De la Vatican? se întreabă Barnes în gând, şocat. *Se încing lucrurile.*

☩ CAPITOLUL 39

Au aterizat doar de două ore în capitala Portugaliei – stabilită de Regele Dom Afonso III în 1255, aceeaşi până în zilele noastre, oraşul celor şapte coline, fondat de Ulise, Regele Itacăi, aşa spun legendele, mitologii, basme care s-au pierdut în timp – şi iar sunt în aer. Viaţa nu se opreşte pentru Rafael şi Sarah, nu se opreşte pentru nimeni dacă stăm să ne gândim, te opreşti când mori. Timpul trece şi orice secundă e importantă, valoroasă, mai ales când încă sunt în avantaj. Viitorul îi aparţine lui Dumnezeu, sau unor prestabiliri între Geoffrey Barnes cu portugheza şi cu... cetăţeanul de naţionalitate necunoscută.

Între zboruri Sarah a avut dreptul şi la baia nepromisă, dar oferită într-o cameră a hotelului Altis, pe strada Castilho, unde au şi luat un prânz târziu.

Pentru Sarah e în continuare ciudat să împartă o cameră de hotel cu un necunoscut, indiferent prin oricâte situaţii ar fi trecut împreună, situaţii pe care nu le va uita niciodată şi care o leagă de Rafael ca de niciun alt bărbat. Totuşi, să se învârtă prin cameră într-un prosop alb, cu el acolo, chiar dacă indiferent, sau cel puţin aşa pare, o stânjeneşte.

La televizor ştirile sunt concentrate evident asupra Londrei, asupra efectelor devastatoare provocate de nefericitul Bombardament. Încă o zi infamă care va rămâne în istorie cunoscută ca un atentat asupra libertăţii, drepturilor şi garanţiilor câştigate de majoritatea ţărilor occidentale acum câteva secole, de altele acum câţiva ani, dar care în ultimul timp s-a răspândit văzând cu ochii.

— Atentatul a fost deja revendicat de organizaţia teroristă Al-Qaeda... informează ziarista.

— Poftim? întreabă Sarah dând televizorul mai tare şi aşezându-se pe marginea patului, încă înfăşurată în prosopul alb. În condiţiinormale ar fi avut încă unul ca să îi usuce părul, dar mare parte din el a rămas într-un hotel din Londra. Cum se poate?

— Serviciile secrete s-au pus pe treabă, spune Rafael, întins în pat, odihnindu-se cu ochii închişi.

— Bine, dar cum să inventezi o poveste de aşa calibru? Nu descoperă nimeni adevărul?

— Ei sunt adevărul. După cum vezi, suntem curaţi.

Pe ecran apar fotografiile celor care au aruncat bombele şi apoi pe ei înşişi într-un Jaguar. Trei arabi, în alb şi negru, şi numele fiecăruia în josul ecranului. Sarah se uită atentă, complet şocată de dimensiunea incredibilă a situaţiei în care e băgată. Puterea necesară de a mişca toate acele piese, interacţiunea între agenţii secrete capabile să furnizeze o poveste, un adevăr, e atât de greu de crezut încât Sarah nu-şi poate imagina cum au reuşit în doar cinci sau şase ore. Dar adevărul e că au reuşit, iar asta o îngrozeşte, dându-i fiori pe şira spinării.

— Treisprezece morţi până acum, din care fac parte şi cei trei terorişti sinucigaşi... continuă ziaristul, în direct din Londra, sau cel puţin aşa pare după scenariul de fundal cu Catedrala Sf. Petru dominând clădirile din jur.

Treisprezece morţi, se gândeşte Sarah cu pielea de găină. *Treisprezece morţi.* Un număr oribil cu care să trebuiască să trăieşti. Chiar şi unul ar fi greu de suportat, acum treisprezece, treisprezece oameni nevinovaţi, poate şi copii... Ochii i se umplu de lacrimi până când dau pe dinafară şi lasă să se rostogolească şiroaie de durere intensă şi sinceră. Un număr temporar, care se poate modifica, întotdeauna cu altul mai mare, niciodată cu altul mai mic, căci cel care a murit nu va învia. Numai unul a făcut-o de-a lungul istoriei, dar a fost cine a fost, aşa de important încât calendarele l-au luat apoi ca punct de referinţă, înainte şi după viaţa lui.

Sarah se întoarce la Rafael care se odihneşte în continuare, nepăsător şi senin, ca şi cum acel număr treisprezece, provizoriu, nu l-ar fi afectat câtuşi de puţin. Şi o revoltă la culme, pentru că vocea lui nu transmite aceeaşi imagine. Distanţa cu care vede lucrurile, insensibilitatea de care face dovadă, nu corespund vocii calde, deşi, câteodată, zice doar un cuvânt sau două, ca şi cum ar vrea să se apere de lumea de afară. Bărbatul care îşi zice Rafael ascunde totuşi ceva.

La televizor, imaginile unei Londre confuze trec la un ziarist în studio, însoţit de doi specialişti-în-aproape-orice care vor expuneteoriile despre cum s-a întâmplat totul şi de ce. Specialişti în subiectele lumii care ignoră adevărul ignobil, dar

vorbesc despre minciună ca adevăraţi cunoscători. Nişte idioţi. Între timp, atenţia se întoarce asupra ziaristului din Londra.

— Încă o ştire de ultimă oră în această zi îngrozitoare, care a adus o nouă tragedie lumii, dar care nu are legătură cu atentatul. Portugheza Sarah Monteiro care era căutată de autorităţile europene a fost în sfârşit prinsă, în această dimineaţă, aici la Londra.

Imaginile înfăţişează o femeie ieşind dintr-o maşină de poliţie metropolitană, acoperindu-şi capul cu o haină, intrând în sediul poliţiei, faimoasa clădire a Scotland Yard.

— Surprizele se ţin lanţ azi, exclamă Sarah înmărmurită.

— Suntem de două ori curaţi, spune Rafael, întinzându-se.

— De ce au făcut asta?

— Ca să nu se bage forţe externe. Sunt convinşi că am ieşit din ţară.

— Asta ai înţeles tu din toate astea?

— Da, spune Rafael ridicându-se. Mă duc să mă spăl şi mergem.

Când Rafael iese din baie, cu un prosop în jurul mijlocului, nu o vede pe Sarah în cameră. Nu se nelinişteşte prea mult, scoate prosopul şi... ea intră tocmai când el îşi punea pantalonii. Sarah întoarce capul, ruşinată.

— Unde ai fost? întreabă Rafael, continuând să se îmbrace şi ignorând jena ei.

— Am fost la recepţie.

— De ce?

— Trebuie să îţi dau explicaţii?

— Nu. Dar dacă nu ştiu unde eşti nu pot să te apăr.

— Am fost doar până la recepţie. Am venit, bine sănătoasă, afirmă Sarah sarcastic. Şi acum? Mergem? întreabă ca să schimbe repede subiectul.

— Stai să mă îmbrac.

Atunci Sarah observă rana. Pe braţ, aproape de umăr, două incizii mari şi foarte umflate. Intrarea şi ieşirea glonţului.

— Asta n-arată bine.

— O să treacă.

— Lasă-mă s-o dezinfectez măcar. Fără să aştepte răspuns, Sarah se duce la baie şi ia trusa de prim ajutor din dulăpior. Înmoaie unprosop în apă caldă şi ia altul uscat. Se duce înapoi în cameră şi le pune pe toate pe pat.

— Stai jos aici.

— Las-o. A fost şi mai rău de atât.

— Stai jos. E un ordin.

Rafael se supune şi se aşază pe marginea patului. Sarah deschide trusa şi începe prin a curăţa rana cu prosopul ud. Apoi şterge cu prosopul uscat, ca să creeze aderenţă. Pune apă oxigenată pe o bucăţică de vată şi dezinfectează rana, ambele orificii. Ca să se închidă, îi pune un pansament. Treaba e încheiată şi Sarah ridică privirea. Rafael se uită fix la ea. De cât timp? Putem spune că de când Sarah a început tratamentul atât de grijuliu. Nu întoarce niciunul privirea câteva momente, până când devine stingheritor, cel puţin pentru Sarah, dar nici chiar aşa nu cedează.

— Ce e? întreabă ea într-un final.

— Nimic, răspunde Rafael, întorcând în sfârşit privirea şi punându-şi cămaşa. Mulţumesc.

— La ordine, îi spune Sarah ridicându-se şi strângând ustensilele de prim ajutor. Am văzut acolo un tatuaj... observă, încercând să treacă de momentul dificil.

— Când mai vezi un tatuaj din ăsta, fugi şi nu te uita în urmă.

— De ce?

— Pentru că e tatuajul Gărzii.

— Al Gărzii? Care Gardă?

— Garda Avansată a P2. Un fel de mică armată pregătită pentru acţiuni rapide pe teren. Azi ai învins infailibilitatea grupului.

— Nu eu. Tu, îl corectează Sarah în timp ce tatuajul unui şarpe, care coboară pe braţ până la încheietură, e acoperit de mâneca bluzei.

— Mai bine sunăm la recepţie să cheme un taxi.

— Nu e nevoie.

— Îl luăm din altă parte?

— Nu. Nu mergem cu taxiul.

Aşa că iată-i acum survolând Lisabona cu elicopterul, îndreptându-se înspre nord.

În curând, Sarah îl va vedea pe tatăl ei şi asta nu îi iese din cap. Dacă ar putea, ar evita întâlnirea, ar amâna-o încă puţin, până s-ar termina cu toată încurcătura asta în care e amestecat, până ar afla o explicaţie plauzibilă din partea cuiva de încredere despre legătura luicu organizaţia. Fireşte că îşi doreşte din tot

sufletul să audă ceva de genul *Tatăl tău e nevinovat* sau *era un intrus şi nu a ucis pe nimeni.* Ar fi fost atât de bine ca Rafael să-i spună aşa ceva.

— E prima dată când vii la Lisabona? întreabă Sarah, alungând reflecţiile paternale.

— Nu. Am venit de multe ori. Trece multă informaţie pe aici şi noi trebuie să fim acolo pe unde umblă.

— Aici în Lisabona?

— Aici în Portugalia. Lisabona, Porto, Coimbra...

— Nu mai spune. Şi îţi place Lisabona?

— E un oraş superb. De fapt, toată Portugalia e o bijuterie. O să vezi peste puţin timp unul din argumente.

— Unde mergem?

— Ai să vezi.

Acelaşi răspuns sec ca întotdeauna, fără să mai adauge nimic, în afară de curiozitate şi... nervi.

Elicopterul îşi continuă drumul acum către nord-est, în depărtare se vede Oceanul Atlantic, Lisabona şi Tejo au rămas în spate.

— Ştii că asta a fost capitala lumii? întreabă Sarah melancolică.

— Ştiu. Sunteţi poporul care a dat lumii noi lumi.

— Ce bine ar fi fost să fie în continuare aşa.

— E doar o chestiune de voinţă. Portugalia este ţara cea mai bătrână din Europa. Ar trebui să înceapă să se comporte ca atare.

Cinci secunde de tăcere, după care pilotul se întoarce către Rafael şi îl anunţă că au ajuns în zonă. El îşi pune un rucsac în spate şi ia o legătură de curele, coarde şi accesorii metalice pe care şi le pune pe el.

— Ce faci? întreabă Sarah.

— Pune-ţi astea, îi spune Rafael dându-i un mănunchi de curele asemănătoare cu echipamentul de alpinist.

— Pentru ce?

— Nu mai pune întrebări grele. Rafael îi ia mănunchiul din mâini şi i le pune chiar el. Întoarce-te cu spatele, îi cere la final.

De îndată ce Sarah se întoarce, îi leagă echipamentul ei de al lui, cu ajutorul mai multor catarame şi cârlige.

— Îmi spui şi mie ce naiba tot faci?

— Eşti gata?

— Pentru ce?
Nu apucă să audă răspunsul. În momentul următor au şi sărit.

☩ CAPITOLUL 40

Aşezată pe scări, concentrată la jocul de pe Playstation Portable, fata nici nu îi vede pe cei doi bărbaţi care trec pe lângă ea înspre etajul de sus. Consolele au o putere hipnotizantă, capabilă să îi ţină pe copii şi adulţi cu aparatul în mână ore în şir, oriunde s-ar afla, dacă portabilitatea tot are avantajul ăsta. Altfel, fata l-ar fi auzit pe cel din spate spunându-i cu obidă celui din faţă că nu făceau bine şi că locul lui nu era acolo.

Nu mai e nimeni pe scări în sus, locuitorii Londrei, cu excepţia fetei cu consola şi celor doi bărbaţi care au trecut pe lângă ea, sunt în casele lor, atenţi la învălmăşirea de ştiri, sau la spitale, aşteptând veşti despre rudele lor sau cei dragi care încă nu i-au sunat să le spună că sunt bine.

Este fără îndoială o zi tristă pentru capitala britanică, supusă jugului terorismului islamic. Mulţi probabil sunt cu telefonul lângă ei, aşteptând nerăbdători convorbirea care să le ia greutatea de pe piept. Un „sunt bine, nu-ţi face griji”. Dar orele trec şi telefonul nu sună. Încep apoi să sune la spitale, la poliţie, să întrebe dacă ştiu ceva de fiul lor, de tatăl sau mama lor, de soţie, de iubit, de soţ, dar nimeni nu ştie să zică nimic. Poate este în vreun spital şi încă nu a fost identificat, poate e sub dărâmături, poate e în alt loc şi n-a fost aproape de incident, poate e mort. Nimeni nu vrea să audă asta. Telefonul ăsta nu vrea nimeni să îl primească.

Efectele provocate de Rafael vor apărea pentru mult timp ca o lovitură islamică. Toţi îi vor condamna. Majoritatea se vor întoarce la normalitatea rutinei, la teama iniţială; o teamă care va dispărea pe zi ce va trece. Alţii vor rămâne cu urmele incidentului pentru toată viaţa, ca o arsură, ca o amputare, o durere fizică şi psihologică ce nuva putea fi vreodată uitată. Cei ce au pierdut mai mult. Pe cineva drag, pe ruda care nu s-a mai întors acasă, care nu a mai dat telefon sau nu a mai răspuns, care nu a mai fost niciodată cu noi la cafea. Actul unui singur om poate afecta o lume întreagă. În cazul de faţă, au fost trei arabi, dar autorităţile deja urmăresc creierul operaţiunii şi, evident, pe Bin Laden.

Fata e în continuare absorbită de o ploaie de meteoriţi pe care trebuie să îi elimine cu nava ei spaţială. E prea mică să înţeleagă ce s-a întâmplat în oraşul ei şi cu puţin noroc, nu va trebui să treacă niciodată prin aşa ceva.

Căştile de la joc o împiedică să audă bufnitura cauzată de un picior în uşa de la etajul al treilea. Chiriaşul se trezeşte speriat de sunetul uşii căzând literalmente la pământ. Încearcă să fugă, dar arma celui care a intrat primul în apartament îl convinge să nu o facă.

— Hans, dragul meu Hans, îl salută Thompson vesel, apropiindu-se de el cât Staughton intră în urma lui tot cu o armă în mână. Cum mai merge treaba?

☩ CAPITOLUL 41

După o noapte întreagă de urmărit cu atenţie uşa clădirii în care bătrânul intrase cu o zi înainte, cei doi bărbaţi sunt tot în acelaşi loc şi, cel puţin cel care stă pe locul din dreapta, la fel de vigilent ca în ziua anterioară. Au făcut plantoane de câte două ore, deşi şoferul n-a mai reuşit să doarmă când pe la unu noaptea, la radio s-a anunţat ştirea impresionantă de pe cealaltă parte a Atlanticului, despre Bombardamentul din Londra. Din acel moment, comentatorii şi specialiştii judiciari au perorat despre tone de teze şi teorii pe care le-au propagat pe căi radiofonice şi încă mai continuă şi la ora asta a dimineţii.

Chiar dacă New York s-a trezit pentru o nouă zi de muncă, deşi am exagera să spunem că s-a trezit oraşul care nu doarme niciodată, consternarea se simte în aer, atmosfera apăsătoare provocată de atentatul transatlantic. Data de 11 septembrie 2001 a lăsat urme profunde societăţii americane, şi în special, după cum e normal, în societatea new-yorkeză. Înţeleg mai bine decât oricine durerea profundă, impactul psihologic devastator pe care cetăţenii Londrei îl simt acum. Toată situaţia actuală, chiar dacă îndepărtată, deschide răni, trimite către amintiri care încearcă a fi uitate, dar care vor rămâne pentru totdeauna.

— Am amorţit tot, se plânge şoferul.

— Maşinile n-au fost făcute să dormi în ele, îi răspunde celălalt.

Se servesc cu *donuts* şi *cappuccinos* pe care primul le-a luat de la o cafenea la vreo cincizeci de metri de la maşină. În timpul nopţii îşi menţinuseră corpul treaz cu ajutorul cafeinei pe care şoferul se ducea să o ia constant de la un magazin deschis non stop. Îşi punea problema de ce stabilimentele deschise la orice oră au uşi ca celelalte, când, de fapt, n-au nevoie de ele. Totul în gând, de unul singur, pentru că şeful nu prea e vorbăreţ. Şi, pe lângă teoriile lui neîmpărtăşite, semai gândea şi la Jack Payne, marele Jack, şi la soarta lui. Îl invidia în aceeaşi măsură în care îl şi condamna. E nevoie de curaj, de *cojones* ca să faci aşa ceva. Oricum, trebuie să fii foarte tare ca să ajungi în Gardă şi, mai ales, să nu fii descoperit de nimeni, dimpotrivă, să fii tu cel care

te demaşti şi la momentul potrivit... pentru tine. Bătrânul Jack Payne. O vulpe vicleană. Şi dacă tot veni vorba de bătrâni...

— Ţinta a ieşit pe stradă, spune şoferul.

— Văd.

— Îl urmăreşti?

— Nu. Tu îl urmăreşti.

— Şi tu?

— O să fac o percheziţie în apartamentul lui.

— Aşa te vreau, îl felicită şoferul mulţumit. În sfârşit nişte acţiune.

— Nu-l pierde din ochi. Când termin, te sun să văd unde eşti.

Şoferul iese din dubă, liniştit, şi o ia pe urmele bătrânului. Urmărirea se face pe jos, folosindu-se apoi mijloacele de transport pe care le va folosi ţinta. Pare greu, şi aşa şi este, mai ales dacă ia un taxi sau vreun alt vehicul civil. Când se întâmplă aşa, primul lucru care trebuie făcut este să iei un taxi în timp util, iar dacă nu se poate, să notezi numărul maşinii. Apoi trebuie doar să dai un telefon şi să transmiţi datele vehiculului, plus punctul de plecare. După câteva minute primeşti un telefon cu datele locului pe unde trece. Trebuie doar să iei un mijloc de transport care să te ducă cât mai aproape de locul respectiv. Bineînţeles, se poate ajunge la un joc de-a şoarecele şi pisica, deoarece informaţiile pot fi contradictorii. Acum e pe 7th Avenue şi merge înspre Central Park. Stai, a virat pe Broadway şi merge în sensul celălalt, înspre Times Square. Într-un final, ajung la destinaţie, oricare ar fi ea, moment în care agentul poate relua controlul asupra situaţiei.

În cazul de faţă, lucrurile sunt facilitate de plăcerea bătrânului de a merge pe jos, în ciuda vârstei, sau poate tocmai această plăcere l-a făcut aşa longeviv şi l-a păstrat lucid. Cei doi merg înspre Central Park, unul din obişnuinţă, celălalt din simpatie, sau datorie. Deocamdată, cel din faţă hotărăşte.

— De ce nu îi tragem un glonţ între ochi şi terminăm povestea? întreabă şoferul în eter. De ce e el aşa special faţă de ceilalţi?

☩

Abia după un sfert de oră reuşeşte bărbatul să intre în apartamentul bătrânului. O treabă făcută cu profesionalism, cu multă grijă, din moment ce depăşeşte atribuţiile lui în misiunea respectivă. Ordinele Maestrului sunt explicite şi nu includ o

pătrundere în apartament, cel puţin deocamdată. De fapt, interzic cu desăvârşire orice acţiune care ar putea să pericliteze planul principal, Marele Plan. Cum se explică atunci iniţiativa bărbatului? Riscul pe care şi-l ia? Faptul că pune în pericol toată munca de până atunci şi mai ales, îşi pune singur laţul la gât, ştiind că Maestrul călău nu va ezita să-l strângă? Un singur răspuns poate lămuri toate întrebările, anume faptul că bărbatul vrea să găsească ceva în plus, ceva ce l-ar putea mulţumi peste măsură pe Maestrul care trebuie să ajungă.

A planificat bine intrarea. S-a prezentat portarului drept vânzător de Biblii. Portarul era să leşine de atâta râs.

— Domnul are probabil mai multe Biblii în casă decât cele pe care le vindeţi dumneavoastră, spuse încă roşu la faţă şi ştergându-şi lacrimile de la ochi.

— Cumpără, de obicei. Dar nu-mi amintesc etajul la care stă.

— E la şapte, răspunse porterul prompt. Oricum, acum e plecat. Lăsaţi-mi contactul dumneavoastră, că i-l dau eu.

— Bine.

Lăsă contactul şi aşteptă la o distanţă sigură. La nici zece minute s-a oprit o maşină în faţă şi portarul s-a grăbit să deschidă uşa doamnei şi copiilor care ieşeau din clădire. Datoria unui portar în uniformă riguroasă. În timpul acesta, bărbatul era deja pe scara de serviciu urcând spre etajul şapte. Nu l-a văzut nimeni intrând.

Odată în apartament, îl scotoceşte cu atenţie, în sensul bun, adică lăsând totul aşa cum e, toate la locul lor. Vede că într-adevăr are mai multe exemplare din Noul Testament, ediţii diferite, mărimi şi legături variate. Probabil o colecţie, dat fiind că unele volume sunt vechi de ani, decade, secole de răspândire a cuvântului creştin în lume.

Apartamentul e decorat foarte sobru, mobile vechi, dar nimic luxos. Predomină tonurile închise, precum şi cruci prin toate încăperile. Catolicismul e reprezentat şi printr-un altar de lemn, micuţ, dar care fără îndoială e util pentru rugăciune, sau pentru o slujbărestrânsă de vreo zece sau cincisprezece persoane, mai mult nu ar încăpea în camera respectivă.

După o oră şi vreo trei telefoane, prin care a controlat localizarea bătrânului, care în continuare se plimbă prin Central Park, spre disperarea şoferului plictisit în rolul de urmăritor, bărbatul declară căutarea terminată. Chipul înroşit şi expresia

ochilor emană o energie furioasă. Orice credea că o să găsească, cu siguranţă nu e în apartament. Se uită pe fereastră jos, pe 6th Avenue e o mişcare continuă. Localizează duba, parcată fără probleme. Îşi concentrează energia necesară pentru a se calma. Nu poate să iasă din clădire aşa nervos, o minte înfierbântată e prielnică greşelilor.

Oftează profund, gânditor.

— Nimic.

☩ CAPITOLUL 42

Palatul Naţional Mafra este unul din vestigiile valorosului patrimoniu arhitectonic portughez şi european. Situat în orăşelul care îi dă şi numele, imensul palat a fost construit de Regele Dom João V, ca urmare a unei promisiuni a monarhului, în cazul în care Regina, Dona Maria Ana de Austria, i-ar fi dăruit descendenţa. La naşterea prinţesei Dona Maria Bárbara, regele nu s-a uitat la costuri pentru a ridica acea operă de artă barocă. Nu e doar un palat regal luxos, care ocupă tot etajul, ci în aceeaşi clădire s-a făcut şi o mănăstire pentru mai bine de trei sute de călugări franciscani, o bazilică şi una din cele mai frumoase biblioteci din Europa, lucrată în marmură şi lemn exotic. Rafturile rococo găzduiesc peste patruzeci de mii de cărţi, legate în piele gravată cu aur. În afară de multe bijuterii literare, conţine şi o primă ediţie a *Lusiadelor* de Luís Vaz de Camões. Nu mai e demult locuită de călugări franciscani, de când ordinele religioase au fost dizolvate în 1834, dar în afară de valoarea pe care o are în sine, conţine la rându-i multe altele în interior, Bazilica are două turnuri şi o cupolă, şase orgi cu repertoriu exclusiv, care nu mai pot fi auzite în niciun alt loc, şi două carilonuri, fabricate la Anvers, cu nouăzeci şi două de clopote, considerate cele mai bune din lume.

— Ce căutăm aici?

— Ne vedem cu tatăl tău.

— Aici? Sarah e foarte prost dispusă. Nu-i era de ajuns că trebuia să îl vadă aşa curând pe tatăl ei, a mai fost şi aruncată dintr-un elicopter, prinsă de Rafael, fără măcar să fie întrebată dacă era pregătită pentru o săritură cu paraşuta. Ce să mai, trebuie să fie pregătită pentru orice. Oare ce mai urmează? O escaladă fără coarde, doar cu mâinile şi picioarele şi ce mai ajută şi formele stâncilor? O călătorie pe lună?Da, pentru că numai acolo va reuşi să se vadă scăpată de hoarda care umblă pe urmele ei. Sau poate nici acolo. P2, cu ajutorul CIA, poate să lanseze o navă spaţială ca să ajungă la ea. Nicăieri nu e în siguranţă. Sau poate este, totul depinde de cărţile pe care le-a jucat, alături de cele care or să îi vină.

— Vine el aici? întreabă Sarah cu aceeaşi voce nervoasă pe care a folosit-o de când au coborât lângă pădure.

— E deja aici.

Intră pe porţile enorme ale mănăstirii spre interiorul magnific. Rafael se vede că ştie încotro să se ducă, ceea ce o enervează îngrozitor.

— N-ar trebui să fie într-o unitate?

— Nu. Nu-ţi face păreri greşite doar pentru că e militar.

Sarah renunţă. Rafael n-o să-i spună mai multe. E ca o pipetă umană, lasă să iasă puţin câte puţin şi întotdeauna în doze egale.

Aura veche a mănăstirii începe să o calmeze, admirând frescele, sfeşnicele, pereţii cu ornamente florale în piatră. O energie pozitivă şi senină care coboară asupra vizitatorilor. În faţa lor e un grup de elevi, însoţiţi de un ghid care le explică de ce şi cum.

— Saramago, care a primit Premiul Nobel pentru literatură, descrie în cartea sa, *Memorialul Mănăstirii,* nu ştiu dacă l-aţi citit deja, dar pentru cine nu a citit, vă sfătuiesc să o faceţi, neşansele şi peripeţiile construirii acestei mănăstiri, pe care regele Dom João V a hotărât să o ridice drept mulţumire pentru naşterea fiicei sale, Dona Maria Bárbara.

Rafael şi Sarah stau la coada grupului, ascultând atent spusele ghidului. Îi lasă să se îndepărteze până ies din raza vizuală şi intră pe o uşă cu acces restricţionat. Sarah simte că inima începe să îi bată din ce în ce mai tare. Momentul se apropie.

— Ştii că se spune că înălţimea pe care o are mănăstirea este egală cu adâncimea la care ajunge? întreabă ea nervoasă.

— Am auzit, da, răspunde Rafael pe tonul obişnuit, ca şi când e deja cu gândul la mişcarea următoare.

Intră în ceea ce fusese spitalul, care are o capelă la unul din capete, de unde bolnavii puteau vedea şi auzi cuvintele sacre ale Domnului. Într-unul din colţuri, Rafael deschide o uşă mică de lemn.

Coboară pe nişte scări strâmte, în spirală, care continuă mai mulţi metri, la lumina unei lanterne pe care o ţine Rafael.

— Se mai spune şi că subsolul e inaccesibil din cauza milioanelor de şobolani. Vocea ei începe să urce, revelând

nelinişte şi teamă. S-au pierdut valori inestimabile din cauza asta. Completează.

Ajung în sfârşit la o uşă ale cărei balamale ruginite şi lemnul mâncat denunţă vechimea şi lipsa folosirii. E întuneric beznă în jur. Sarah începe să-şi imagineze lilieci treziţi din somnul lor secular, fără griji, înfuriaţi din cauza acelor doi intruşi şi pregătiţi să-şi deschidă ochii lor roşii ca să atace, sugându-le sângele în câteva secunde. Rafael deschide uşa care scârţâie ascuţit, asurzindu-i.

— Ai grijă la cap, o avertizează Rafael, lăsându-şi capul jos ca să intre prin uşa îngustă. Sarah face acelaşi lucru, aşteptându-se să găsească o lume nouă, să dea înapoi timpul cu câteva secole, până la vremurile glorioase ale secolului al XVI-lea, când Portugalia dădea cărţile în toată lumea, permiţându-şi să o împartă în două cu spaniolii, în faimosul Tratat de la Tordesilhas. Dar mănăstirea de fapt nu a fost construită în acel secol, ci unul mai târziu, când aurul din Brazilia încă era de ajuns pentru toate, dar influenţa pe plan internaţional scădea văzând cu ochii.

De îndată ce pune piciorul pe partea cealaltă a trecerii înguste dă de dura realitate a... nimicului. Aceeaşi penumbră pe care o întâlnise şi pe scări şi pe care lanterna nu reuşeşte să o combată cu raza ei.

— Ce e asta? Unde suntem?

— Ţine puţin, o roagă Rafael, dându-i lanterna.

Sarah profită pentru a lumina locul, neluându-l în seamă pe Rafael. Singurul lucru pe care îl vede e pământ. Pământ şi iar pământ, nu reuşeşte să îşi dea seama dacă ce vede e continuarea pasajului sau un fel de catacombe.

— Dacă nu te superi, poţi să luminezi aici? îi cere Rafael ca şi cum asta ar fi aşteptat de la început. Trebuie să fie pe aici.

— Ce?

Înfipt în peretele vălurit din piatră sau pământ, Sarah nu îşi dă seama, e un ţăruş învelit cu un fel de cârpă la capăt. O torţă.

După câteva clipe, Rafael o aprinde cu ajutorul unei brichete şi o lumină caldă cucereşte o porţiune din întuneric. Se află în faţa unui tunel imens, săpat în piatră şi fără sfârşit la o primă vedere, cel puţin până unde bate torţa. Câţiva şobolani se ascund în găurile mai apropiate, fugind de invadatori, dar nu sunt nici pe departe milioane saumăcar mii. Sarah se aştepta la

un subsol somptuos, plin de lumină şi bogăţii, zeci de servitori aşteptând ordinele nobililor sau doamnelor care dansau într-un salon mare, toţi în ţinute preţioase. Visul nu corespunde niciodată exact realităţii. În schimb, găseşte o săpătură nefinisată care nu e decât un pasaj spre altă parte.

— Unde suntem?

— Bine ai venit în catacombele Mănăstirii Mafra, o anunţă Rafael, privindu-i expresia uimită. Mergem?

Sarah nu răspunde. E într-o stare atât de apatică, încât pentru câteva secunde se simte incapabilă să rostească vreun cuvânt.

— Tata vine să se întâlnească cu noi aici?

— Nu, tatăl tău aici stă.

☩ CAPITOLUL 43

Avionul înaintează la viteză maximă, la o altitudine de patruzeci şi două de mii de picioare. Timpul nu e un avantaj pentru cei de dinăuntru, care faţă de avioanele normale, nu stau aşezaţi pe locurile lor cu centurile legate. Nici pomeneală. Cabina avionului este ca sala de lucru din clădirea pe care o ocupă în Londra, cu mai multe persoane de o parte şi de alta, ţipând ordine, aplecate la calculatoare sau alte aparate, vorbind la telefon, acţiuni nenumărate şi deloc diferite faţă de cele cu care se ocupă pe pământ. De fapt, singura diferenţă e că nu pot să iasă la o cafea, doar atât.

Singurele griji în zboruri ca acesta sunt mereu periculoasele decolări şi aterizări, în timpul cărora pasagerii sunt obligaţi să se aşeze la locurile lor prin cabină.

Precum pe pământ, aşa şi în cer, Geoffrey Barnes are biroul lui separat de restul plevei, cu un fotoliu de piele, destul de confortabil, de unde controlează jocul, care deja durează de prea mult timp. Thompson s-a dovedit a fi o achiziţie importantă, repunându-i în joc, după ce a urmat un indiciu. Bea o cafea în biroul directorului, aşezându-se pe un scaun lipsit de luxul celui al lui Barnes.

— Sharon Stone. Ce nenorociţi, spune Barnes, gânditor. Tipul nu glumea.

— Care tip? întreabă Thompson.

— Unul de la Muzeul Britanic. Nu contează.

Faţă de biroul din Londra, cel de aici nu are geamuri care să îi permită lui Barnes să inspecteze munca agenţilor, totuşi îi convine, aşa nu văd nici cei de afară şi poate face ce are chef... sau nu.

Pe dinafara biroului, Staughton lucrează la postul lui dintotdeauna, cel pe care îl preferă mai presus de orice muncă de teren, studiu şiverificare de date. Fie într-un avion, într-o casă, într-o dubă, orice e mai bine decât să trebuiască să iasă pe teren ca să strângă informaţii aşa cum tocmai a făcut în apartamentul lui Hans. Jeronimo Staughton nu e făcut pentru

asta. Arma lui e calculatorul. Imprimanta de lângă el începe să scoată hârtii cu o viteză ameţitoare.

Ăştia mă fac cu nervii, protestează în gând, încordat din cauza celor patru bărbaţi îmbrăcaţi în negru, aşezaţi în fundul cabinei, nemişcaţi de când a decolat avionul. Nu au vorbit unii cu alţii, parcă sunt nişte statui într-o piaţă, aşteptând o monedă ca să îşi schimbe poziţia. Costume la fel, călcate impecabil, amintind de agenţii din filmul *The Matrix.* Le mai lipsesc doar ochelarii de soare.

Alt lucru pe care Staughton nu îl suportă, costumele şi stilul formal al agenţilor. Preferă blugii, sau să se îmbrace cum îi vine, atâta vreme cât nu apare cu o barbă de trei zile şi cu părul ciufulit de pernă. În ziua în care vor obliga toate efectivele să se îmbrace la costum şi cravată, Staughton e primul care îşi va da demisia. Imprimanta aruncă şi ultima hârtie şi Staughton, punându-le pe toate într-o copertă, se îndreaptă spre biroul şefului.

— Nu mai suport să-i mai văd pe ăia, spune în timp ce intră în birou.

— Atunci nu te mai uita, îi sugerează Thompson.

— Ăia sunt din Gardă? întreabă Staughton. Nu par deloc periculoşi.

— Vorbeşte mai încet, Staughton. Tipii ăia sunt nişte animale, îl avertizează Barnes. Noutăţi?

— Deci. Au luat trenul Eurostar de la Waterloo până la Paris, apoi au luat un avion în Orly care a aterizat la Lisabona acum două ore. Avem deja oameni pe teren care încearcă să descopere ce au făcut între timp şi unde sunt.

— Sharon Stone, oftează Barnes. Ce nenorociţi.

— Vreo idee despre scopul vizitei? întreabă Thompson.

— Să vorbească cu tatăl ei. Mai mult ca sigur, spune Barnes.

— Dar nu e la moşia familiei, în Beja. Am căutat deja acolo. Acum îi cercetăm rudele.

— Avem doar o şansă, dragii mei, îi anunţă Barnes. Nu vor folosi aceleaşi paşapoarte a doua oară. Jack nu va face greşeala asta.

— Ce porcărie să fie ţintă cineva care ştie cum să facă lucrurile, se plânge Thompson.

— Staughton, care e ora estimată de sosire? întreabă Barnes.

— În două ore trebuie să aterizăm pe Aeroportul Militar Figo Maduro.

— Ok. Pune lumea să caute în hoteluri, firme de închiriat maşini, companii de taxi, de aparate aeronautice. Fă rost de interpreţi pentru cine are probleme cu limba. Să arate pozele lor, dar să nu le lase nimănui. Nu vrem să se amestece poliţia portugheză şi cu atât mai puţin ziariştii. *Low-profile*, dar rapid. Ocupă-te de asta. Vrem să avem indicii când aterizăm.

Staughton, care intră cu un vraf de hârtii, iese cu altul de sarcini, dar aşa se simte bine, în mijlocul hârţogăriilor, ordinelor de procesare a informaţiei. Câteva telefoane şi pune lucrurile în funcţiune, maşina să funcţioneze astfel încât să producă indicii cât mai repede cu putinţă. Mai rămâne doar să spere că acest Jack Payne nu e mai şmecher decât ei toţi la un loc şi să nu aibă darul invizibilităţii. Dacă el şi femeia nu apar, vor cădea capete în agenţie.

Şi idioţii ăia parcă sunt nişte statui. Mă calcă pe nervi.

— De ce au ales să se ducă în Portugalia ca să îl caute pe tatăl ei? întreabă Thompson, încă relaxat în biroul lui Barnes.

— Bănuiesc că s-au dus să caute răspunsuri. Şi să definească strategia pentru paşii următori.

— Dar el nu e membru P2?

— Teoretic.

— Teoretic?

— Teoretic există două funcţii în P2. Cea modernă şi cea veche. Tatăl ei aparţine de cea veche.

— Atunci există două P2?

— Nu se poate spune aşa. E o singură P2. Membrii vechi nu au autoritate în noul context. Dar de existat, există. Şi dau o grămadă de furcă.

— Astea sunt manevrele lor toate?

— Da. Până şi Vaticanul e în alertă. Trebuie să punem mâna pe hârtii cât mai repede, dacă nu, suntem în căcat până la gât.

— Şi ce se întâmplă dacă intrăm în căcat până la gât?

— Ne înghite cu totul, Thompson, nu mai putem ieşi.

☩ CAPITOLUL 44

— Ce voiai să spui prin tatăl meu stă aici? întreabă Sarah cât traversează coridorul lung săpat în piatră. E destul de înalt încât să încapă amândoi în picioare şi încă mai sunt câţiva metri, cine l-a construit nu voia ca cei care îl foloseau să se rănească. Şi pereţii sunt largi.

— Exact asta, răspunde Rafael ridicând torţa. Pare că ştie unde merge.

— Cum e posibil? se miră Sarah, neînţelegând cum cineva poate trăi acolo.

— Suntem descendenţii oamenilor cavernelor. Asta e lux faţă de ce era atunci.

— Deci e adevărat. Mănăstirea are subsol, se gândeşte cu voce tare, uimită.

— Se zice că nu e fum fără foc, o atenţionează Rafael, acum că tunelul coteşte la stânga. Nu are milioane de şobolani, nici nu e luxos cum se crede, dar există.

Inima lui Sarah se face din ce în ce mai mică. Momentul reîntâlnirii cu altă persoană care ieri era încă tatăl ei şi azi e un amestec de necunoscut şi dezamăgire. Cum e posibil să nu fi pus niciodată la îndoială caracterul lui exemplar, conduita lui socială, e adevărat că părea un erou, un om demn, fără nicio pată care să fi atentat la onoarea lui, fie în calitate de tată, fie în calitate de militar, fie în calitate de bărbat. Ieri toate astea au fost spulberate. Nici onoare, nici caracter exemplar, nici nimic. Tatăl ei s-a transformat în domnul Raul, cineva esenţial pentru ce se va întâmpla cu viaţa ei şi care îşi imaginează că îi va elucida toate câte i s-au întâmplat de când s-a întors la Londra. Acum, din nou pe pământ natal, prin forţa împrejurărilor, parcurge subsolul portughez, catacombele mănăstirii Mafra, de puţini ştiute, călcate de şimai puţini, încercând să se convingă să fie puternică, să nu se lase în faţa domnului Raul, tatăl biologic din considerente ştiinţifice şi nimic mai mult. Totuşi ochii îi sunt umezi, fără să plângă şi, cufundată în gânduri, abia după ceva vreme observă uşa imensă de lemn care pune capăt tunelului, zărindu-se mai în faţă, deja în bătaia luminii torţei.

Trece pe deasupra capetelor lor ceva în zbor, cu mare viteză, făcând-o pe Sarah să scoată un ţipăt. Cu siguranţă ceva viu.

— E un liliac. E doar un liliac, o calmează Rafael.

Sarah observă deschizătura prin care animalul a ieşit şi alta în faţă, pe o latură a tunelului, pe unde a intrat.

— Ce e cu găurile alea?

— Pasaje către alte locuri.

— Ce locuri?

— E o reţea de tuneluri care dau în galerii independente, adăposturi şi pasaje. Nu am avut niciodată timp să explorez toată lungimea, aşa că nu ştiu exact unde ies, îi explică Rafael calm. Ştiai că pe timpul Invaziilor Franceze familia regală s-a gândit să se mute aici? o întreabă Rafael, distrăgându-i de tot atenţia de la gândurile ei.

— Serios? Dom João VI? Cel care a plecat în Brazilia?

— Chiar el. După cum e evident, până la urmă s-au dus în Brazilia. Era totuşi mai sigur.

— Şi mai departe.

Portugalia fusese invadată de trei ori în prima decadă a secolului al XIX-lea, aşa numitele Invazii Franceze ale lui Napoleon. Şi, de trei ori, nesfârşitele şi teribilele armate napoleonice au fost alungate de pe teritoriul portughez cu ajutorul armatei engleze, conduse de celebrul Duce de Wellington, Arthur Wellesley, care mai avea şi titlurile de Duce al Victoriei şi Conte de Vimeiro.

Într-un sfârşit ajung la uşă şi Sarah aşteaptă ca Rafael să o deschidă. Dar nu o face. Se apropie de bucata imensă de lemn care sigilează intrarea spre celălalt loc şi bate puternic de trei ori. O dată. Tăcere. De două ori. Tăcere. De trei ori. Tăcere.

Nu aşteaptă mult până aud zăvoarele şi încuietorile deschizându-se pe partea cealaltă. Sarah e agitată, pe măsură ce uşa enormă e mai aproape de a fi deschisă. Un moment de tăcere, care lui Sarah i s-a părut mai lung decât a fost în realitate, provocându-i un fior rece în stomac, nervii pun stăpânire pe corp, anticipând deschidereauşii. Scârţâitul balamalelor anunţă deschiderea efectivă. Când se face destul spaţiu ca să treacă, apare cineva care îi priveşte cu un zâmbet sincer pe buze. Sarah se strecoară înăuntru, dar nu îşi dă de gol nervozitatea, în afară de un tremur al membrelor superioare şi inferioare. Este Raul Brandão Monteiro, tatăl ei.

— Ce faceţi? îl întreabă Rafael, îmbrăţişându-l şi bătându-l afectuos pe spate. O revedere între prieteni.

— Deocamdată toate bune, răspunde celălalt.

După ce îl îmbrăţişează, Raul se uită către fiica lui, cu ochii înlăcrimaţi implorând iertare.

— Sarah, fata mea... exclamă, apropiindu-se de ea.

Cu ochii plini de lacrimi, primul impuls al lui Sarah este să ridice mâna ca să îl lovească pe tatăl ei. El îi prinde mâna deja în aer şi apoi face acelaşi lucru cu cealaltă, care era cât pe ce să i se lipească de obraz.

Lacrimile curg pe chipurile amândurora. Apa durerii, suferinţei, dezamăgirii. Ţinând-o încă de încheieturi, Raul o trage înspre el şi o îmbrăţişează cu putere.

— Iartă-mă, dragostea mea. Iartă-mă, îi spune la ureche, pe un ton sincer.

Sarah, reticentă, încă încearcă să nu răspundă îmbrăţişării tatălui ei, dar corpul părintelui îi transmite siguranţa pe care numai părinţii ştiu să ne-o dea, protecţia paternă, chemarea sângelui, simţul protector şi, aproape fără să-şi dea seama, se trezeşte prinsă de el cu toată forţa, fără să vrea să îi mai dea drumul. Începe să plângă convulsiv, un plâns cu sughiţuri şi necontrolat, ca cele specifice copiilor. Un plâns curativ şi regenerativ, care despovărează, care goleşte sufletul, care dă alinare, speranţă, forţă, lumina de la capătul tunelului...

Ca şi cum ar fi văzut pe partea cealaltă a uşii capătul unui coridor îmbrăcat în *azulejos*[25]cu motivele descoperirilor portugheze pictate în albastru. Caravelele Ordinului lui Hristos înfruntând mările revoltate, Adamastor[26], noile popoare, duşmanii... Fiecare imagine având alături o strofă din *Lusiadele,* opera naţiunii, scrisă de marele poetCamões, mai măreţ mort decât viu, şi care atunci când a sfârşit în mizerie a luat cu sine şi patria, care a trecut în mâinile spaniolilor şi a fost recuperată abia şaizeci de ani mai târziu, în anul Domnului 1640, mai exact la 1 decembrie, o dată sărbătorită şi astăzi.

---

[25]*Azulejo* – faianță pictată, folosită inițial ca izolare termică în interiorul și exteriorul caselor din Portugalia, și care apoi a ajuns o formă decorativă, de exprimare artistică, încă reprezentativă culturii portugheze.

[26]Monstru marin mitologic inventat de poetul portughez Luís de Camões în *Lusiadele* (1527), simbolizând forțele naturii pe care navigatorii portughezi trebuiau să le biruiască în secolul descoperirilor geografice.

Se sfârşesc saluturile, se înfrânează sentimentele şi îşi reiau drumul.

— Hai, îi spune Raul fiicei lui, afectuos. Veniţi, veniţi.

Rafael închide uşa, trăgând la loc zăvoarele şi redând siguranţa adăpostului. Stinge torţa, acolo nu mai au nevoie de ea, e destulă lumină, de la lămpile fixate în perete pe toată lungimea coridorului. Plăci de marmură acoperă podeaua, făcând locul să pară şi mai auster. De fapt, văzându-se acolo, Sarah înţelege acum că reţeaua de tuneluri dărăpănate, nefinisate, e doar un mijloc pentru a atinge un scop. Pasajele nu au nevoie de lux, doar în adăposturi e necesar. Uşa enormă reprezintă chiar separarea a două lumi.

La capătul coridorului aventurii eroice lusitane, se deschide o terasă amplă în ambele părţi. Greutatea arcelor e susţinută de mai multe coloane. E delimitată de balustrade din fier forjat pentru cine doreşte să admire salonul care se dezvăluie jos. Un spaţiu enorm cu tot confortul necesar vieţii cotidiene. Două scări pornesc de pe fiecare parte a terasei, în linie curbă până aproape în mijlocul salonului. De tavanul în formă de cupolă atârnă o lustră enormă care iluminează tot spaţiul. Pereţii îmbrăcaţi în tapiserii, un pian cu coadă, mai multe canapele, perne şi o masă de douăzeci de locuri. Aripi date imaginaţiei, toate o duc pe Sarah cu gândul la un harem, mai lipsesc doar femeile... şi sultanul.

Încă pe terasă, Sarah observă trei uşi de fiecare parte, probabil dormitoare, biblioteca şi altele de genul.

Raul îi conduce la scara din stânga şi după ce coboară treptele de marmură, îi invită să se aşeze pe o canapea mare.

— Vreţi să mâncaţi ceva? întreabă Raul încă în picioare. Sau să beţi ceva? N-am mare lucru, dar putem să găsim una alta. Le vorbeşte pe un ton bucuros de revedere.

— Eşti singur aici? îl întreabă fiica, ignorând oferta.

— Da.

— Şi mama?

— E bine, nu-ţi face griji.

— De ce n-ai adus-o aici cu tine?

— Pentru că n-ar fi suportat nicio zi aici. N-are televizor, radio, internet, reţea...

— Unde e? continuă pe un ton voit rece. Şocul revederii a trecut, precum şi înlănţuirea sentimentelor comune dintre tată

şi fiică. Lacrimile s-au uscat şi mintea reia controlul, amintind ce s-a întâmplat, îndoielile care plutesc în aer, tot ce e în joc.

— Într-o casă în siguranţă. Pe lângă Porto, răspunde tatăl. Am pus-o la curent cu toate. Nu a reacţionat prea bine, după cum îţi poţi imagina... o aprobare din cap din partea lui Sarah, amândoi o cunosc pe femeia despre care e vorba. Ea voia să plece la Londra să te caute, dar când a înţeles dimensiunea problemei, m-a ascultat până la urmă. Nu poate să umble liberă pe unde vrea. Dacă o prind, o pot folosi ca monedă de schimb, ştiţi foarte bine. De fapt, am fost informat că cei de la CIA sunt deja activi în ţară.

— Îmi imaginez, afirmă Rafael. Dar probabil mai suntem încă în siguranţă câteva ore.

— Câteva ore? Lui Sarah nu îi vine să creadă.

— Da, câteva ore, repetă tatăl ei. Oamenii ăştia sunt foarte bine pregătiţi. Poate nu refac chiar toţi paşii voştri, dar întotdeauna laşi o urmă, iar ei o prind imediat.

Teama îi curge din nou prin vene lui Sarah, accelerându-i fluxul şi provocându-i fiori reci.

— Ne pot găsi aici?

— Nu aici, o lămureşte Rafael rapid. Dar ne pot situa în Mafra.

— Cum aşa?

— Dacă descoperă firma de unde am închiriat elicopterul cu care am sărit în zonă. Elicopterul se opreşte în Porto, tocmai din cauza asta. Dar când va ateriza şi vor vedea că pasagerii nu au ajuns, pilotul nu le va ascunde adevărul. Dar aşa mai câştigăm nişte timp.

— Atunci pot afla şi la ce hotel am stat?

— Teoretic, da. Dacă verifică la toate recepţiile din ţară. Dar dacă îl localizează pe taximetristul care ne-a dus de la aeroport la hotel nu e niciun pericol pentru că...

— Ştiu, îl întrerupe Sarah, amintindu-şi că atunci când au luat taxiul, Rafael spusese că merg la Hotelul Le Meridien. Când au ajuns şi Sarah credea că va face în sfârşit baia dorită, Rafael a început să meargă în sens opus faţă de hotel. L-a întrebat undese ducea şi el i-a răspuns că nu rămâneau acolo. Au mers pe jos mai bine de un kilometru până la Hotelul Altis. Acum că a înţeles tactica lui, e mai liniştită. Ar fi putut să piardă tot. Ei or să creadă că am rămas la Le Meridien.

— Exact.

— De ce n-am venit cu taxiul sau n-am închiriat o maşină? Ceva ce ar fi făcut orice persoană normală, în loc să ne aruncăm dintr-un elicopter? întreabă Sarah, vizibil enervată.

— Pentru că aici sub pământ suntem în siguranţă şi ideea era să te aduc cât mai repede cu putinţă. Bănuiesc că sunt cu câteva ore în urma noastră, dar nu puteam să le fac munca mai uşoară. Cu maşina sau cu taxiul, probabilităţile erau mult mai mari să ne prindă, dacă erau deja în Portugalia. Ca să fie clar, nu zic că sunt pe urmele noastre sau că deja au înconjurat Mafra. Nici gând. Dar există şi posibilitatea asta şi trebuie să fim pregătiţi.

— Înţeleg, spune Sarah, gânditoare. După câteva momente îl priveşte în ochi pe tatăl ei. După câte se vede, nu avem prea mult timp de pierdut, aşa că mai bine începe să-mi povesteşti tot ce ştii, de la început şi fără să omiţi nimic.

Raul se aşază în faţa lor, de partea cealaltă a unei măsuţe de cafea închisă la culoare şi foarte lucrată.

— Corect. Ai tot dreptul să ştii. Ce ţi-a povestit Rafael până acum?

— Nimic bun. Nişte lucruri oribile, şi în afară de asta, am mai şi primit o listă de nemernici, în care e menţionat şi numele tău.

— Hai să ne calmăm, îi cere Raul pe un ton împăciuitor.

— Să ne calmăm? Îmi cer să fiu calmă? Mă urmăresc nişte tipi de la o sectă pe nume P2, care mai au şi CIA-ul de partea lor, şi vrei să fiu calmă? Mai ales după ce am aflat că au omorât persoane importante. Până şi un Papă, ca să vezi. Raul observă tonul sarcastic al fiicei. Poate ai fost chiar tu.

— N-am fost eu. Îţi garantez. Acum o să te linişteşti şi o să auzi ce am de spus. Dar mai întâi o să bem toţi un pahar de vin de Porto, ai înţeles? Tonul militar vine de sus, aceasta e vocea Căpitanului Monteiro, jignit de ideea că fiica lui ar putea gândi că l-a omorât pe Ioan Paul I. Se ridică şi face ce a zis, umple trei pahare cu *Porto Ferreira Vintage* şi dă fiecăruia câte unul. Rafael e neclintit şi senin, aşezat lângă Sarah, pe post de înger păzitor. Raul se întoarce la locul lui şi ia o înghiţitură din licoarea delicioasă, admirată în toată lumea.

— Orice om face greşeli de-a lungul vieţii. Eu nu sunt o excepţie. În 1971 m-am înrolat în P2 pentru că am crezut că pot rezolva ceva. În Portugalia trăiam sub dictatură şi P2 îmi permitea să pot să fac ceva ca să schimb situaţia. Sau cel puţin

aşa am vrut să cred. Când am înţeles motivul adevărat al liderilor, m-am îndepărtat rapid. Din nefericire nimeni nu pleacă din P2 din proprie voinţă. Doar dacă e în interesul organizaţiei. N-am fost singurul portughez, după cum ai văzut probabil în listă. Şi mai erau încă, dar au avut norocul să nu apară nici în asta, nici în cea publicată în 1981.

— Am văzut, spune Sarah. Nume foarte cunoscute în politica noastră.

Raul nu bagă în seamă comentariile fetei.

— Revenind la ce ne interesează, relaţia mea cu P2 s-a terminat în 1981. A mea şi a multor altora. Dar organizaţia continuă să existe, cum ai văzut cu ochii tăi, şi a ajuns şi mai rău. În timpul *stagiului* meu, ca să-i zic aşa, în P2, în cei unsprezece ani nu am pus viaţa nimănui în pericol, nici n-am omorât pe nimeni. Ultima frază o rosteşte privindu-şi fiica în ochi, ca să nu existe îndoieli. Am ţinut sub urmărire multe persoane în Portugalia, persoane pe care organizaţia le voiau constant urmărite. Alţii erau străini, care locuiau aici, sau erau în trecere. Din ce ştiu eu, doar unul din aceste două ţinte a fost omorât, dar nu de mâna mea. Unul dintre ei era Sá Carneiro.

— Doamne Dumnezeule, exclamă Sarah. Încă unul.

— Şi cu asta s-a încheiat legătura mea cu ei.

— Şi cum a început a mea?

— Ajungem şi acolo. Mai întâi trebuie să-ţi explic ce fel de hârtii sunt astea. Vorbim de treisprezece foi.

— Treisprezece? Dar eu am doar două. Adică trei. Dar una s-a pierdut... în burta cuiva. Se întoarce către Rafael. Cea cu codul.

— Ce cod? întreabă tatăl brusc. Nu, aşteptaţi, vorbim despre asta după aia. Acum lăsaţi-mă să termin. Cele treisprezece foi includ lista, patru foi cu informaţii despre înalţii funcţionari de la Vatican şi nu numai, altă listă care indica viitoarele numiri pe care Papa avea să le facă, din care unele intrau în vigoare chiar în ziua în care a murit, mai multe însemnări despre măsuri Papale pe care avea să le ia pe termen scurt, mediu şi lung, din care reieşea un Papă polemic pentru partea mai conservatoare a Bisericii, şi cel de-al Treilea Secret de la Fátima.

— Al Treilea Secret de la Fátima? Sarah devine curioasă. Cel pe care l-a dezvăluit Ioan Paul al II-lea în 2000?

Raul se uită surprins la Sarah.

— Evident că nu. *Adevăratul* al Treilea Secret.

— Şi ce au dezvăluit în 2000 nu era adevărat?

— Adevăratul Secret revelează moartea unui bărbat îmbrăcat în alb de mâna celor din tagma lui.

Raul face o pauză ca să lase să se aşeze mesajul pe care tocmai l-a expus, şi mai ia o înghiţitură de Porto.

Sarah încă se gândeşte la informaţia ciudată pe care i-a dat-o tatăl ei, încercând să-i estimeze dimensiunea şi efectele. După părerea ei, e prea mult pentru a putea trăi apoi cu inima uşoară, aşa că dacă ar fi fost după ea, ar fi ales să ascundă tot, încât să nu afle nimeni niciodată.

— Atunci de ce au mai venit cu povestea aia din 2000?

— Pentru că trebuiau să inventeze ceva. Şi era de preferat să înşele aşteptările decât să spună că al Treilea Secret consta în asasinarea unui Papă.

— Da, normal, spune Sarah gânditoare. *Are logică,* îşi spune. *Are logică.* Înţeleg că nu e uşor să trăieşti cu aşa ceva, completează.

— Nu este. De asta le-a luat aşa mult timp, ca să scape de el. Au făcut apoi anunţul din 2000, foarte bine pus în scenă, credincioşii au crezut, necredincioşii la fel şi s-a rezolvat.

— Înţeleg. Continuă Sarah. Paharul ei de porto este neatins. Cel al lui Rafael nu mai are decât o urmă rozalie pe fund, dovadă că a avut cândva ceva în el. Cum de au apărut hârtiile abia acum?

— Asta...

— Sau de fapt, dacă cei din tagma lui din Vatican l-au omorât, de ce nu au păstrat hârtiile, sau de ce nu le-au distrus?

— Stai să lămurim un lucru. Vaticanul, ca instituţie, nu a avut nimic de-a face cu asta. Un grup de oameni rău intenţionaţi, chiar dacă ascunşi sub un veşmânt sau o baretă roşie, nu reprezintă toată Biserica. Azi, ca şi în 1978, mai sunt oameni răi la Vatican, diferenţa fiind că nu mai ocupă funcţii la fel de influente. Curia romană, deşi la fel de controlată şi conservatoare ca în 1978, de fapt chiar mai mult decât atunci, nu mai are azi nicio influenţă în P2, capabilă să manipuleze conclave sau alegerile Papei. Evident, există alte organizaţii care au rolul ăsta, dar nu mai spală bani sau fac titluri false.

Sarah ascultă scandalizată.

— Să manipuleze conclave? Păi şi cardinalii? Şi Duhul Sfânt?

— Unicul Duh Sfânt pe care îl cunosc e numele unei bănci portugheze, afirmă tatăl ei ironic. E clar că conclavele sunt înainte de toate un act politic, supus influenţelor şi manipulărilor externe, ca la orice alegere de partid. Există candidaţi la titlul de Papă care, până la data la care începe Conclavul, îşi fac campanie, încercând să atragă cât mai multe voturi. Curia îl alege pe al ei, susţinută de organizaţii puternice, iar când cardinalii intră în conclav, de fapt e totul decis deja.

— Deci e doar de faţadă?

— Teoretic.

— Teoretic?

— Biserica e împărţită în mai multe grupuri. Cel mai conservator, reprezentat de curie, şi altele mai liberale. N-are rost să le enumăr pe toate. Din momentul în care unul din grupuri devine predominant, ceilalţi cardinali merg cu valul.

— Unde îi duce locomotiva trenului.

Raul se miră de expresia ei.

— Da, poţi pune problema şi aşa.

— Şi asta s-a întâmplat şi în 1978?

— Nu. Curia nu a reuşit să îl aleagă pe cardinalul Siri, care era cel preferat. Un grup de cardinali care nu erau italieni s-a unit ca să îl aleagă pe Albino Luciani. Asta l-a omorât.

Liniştea se reinstalează în salon, undeva sub mănăstirea Mafra, devorând cuvintele şi transformându-le în teorii pe care Sarah le interiorizează în felul ei, iar Rafael în felul lui. Dar mare parte din dezvăluirile lui Raul le ştia deja.

— Deja la al doilea conclav din 1978, anul celor trei Papi, n-au mai riscat şi au ales pe cineva pe care puteau să îl controleze, reia Raul. Şi ce să mai, au nimerit la fix. Nu era doar un Papă complet manipulat de curie, ci a reuşit şi să stabilească o relaţie fantastică cu credincioşii.

— Nu-l vedeam deloc aşa pe Ioan Paul al II-lea.

— Nimeni nu-l vedea. Dar nimeni de bună credinţă nu ar fi putut să-l învinuiască. Mai întâi pentru că a primit un avertisment foarte serios în 1981, deşi iniţial era plănuită îndepărtarea lui din funcţie, nu doar un sfat. Şi apoi pentru că Vaticanul, indirect, a băgat aproape un miliard de dolari în buzunarul Solidarităţii.

— Solidarităţii?

— Un sindicat polonez, înfiinţat în Gdansk, care a reuşit să dea jos regimul comunist din ţară. Cu fonduri de la Vatican şi de la americani.

— Tot comunismul era scopul, exclamă Sarah.

— Da. Nu doar americanii sunt obsedaţi de comunişti. Mai e şi Vaticanul.

— Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce acela care l-a omorât pe Papă nu a păstrat hârtiile? Eu aşa aş fi făcut.

— Pentru că Papa, continuă tatăl pe un ton lămuritor, nu a murit din cauza hârtiilor pe care le avea în mână. În afară de asta, unul din cei care au ordonat operaţiunea a avut grijă să le scoată mai târziu din camera Papei. Le-a dat făptuitorului, care le-a scos repede din Vatican. Ordinul era să le distrugă, dar el n-a făcut-o.

— De ce?

— Bună întrebare. Cred că pentru a-şi păstra un avantaj faţă de adversari. Sau chiar ca să se salveze pe el, dacă în viitor, cei care au ordonat ar fi vrut să scape de el.

— Ok, spune Sarah, încuviinţând din cap că a înţeles. Atunci a venit vremea lui de ce. De ce l-au omorât pe Papă?

— Bei paharul de Porto? întreabă Rafael din senin. Demult nu i se auzise vocea. Sarah se uită la el. Nu voia să o întrerupă, dar setea nu aşteaptă momentele potrivite, vine când are chef şi cere atenţie pe loc.

— Nu, răspunde ea, dându-i paharul. Te rog.

— Mulţumesc, îi spune Rafael, luându-l fără prea multe formalităţi.

Cel mai bine îşi expune toate îndoielile cât mai rapid, ca să termine cu subiectul:

— Tata, vreau să ştiu cine l-a omorât pe Papă, de ce, cine e Firenzi, numele îmi sună cunoscut, dar nu reuşesc să-mi amintesc de unde, şi cum intru eu în toată povestea asta.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, Căpitane, dar mai bine continuăm discuţia în maşină.

— În maşină? Ce maşină? întreabă Sarah, mirată.

— O maşină pe care o am afară, îi explică tatăl. Cu ce crezi că mergeam?

— Nu ştiu. Cu el orice e posibil, se plânge Sarah privindu-l pe Rafael. Dar unde mergem? Nu suntem în siguranţă aici?

— Ba da. Dar în curând Mafra va fi plină de agenţi şi nu putem risca să nu mai avem pe unde scăpa de aici. E obligatoriu să avem o posibilitate de manevră. Întotdeauna cu un pas înainte, clarifică Rafael.

— Chiar crezi că ne localizează în Mafra?

— Sunt sigur.

☩ CAPITOLUL 45

Profităm de apariţia acestui interludiu ca să ne întoarcem cu câteva zile în urmă, la Roma, în apartamentul din Via Veneto, la etajul trei, unde mişcarea e constantă în clădire. Un du-te vino continuu de chiriaşi, rude, prieteni şi curieri care urcă şi coboară scările de nenumărate ori. Totuşi, la etajul trei domneşte liniştea, de când au intrat trei bărbaţi în zori. Cine i-ar fi văzut ar fi observat că au stat doar zece minute, apoi doar doi au ieşit, lăsându-l pe al treilea înăuntru... dar nu a văzut nimeni.

Al treilea nu dă niciun fel de semn de viaţă de atunci, nu se aud nici paşi dintr-o cameră într-alta, nici apa curgând, niciun dulap deschis, niciun sertar. Vecinul liniştit pe care oricine şi-l doreşte. Poate a băut prea mult cu o seară înainte în vreo *trattoria* sau în vreun bar, iar prietenii, prudenţi, au avut grijă de el şi l-au adus acasă unde acum doarme până corpul îşi recuperează forţele pierdute. Poate munceşte în ture şi colegii l-au însoţit ca să mai bea un pahar înainte de a se duce acasă. Dacă ar fi aşa, bărbatul poate doarme somnul binefăcător care îl va repune pe picioare pentru încă o noapte de muncă. Multe teorii, multe explicaţii posibile, cert este că nu se aude, dar el este înăuntru.

Să ne îndreptăm atenţia acum asupra acestui domn în vârstă care urcă anevoie scările, sprijinit într-un baston şi însoţit de un bărbat într-un costum Armani de culoare neagră, care îl ajută să urce, sprijinindu-l pe partea fără baston. Când ajung la uşa închisă de la etajul trei, unde nu mişcă nimic, asistentul bagă o cheie în uşă.

— Stai, ordonă cel în vârstă, gâfâind. Urcarea l-a obosit foarte tare. Stai să-mi recapăt suflul, îi explică. Cine l-ar auzi ar crede că e astmatic.

Asistentul se supune prompt, îndreptându-se ca un militar. Mai durează puţin până când domnul în vârstă îşi reglează respiraţia, darde îndată ce reuşeşte, ia o poziţie sobră, în care bastonul pare doar un accesoriu, nu un sprijin. După cât se vede, imaginea e importantă pentru el. La un simplu gest asistentul ştie că în sfârşit poate deschide uşa. Învârte cheia de

două ori şi o împinge uşor, lăsând să se vadă holul de intrare al apartamentului. Intră fără ceremonii, cel mai în vârstă în faţă, evident, iar celălalt în urma lui, închizând uşa după el, fără zgomot.

— Unde e? întreabă bătrânul impacientat.

— Au spus că l-au pus în dormitor.

Merg până în dormitor, unde un bărbat e legat de pat. Cuvertura e pătată de sânge, de la o rană la umăr. Transpiră intens pe faţă şi pe corp şi e îmbrăcat doar cu un tricou cu mânecă scurtă şi în chiloţi. Ridică privirea ca să îşi vadă musafirii, în ciuda poziţiei umilitoare, nu îl va vedea nimeni supus. Este bărbatul pe care îl ştim ca Monsenior Valdemar Firenzi.

— Monseniore, îl salută bărbatul cu un zâmbet cinic.

Monsenior Firenzi rămâne înmărmurit când îl vede.

— Dumneavoastră? se bâlbâie.

— Chiar eu. Înconjoară patul şi se aşază lângă Monsenior, pe un scaun care se afla deja acolo. Credeaţi că puteaţi să scăpaţi?

— Să scap de ce? Uimirea încă e pe chipul lui Valdemar Firenzi.

— Nu faceţi pe neştiutorul, dragul meu. Aveţi ceva ce-mi aparţine. Şi vreau doar să îmi revină ce e al meu.

Valdemar Firenzi se uită la asistent care îşi scoate haina lucioasă şi o lasă cu grijă pe spătarul unui scaun.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Pe neaşteptate primeşte un pumn care îi crapă buza, lăsând să se scurgă un fir de sânge. Când îşi revine îl vede pe asistent, aproape în aceeaşi poziţie, ca şi cum nu ar fi făcut nimic, cu o profundă expresie de calm.

— Dragul meu Monsenior, departe de mine să vreau să folosesc tactici de tortură asupra dumneavoastră ca să recuperez ce mi se cuvine. Dar m-aţi dezamăgit profund. Aşa de tare încât nu ştiu dacă îmi voi reveni. Până la urmă, *aţi furat* ceva ce îmi aparţine. Se apleacă asupra lui Firenzi, captându-i atenţia. Înţelegeţi gravitatea situaţiei. *Aţi furat.* Adică, dacă nu mă pot încrede într-un om al Bisericii, atunci în cine?

Cel în vârstă se ridică şi se plimbă prin cameră, gânditor.

— Înţelegeţi dilema în care m-aţi pus? Nici Bisericii nu îi pot încredinţa speranţa mea, dragostea mea. Din cauza

dumneavoastră. Vă întreb, dragul meu Monsenior, şi acum? Îl priveşte în ochi. Acum?

— Ştiţi foarte bine ce aţi făcut, spune Firenzi.

— Ce am făcut? Ce am făcut? Spuneţi-mi dacă nu din asta trăieşte lumea? Din a face. Toţi facem.

— Nu faceţi pe prostul! exclamă Valdemar Firenzi. Mai primeşte un pumn, ca o corecţie. În acelaşi loc ca pe primul, ca şi cum i-ar zice că nu aşa se vorbeşte domnului în vârstă.

— N-am toată ziua la dispoziţie. Vreau să văd hârtiile în mâna mea cât mai repede, aşa că, faceţi bine şi ziceţi unde sunt.

Încă un pumn, fără niciun motiv aparent, din moment ce sărmanul preot nici nu a scos vreun cuvânt. Toată partea aceea a feţei e umflată şi dinţii sunt mânjiţi de sângele care curge apoi pe tricou.

— Domnul dă povara, dar dă şi forţa de a o purta, se limitează să spună.

— Foarte bine. Vom vedea câtă forţă v-a dat Dumnezeu. Spune domnul în vârstă, făcându-i un semn asistentului.

După două ore, cele trei personaje sunt în acelaşi loc. Asistentul cu cămaşa lui extrem de scumpă împroşcată de sânge şi asudat tot, domnul în vârstă neclintit şi senin la picioarele patului, iar Monseniorul Valdemar Firenzi într-un stadiu de semiconştienţă, bolborosind versete din Biblie cu mare greutate şi în mare suferinţă. Atât de vizibil, încât ne vom scuti de descriere, fiecare să-şi imagineze cum arată un bătrân după două ore de bătaie, fără a riposta.

Sunetul unui telefon mobil întrerupe acţiunile menite să corecteze, dar care, în afara efectelor imediate asupra corpului, nu duc la mult dorita mărturisire privind localizarea hârtiilor. Asistentul caută tacticos mobilul în buzunarul hainei; din fericire şi-a suflecat mânecile cămăşii, aşa că nu e niciun pericol să-şi murdărească Armani-ul, cel puţin nu cu sângele de pe cămaşă, dacă sudoarea nu poate fi evitată.

În acest răstimp, domnul în vârstă se apropie din nou de Valdemar Firenzi. Chipul încremenit, obosit, deja nu mai are vârstă pentru lucruri de genul acela.

— Hai, Monseniore, trebuie doar să-mi spuneţi unde sunt, şi se termină totul. Vă garantez. Nu veţi mai suferi.

Omul bisericii se uită direct în ochii lui, pătrunzător, căutând forţe chiar date de Dumnezeu, căci altfel nu ar fi reuşit, sângele

i se scurgepe gură, prin toate părţile de fapt, fără să mai punem la socoteală cât a mai şi înghiţit. Vocea îi e fermă, deşi se simte durerea amestecată în toată acea umezeală ajutată şi de sarea sudorii.

— Dumnezeu deja a iertat. Şi dacă El a făcut-o, şi eu o fac. Bătrânul cu baston stă două secunde ca să înţeleagă fraza şi încă una ca să îi arunce o privire furioasă, plină de ură.

— Fie făcută voia dumneavoastră.

Asistentul închide telefonul şi vorbeşte încet la urechea şefului.

— Au găsit trei adrese în camera lui, la Vatican.

— Ce adrese?

— Doi preoţi, unul din Madrid, altul din Buenos Aires. Şi o ziaristă portugheză, care stă în Londra.

— Hmm, ciudat.

— I-au investigat pe toţi. Cu excepţia femeii, erau membri ai organizaţiei.

Decizia e luată într-o clipă.

— Sună-l pe omul nostru. Să le facă o vizită preoţilor şi să aştepte ordine apoi în Gdansk. După, te duci acolo personal.

— Perfect, domnule, încuviinţează asistentul, pe acelaşi ton servil. Şi ce facem cu Monseniorul?

— Dă-i ungerea de pe urmă, răspunde fără ezitare. Te aştept în maşină.

Îl bate prieteneşte pe umăr pe asistent şi se retrage fără să îşi ia la revedere de la Monseniorul Valdemar Firenzi, fără să îl privească o ultimă dată. Nu aude nici bufnitura surdă care a pus capăt suferinţei preotului. Cu mobilul la ureche, coboară scările ajutându-se de baston. Nu mai are nevoie să pozeze demn, imaginea de bătrân ramolit îi stă bine, cu atât mai mult cu cât e mai aproape de adevăr. I se răspunde.

— Geoffrey Barnes? Avem o problemă.

☩ CAPITOLUL 46

— Papa a murit pentru că ştia prea multe, continuă Raul, aşezat pe locul din faţă în Volvo, uitându-se în spate, către fiica lui, care se sprijină de scaunele din faţă, aplecată spre tatăl ei. Rafael conduce concentrat, pentru Sarah e evident că el deja ştie povestea pe care i-o spune tatăl ei, aşa că nu mai este atent la ei, ci la drum.

— Şi era dispus să ia măsuri în legătură cu ce ştia.

— Şi ce ştia era aşa de grav?

— În afară de faptul că aflase că oameni importanţi din ierarhia Bisericii, incluzându-l pe Secretarul de Stat, Cardinalul Jean-Marie Villot, aparţineau organizaţiilor masonice, un act pedepsit cu excomunicarea automată, a mai avut şi ghinionul să înţeleagă că Institutul lui pentru Opere Religioase, IOR, mai cunoscut ca Banca Vaticanului, avea la conducere un om corupt, care în conspiraţie cu altul la fel ca el, dar de la Banca Ambroziană, spălau banii Mafiei şi din alte surse îndoielnice.

— Cine adică?

— Paul Marcinkus, de la Banca Vaticanului şi Roberto Calvi, de la Banca Ambroziană. Şi bineînţeles, cireaşa de pe tort, cel care îi manipula pe cei doi, Licio Gelli. Mintea care a pus la punct tot planul de spălare de bani.

— Dar cum de a fost posibil aşa ceva?

— Pe scurt, prin firme fantomă instalate în America de Sud şi în Nordul Europei şi ulterior cumpărând bănci în afară, sau folosind dependinţele Băncii Ambroziene ca să facă să intre sau să iasă bani. Mulţi bani. Cât afacerea a mers bine, Calvi a fost numit de Paul al VI-lea *Bancherul Domnului.* La un moment dat, au ridicat ştacheta, sau mai bine zis, Gelli a ridicat ştacheta când a cerut să spele din ce înce mai mulţi bani, folosind numai Vaticanul şi Ambroziana. Normal că suspiciunile au început să apară şi, deşi erau bancheri extraordinari, Calvi şi Marcinkus au făcut greşeli, multe greşeli. Până la urmă totul a explodat în „Scandalul Băncii Vaticanului”. Dar asta a fost deja după moartea Papei.

— Atunci l-au omorât pe Papă pentru că urma să le strice planurile, completează Sarah.

— Exact. Nu doar să le strice, dar să le şi expună. Îi băga pe toţi la închisoare. Erau atâtea infracţiuni şi de asemenea calibru, ca să îţi dau un exemplu, Banca Vaticanului, prin P2, a avut de-a face cu achiziţionarea rachetelor Exocet cu care argentinienii i-au atacat pe englezi în Conflictul din insulele Falkland. Înţelegi implicaţiile?

— Doamne.

— Dar repet, vorbim de Banca Vaticanului sub gestiunea lui Marcinkus şi nu de Instituţie în sine, care nu a avut nicio vină că era condusă de o canalie. Se foloseau inclusiv de un mafiot pe nume Michelle Sindona, care era legătura lor cu Mafia şi le făcea rost de cantităţi mari de bani.

— Şi el făcea parte din grup?

— Da, dar n-a avut nimic de-a face cu moartea Papei. Sindona avea mâinile pătate de sângele multora, magistraţi de renume şi aşa mai departe, dar la vremea respectivă, deja nu îi mai mergea, avea prea multe probleme. Răspundea pentru infracţiunile economice comise în faţa justiţiei nord-americane, în New York.

— Şi despre ceilalţi nu şi-a dat nimeni seama de nimic?

— La un moment dat, mai multe poliţii europene şi chiar Departamentul de Justiţie american au început să pună lucrurile cap la cap şi au găsit foarte multe ilegalităţi. Cu toate astea, era o caracatiţă prea mare şi a durat mult până i-au găsit toate tentaculele. Dar Ioan Paul I a primit în secret, în septembrie, nişte funcţionari de la Departamentul de Justiţie nord-american care l-au pus la curent cu situaţia, ca să ia măsurile pe care le credea de cuviinţă. Ioan Paul I a ştiut din acel moment că avea criminali în Vatican, şi trebuia să rezolve situaţia. Dar au făcut ei primul pas.

— Ei l-au omorât?

— Ei au fost autorii morali. La fel de vinovaţi ca cine a comis practic crima.

— Dar mai exact. Vreau să aud nume.

— Licio Gelli, Roberto Calvi, Paul Marcinkus şi Jean-Marie Villot. Acesta din urmă având chiar o prezenţă activă, din moment ce i-a permis criminalului să intre şi apoi s-a spălat imediat pe mâini. Sfinţia Sa a fost găsit la patru şi jumătate

dimineaţa şi la şase seara camera lui era complet curată şi sigilată, iar cheia în buzunarul Cardinalului Secretar de Stat Villot, pentru a doua oară în mai puţin de o lună. Şi în mai puţin de douăsprezece ore, Villot a făcut să dispară orice urmă a lui Albino Luciani în Palatul Apostolic.

— Asta da competenţă.

— Ba prea mare grabă. La cinci şi jumătate dimineaţa în aceeaşi zi, la trei sferturi de oră după ce l-au găsit mort pe Papă, cei care se ocupau cu îmbălsămarea deja erau în Vatican. Cu atâtea de făcut, era suspect să fie aşa la îndemână fraţii Signoracci. Cu atât mai mult cu cât legea italiană permite îmbălsămarea doar la douăzeci şi patru de ore după moarte.

Sarah răspunde doar printr-o încuviinţare din cap.

— Şi dacă îţi mai spun şi că la ora şase seara în aceeaşi zi, Ioan Paul I era deja îmbălsămat...

— Dă-le încolo de douăzeci şi patru de ore!

— Exact. Villot a comis o ilegalitate monumentală. Dar din ce motiv?

— Ca să şteargă orice urmă cât mai rapid.

— Fără doar şi poate.

— Dar ce fel de otravă îi poate înşela pe medici?

— N-a fost otrăvit.

— Nu?

— Nu. Şi niciun medic n-a fost înşelat.

— Atunci înseamnă că...

— Întocmai, o întrerupe tatăl. Orice nătărău, pus în faţa tuturor elementelor, ar fi văzut că ceva nu e în regulă. Un simplu atac de cord nu l-ar fi determinat pe Villot să acţioneze atât de imprudent, nici atât de rapid. Mai ales, dacă ne gândim şi la experienţa lui. Un om trecut prin multe, care a fost Secretarul lui Paul alVI-lea şi n-a reacţionat la fel la moartea lui, cu o lună înainte. Ba dimpotrivă.

— Da, nu are sens.

— Are. Jean-Marie Villot a fost amestecat în conspiraţia pentru uciderea Papei. Ca informator privilegiat al lui Gelli, Calvi şiMarcinkus, încă mai spera să îi poată controla acţiunile lui Luciani. Dar Papa a jucat tare şi a hotărât să facă înlocuiri importante în toată structura Vaticanului, îndepărtând neghina, inclusiv pe Marcinkus şi chiar pe Villot, care trebuiau să fie înlocuiţi de Cardinalii Felici şi respectiv Benelli. Atunci cei patru

au înţeles că erau în pericol, aşa că Gelli, veşnic voluntar, s-a ocupat de implementarea planului, pus în practică în noaptea de 28 spre 29 septembrie.

— Cine l-a omorât de fapt?

— Nimeni nu îi ştie numele. Dar cred că e cel care ne urmăreşte pe noi toţi.

— Atunci controlează P2.

— Da. Cine l-a executat pe Ioan Paul I era şi este membru P2.

— Şi nu ştii numele lui?

— Doar un diminutiv.

— Care?

— JC.

— Şi eu unde intru în toată povestea? întreabă Sarah, ajutându-l pe tatăl ei să recupereze firul.

— Mda. Unde intri tu în toată povestea? Ultima propoziţie, deşi rostită cu voce tare, e mai degrabă un gând care se termină cu un oftat. Un mod de a-şi pune ordine în gânduri, de a le reorganiza ca să fie mai bine înţelese atunci când le spune altora. Valdemar Firenzi e un vechi membru P2, ca şi mine, care a găsit hârtiile dispărute. I-a luat mulţi ani să adune indicii şi să urmeze piste, iar până la urmă, când deja renunţase, a dat peste ele în locul la care nu s-ar fi gând niciodată.

— Unde?

— În Arhivele Secrete ale Vaticanului.

— În Arhivele Secrete? Cum au ajuns acolo?

— N-am idee. Va trebui să-l întrebi pe JC. Deşi nu-ţi doresc să ajungi lângă el. Ar fi de rău, răspunde Raul. Bănuiesc că, atunci când cei legaţi de toată povestea au început să moară, a început să se simtă mai în siguranţă. În realitate, nu ar fi fost prudent să ţină hârtiile la el, dar... sunt doar supoziţii. Habar n-am. Poate a fost doar o provocare, un semn al forţei lui...

— Ok. Nu contează. Firenzi a găsit documentele, şi după asta?

— După asta, pereţii de la Vatican au urechi şi când le-a descoperit, era deja în pericol. Aşa că ce-a făcut? A trimis mare parte din ele, nimeni nu ştie unde. Apoi, a trimis o poză a lui Benedict al XVI-lea lui Felipe Aragón şi lui Pablo Rincón şi ţie lista.

— Dar de ce mie?

— Pentru că eşti fina lui.

— Poftim?

— Aşa este. El e naşul tău. Avea nevoie de cineva care să nu aibă legătură cu reţeaua. S-a gândit că atunci când o să vezi numele meu pe listă o să mă suni şi atunci eu urma să înţeleg. În cel mai rău caz, ai fi aruncat tot la gunoi. Dar nu se aştepta să fie prins şi, într-un fel sau altul, ei au descoperit restul.

— A fost prins?

— Da.

— Şi acum?

— Acum probabil e mort, spune cu un aer rezervat.

Sarah cade pe gânduri.

— Era naşul meu? Mi se părea mie că îi ştiu numele de undeva. Era tipul ăla ingrat care a dispărut?

— N-a uitat niciodată de tine. Şi ţi-a trimis tot timpul cadouri.

— Ce contează? În viaţă nu cadourile sunt importante, ci prezenţa. Şi din punctul ăsta de vedere, n-a fost un naş bun. Nu ştiam că am un naş italian.

— Nu te lua după nume. Firenzi era portughez get beget.

— A, da? Şi ne-a băgat şi pe toţi în bucluc.

— Nu spune asta.

— De ce să nu spun? E adevărat. S-a băgat într-o poveste pe care trebuia s-o lase aşa cum era, că era bine. Ce a fost în capul lui?

— Să scoată adevărul la iveală.

— Adevărul ăla stătea bine unde stătea, repetă Sarah vizibil enervată.

Raul scoate din buzunarul interior al hainei o hârtie şi o poză a luiBenedict al XVI-lea.

— Ce e asta? întreabă Sarah.

— Ce a primit părintele Felipe din Madrid.

Îi dă scrisoarea lui Sarah. Deşi nu e specialistă în spaniolă, înţelege practic tot.

> *Greşeli din trecut m-au prins astăzi, când împlinesc şaptezeci şi patru de ani. Ironia divină nu m-a lăsat indiferent, semnul că El este în spatele a toate acestea. E greu să înţelegem în timpul vieţiiimplicaţiile hotărârilor pe care le luăm, ale acţiunilor noastre. Plecăm de la principii corecte, cu vise din cele mai nobile, dar apoi ne lovim de propria noastră monstruozitate, consecinţa mârşavă şi crudă a*

cauzelor pe care chiar noi le-am provocat. Oricât am încerca pentru restul zilelor să compensăm răul cu bine, abdicând total de la noi înşine pentru binele aproapelui nostru, pata este acolo, în spatele nostru, întotdeauna pe urma noastră, venind din ce în ce mai aproape, spunându-ne încet o să te prind, o să te prind. *Până când îşi îndeplineşte promisiunea, azi, de ziua mea. Înainte de a pleca, vreau să daţi această scrisoare şi poza iubitului meu Papă bunului meu prieten Raul Brandão Monteiro, care va şti să o folosească cu căldura blândă a rugăciunii. El va veni să aibă grijă de corpul meu, ştie care sunt instrucţiunile mele în ce priveşte acest subiect. Cât despre mine, mă despart cu o mărturisire, am lăsat un Papă să moară pentru că am fost laş şi nu am mişcat un deget pentru a o evita.*

— Autorităţile spaniole mi-au dat asta când am fost să mă ocup de înmormântarea lui Felipe. Bunul meu prieten Felipe.

— Şi nu li s-a părut ciudat conţinutul?

— N-au dat atenţie. Şi, din fericire, am ajuns înaintea oricărui alt membru care ar fi putut să pună mâna pe ele. În Buenos Aires, n-a mai fost posibil, şi nu numai că l-au omorât pe Pablo, dar au luat şi poza.

— Ce naiba e aşa special la poza asta?

Raul scoate o brichetă.

— Apropie-te.

Încă ezitând, Sarah se apropie de tatăl ei. La început nu observă nimic special. Rafael aruncă şi el o privire, fără să piardă controlul maşinii. Îl văd pe Benedict al XVI-lea dispărând, înlocuit de un bătrân.

— Ăsta cine e? întreabă Sarah.

— Nu ştiu, răspunde tatăl.

— O poză dublă, spune Rafael. Interesant.

Raul stinge flacăra şi după câteva secunde, Benedict al XVI-lea îşi reia locul în centru.

— Nu înţeleg nimic.

— Nu ştiu cine e, dar ei probabil au aflat deja. Bănuiesc că este cel care momentan e în posesia hârtiilor, adaugă Raul.

— Ceea ce ne aduce la celelalte două elemente pe care le-a primit Sarah, avertizează Rafael.

— Care? întreabă Raul.

— Un cod...

— Pe care colegul tău din păcate l-a înghiţit, adaugă Sarah.

— Şi cheia.

— Aşa e, cheia. Sarah uitase complet de ea. O scoate din buzunarul de la pantaloni şi i-o arată tatălui ei. O cheie foarte mică, de la vreun lacăt sau închizătoare minusculă.

— De la ce-o fi asta? întreabă Raul în timp ce o analizează, învârtind-o pe toate părţile. *Ce deschizi tu*?

Păstrează linişte câteva clipe, fiecare gândindu-se la teorii despre cheie, poză, revelaţii.

— Şi ziceaţi ceva de un cod.

— Da, dar nu-l mai avem.

— Nu mai avem originalul, dar am o copie. Anunţă Rafael, despăturind o hârtie pe care a scos-o din buzunarul de la pantaloni. Hârtia pe care copiase enigma înainte să-l lase pe Margulies să descifreze.

Raul se uită la cod cu mare atenţie, nu e timp de pierdut.

18,15 - 34, H, 2, 23, V, 11
Dio bisogno e IO fare lo. Suo augurio Ÿ mio comando
GCT (15) - 9, 30 – 31, 15, 16, 2, 21, 6 – 14, 11, 18, 18, 2, 20

— Prietenul vostru a reuşit să-l descifreze? întreabă până la urmă.

— N-a avut timp, explică Sarah. L-au omorât.

— Atunci o să ne ia câteva ore.

— Staţi aşa, exclamă brusc Rafael, cu gândul în altă parte. Înainte să moară s-a uitat la mine.

— Cine? Sarah e confuză şi miratã.

— Margulies. S-a uitat la mine înainte să moară şi mi-a spus să număr literele.

Raul deja nu-l mai ascultă. Lasă hârtia în poală şi rămâne tăcut, mâzgălind ceva cu un pix, un om pregătit valorează cât doi, şi făcând socoteli pe degete. După doar câteva minute îşi revine.

— Uite şi descifrarea codului.

L, A – C, H, I, A, V, E
Dio bisogno e IO fare lo, Suo augurio Ÿ mio comando
GCT (DI) - N, Y – M, A, R, I, U, S – F, E, R, R, I, S

— Cheia? citeşte Sarah cu voce tare. Marius Ferris? Cine e Marius Ferris?

— Bănuiesc că e cel din poza dublă, lansează Raul ipoteza.

— Căpitane, dacă îmi permiteţi, cred că putem să îl citim în două feluri. Cheia e Marius Ferris, sau cheia deschide ceva din New York.

— New York? Sarah nu înţelege unde vede el New York.

— Da. NY trebuie să fie de la New York.

— Şi GCT? întreabă Raul.

— GCT... repetă Rafael gândindu-se, dar nu-i vine nimic în cap. Şi cele două litere din paranteză? Totuşi nu e uşor.

— Oare descifrarea e corectă? întreabă Sarah.

— Cred că da, spune tatăl. Uite, prima parte „La Chiave” nu lasă niciun dubiu. Marius Ferris poate foarte bine să fie numele care ne lipseşte. Mai avem de descifrat ce e GCT şi literele din paranteză.

— Ne mai gândim în timpul călătoriei, Căpitane.

— Ai dreptate.

— Ştii încotro mergem acum? îl întreabă Sarah, zărind deja luminile Lisabonei. Şi dacă ne-am întoarce la hotel să dormim şi noi o noapte de somn bun?

— Nici gând. Mai avem destui kilometri până la Madrid.

— Madrid? Sarah nu înţelege nimic.

— La ce plan te-ai gândit? întreabă Raul ca să o liniştească pe fiica lui.

— Cu maşina până la Madrid şi apoi cu avionul până la New York.

— New York? spune Sarah intrigată. Nici măcar nu ştim sigur dacă acolo ne trimite codul.

— Ba ştim, o lămureşte Rafael, sigur pe el. Ardeţi codul, Căpitane. Gata, ştiu ce înseamnă.

☩ CAPITOLUL 47

În sfârşit vine şi binecuvântatul moment. Cel pe care îl aşteaptă de când se ştie, de când mergea de mână cu tatăl său pe străzile bătrânului Gdansk. Deşi asta se întâmpla rar. Îşi aduce aminte perfect vremurile acelea, e o imagine neclară, ca o fotografie, în care tatăl lui îl ţine în braţe lângă râul Motlawa, într-o zi însorită ca cea de azi. I-ar plăcea să îşi aducă aminte de mai multe lucruri, de toate celelalte, de surâsul mamei, de cei doi părinţi unul lângă altul, de săruturi, mângâieri, dar în mintea lui se creează un gol de fiecare dată când încearcă. Doar imaginea creponată în braţe la tatăl său, cu o expresie austeră, lângă Motlawa. Restul, dorinţele, amintirile unei familii fericite nu apar, pentru că mintea lui logică nu e capabilă să producă plăsmuiri, fantezii, ficţiuni. Da, pentru că el ştie perfect că armonia, familia aceea fericită, alcătuită din el şi părinţii lui nu au existat niciodată. Niciodată, e bine să se lămurească, ca să nu se lase influenţat de impulsuri murdare, mincinoase, care aduc cu ele vise necorespunzătoare realităţii.

Tatăl lui fusese membru al Solidarităţii şi metalurg de profesie. Alimentase profund idealul unei Polonii libere, dar nu vedea dictatura pe care o instaurase el însuşi acasă, la care o supunea pe frumoasa lui mamă, care nu îşi pierduse niciodată aerul graţios, în ciuda agresiunilor corporale şi psihologice la care era supusă constant. Se miră că ţine minte imaginea aceea creponată cu el alături de tatăl său la marginea râului, dacă ce îşi aduce mai degrabă aminte despre el sunt absenţele, perioadele prelungite departe de familie, în lupta inegală contra unui guvern totalitar. Pentru asta trebuie să îi acorde meritul persistenţei aplicate care l-a caracterizat până la sfârşitul zilelor, dar care din păcate nu s-a transmis familiei în ce priveşte idealuri similarede libertate, cu atât mai mult cea de expresie, la care nici mama lui nu avea acces. Ar fi putut fi o fotografie făcută de ea, cea cu imaginea creponată, dar nu, era fructul impresiei mentale cu care fiecare dintre noi rămâne în anumite momente ale vieţii. Dar ar fi putut fi, ar fi fost bine să fie, ce i-ar fi plăcut o poză făcută unui fiu şi unui tată, fericiţi, la marginea

unuia dintre râurile care traversează oraşul. Fericirea ar fi fost şi a mamei, firește, e o stare dotată cu caracteristici contagioase. Dar nu. Nimic din toate acestea nu e adevărat. Fotografia aceea nu a existat niciodată, nu a fost făcută. Exista doar teama, frica de secunda următoare, teroarea sunetului cheii rotindu-se în uşă şi deschizând cale infernului lui. Finalul încă unei perioade petrecute departe de casă, momentele bune pentru ea, sau dacă nu bune, măcar în care avea parte de blândeţe şi linişte. Din nou valiza neagră plină de dolari dedicaţi cauzei. *E de la americani,* spunea el, în timp ce lua cina pregătită de sclavă care, cu inima pură, nu se gândea să îi servească otravă de şobolani. Dar fiul aşa ar fi făcut, dacă atunci ar fi înţeles situaţia. *Şi de la Vatican,* continua el. *De data asta terminăm cu ei.* Şi râdea, râdea ca un băieţel ale cărui vise sunt pe cale să se realizeze. Mai spunea că nu se poate vorbi de provenienţa banilor. Toţi ar fi negat, dacă s-ar fi aflat. Mai cu seamă pentru că erau bani ilegali, obţinuţi în schimbul răului altora, din vicii narcotice, din traficuri de secrete, capabile să influenţeze destinele deţinătorilor lor într-o manieră foarte profitabilă. Bani murdari pentru a finanţa idealuri nobile, cel al egalităţii, cel al dreptăţii şi al libertăţii, dar fără ca forţe externe sau ochi curioşi să identifice exact prietenul sau prietenii avuţi care promovează lupta cu singurul scop de a vedea câştigul, fără să vrea să ajungă cunoscuţi. Au fost americanii şi Vaticanul, spunea tatăl, dar nu zicea pe unde fuseseră banii ca să scape de intruşi şi trădători. Mâinile prin care trecuseră, firmele fantomă, administratorii de bănci corupte. Nimeni n-o să afle niciodată.

Îşi aminteşte ca şi cum ar fi fost azi, azi dimineaţă, de ziua în care a ajuns acasă şi a văzut-o. Ochii deschişi, sticloşi, inerţi, îl priveau fără să îl focalizeze. Sângele care i se scursese din gât formase o baltă pe jos, nici nu îţi dădeai seama că bluza pe care o avea pe ea era albă. Lichidul din vene i se scursese pentru că avea beregata tăiată. S-a aplecat asupra ei, un copil, o fiinţă pură, fără răutate, în faţa mamei moarte, ucise, cu gâtul spintecat, şi a plâns. A îmbrăţişat-o, s-a mânjitde sângele ei, a simţit corpul ei şi a continuat să plângă în hohote. Mai rău, mult mai rău decât de la lungile absenţe ale tatălui sau decât bătăile cu cureaua pe care le suferea de fiecare dată când o apăra pe mama lui de abuzurile lui violente. O durere de nedescris, pierderea pietrei de temelie care îi susţinea toată viaţa. Atunci,

cât era încă în acea îmbrăţişare umedă, a văzut cuţitul. Arma care i-a luat mamei viaţa, care l-a despărţit de el, încă pătat de sânge, abandonat pe podea, la întâmplare. L-a luat în mână şi l-a privit, un obiect crud şi puternic, capabil de a omorî, de a răni, a sfâşia, a tăia, a împunge, în funcţie de voinţa mânuitorului, din moment ce obiectul în sine e inofensiv. În momentul acela voia să fie sfâşiat de acelaşi cuţit, care să îl trimită alături de mama lui dragă. Şi doar câţiva milimetri l-au oprit. Ar fi fost o moarte rapidă, o lovitură direct în inimă. Da, ştia unde e inima şi că e motorul vieţii. Un gest bine ţintit ar fi pus capăt, n-ar fi fost fără durere, dimpotrivă, dar chiar şi aşa, ar fi fost o durere infimă în comparaţie cu ce simţea pentru pierderea mamei. Dar lovitura n-a mai venit. În momentul cheie al orei H, l-a văzut aşezat pe jos, sprijinit de perete. Ochii înlăcrimaţi, faţa asudată, o sticlă de votcă în mână. *De acum am rămas doar noi doi, băiete,* spuse tatăl, pe o voce împleticită de alcool şi de realizarea greşelii comise. *Suntem doar noi doi.* Apoi a povestind înjurând cum ea îl tratase fără respect şi cum el venise deja puţin ameţit de pe drum. Tot vorbea şi n-a tăcut din gură când i-a zis. Până la urmă, cine era stăpân în casă? Când şi-a dat seama, era deja prea târziu. *Acum am rămas doar noi doi, băiete,* repetă tatăl, plângăreţ, beat. *Vino-ncoace, vino în braţe la tata.* O îmbrăţişare ca cea din imaginea creponată de lângă râul Motlawa. Un ordin, şi nu o rugăminte, pe care băieţelul cândva pur şi fără răutate l-a îndeplinit. L-a îmbrăţişat cu forţă, cu mama lui în gând, cu zâmbetul ei, cu delicateţea ei, gâtul sfârtecat, moartă. Cuţitul a intrat în carne, implacabil, fără sentimente, apăsat de mâna lui tânără în pieptul tatălui. Lama a penetrat până la capăt şi copilul prodigios a continuat să-l îmbrăţişeze pe tată cu forţă, cu multă dragoste, cu ochii închişi, intens. O mână pe după umeri şi cealaltă pe mânerul cuţitului. Tatăl îşi bulbuca ochii, nu-i venea a crede, sângele îi dădea pe gură, din nou nu-i venea a crede, forţele îl părăseau cu repeziciune, sfârşitul îi stingea simţurile, intra în hăul adânc al morţii, şi tot nu-i venea să creadă, până când moartea l-a luat în stăpânire, după două spasme. Băiatul i-a datdrumul, şi tatăl căzu inert pe podea, lângă perete. Plecă de lângă el şi privi o ultimă dată corpul mamei. *Acum am rămas doar eu.*

Dar, în fine, vine şi binecuvântatul moment. Cel pe care îl aşteptase toată viaţa, din ziua aceea oribilă în care îşi pierduse

mama şi îşi începuse drumul pe căile justiţiei. În sfârşit îl va cunoaşte pe Maestru, care probabil a aterizat deja pe pământ american, aici. Pe una din pistele Aeroportului La Guardia din New York. Iar acest servitor al lui nu îl aşteaptă la sosiri, pe unde iese toată lumea, nici pomeneală, Maestrul are alt tratament, superior celui VIP, echivalent celui pe care îl primeşte un şef de stat în vizită în Statele Unite ale Americii. Aşa că îl aşteaptă chiar pe pistă, la locul indicat parcării avionului. A venit cu o maşină la înălţimea unei asemenea demne personalităţi, iar zâmbetul de pe buze îi maschează nervozitatea. Maestrul e ca un tată pentru el. Deşi nu îl cunoaşte personal, i-a oferit toate conforturile pe care un tată adevărat le oferă fiilor săi, un acoperiş, bani, educaţie, muncă, motivaţie. E adevărat că toate astea de la distanţă, dar poate tocmai de aceea a cultivat o dragoste şi un respect atât de alese pentru Maestru, din moment ce tatăl lui, veşnic absent, a sfârşit aşa cum a sfârşit. Maestrul i-a dat tot spaţiul din lume şi acum se va arăta fiului prodigios, băiatului pur şi fără răutate din trecut.

Avionul deja se zăreşte printre multele avioane, veşnic în mişcare. Emoţia îi strangulează şi mai tare căile respiratorii. Cum se poate ca el, un bărbat obişnuit cu pericolul, care hotărăşte viaţa sau moartea altora, care deja a avut, mai mult decât o dată, o armă aţintită la cap, să nu fi simţit în niciuna din aceste ipostaze vreo anxietate sau nelinişte? Iar acum că îl va vedea şi îl va cunoaşte pe cel care, în pofida a toate, nu e totuşi decât o fiinţă umană în carne şi oase, e copleşit de fiori şi sudori reci ca şi cum ar fi sfârşitul lumii. Avionul opreşte în faţa lui şi motoarele se opresc, dar încă se mai învârt, până se opresc de la sine. Uşa se deschide şi se coboară nişte scări. Mai întâi apare bărbatul în costum Armani pe care l-a cunoscut în Gdansk. Dacă e acelaşi costum sau altul, contează mai puţin, predilecţia lui e notorie. Bărbatul în Armani coboară scările şi se opreşte ca să îl ajute pe domnul în vârstă care vine în urma lui, sprijinit într-un baston cu cap de leu aurit. Cu o mână ţine bastonul, iar pe cealaltă o întinde spre asistent, ca să îl ajute. Astfel ajung faţă în faţă cei trei, tatăl, fiul şi sfântul duh, Maestrul, servitorul şi asistentul în costum Armani.

Şi ca într-o scenă demnă de secolul trecut, îl vedem pe servitorul polonez îngenunchind în faţa Maestrului şi plecând capul, respectuos.

— Domnule, vreau să ştiţi că e o onoare pentru mine să vă cunosc, spuse cu ochii închişi.

Domnul în vârstă îi pune mâna tremurândă pe cap.

— Ridică-te. Fiule.

Servitorul se execută. E clar că polonezul nu poate să îl privească pe Maestru în ochi. Bătrânul intră în maşină, iar servitorul său îi închide uşa. Asistentul îşi deschide şi închide uşa singur. Servitorul este cel care conduce.

— M-ai servit bine. Întotdeauna cu multă competenţă şi devoţiune.

— Dăruirea mea totală şi absolută e minimul pe care îl puteţi aştepta de la mine. Afirmă el cu veneraţie sinceră.

— Ştiu.

— Unde este ţinta? întreabă asistentul.

— Acum e în vizită la un muzeu.

— Îi place să îşi cultive intelectul, completează asistentul.

— Unde vreţi să mergeţi, domnule? întreabă timid servitorul polonez.

— Hai să facem puţin turism, spune bătrânul. Du-ne la plimbare.

Cuvintele lui sunt poruncă şi se pun imediat în aplicare.

Pe bancheta din spate are loc o conversaţie în surdină, tăinuită auzului funcţionarilor inferior ierarhic, chiar dacă sunt fii, în sensul figurat în cazul de faţă, deşi mulţi părinţi adevăraţi ascund discuţii de copiii lor, bine sau rău.

Odată terminată conferinţa dintre pasagerii de pe bancheta din spate, Maestrul, în lipsa unui nume cu care să-l individualizăm, ia telefonul mobil şi formează un număr. Aşteaptă câteva secunde până celălalt răspunde.

— Care e situaţia? întreabă fără să dea un bună ziua. Aşteaptă cât îi e dat răspunsul. Mister Barnes, fii atent la ordinele mele.

☩ CAPITOLUL 48

Cei trei pasageri din Volvo rămân tăcuţi un timp, în timp ce merg cu o sută patruzeci de kilometri pe oră pe căile de acces rapid în Lisabona. Cine i-ar vedea mergând noaptea cu viteza asta, cu siguranţă nu ar crede că drumul acesta este cunoscut ca unul din cele mai aglomerate din Europa.

Sarah contemplă peisajul fără să îl vadă, de fapt, împovărată de marea de revelaţii care i-a inundat mintea. Clădirile trec, stadioanele la fel, centrele comerciale, maşinile, autobuzele, camioanele, dar ea nici nu le vede. Ce mistere ascund nopţile din Lisabona? Ce secrete, ce minciuni? Şi când zicem Lisabona, ne referim la orice oraş din lume. Ce planuri sunt în desfăşurare chiar în acest moment, vizând să îi pună pe unii în avantaj faţă de alţii, sau să asigure ascendenţa unor anumite ţări asupra altora unde au interese? A ajuns la concluzia că există două feluri de politică. Cea folosită pentru popor, politicienii pe care i-am ales prefăcându-se că guvernează, sub privirile atente ale camerelor şi reporterilor. Şi cealaltă, cea parşivă, cea care guvernează cu adevărat, întotdeauna, dar care nu lasă urme în arhivele istorice, nu aprobă legi, deşi le creează şi le promulgă. Şi oamenii aceştia predomină, făcând jocurile pe tabla mondială, dispunând de piese în funcţie de obiectivele lor. Apoi lasă locul altcuiva, succesorilor lor, dar nu înainte de a se asigura că lasă omul potrivit pentru a controla jocul, cu aceleaşi obiective, credinţe şi idealuri. Procesul se poate compara uşor cu cel al unui film. Actorii sunt cei care strălucesc în faţa publicului, care îl fac să râdă şi să plângă, să viseze, dar creierul care realizează toate acestea este în spate, manevrând camera, administrând banii, scriind şi rescriind scenariul, editând imaginile filmate. La sfârşit publicul vede doar rezultatul întregii munci, partea pe careşefii permit să o arate. Nimic mai mult. Poate există un scenariu mai bun, unghiuri de filmare mai interesante, modalităţi inteligente de a economisi bani, scene filmate care nu au fost incluse în produsul final, dar totul va rămâne necunoscut pentru că cei care au ultimul cuvânt au hotărât astfel.

— Eşti bine, draga mea? întreabă Raul privind în spate.

— În limitele posibilului, răspunde pierdut, ca şi cum ar fi încă prinsă în gânduri, deşi cu un fir subţire. Mă gândeam, P2 a omorât un Papă, un prim-ministru portughez, cu siguranţă multe alte persoane cu funcţii mai puţin importante. Mai e cineva cunoscut pe care să-l fi *făcut să dispară prematur*? Accentuează ultima parte a întrebării, privindu-l pe Rafael care, deşi e atent la drum, prinde nuanţa.

— Da, în 1986, nu ştiu dacă îţi aduci aminte că se vorbea de moartea unui prim-ministru suedez, pe nume Olof Palme?

— Da, parcă am auzit ceva. Şi Sarah chiar auzise. Fusese o crimă despre care se vorbise mult în presă în anul acela. Suedia se vedea orfană de unul din cei mai buni guvernanţi ai săi. Chiar nu au nicio jenă să dea deoparte pe cine nu serveşte cauzei lor.

— De asta poţi să fii sigură.

— Şi de ce l-au omorât?

— Din aceeaşi cauză din care l-au omorât şi pe Sá Carneiro în Portugalia. Vânzare de arme către Iran.

— De ce Iran?

— Pe atunci era Iranul. Azi e Irakul, Coreea şi Afganistanul. Duşmanii de azi sunt aliaţii de mâine. Iar americanii au fost tot timpul foarte abili când vine vorba de prietenii de ocazie.

— Stai puţin, spune Sarah confuză. Ce treabă au americanii cu asta?

— Au. Toate omorurile au apărut pentru că era în interesul lor.

— Şi cea a lui Sá Carneiro?

— Cea a lui Sá Carneiro, a lui Olof Palme, a lui Aldo Moro...

— A lui Ioan Paul I, conchide Sarah.

— Pentru aliatul P2, adică CIA, fără îndoială, dar în cazul ăsta e ciudat pentru că Departamentul de Justiţie îl avea pe Ioan Paul I ca aliat. Iar moartea lui a dăunat mult investigaţiilor lor.

— Ce ameţeală.

Tatăl lui Sarah se întoarce către Rafael.

— Care e itinerarul?

— Mergem spre sud. Traversăm Podul 25 Aprilie şi apoi tot înainte până la Madrid.

— Pare în regulă, aprobă Raul.

— Trebuie doar să mă asigur dacă suntem urmăriţi.

Simţurile lui Sarah se pun în alertă.

— Şi cum facem asta?

— În mod normal ne-am băga într-o înfundătură, sau pe o stradă care se închide. Cine vine după noi, se dă de gol.

— Dar aşa nici noi nu mai putem fugi, adaugă Sarah.

— Da, dar măcar ştim că suntem urmăriţi. E o tactică folosită de obicei de traficanţii de droguri. Aşa, nu riscă să fie prinşi în flagrant când primesc produsul. Dacă nu sunt urmăriţi, îşi văd de drum. Din câţiva în câţiva kilometri, repetă operaţiunea. Dacă îi urmăreşte cineva, abandonează operaţiunea. Se împuşcă cu poliţia, sunt prinşi, iar marii traficanţi rămân liniştiţi, la casele lor, planificând confortabil următoarea livrare.

Sarah ascultă şocată.

— Nu prea am chef să trec iar printre gloanţe. Mi-a ajuns ieri.

— Am zis că, în mod normal, aşa se face. N-am spus că asta o să facem. Există şi alte modalităţi.

— Ce alte modalităţi?

Rafael frânează brusc Volvo-ul pe şosea. Un cor de claxoane îl apostrofează pentru manevra iresponsabilă.

— Eşti bolnav! strigă Sarah speriată. Ce-oi fi făcut eu să merit aşa ceva?

— Calmează-te, Sarah, îi cere tatăl pe un ton liniştit. Ştie el ce face.

Rafael se uită în spate, dar Sarah îi blochează priveliştea cu o privire furioasă.

— Vrei te rog să te dai la o parte? îi spune pe un ton simpatic.

Sarah îi adresează o expresie plină de ură. Rafael vede trei maşini trase pe dreapta, la aproximativ cincizeci de metri. Corul de claxoane continuă, din partea celor care ocolesc Volvo-ul.

— Trei maşini, avertizează Rafael.

— Poate a fost vreun accident, sugerează Sarah agitată.

Rafael îşi reia poziţia şi îşi pune centura de siguranţă.

— Puneţi-vă centurile, vă rog.

Sarah se supune cu inima bătându-i puternic.

— Of, Doamne, nu-mi place deloc, răbufneşte.

— Ok, Sarah, fii atentă. Rafael îi vorbeşte privind-o în oglinda retrovizoare. Ca să nu spui că nu te-am avertizat, şi să nu-mi ţipi în ureche, o să intrăm într-o arie urbană în viteză. Încearcă să stai liniştită. E puţin probabil să facem vreun accident. Te rog, ţine-te bine.

Când termină de vorbit, roţile scrâşnesc pe şosea, scoţând zgomot şi fum până când fac aderenţă la sol. Sarah se lipeşte de

banchetă, atât de mare e viteza. Se uită în spate şi vede maşinile venind după ei. Sunt urmăriţi. Ies de pe şoseaua de centură şi trec pe un semafor roşu, fără să le pese de cei care aveau prioritate. Cotesc la dreapta şi coboară în Campo Grande. O sută douăzeci, o sută treizeci, banda dreaptă, banda stângă, evitând maşinile care par oprite pe lângă ei.

Rafael conduce cu îndemânare, ca şi cum ar fi a doua lui profesie. A doua sau prima, Sarah ştie foarte puţine lucruri despre el. De fapt, nici numele adevărat, nici naţionalitatea... nimic. Salvatorul ei e un străin total. Şi acum că îl priveşte pe tatăl ei şi vede calmul pe care îl afişează, îşi dă seama că sunt părţi ale lui pe care nu le ştie. Îi dă instrucţiuni exacte lui Rafael, nu în ce priveşte condusul, ci în legătură cu urmăritorii care s-au dat pe faţă acum câţiva kilometri. Nu se mai ascund că sunt acolo, în spatele lor şi accelerează ca Rafael prin centrul Lisabonei, chiar pe Avenida da República.

Cum ajung la Piaţa Duque de Saldanha, cotesc pe un bulevard larg înspre imensul sens giratoriu de la Marquês de Pombal. Semafoarele roşii nu le afectează deloc pe cele patru maşini din cursă. Fac ce trebuie să câştige teren, adversarii faţă de cel urmărit şi viceversa. Corul de claxoane ale celorlalte maşini nu contenesc, precum şi înjurăturile. Rafael nu aşteaptă, merge cu viteza maximă, iar unde nu poate înainta, buşeşte Volvo-ul de celelalte maşini, dându-le la o parte ca să îşi poată face loc să treacă. Şoferilor nu le vine să creadă ce văd şi ce li se întâmplă. Unii ies din maşină şi comentează asupra şoferului nebun căruia nu îi pasă de nimic, numai să scape de trafic. Unul dintre ei pune mâna pe capotă, lângă geamul lui Rafael şi se apleacă lângă el.

— Trage acum pe dreapta, dacă nu vrei să te sparg, îi spune pe un ton poruncitor, convins că ameninţarea îl va speria pe şofer.

Dar cum îl ştim pe Rafael, ştim că e obişnuit să facă faţă tensiunii, aşa că nu e de mirare când îl ia de cravată pe curajos, trăgându-l jumate înăuntru pe fereastră. Şi, fără ca victima să aibă timp să se apere, e deja afară, căzut, ţinându-se de cap unde Rafael l-aciocnit cu al lui. În secunda următoare Volvo-ul îşi reia drumul intrând în sensul giratoriu cu mare viteză. Nu iese nici pe prima, nici pe a doua, ci pe a treia, coborând în fugă pe larga Avenida da Liberdade, străjuită de copaci.

— Eşti îngrozitor, îi reproşează Sarah sarcastic. Nu te doare capul?

Rafael nici nu se oboseşte să îi răspundă. Bărbatul care a primit un cap acum puţin timp a trebuit să fugă rapid de unde rămăsese să-şi plângă durerile, ca să nu fie călcat de cele trei maşini care au trecut în mare viteză, cele trei care acum i-au încercuit.

— Ţineţi-vă, atenţionează Rafael. Ţineţi-vă bine.

Nici nu termină bine de vorbit şi frânează brusc, încât cel din spatele lor aproape s-a proptit în ei. Maşinile care mergeau de-o parte şi de alta mai înaintează puţin şi înainte să apuce să ajungă din nou lângă Volvo, Rafael face brusc la stânga, trecând pe sensul opus. Doar maşina care era în spatele lor se ia după ei. Celelalte rămân pe benzile din direcţia Pieţei Restauradores.

Sarah e tensionată şi nervoasă, privind în toate părţile, mai ales în faţă, acolo fiind punctul critic. Maşinile care urcă bulevardul claxonează şi încearcă să ocolească fiecare cum poate Volvo-ul şi maşina din spatele lui.

— Cred că o să vomit, geme Sarah. Oare nu putem să ajungem la o înţelegere cu ei?

— Crezi? întreabă Rafael fără să-şi ia ochii de la drum. Flutură un steag alb, ce zici?

Sarah nu mai zice nimic, pentru că nu poate de nervi. Nervii, maşinile care îi urmăresc şi cele care vin din sens opus, aceştia din urmă, săracii, nu au nicio vină. *Când o să se termine*? Se gândeşte Sarah, rugându-se ca lucrurile să se întoarcă la normal şi să reia controlul, chiar dacă fictiv, asupra vieţii ei.

Înainte de a ajunge la capătul bulevardului, Rafael virează brusc la dreapta, lovind lateral una din maşinile urmăritoare care iese de pe drum şi se opreşte pe trotuar într-un copac, unul din mulţii înşiraţi de-a lungul bulevardului. Volvo-ul reia sensul corect, la timp să intre pe sensul bun în Piaţa Restauradores. O iau apoi pe lângă Teatrul Dona Maria II, lăsând Gara Rossio în dreapta. Mai rămân două maşini din grupul urmăritorilor.

În mijlocul pieţei Dom Pedro IV are loc un concert de binefacere pentru copiii abandonaţi din toată lumea. În acest moment, un grupla modă pune în mişcare publicul cu o muzică săltăreaţă, din cele care îi fac pe toţi să cânte şi să danseze ca şi cum ar fi un drog halucinant. Puterea muzicii. Dar totul se transformă în panică într-o secundă, când un Volvo se hotărăşte

să dea buzna prin mijlocul pieţei, chiar prin public, care încearcă să fugă care încotro, recurgând la orice mijloace pentru a-şi salva pielea. Îmbrânceli, ghionturi, călcări, împiedicări, luând în picioare pe cei căzuţi, nu contează cum, important e să scape nevătămaţi. În urma Volvo-ului vine o altă maşină. Din fericire, oamenii reuşesc să facă un culoar pe unde să treacă maşinile şi, în afară de câteva julituri, nu sunt victime. Concertul de binefacere pentru copiii abandonaţi nu va fi uitat prea curând.

Rafael iese pe partea cealaltă a pieţei şi manevrează maşina în sens opus, având în continuare cealaltă maşină în spate. Al doilea vehicul a ales să respecte regulile de trafic şi să meargă drept înainte. Piaţa Dom Pedro IV, din Rossio, are doar un sens, cel al acelor de ceasornic, dar momentan Rafael merge exact în sens invers.

Iarăşi. Sarah este disperată. *O să înnebunesc din cauza lui.*

Intră pe strada Betesga care duce la Piaţa Figueira şi, din nou, virează dreapta şi coboară pe Strada Prata care are sensul tot înspre piaţa din care tocmai au venit. De data asta trebuie să ocolească un tramvai, din moment ce acesta nu poate ieşi de pe şine, deşi ar face-o dacă ar putea. Ies în Piaţa Comércio, cu acelaşi urmăritor în spatele lor, celălalt, care a respectat regulile în piaţa Rossio nu se vede nicăieri. Cotesc la dreapta şi intră pe sensul corect, în sfârşit. Când ajung în estul Pieţei Comércio cea de-a doua maşină le iese în cale din dreapta, de pe strada Áurea. Fac stânga ca să ocolească piaţa şi cea de-a doua maşină, care acum e în faţa lor, frânează brusc pentru a-i obliga să oprească. Maşina din spate se lipeşte de Volvo şi începe să-l împingă spre maşina din faţă, încât să-l prindă între ele. Cea din faţă face acelaşi lucru în marşarier.

Rafael înţelege ideea. Dacă îl blochează, devin ţinte uşoare. Îl elimină pe el şi pe căpitan, iar Sarah rămâne singură, pe mâinile lor. Totul se termină acolo.

Gândindu-se la asta, trebuie să acţioneze repede. Bagă într-a întâia şi accelerează. Roţile scârţâie şi fumegă, ca urmare a lipsei de aderenţă la sol, din moment ce viteza solicitată nu corespunde celei reale. Dar aşa maşina din faţă e împinsă încet-încet. Şoferul încearcăsă riposteze, forţând şi mai tare marşarierul şi echilibrând forţele, dar să nu uităm că sunt două maşini împotriva uneia, pentru că partenerul lui din spate continuă să încerce să blocheze Volvo-ul, fără să-şi dea seama

că de fapt îl ajută. Până la urmă maşina din faţă nu mai rezistă şi derapează lateral, ceea ce nu permite nici manevrarea corectă, nici să se opună forţei care vine din spate. Într-un final, se învârte până ajunge perpendicular. Sarah încearcă să se uite în maşină, dar geamurile sunt fumurii, ca de obicei. Rafael nu pierde timpul. Accelerează până la podea, împingând maşina pe lateral din faţa lor spre capătul pieţei, fără să ia în seamă semafoarele care controlează vehiculele dinspre sau spre Avenida da Ribeira das Naus sau Avenida Infante Dom Henrique. Când ajung în mijlocul intersecţiei, maşina din faţă e lovită de un autobuz. Încă unul afară din joc. Apoi cotesc la dreapta şi continuă fuga pe Avenida da Ribeira das Naus, de data asta doar cu o maşină pe urme. După ce trec de piaţa Duque da Terceira intră pe Avenida 24 de Julho şi Rafael merge îndrăzneţ cu o sută şaptezeci de kilometri pe oră, prin animaţia nocturnă a capitalei portugheze. Bulevardul e lat şi spaţios, dar are un traseu confuz în unele zone, care îl obligă să încetinească temporar, dar cum trece de zonele respective, accelerează din nou.

Maşina din spate se ţine după el cu aceeaşi îndemânare şi dexteritate a volanului, dar de la un anumit moment începe să piardă teren faţă de Volvo. Prea mult teren.

— Nu-mi sună a bine, atenţionează Rafael.

— Ce se întâmplă?

— A rămas prea în spate, îi explică.

— Ce chestie. Mergi cu aproape două sute, se plânge Sarah ţinându-se de mânerul uşii. O deviere sau un impact ar fi moarte sigură la viteza aceea.

— Maşina aia putea să se ţină după noi fără probleme, spune Rafael fără să aibă vreo reacţie la critica lui Sarah.

— Să fi avut vreo problemă mecanică? sugerează Raul, privind în spate şi încercând să identifice automobilul care aproape că nu se mai vede. Trec pe sub Podul 25 de Aprilie care face legătura cu extremitatea sudică a oraşului.

— Să sperăm că asta a fost, răspunde Rafael încă intrigat. Surprizele nu sunt tocmai binevenite în momente ca acestea, mai ales dacă cel surprins e el.

După câteva sute de metri, pe Avenida da India, se trezesc cu o lumină puternică venită de sus, de pe partea Râului Tejo. Un

elicopter care îi transformă în protagoniştii urmăririi din zbor. Apoi mai apare o lumină dinspre oraş. Încă un elicopter.

— Şi acum? întreabă Sarah încercând să nu intre în panică. Ce facem?

— N-avem cum să fugim de elicoptere, îi explică Rafael liniştit.

— S-a terminat?

O priveşte cu o expresie serioasă.

— S-a terminat.

— Or să ne omoare. Chipul lui Sarah păleşte de groază, deşi luminile nopţii nu lasă să se vadă.

— Încă nu. Dacă voiau să ne omoare, ar fi făcut-o până acum. Se întoarce către Raul. Şi acum, Căpitane?

— Ne lăsăm prinşi.

— Aplicăm soluţia finală?

Sarah înţelege perfect întrebarea. Soluţia finală e o metodă italiană folosită de mulţi oameni, inclusiv de P2. Îndepărtarea prematură, cum spune Rafael. Ceea ce aproape se întâmplase la Muzeul Britanic. Un glonţ în cap. Îl priveşte pe tatăl ei care nu mai are acelaşi aer calm pe care îl afişează de obicei. Se vede că se gândeşte la o soluţie.

Merg în continuare pe bulevard, acum în faţa grădinii de la Palatul Belém, reşedinţa oficială a Preşedintelui Republicii. În acel moment apar de nicăieri cinci maşini negre care se aşază în coada Volvo-ului. La un kilometru depărtare, Rafael vede sirenele unei baricade de maşini care blochează drumul, în zona Jerónimos. Nu are de ales. Poate să o ia prin parcurile de pe lângă Mănăstire, ar putea chiar să piardă maşinile pentru câteva momente, dar cele două elicoptere vor continua să îi urmărească şi să le descopere poziţia. Din nefericire nu au niciun aruncător de rachete ca să rezolve problema. Distanţa până la baricadă e din ce în ce mai mică.

Şase sute de metri.

— Căpitane, îmi cer scuze că v-am dezamăgit.

— N-ai de ce să îţi ceri scuze. Ne urmăreau deja de mult timp. Probabil din Mafra.

Patru sute de metri.

— Şi acum, Căpitane? Am nevoie de hotărârea dumneavoastră.

Sarah nici nu mai gândeşte. Asistă doar la scenă ca şi cum ar fi doar o spectatoare dintr-o sală de cinema şi ce vede nu ar fi decât ofantezie pe ecran. Diferenţa este că ecranul nu e în faţa ei, ci la trei sute şaizeci de grade. Cruda realitate.

Trei sute de metri.

— Opriţi maşina imediat. Se aude o voce de pe unul dintre elicoptere. Opriţi maşina imediat.

— Căpitane, am nevoie rapid de o hotărâre, repetă Rafael precipitat. Alte maşini, unele de poliţie, dube şi chiar un TIR. Se văd oameni apărându-se în uşile maşinilor sau în spatele lor.

Două sute de metri.

Identifică lunetişti, mai în faţă, pe terasa Centrului Cultural Belém.

Fără să anunţe Rafael opreşte maşina în mijlocul străzii.

— Căpitane, e timpul.

Cele cinci maşini care îl escortează opresc la o distanţă sigură.

Raul se uită la fiica lui.

— Sarah, trebuie să înţelegi că nu avem de ales. Trebuie să murim.

Sarah îl priveşte pe tatăl ei, atentă, înfricoşată. Cum au de gând să ducă la capăt aşa o sarcină?

— Noi nici măcar n-avem arme. Se întoarce către Rafael. Cu ce o să mă omori? O să-mi rupi gâtul? Vocea tremură de frică.

— Ar fi o idee. Dar nu.

Rafael îi dă o pastilă lui Sarah şi alta lui Raul.

— Suntem gata? întreabă Rafael. Înghite, îi porunceşte lui Sarah.

Aşa se termină? îşi spune, în timp ce îi curge o lacrimă.

— Stai. Dă-mi hârtiile, spune tatăl.

— Ce vreţi să faceţi cu ele? Nu pot ajunge în mâinile lor.

— Stai liniştit. Torpedoul are un compartiment secret. N-or să le găsească niciodată. Dă-mi hârtiile, repetă Raul către Sarah.

Depinde de atuurile pe care le vom avea la momentul respectiv se gândeşte Sarah, mai puţin încordată. Îi dă pastila lui Rafael.

— Ia-o. N-am nevoie.

— Hârtiile? îi cere din nou Raul.

— Nu sunt la mine. Am doar nişte fotocopii. Îl anunţă Sarah, arătându-i două foi albe cu copia listei.

— Unde sunt? întreabă Rafael intrigat.

— La păstrare într-un loc sigur, spune Sarah.

Rafael zâmbeşte uşor.

— Ok. În cazul ăsta ce facem? întreabă Raul.

Se vede că militarul nu se aştepta la aşa ceva.

— Asta modifică puţin lucrurile.

— E un atu pe care îl avem, adaugă Sarah.

— Asta-i clar, încuviinţează tatăl. Asta-i clar.

Un bărbat iese dintr-una din maşinile din spate şi vine înspre ei, singur. Un munte de carne păşind apăsat şi hotărât.

— Ok, o să înceapă jocul, spune Rafael, făcându-le un semn cu capul înspre necunoscutul care se apropie.

— Păstraţi-vă secretele cu preţul vieţii, le cere Raul.

Bărbatul ajunge în dreptul Volvo-ului, lângă fereastra şoferului, a lui Rafael.

— Ia uite, e chiar celebrul Jack.

— Geoffrey Barnes, ne întâlnim din nou.

— Uită-te în jurul tău, Jack, ordonă Barnes. Uitaţi-vă toţi. Priviţi doar cât ne-aţi dat de muncă. Toate astea sunt pentru voi.

Alţi agenţi ajung lângă maşină şi deschid portierele, scoţându-i afară pe Raul şi pe Sarah.

— Vrei să te ajut să ieşi din maşină, Jack? întreabă Geoffrey Barnes ironic.

Rafael deschide uşa şi iese din maşină, calm, fără să-şi ia ochii de la bărbatul de la CIA.

— Luaţi-i pe femeie şi pe tatăl ei. Îndepliniţi ordinele.

Câţiva agenţi pleacă cu ei, doi rămân cu Barnes. Sarah încă se uită în urmă. Oare Barnes o să îl omoare pe Rafael? Interesant cum e mai îngrijorată pentru el decât pentru ea însăşi. Agenţii îi pun pe Sarah şi pe tatăl ei în maşini separate.

Între timp, Rafael şi Barnes continuă să-şi măsoare forţele, ochi în ochi.

— Jack, Jack, Jack, spune Barnes caustic. Ce dezamăgire. Dă din cap negativ. Ce dezamăgire.

— N-am băut tot lăpticul? glumeşte Rafael.

Pe neaşteptate, Barnes îi dă una în stomac. O sută douăzeci de kile de forţă îl îndoaie pe Rafael. După câteva clipe îşi recuperează poziţia verticală. Barnes îi mai dă un pumn care îl lasă la pământ.

— Cum ai putut să-mi faci aşa ceva mie? Agenţiei? Ai trădat toate valorile care ne ghidează.

Rafael încearcă să se ridice, dar primeşte un picior în burtă care îl lasă tot la pământ.

— Eşti o jigodie, continuă Barnes. Şi un ingrat. Dar o să primeşti ce meriţi.

Încă un şut.

— Luaţi-i. Le ordonă agenţilor. O să facem o plimbare. O plimbare lungă.

☩ CAPITOLUL 49

O după amiază chiar delicioasă pentru acest bărbat în vârstă, petrecută la Muzeul de Artă Modernă din New York. Un adevărat iubitor de artă în toate formele ei de expresie, clasică sau alternativă, precum cea pe care tocmai a văzut-o azi la MoMA, inaugurat în 1929 şi care găzduieşte unele din cele mai importante opere de artă din lume, precum celebra *Noapte Înstelată,* de Vincent Van Gogh, din 1889, când era în spitalul psihiatric din Saint-Rémy-de-Provence, în sudul Franţei. A avut ocazia să vadă şi *Persistenţa memoriei,* datat din 1931, semnat de marele Salvador Dalí, o operă suprarealistă care a ajuns una din cele mai celebre din întreaga sa operă. S-a delectat cu Picasso, Monet, Mondrian, Matisse, Cézanne, Jackson Pollock, reprezentant de seamă al expresionismului abstract, autorul apreciatului *Easter and Totem,* Andy Warhol, asta doar în ce priveşte pictura, una din pasiunile acestui bărbat în vârstă, căci MoMA oferă mult mai mult decât atât.

Acum se întoarce acasă cu taxiul, deşi e un mare adept al plimbărilor, dar vârsta îşi spune cuvântul şi timpul petrecut în picioare în muzeu nu-i permite luxul unui nou efort delegat membrelor inferioare. A luat un taxi de la intersecţia Avenue of the Americas cu strada 52 şi priveşte senin viaţa oraşului care trece pe lângă el, de la geamul taxiului galben, specific New Yorkului, o imagine de marcă, recunoscută oriunde în lume, ca şi taxiurile londoneze.

De nouăsprezece ani se bucură de plăcerile pe care „Marele Măr” le are de oferit, de la muzee, teatre, cinematografe, restaurante, conferinţe religioase... dar chiar şi aşa, după nouăsprezece ani, se simte un străin. Oraşul e atât de mare, atât de vast, atât de plin, încât o viaţă nu-i de ajuns ca să îl cunoşti. Totuşi, se consideră un privilegiat, mai întâipentru că este în slujba Domnului, apoi pentru că o face în centrul lumii aşa-zis civilizate. Îndatorirea lui este să răspândească cuvântul Domnului, aproape ca misionarii de pe vremuri, bătând lumea, în numele Domnului. În cazul de faţă, o face într-o mare metropolă mondială care chiar are nevoie de învăţămintele

Tatălui, de calea cea dreaptă, drumul spre ceruri, al binelui şi al iubirii. Papa de dinainte îl felicitase pentru munca sa de două ori, pentru dăruirea, implicarea şi dedicarea lui. Una din amintirile lui cele mai puternice este de când a fost la Vatican şi a avut ocazia, privilegiul, onoarea să îi sărute inelul lui Ioan Paul al II-lea. Asta s-a întâmplat în 1990, dar amintirea este la fel de vie ca şi cum s-ar fi întâmplat azi dimineaţă. Acum este alt Papă, un neamţ a venit în locul polonezului. Speră să trăiască destul de mult încât să mai aibă şansa, privilegiul şi onoarea să îi sărute inelul noului Papă şi să petreacă câteva minute cu Sanctitatea Sa.

Nu e sigur că o să se întâmple, nu numai pentru că vârsta înaintează şi nu aşteaptă ocaziile, dar şi pentru că sunt vremuri tulburi, greu de înţeles, de analizat, de soluţionat prea curând, spre bine sau spre rău. Mult iubita lui Biserică este ameninţată de pericole bizare. Forţe necurate au atacat sânul sfintei instituţii, rănind-o cu trădări, folosind membri slabi care nu au rezistat tentaţiei puterii, banilor, şi care nu au ştiut unde să se oprească.

De curând a primit un pachet de la iubitul său frate Firenzi. Conţinea informaţia şoc pe care nu credea că o s-o vadă vreodată. Hârtiile care îi aparţineau lui Ioan Paul I cu dezvăluiri frapante scrise chiar de mâna Sfinţiei Sale. Persoane pentru care avea tot respectul erau doar falşi oameni ai Domnului, care îşi foloseau influenţa ca să îşi asigure ce e mai bun. Păcătoşi ascunşi sub un veşmânt, capabili până şi de omor.

Instrucţiunile fratelui Firenzi erau clare, să păstreze pachetul într-un loc sigur şi să îl anunţe prin căi secrete. Aşa a făcut, i-a trimis inclusiv cheia care deschide locul în care a ascuns hârtiile. Acum câteva zile, Firenzi l-a sunat. Era foarte agitat. A spus că nu avea foarte mult timp, a cerut specificări despre locul în care pusese la păstrare pachetul, iar cel care acum merge cu taxiul galben spre casă, i-a explicat tot. Firenzi vorbea ca şi cum ar fi fost ultima dată, ca şi cum ştia că nu or să mai vorbească. A încheiat cu „Stai cu ochii-n patru. Ai grijă de tine.” Şi de atunci nu au mai vorbit. Nu e nevoie să îi vadă corpul casă ştie că Firenzi nu mai e printre cei vii. O simte. O simte într-un fel care nu lasă loc de îndoială. E ca un al şaselea simţ, o putere de clarvăzător, pe care o are în sângele lui de preot. Da, pentru că a fi preot nu înseamnă numai a răspândi cuvântul, dar şi a simţi

mesajele pe care le primim de dincolo. El întotdeauna a ştiut să le descifreze pe unele dintre ele. Nu pe toate, altfel ar fi Mesia. Dar farfuria care se sparge, vestitoare de veşti rele, durere, boală sau moartea cuiva apropiat, urletul câinelui vecinului anunţând moartea unui cunoscut. Frâna bruscă a unei maşini, sinonim pentru problemă gravă rezolvată. Un ţipăt în depărtare, anunţ de veşti rele neaşteptate, printre altele pe care nu are rost să le dezvoltăm. A ştiut exact când a murit Firenzi. Îşi făcea rugăciunea de dimineaţă, îngenuncheat la altarul din apartamentul lui pentru a face slujbe pentru prieteni, vecini şi credincioşi care îl vizitează, când s-a stins lumânarea. Flacăra lumânării groase pe care o ţine tot timpul aprinsă într-un sfeşnic în stânga altarului, s-a stins exact când se ruga pentru fratele Firenzi. A insistat şi mai mult în rugăminte, pentru ca Domnul să îi dea încă o şansă fratelui Firenzi, dar degeaba. Nu a reuşit să aprindă lumânarea în ziua aceea, ca şi cum cineva ar fi suflat tot timpul în flacără. În ziua următoare, resemnat deja cu voia divină, l-a rugat pe Domnul să aibă grijă de sufletul fratelui. „Facă-se voia Ta” a murmurat. Şi lumânarea a rămas în sfârşit aprinsă.

Ştie de ce a murit Firenzi, din cauza hârtiilor pe care îi ceruse să le păstreze la loc sigur. Totuşi, nu ştie dacă intervenţia lui în tot acest proces poate fi descoperită de cine umblă după ele. Probabil că vor ajunge până la urmă la el, dar voia Domnului e impenetrabilă şi orice i-a rezervat El, de bine sau de rău, va fi primit la fel, cu pieptul deschis, gata de a-şi înfrunta destinul, oricare ar fi el.

Nu a mai reuşit să vorbească nici cu fratele Felipe, din Madrid, nici cu Pablo Rincón. Amândoi au primit scrisoarea lui Firenzi care îi informa despre ce făcuse şi le spunea să stea liniştiţi şi să elimine toate indiciile care îi legau unul de altul. Dar a fost prea târziu. După două zile, a aflat de la ştiri de moartea lor înfăptuită de o portugheză. Firenzi îi povestise cine era femeia aceea şi ce îi trimisese. Evident că cineva cu destulă putere trăsese sfori ca să o incrimineze pe tânără, pentru a câştiga teren în recuperarea hârtiilor. Oricum ar fi, Dumnezeuva avea grijă de cei care îi servesc. Dacă voinţa Lui este ca hârtiile să rămână la el, aşa va fi, aşa cum se aplică şi contrarul.

„Stai cu ochii-n patru” i-a spus fratele Firenzi ultima dată când au vorbit. „Stai cu ochii-n patru”. Dar vârsta nu-i mai permite să

se bage în aventuri şi fugăriri. Îşi va continua viaţa la fel ca şi până acum, normal, cu aceeaşi rutină, făcând slujbele, vizitând muzee şi expoziţii, mergând la teatru, plăceri fără număr cu care s-a obişnuit şi de la care nu se va abţine. Dacă cineva vine după el, sau dacă îl urmăreşte chiar în acest moment, asta este, nu ştie nimic de hârtii, şi nici n-o să ştie. Dacă vine cineva care poate dovedi că fratele Firenzi şi-a dorit să ia hârtiile, atunci foarte bine, să arate cheia care le ţine închise, altfel, nu îi merită încrederea. E adevărat că poate au rămas cei răi cu cheia, dar una din calităţile lui a fost dintotdeauna să aprecieze corect caracterul celor care i se adresează.

Taxiul a intrat pe 6th Avenue sau Avenue of Americas, acelaşi lucru, şi parcurge kilometri rămaşi până la colţul cu strada 38. Bătrânul iese din maşină, plăteşte dolarii cuveniţi, lăsându-l pe taximetrist cu alţi clienţi care intră imediat în maşină, în timp ce el şi şoferul încă îşi fac socotelile.

Intră în clădire, portarul în uniformă nu apare nici să îi deschidă uşa, nici să cheme liftul.

Unde ofi Alfred? Nu e normal să nu fie nimeni la intrare, şi nici sigur. Da, pentru că în ciuda uniformei pretenţioase, portarul nu stă acolo doar pentru confortul locatarilor, să le deschidă uşile şi să cheme liftul şi să le care valizele şi să răspundă la telefoane. Portarul le garantează siguranţa, e atent să nu intre sau să nu urce nimeni dacă nu e invitat sau autorizat. Va fi obligat să raporteze situaţia şefilor lui Alfred, care vor lua măsurile cuvenite ca situaţia să nu se repete. Se uită în spatele tejghelei portarului şi încearcă să deschidă uşa de acces spre camera portarilor, acolo unde se schimbă şi se odihnesc, dar e încuiată.

Zelos, încuie uşa principală a clădirii cu cheia lui personală, ca niciun intrus să nu profite de dispariţia temporară a paznicului. Ceilalţi locatari care vor să intre şi să iasă au cheile lor.

Acum urcă în liftul care îl aştepta. Urcă la etajul şapte şi îşi caută cheia mergând pe holul de lemn şi granit.

Învârte cheia, se aştepta să fie încuiat de două ori, dar nu s-a rotit nicio dată. Uşa e închisă doar cu zăvorul.

Ciudat, îşi spune. *Puteam să jur că am încuiat de două ori.*

Dar poate a uitat. Nu contează, sunt mici feste pe care ni le joacă mintea, poate e de la vârstă. Se duce până la telefonul din sufragerie şi ridică receptorul. Vede că ceva nu e bine. Cărţile sale cu Noul Testament sunt toate scoase, înşirate pe podea,

una după alta, ca şi cum ar indica un drum. Un drum până în camera cealaltă. Bătrânul lasă receptorul şi urmăreşte şirul de cărţi. Intră în camera cu altarul, dar lumina şi lumânările sunt stinse, şi nu vede nimic. Caută întrerupătorul şi aprinde lumina. Îl vede pe portar, pe jos, sprijinit de perete, cu mâinile şi picioarele legate şi o pungă pe cap. Apoi îi vede, pe cei trei, aşezaţi confortabil lângă altar, Maestrul, servitorul şi asistentul.

— Marius Ferris, îl strigă Maestrul ferm, ţinând bastonul pe genunchi.

— Cine sunteţi dumneavoastră? Cum aţi intrat aici? întreabă bătrânul pe care Maestrul l-a numit Marius Ferris.

— Am coborât din cer ca să vă vizitez, spune Maestrul, în batjocură.

— Cine... cine sunteţi dumneavoastră?

— Poţi să-mi spui JC.

☩ CAPITOLUL 50

— Suntem doar noi doi, Jack, îl anunţă Barnes pe Rafael. Tu şi eu. Se aşază în faţa lui. Sunt sigur că vom avea o discuţie foarte productivă.

Locul e întunecos şi aminteşte de interogatoriile din filme. Două scaune, o masă pătrată cu blat maroniu, uzat, vechi, şi o lampă care atârnă din tavan şi luminează centrul mesei şi cei doi participanţi aşezaţi, Barnes şi Rafael. Geoffrey Barnes nu îi ştie numele pe care îl foloseşte de când cu operaţiunea de salvare, momentan eşuată, a lui Sarah, aşa că e normal să i se adreseze lui Rafael cu singura denumire pe care o ştie, adică Jack. Ca să nu fie confuzii, Jack e Rafael şi Rafael e Jack, două nume ale aceluiaşi bărbat, niciunul din ele adevărat.

— Unde suntem? întreabă Jack, fără să se refere la pereţii goi şi gri, ci la loc în sine.

— Jack, Jack, Jack, cred că n-ai înţeles prea bine poziţia ta, continuă Barnes pe un ton sarcastic, ridicându-se şi plimbându-se prin cameră. Aici eu pun întrebările.

— Mai du-te-n mă-ta, Barnes, îi spune Rafael, privindu-l în ochi. Nu sunt unul oarecare. Nu mă trata ca pe ceilalţi. Doar nu crezi c-o să fac pe mine pentru că sunt aici. Face o pauză ca Geoffrey Barnes să înţeleagă. Nu mi-e frică de tine.

Răspunsul e un pumn în faţă care îl aruncă pe Rafael la pământ.

— Scoală-te! porunceşte Barnes. Scoală-te! ţipă când vede că nu-l ascultă.

Rafael nu se grăbeşte să se ridice, fără să spună nimic sau să schiţeze vreo senzaţie de durere. Apoi, ridică scaunul şi se aşază, punându-şi mâinile la vedere, pe masă.

— Să nu crezi că mă păcăleşti, Barnes. Ştiu că suntem în Statele Unite. Vreau doar să ştiu unde. Rafael vorbeşte în continuare calm,încercând să controleze situaţia. Totuşi, ştie că e doar o chestiune de timp, e în dezavantaj.

— Ce te face să crezi că suntem în Statele Unite? Am putea fi oriunde.

— Opt ore cu avionul mă fac să cred că suntem în State. N-aveaţi de ce să mergeţi înspre est. Până la Londra ar fi fost doar două ore jumate. Aş spune chiar că, ori suntem în Washington, ori în New York.

— Suntem în mă-ta, Jack. Ce te doare pe tine unde suntem? Vrei să faci turism?

— Ar fi o idee.

O lovitură mai puţin violentă îi rupe buza. Corpul nu a fost făcut pentru un asemenea tratament, aşa că se resimte, sângele curge, locul se umflă, în încercarea de a remedia răul făcut.

— Îţi imaginezi cât suferă ea, Jack? Ha? Îţi imaginezi? Presiune psihologică. Fătuca ei aşa frumoasă, stâlcită de un animal ca mine. Îţi imaginezi?

Rafael chiar îşi imaginează. Barnes, sau vreun altul ca el nu e impresionat de cel pe care îl interoghează, fie bărbat sau femeie. Dacă scopul e să afle ceva important, toate mijloacele sunt bune, şi cei doi pumni încasaţi de Rafael sunt ca o bătaie prietenească pe umăr, faţă de ce pot face.

— Îmi spui unde sunt hârtiile? întreabă Barnes acum condescendent.

— Ştii bine că nu. În primul rând, nu ştiu, dar chiar dacă aş şti, nu ţi-aş spune.

Represaliile sunt întrerupte de intrarea lui Staughton.

— Domnule Barnes, îl strigă din pragul uşii.

— Staughton, intră, îi dă voie şeful.

Staughton se duce lângă el şi îi şopteşte ceva la ureche.

— Eşti sigur? întreabă Barnes cu aceeaşi voce răsunătoare. Ceea ce înseamnă că nu-i place deloc. Se gândeşte în linişte câteva clipe. Ok, mai lasă-mă câteva minute, îi spune lui Staughton, făcându-i semn să plece. Agentul iese, prompt, închizând uşa după el, lăsându-l pe Rafael din nou singur cu Barnes.

— Îţi mai dau o şansă, Jack, de dragul vechii noastre prietenii. Barnes se aşază din nou în faţa lui. Unde sunt hârtiile?

— Ah... ultima dată când le-am văzut, începe Rafael gânditor, chinuindu-se să coopereze, cel puţin aşa pare. Erau în curu lu' mă-ta aia grasă.

Barnes fierbe, furia îi pune stăpânire pe chip. Rafael întinde coarda prea tare. Se ridică din nou şi se duce la subiectul interogat. Se apleacă la urechea lui.

— De ce mă faci să-mi pierd timpul, Jack? Scuipă când vorbeşte, inclusiv pe faţa lui Rafael. Te-ai gândit, vreodată, că femeia e la mine şi de tine nu am nevoie? Poate că tu nu vorbeşti, dar ea o să turuie tot ca un papagal. Aşa că, dă-mi un motiv să nu te omor.

— Ştiu ceva ce ea nu ştie, spune Rafael ferm.

— Şi ce ştii tu şi ea nu?

— Ştiu că ea a primit doar două foi din treisprezece.

— Continuă.

— Şi ştiu unde sunt.

Barnes îl analizează prelung. Se vede că îl examinează, cântăreşte ce a spus. Ca şi cum ar încerca să-l citească pe dinăuntru, să pătrundă în interiorul lui şi să îi studieze gândurile, adevărul, minciuna. În cazuri ca acesta, îi blestemă pe oamenii de ştiinţă ai agenţiei care, în ciuda nenumăratelor teste, mii de experimente pe fiinţe umane, tot atâtea mii de vieţi distruse, nu au reuşit să inventeze nimic care să pătrundă în mod eficace în mintea oamenilor şi să-i facă să vorbească.

— Minţi, spune până la urmă.

— Şi o să rişti?

— Am şi tatăl şi fiica, Jack. Pot să mă debarasez de tine.

— Aşa e, dacă ar fi adevărat.

Barnes aproape explodează de furie. Îi vine să-l omoare pe individul ăsta insolent. Îl ia de guler şi îl zgâlţâie.

— Nu abuza, Jack. Pot să te omor în orice moment.

Deşi strâns de gât, Rafael îl priveşte ţintă în ochi.

— Nu e decizia ta, Barnes.

Barnes îl strânge şi mai tare.

— Ce vorbeşti?

— Marele Geoffrey Barnes m-ar fi trimis demult pe lumea ailaltă. Îl priveşte în continuare. Încă n-ai făcut-o pentru că nu e decizia ta. Ai vrea tu, ţi se citeşte în ochi, dar e un nenorocit mai presus de tine care nu te lasă să apeşi pe trăgaci. Apoi mai înmoaie tonul provocator.E o situaţie de căcat, Barnes. Îi spune în surdină, crescând tensiunea dintre ei. Ar fi fost bine, nu? Să mă strângi de gât până mă asfixiai. Sau să-mi tragi un glonţ în

cap. Să mă vezi pe jos, nemişcat, fără viaţă, sfârşitul problemelor tale.

— Gura, javră, ordonă Barnes.

— Ar fi fost bine, nu?

— Gura! Urlă Barnes, împingându-l în perete. Înfuriat, îi dă un pumn în burtă, fără să se controleze. Rafael cade, dar Barnes nu se opreşte, începe să-i care picioare, gâfâind, înjurând.

Deodată, Barnes e îndepărtat de nişte mâini puternice.

— Opreşte-te imediat! ordonă un bărbat elegant, ţinându-l încă pe Barnes, care tot nu s-a calmat. Ce crezi că faci?

— O să-l omor pe jigodia asta, dă-le dracu de ordine! urlă Barnes, uitându-se la Rafael care abia reuşeşte să se ridice.

— Controlează-te, ţipă bărbatul.

Staughton şi Thompson apar la uşă să vadă ce se întâmplă.

— Luaţi-l de aici, le zice bărbatul lui Staughton şi lui Thompson care se execută prompt, luându-l pe Rafael.

— Nu pe ăla, pe ăsta, îi corectează bărbatul, ţinându-l în continuare cu putere pe Barnes.

Staughton şi Thompson îl iau fiecare de câte un braţ pe Barnes, timizi. Până la urmă e şeful, nu poţi să-l iei aşa, oricum. Între timp, Barnes se calmează. Respiră adânc de câteva ori ca să îşi revină.

— Ok. Sunt bine, îi linişteşte. Sunt bine.

— De acum preiau eu. Anunţă celălalt bărbat. Du-te să bei ceva şi să te calmezi, îi recomandă lui Barnes, apoi se întoarce către Staughton şi Thompson. Voi duceţi-l pe ăsta lângă ceilalţi. Maestrul a ajuns deja.

Ordinele sunt îndeplinite fără crâcnire, Barnes iese pe uşă fără să privească în urmă. *Nenorociţii dracului,* şopteşte, nu se ştie cui i se adresează. Ceilalţi doi îl sprijină pe Rafael care abia se ţine pe picioare.

Iar bărbatul care a făcut ordine, îşi netezeşte costumul Armani. E timpul.

☩ CAPITOLUL 51

Cei patru bărbaţi străbat un coridor lat, prost luminat, cu multe uşi închise de ambele părţi. Pare să fie un sediu abandonat sau rar folosit, deoarece, pe lângă faptul că nu e nicio mişcare şi nicio persoană, cu excepţia celor patru bărbaţi, nu se vede murdărie, nici pânze de păianjen sau praf, cum se întâmplă în locurile părăsite.

Rafael merge în continuare ajutat de agenţii Staughton şi Thompson, împotriva voinţei lor, dar cel care vine în urma lor, cel în costum Armani, asistentul, nu permite alte intervenţii sau abuzuri de putere. Se vede lumină de la o uşă deschisă. Aproape au ajuns şi se aud voci de dinăuntru. Nu destul de tare încât să se înţeleagă ce zic, doar un murmur care dovedeşte prezenţa umană. Pe ultimii metri până acolo, practic îl târăsc pe Rafael.

— Nenorocitu' ăsta e din ce în ce mai greu, se plânge Thompson.

— Şi probabil o face dinadins, spune celălalt.

Nu sunt departe de adevăr, Rafael chiar se preface că îi e mai rău ca să îi obosească pe agenţi. Nu vrea să câştige nimic cu asta, doar să-i enerveze, totuşi, simte o durere uşoară în zona plămânilor, poate o luxaţie sau vreo fractură de o coastă sau două. Dar coastele mai au de aşteptat, asta în cazul în care scapă de acolo viu, nimic nu îi garantează că se va întâmpla aşa, de fapt, toate indică opusul, drumul acesta e considerat dintre ultimele ale unui condamnat la moarte. Dar cine ştie ce se va întâmpla.

Ultimii metri până la intrare îi parcurge cu gândul la Sarah. Cum i-o fi ei? Oare trece prin aceleaşi dureri ca şi el? Nu că ar fi ceva pentru care nu e pregătit. Nici vorbă. A fost antrenat să suporte durerea. Şi furia lui Barnes, exprimată prin loviturile lui necontrolate, nu înseamnă nimic faţă de ce pot face când sunt autorizaţi şi au mânăliberă. Dar loviturile lui Barnes aplicate lui Sarah sunt altceva. Ea nu a fost făcută pentru a suporta aşa un tratament, deşi până acum a dat dovadă de mult curaj. Normal că transpiră nervos, dar întotdeauna cumva controlat. Şi ideea

cu hârtiile, ştiind că sunt singura monedă de schimb şi singura carte pe care o pot juca, spune multe despre caracterul ei. O femeie luptătoare şi curajoasă care ştie ce efecte poate provoca adevărul. Rafael nu ştie cât de mult o cunoştea Firenzi pe fina lui, dar a făcut foarte bine să-i trimită ei hârtiile. Deşi ziaristă, Sarah nu ar folosi niciodată informaţia în munca ei, nici nu i-ar trece prin cap. Unele lucruri e mai bine să rămână aşa cum sunt, unele adevăruri mai bine rămân departe de lumina zilei, în întuneric, ascunse de minciuna care le-a luat locul ca adevăr oficial. Iar Firenzi a făcut bine, inconştient sau nu, să o aleagă pe Sarah, întrucât nu ar fi folosit informaţia primită, în mod sinucigaş, aşa cum fac mulţi ziarişti. Chiar ştiind că ar putea fi subiectul vieţii ei.

Termină odată, se gândeşte Rafael, în timp ce intră în sfârşit în încăperea de unde se vedea lumină. *Ajunge cât te-ai gândit la ea. E doar muncă.*

Şi iată ce găseşte înăuntru. Lângă un perete, prinşi cu cătuşe care atârnă din tavan până la încheieturile lor, obligându-i să rămână în picioare, stau Căpitanul Raul Monteiro, Sarah şi un bărbat în vârstă pe care nu îl cunoaşte, dar pe care l-a mai văzut totuşi undeva.

Mai este un bărbat care stă în picioare, îmbrăcat de sus până jos în negru, ca majoritatea agenţilor, şi pe care Rafael îl recunoaşte imediat, cel căruia îi spunem servitorul. Staughton şi Thompson îl târăsc până la peretele la care sunt şi ceilalţi şi îi prind încheieturile cu un inel mare de metal, legat de lanţurile care atârnă din tavan. Cei doi agenţi ai lui Barnes părăsesc încăperea, lăsându-i în grija servitorului şi a asistentului, unul mai bun decât celălalt. Rafael se uită la Sarah, căutând să vadă dacă e însângerată sau umflată. Nu are nimic, cu atât mai bine. Se temea să nu o fi dus într-alt loc, din moment ce nu a auzit-o în timpul zborului, nici pe ea, nici pe căpitan, tactici menite să îi nedumerească pe suspecţi sau pe victime, depinde de punctul de vedere.

— Ce bine că ne-am adunat toţi, în sfârşit, spune asistentul.

— Nu e nimic de mâncare? întreabă Rafael nepăsător.

Asistentul îi ignoră provocarea.

— Îmi cer mii de scuze pentru condiţiile la care sunteţi supuşi, dar promit că se va termina totul repede.

Sarah nu se aştepta la un discurs atât de simpatic. Dacă n-ar fi avut mâinile legate, aproape că i-ar fi strâns mâna şi s-ar fi aşezat amândoi la masă la o discuţie amicală.

— Cine sunteţi? îl întreabă Rafael pe bărbatul în vârstă de lângă el.

— Marius Ferris. Dumneavoastră?

— Marius Ferris. Din poză, îl recunoaşte Rafael, ştia el că îl mai văzuse undeva. Eu sunt Rafael...

— Jack, te rog, nu suntem la ore, nu vorbiţi între voi, îl atenţionează asistentul întrerupându-l.

— Sau Jack. Cum vreţi, încheie Rafael.

— Ştim cu toţii de ce suntem aici, aşa că să trecem direct la subiect. Unde sunt hârtiile?

Întrebarea principală. Unii încearcă să ascundă ceea ce alţii vor să găsească. Jocul de-a şoarecele şi pisica, doar că felina are momentan o labă pe rozătoare şi poate face ce vrea cu ea. Sau poate că nu.

Pe singura masă din încăpere este o valiză neagră pe care servitorul o deschide. Se văd aranjate mai multe instrumente de tăiat, fiecare în locul lui din căptuşeala de stofă. Obiecte de tortură, pregătite să ia gâtul cui se încăpăţânează şi să îl facă să scoată, bucăţică cu bucăţică, cuvânt cu cuvânt, informaţia de care au nevoie. Câteodată, unora le e de ajuns să vadă instrumentele contondente, perforatoare, penetrante, ca să spună tot ce ştiu şi să inventeze ce nu ştiu. Dar nu e cazul astăzi, nu aici.

— Hârtiile sunt la loc sigur, îl asigură Rafael.

— Ar fi şi mai în siguranţă cu noi, îl dojeneşte asistentul. Gândiţi-vă bine. Nu e mai bine să terminăm mai repede cu asta, ca să evităm mai multă suferinţă?

Liniştea înlocuieşte răspunsul. Hârtiile sunt la loc sigur şi nu mai e nimic de adăugat. Asistentul mai aşteaptă câteva clipe, poate cineva cedează, până la urmă, probabil nu sunt toţi la fel de curajoşi, chiar dacă sunt toţi patru pregătiţi să sufere pentru un secret care nici nu are legătură cu ei în mod direct. Foarte bine, se pare că vor să înfrunte instrumentele adevărului, atunci facă-se voia lor. Va începe cu tatăl lui Sarah, poate asta are efect psihologic asupra lui Sarah şi o face să vorbească.

— Ocupă-te de militar, îi ordonă servitorului.

Ochii lui Sarah se fac mari până la refuz. De ce îi era teamă, n-a scăpat. Vor fi torturaţi fără milă şi până la urmă vor scoate adevărulde la ei. Dacă nu acum, mai târziu, când nu vor mai suporta durerea, când corpul o să spună ajunge, sau o să vrea să se odihnească şi vor aplica tortura somnului. Nu au nicio şansă. Au câştigat.

Servitorul ia un cuţit foarte subţire, zimţat, o lamă de aproximativ un centimetru lăţime şi douăzeci lungime, potrivită pentru a perfora pielea şi a provoca durere, fără să facă rău niciunui organ vital, doar dacă e dinadins. Dar acum alta e ideea. Taie cămaşa căpitanului, lăsându-l pe jumătate gol, dezbrăcat pentru a-şi înfrunta destinul. Servitorul îndreaptă cuţitul în partea dreaptă a burţii şi împunge capătul ascuţit în piele.

Un ţipăt ascuţit anunţă că a intrat în carne. Încet, răsucind lama subţire şi incasabilă care nu se îndoaie, e hotărât şi îşi deschide drum înăuntrul corpului, provocând o durere străpungătoare, foarte reală, aproape insuportabilă. Capătul cuţitului iese pe la spate, însângerat, implacabil, convingător, fără remuşcări. Obiectele manifestă dorinţa utilizatorului şi nu a lor, pentru că nu pot avea dorinţe, de aceea un cuţit obişnuit de pâine sau carne se poate transforma rapid într-un pumnal mortal, totul depinde de mâna care ţine mânerul.

În cazul de faţă e o mână fermă, fără ezitări care acum scoate cuţitul, foarte încet. Răul a fost făcut, corpului şi minţilor, Sarah şi Marius Ferris asistă îngroziţi. Chipul căpitanului reflectă consecinţele loviturii, sudoarea i se scurge pe chip şi expresia de durere denotă vătămarea care nu va trece prea curând. Timpul va vindeca, dacă i se va permite.

— Şi acum? Vrea cineva să adauge ceva la ce s-a spus deja? întreabă asistentul. Nu v-aţi convins că e mai bine să rămână hârtiile la noi?

— M-am convins că aş mânca un hamburger bine făcut, spune Rafael.

Asistentul se apropie de el şi îl priveşte în ochi cu seriozitate.

— Mai vrei să ne împărtăşeşti şi altceva?

— Şi cu caşcaval, mult caşcaval. Ketchup din plin. Mmmm, ce bunătate. Îmi lasă gura apă.

Asistentul îl priveşte în continuare la distanţă de doar câţiva centimetri.

— Cred că Jack are nevoie de un aperitiv. Ceva care să-i amintească ce nu ar trebui să le facă colegilor. Îi face semn servitorului ca să execute. Cum ar fi, să-i trădeze. Se îndepărtează ca să-i facă loc servitorului care ţine acelaşi cuţit cu care l-a rănit pe Raul.

Rafael nu renunţă la tonul sarcastic, ca să le dea de înţeles celor doi bărbaţi că nu e un oarecare. Pot să-l împungă peste tot, dar tot va prefera să moară cu un zâmbet pe buze decât să spună ce ştie. Dar asta nu îl va scăpa de tortură. Şi cu cât va fi mai lungă şi mai dureroasă, cu atât mai bine.

— N-ai de gând să cureţi cuţitul? îl întreabă pe servitor. Aş putea să mă infectez. Ridică vocea. Fără supărare, căpitane.

— Nici nu-ţi imaginezi cu câtă plăcere o să te spintec, bucată cu bucată, şi o să mă uit cum sângerezi ca un porc până la ultima suflare, îi spune servitorul, vorbindu-i foarte aproape de faţă, ca să nu scape niciun cuvânt.

— Sunt tot al tău, îl anunţă Rafael. Te aştept cu braţele deschise. Şi, chiar dacă ar fi vrut să le lase în jos, n-ar fi putut, din cauza lanţurilor de deasupra capului. Poţi să abuzezi din plin.

Servitorul nu ignoră provocarea şi îl scuipă în faţă. Cu siguranţă i-a pregătit o suită de insulte, dar nu o să le spună. Îşi înghite furia şi o concentrează spre mâna cu care ţine cuţitul. Mai bine decât oricine, cuţitul va şti să exprime adevărul, supunând corpul ticălosului de Jack unei dureri catalitice care se va extinde în toate membrele şi toate organele până când va exploda de suferinţă. Servitorul îi deschide cămaşa lui Rafael cu brutalitate, smulgând majoritatea nasturilor, expunându-i trunchiul dezgolit în faţa armei.

— Opreşte-te. Nimeni nu o să spintece pe nimeni.

Vocea răsună în cameră, atrăgând atenţia tuturor, care se întorc spre persoana care a exclamat asemenea cuvinte răspicate şi ferme ca şi cum ar fi fost stăpâna unui adevăr mai mare, capabil de a decide destinul fiecărui suflet din încăpere.

— Mă bucur să văd că cineva judecă şi s-a hotărât să aibă milă de ceilalţi, spune asistentul mulţumit către Sarah, autoarea exclamaţiilor răspicate şi ferme.

— Nu cred că judecă nimeni aici, răspunde ea, vorbind sincer. Spune-i prietenului tău să se dea la o parte.

Asistentul aşteaptă câteva clipe, dar până la urmă îi cere servitorului să dea înapoi. Nu o face de bună voie, îl zgârie totuşi

pe Rafael pe burtă ca şi când ar lăsa un semn al intenţiilor lui. Până la urmă o să-l spintece, într-un fel sau altul.

— Poţi să începi să vorbeşti, îi ordonă asistentul.

— Nu, nu pot. Vă spun tot ce vreţi să ştiţi, dar...

— Taci din gură, o întrerupe Rafael.

— Nu se poate să faci aşa ceva, fata mea, o ceartă tatăl pe un ton ridicat.

Servitorul îl pălmuieşte pe Rafael. O singură lovitură, cu dosul palmei, încă un semn, din cele multe pe care le-a căpătat azi.

— Linişte. Lăsaţi-o să vorbească.

— Continuă, te rog, îi cere asistentul lui Sarah, din nou stăpân pe situaţie.

— Spun tot ce vreţi să ştiţi, repetă Sarah, dar numai şefului cel mare.

— Poftim? Asistentul pare surprins. Eu sunt şeful.

— Nu, nu eşti tu. Tu eşti doar un servitor, îl înfruntă Sarah, hotărâtă. Spun ce ştiu numai lui JC. Şi nimănui altcuiva.

Servitorul rămâne interzis.

— Cine te crezi?

Un gest al asistentului îi ordonă servitorului să stea liniştit. Sarah îşi joacă mâna. Are dreptul ăsta.

— JC nu o să stea de vorbă cu tine. Mai bine îmi spui ce ai de spus.

— Vreţi ceva ce e la noi. Sunt dispusă să vă spun, dar condiţia mea e asta şi nu e negociabil. Îi spun numai lui JC. Altfel, poţi să continui cu tortura şi să ne omori pe toţi pentru că n-o să-ţi spună nimeni nimic.

Sarah e impresionantă, se gândeşte Rafael, deja refăcut după ultima lovitură. Oare ce carte mai are? Nu îşi dă seama, dar trebuie să mai aibă un plan pe mânecă. Nu înţelege de ce le cere prezenţa lui JC, dar oricare ar fi motivul, va trebui să aştepte ca să afle. Asta în cazul în care cei doi nătântoli prezenţi îi vor respecta condiţia. Nu i se pare că sunt dispuşi să facă asta. Şi cu siguranţă JC va dori să rămână în umbră. Sarah poate să fi intrat pe un drum fără cale de întoarcere. Planul lui Rafael era să le atragă atenţia asupra lui, şi nu asupra celorlalţi şi apoi să încerce să folosească atuul lui, anume codul descifrat, ca să îi scape pe Sarah, pe căpitan şi pe Marius Ferris, târâţi în vârtejul acesta de jocul anterior al lui Valdemar Firenzi. Şi apoi, ei bine, apoi vedea el ce să facă. Dar Sarah are alte planuri, alte idei, pe

care nu le înţelege pe de-a întregul, şi nici pe bucăţi. Îi scapă, ca şi sângele care i-a dat pe nas şi acum se usucă.

Asistentul se îndreaptă spre Sarah şi ia revolverul cu surdină, aţintindu-i-l la cap, chiar pe frunte.

— Cine te crezi ca să vii cu pretenţii? Vocea e de temut, impregnată de furie şi nerăbdare. Ai văzut care e situaţia? Nu prea eşti în măsură să ai pretenţii. Spune tot ce ştii.

— Dacă cineva e în măsură să aibă pretenţii, eu sunt aia. Chiar dacă sunt legată de lanţurile astea, nu înseamnă că nu am ce vreţi voi. Sarah îi vorbeşte pe un ton provocator. Aşa că pleacă cu arma asta de la capul meu şi fă ce-ţi spun. Cheamă-l pe JC.

— Nu abuza de răbdarea mea, o ameninţă el, trăgând cocoşul pistolului. JC n-are ce să caute aici. Vorbeşte.

Sarah nu vrea să dea înapoi, nu poate ceda, ar vrea să închidă ochii, dar până şi asta ar fi interpretat ca un semn de slăbiciune, acum când bărbatul în costum Armani stă cu o armă îndreptată spre ea şi e gata să tragă. A greşit. A încercat să rezolve lucrurile cum era mai bine pentru toţi, dar idiotul ăsta nu-i lasă loc de manevre. Era nevoie doar de puţină cooperare din partea lui ca să încerce să îi scape, o încercare firavă, ce-i drept, dar până una alta era suficient.

— Intransigenţa ta o să ne dăuneze tuturor, îl avertizează Sarah într-o ultimă tentativă de a cuceri bunul lui simţ, deşi ţeava rece a pistolului îi intimidează gândurile şi judecata. Totul se poate termina în câteva secunde, viaţa ei, a celorlalţi, totuşi dacă ar reuşi să deschidă o fereastră în mintea asistentului, ar avea o şansă de salvare. Poate riscând ceva mai mult. Nu poate fi mai rău decât să aibă o armă lipită de frunte, doar dacă se va declanşa, şi atunci acela va fi sfârşitul şi nu va mai avea de ce să îşi facă griji. Şefului tău sigur n-o să-i placă dacă ne iroseşti vieţile, fără rezultate concrete şi palpabile.

— Nu-mi subestima inteligenţa. Îţi mai spun o dată, vorbeşte, sau tatăl tău rămâne fără fiică.

— Rişti prea mult, atacă Sarah, un ultim argument. Dacă ţi se pare că rezolvi problema omorându-mă, te înşeli amarnic. Creezi alta mai mare, din care nu o să scapi aşa uşor.

— Gura. Bărbatul e cuprins de furie. Unul din voi o să vorbească, draga mea. Întotdeauna unul vorbeşte.

Sarah înţelege atunci că a pierdut. A venit vremea să moară. Atâtea lucruri de făcut, atâtea vise şi dorinţe. Moare pentru o cauză care nu e a ei, pe care nu a căutat-o, care a luat-o prin surprindere, fără să-i dea nicio şansă de reacţie, de a găsi o soluţie. Sunt căile de netăgăduit ale Domnului, voinţa Lui e poruncă, iar El, care vede puzzle-ul înîntregime, cu siguranţă ştie ce face. Dacă ar fi fost un film, asasinul ar întreba acum care sunt ultimele ei cuvinte. Şi, în acel moment, unul din bărbaţi, poate Rafael, ar scăpa din lanţuri printr-o modalitate ingenioasă şi eroică şi, după câteva lovituri, câteva gloanţe, ar salva cele trei suflete şi i-ar elimina pe asistent şi pe servitor. Dar nu e un film, nicio carte. E realitatea şi aici se întâmplă toate. În viaţă, moartea e doar o zi care pune capăt tuturor activităţilor celui vizat şi îl trimite către diferite locuri, în funcţie de religie. Sarah poate acum să închidă ochii şi să aştepte ca asasinul ei să apese pe trăgaci. Ce putea să facă a făcut, nu mai depinde de ea.

— Ajunge, se aude o voce, atrăgând atenţia tuturor.

Asistentul se întoarce către intrarea de unde Maestrul a pronunţat ordinul, sprijinit de bastonul lui obişnuit, ducând în cealaltă mână o valiză neagră.

— Domnule..., începe asistentul, retrăgând arma din faţa lui Sarah.

— Ajunge, repetă Maestrul. Vrei să vorbeşti cu mine? o întreabă pe Sarah.

— Dacă sunteţi JC, da, răspunde Sarah deja cu ochii deschişi, încă nelămurită de întorsătura evenimentelor.

Bătrânul se întoarce cu spatele şi se îndepărtează.

— Aduceţi-o.

— Dar, domnule..?

— Aduceţi-o, repetă bătrânul deja de pe coridor. Se simte că tonul lui nu permite discuţii. Şi să nu le faceţi nimic celorlalţi până la noi ordine.

☩ CAPITOLUL 52

Pentru Geoffrey Barnes, unul din avantajele unei vizite la New York este mâncarea. Nu că s-ar compara cu cea franţuzească sau cu unele specialităţi africane sau chiar portugheze, care sunt dintre preferatele lui, dar este, în orice caz, mai bună decât cea londoneză, ceea ce până la urmă, nu e aşa greu.

Pentru prima dată în câteva zile, se delectează cu o masă serioasă, un stroganoff de curcan excelent pregătit, într-un restaurant bun, dar nu luxos. Friptura e îmbibată de sosul de smântână şi muştar, alături de ciupercile care decorează farfuria. Gustul acrişor specific e o desfătare pentru burta înfometată a lui Barnes care, cu şervetul la guler, se înfruptă ca la un adevărat ospăţ al zeilor, consecinţe de zile întregi petrecute cu sandviciuri şi hamburgeri şi pizza.

Farfuria e deja pe jumătate goală, într-atât de lacom a atacat-o apetitul devorator al grăsanului Barnes, şi paharul de vin s-a golit o dată şi jumătate, făcând să alunece mai bine alimentele pe drumul spre digestie şi lăsând corpul şi spiritul într-o bună stare necesare echilibrului emoţional. Geoffrey Barnes e mult mai calm şi îşi dă seama acum că tot episodul cu Jack a fost un joc. Un joc nenorocit pe care Jack l-a interpretat cu măiestrie, făcându-l să-şi piardă capul. O tentativă reuşită de a-l provoca, de a-l atenţiona că ştie cum funcţionează sistemul. Evident că dacă Barnes ar fi avut mână liberă cu Jack, ar fi procedat altfel, dar jigodia aia, vulpe vicleană, şi-a dat seama cu uşurinţă şi a profitat de situaţie.

Să-l ia dracu de italian sau ce-o fi el, faptul că îşi vorbesc în limba respectivă nu îi dovedeşte neapărat naţionalitatea. A fost categoric, „nu moare nimeni decât dacă autorizez eu”. Şi când vorbeşte Maestrul, ceilalţi pleacă privirea şi execută exact ce le-a fost ordonat.Momentul din camera de interogatoriu a fost o excepţie faţă de indicaţiile primite. N-ar fi trebuit niciodată să cedeze tentaţiei de a-l confrunta pe Jack. Dar îi era la îndemână, era acolo, aproape de el, vulnerabil. Greşeala a fost că şi-a pierdut controlul, sângele rece, clar. Jack e o jigodie, dar o jigodie şmecheră. A ştiut de la început că Barnes avea mâinile

legate, că n-avea cum să apese pe trăgaci şi să pună capăt o dată pentru totdeauna furiei lui, dezamăgirii lui. Şi l-a strâns cu uşa pe Barnes, l-a determinat să îşi dea seama că ştie exact care îi sunt limitele. Nenorociţi din ăştia ştiu care sunt limitele serviciilor secrete. Jack e o jigodie.

Dar mai bine nu se mai gândeşte la asta. Ospăţul este excelent, iar lucrurile astea îi distrag atenţia. Se concentrează asupra restului porţiei din farfurie, cu ochii deja la desert. O prăjitură de ciocolată îmbrăcată în sos tot de ciocolată şi două cupe de îngheţată de ciocolată. O răzbunare de calorii care să compenseze ultimele zile lipsite de calorii, din cauza lui Jack şi a prietenei lui. Dar nici nu merită să se mai gândească la nemernicii ăştia doi. Sfârşitul lor e aproape, probabil deja nu mai sunt, iar ăsta e un motiv de sărbătoare. Încă o îmbucătură mare de friptură cu sos, cu puţin orez care însoţeşte felul principal şi bucăţi de ciuperci, înainte de desert o să mai comande o porţie. Încă nu şi-a potolit nici pe departe foamea.

În acel moment îi sună telefonul mobil. Nenorocitul telefon care îl deranjează în momente atât de liniştite. Îl caută în buzunarul hainei şi răspunde fără să se uite cine îl sună.

— Barnes, se prezintă. E salutul obişnuit cu care răspund cei din branşă la telefoanele mobile sau fixe.

În secundele următoare Geoffrey Barnes ascultă şi răspunde monosilabic da... păi... sigur... nu ştiu... ah. Se vede că nu l-a sunat un subaltern, după neliniştea cu care ascultă interlocutorul şi după cum se tot învârte în scaun, negăsindu-şi locul. Încă o serie de da... nu ştiu dacă... fac tot posibilul... bine... ok... la revedere.

Când închide, are o cu totul altă dispoziţie. Începe să transpire pe frunte şi lasă imediat furculiţa jos. A doua porţie trebuie amânată pentru altă ocazie, ca şi desertul îmbibat de calorii. Începe să se afunde în rahat şi nu va mai putea ieşi dacă nu face acum ceva. Lasă o bancnotă de cincizeci de dolari pe masă şi se grăbeşte spre ieşire.Tastează ceva pe telefonul mobil şi îl duce la ureche, deja afară din restaurant. Merge repede şi apăsat, nu e timp de pierdut.

— Staughton, sunt Barnes. Îl anunţă. Nu-i lăsa să facă nimic până nu ajung. Vocea e gâfâită din cauza mersului rapid, dar totodată nu lasă loc de discuţii. Absolut nimic. Nu explica de ce, spune-le doar că o să explic tot când ajung. Ascultă o întrebare

de-a lui Staughton. Nici lui Payne. Nu faceţi nimic şi spune-le şi celorlalţi acelaşi lucru, altfel am dat de dracu. Traversează strada printre maşinile care trec în viteză, atrăgându-şi protestul şoferilor. Care e motivul? Se gândeşte câteva secunde. Motivul ţi-l spun doar ţie, ai înţeles? Staughton mai mult ca sigur îl încredinţează că da, din sediul pe care îl folosesc, în centrul New Yorkului. Tocmai am primit un telefon de la cele mai înalte sfere ale Vaticanului. Oftează. Gagica s-a descurcat.

☩ CAPITOLUL 53

— Cum l-aţi omorât pe Papa Ioan Paul I? întreabă Sarah fără ocolişuri, de cum se aşază pe scaun, în aceeaşi cameră în care Rafael a fost cu Barnes. Pune mâinile pe masă ca semn de degajare.

Maestrul, numit JC, rămâne în picioare, cu spatele la ea, meditativ. Când aude întrebarea se întoarce către ea şi zâmbeşte.

— Nu eşti aici ca să pui întrebări, domnişoară Sarah Monteiro. I-ai cerut asistentului meu să mă vezi ca să îmi spui tot ce ştii. Şi asta e poziţia ta în faţa mea. E o voce de om bătrân, aspră, răguşită, dar lucidă.

— Un mic schimb de informaţii. Dumneavoastră îmi răspundeţi la ce v-am întrebat şi eu vă spun ce doriţi atâta să aflaţi. Ştiţi foarte bine că nu o să pot folosi nimic din ce îmi spuneţi împotriva dumneavoastră.

— Nu-mi subestima inteligenţa, domnişoară. Nu sunt un răufăcător din vreun roman ieftin. Sunt real, în carne şi oase. Depăşesc fără probleme barierele lumii fictive.

— Nu înţeleg de ce îmi spuneţi asta. Răspunsul bătrânului a nedumerit-o.

— Lasă. Sunt divagaţii pe care mi le mai permit din când în când. Mesajul nu era pentru tine, justifică JC aşezându-se în sfârşit pe scaunul de pe partea cealaltă a mesei pătrate.

— Cum a murit Papa?

Se lasă liniştea în cameră câteva momente, iar Sarah rămâne încordată.

— Versiunea oficială este că a suferit un infarct de miocard, răspunde într-un sfârşit bătrânul.

— Dar noi ştim că n-a fost aşa.

— Ştim? reacţionează pe neaşteptate JC. Chiar ştim? Continuă, îndrăzneşti să contrazici un adevăr oficial?

— Un adevăr oficial nu garantează adevărul real. Din câte ştiu, poate fi chiar o minciună. Din ce am învăţat în ultimele zile, suntem cu toţii înşelaţi, îl atacă Sarah, în pofida încercării lui de a se feri de dezvăluiri incomode.

JC izbucneşte într-un râs gutural, sincer, fără artificii.

— Şi ce înţelegi din asta, domnişoară?

— Nu mă faceţi proastă, îi răspunde tăios, deşi ar fi vrut să ţipe la el, dar mai bine să nu îşi mai încerce norocul.

— Nu căuta adevăruri pe care nu le poţi duce, eschivează bărbatul răspunsul.

— Atunci sunteţi de acord că adevărul oficial e fals?

— Fals sau nu, este singurul pe care îl avem. Vocea lui îşi păstrează acelaşi ton calm, liniştit. Nu are rost să se precipite, pentru că apoi poate ajunge să spună lucruri pe care nu ar vrea, sau nu ar trebui.

Bătrânul caută ceva în valiza pe care a adus-o cu el şi pe care o sprijinise de piciorul mesei. O pune pe masa tocită şi tot răscoleşte prin ea. Până la urmă găseşte ce căuta, o hârtie veche pe care i-o dă lui Sarah.

— Citeşte.

— Ce e asta? întreabă curioasă. O hârtie, un document, poate o fotocopie. Un antet care aminteşte de instituţiile oficiale de stat. *Certificato di morte*? Un certificat de deces. De ce naiba i-ar arăta un certificat de deces?

— Citeşte, repetă JC.

Şi înţelege pe loc. *Certificato di morte* al lui Albino Luciani, Ioan Paul I. Cauza morţii, infarct de miocard, ora decesului, douăzeci şi trei şi treizeci din 28 septembrie 1978. O semnătură ilizibilă, probabil a medicului de serviciu.

— Ăsta e adevărul oficial al morţii lui Papa, conchide JC zâmbind victorios.

Sarah analizează documentul, fără îndoială e oficial, o încercare de a pune capăt convorbirii şi a încheia subiectul, ca să treacă la lucruri mai importante care i-au adus acolo. Localizarea hârtiilor.

— Trecem la subiect? îi sugerează JC.

Sarah îi dă înapoi certificatul şi îl priveşte în ochi.

— Nu. Încă nu. Vreau să aud adevărul dumneavoastră.

— Şi ce adevăr ar fi acesta?

E timpul să schimbe abordarea, să arunce cârligele ca să se apropie de nava inamicului.

— Ştim amândoi că certificatul a fost completat luând în considerare alte cerinţe, care nu ţineau de corpul Papei, aşa cum ar fi legal, spune Sarah. Totuşi, informaţia pe care o am eu

de dat valorează la fel de mult ca cea pe care vreau să o obţin de la dumneavoastră. Facem un schimb.

— Am alte mijloace ca să obţin informaţia pe care o vreau de la tine.

— Se prea poate. Dar ar putea dura ore, zile, şi tot nu e sigur că reuşiţi să o obţineţi. Ce vă propun eu e un schimb corect.

— De ce te interesează subiectul?

— Niciun motiv anume. E interesul normal al oricărui om care vede dărâmate toate lucrurile în care credea.

Discuţia se opreşte câteva clipe, cărţile sunt aruncate, acum e de văzut ale cui sunt mai bune. Pentru Sarah nu e numai o curiozitate, ci şi o modalitate de a mai câştiga timp, nici ea nu ştie bine de ce.

— Haideţi. Povestiţi-mi ce s-a întâmplat în noaptea de 28 septembrie 1978, îl îndeamnă ea.

Bătrânul nu începe să vorbească imediat. Mai întâi se gândeşte la situaţie, fără să spună dacă acceptă sau refuză propunerea femeii din faţa lui, înarmată cu calm, ca şi cum nu ar intui că în curând i se va alătura lui Ioan Paul I, acolo unde se duc sufletele când nu mai au corp.

— Înainte de toate, vreau să corectez o greşeală istorică, începe JC. Albino Luciani a murit pe 29 septembrie 1978, la prima oră a zilei. Nu trebuie să mă întrebi de unde ştiu. Am fost ultimul om care l-a văzut în viaţă şi primul care l-a văzut mort. Moartea lui a survenit ca urmare a mai multor factori, pe care sigur îi ştii, cel puţin o parte. Albino Luciani a devenit Papă fără să fie dorit, un inamic periculos, şi a trebuit eliminat rapid.

S-a băgat în subiecte prea sensibile, şi nu mă refer la religie. Se pare că i-a fost greşit interpretat caracterul. Dacă la finalul Conclavului aveam anumite aşteptări, la scurt timp au fost spulberate. Aspectul lui fragil nu era mai mult de atât, o aparenţă. Omul voia să facă curat în toată casa şi nici n-a aşteptat să îi cunoască toate colţurile.

Primii care urmau să cadă erau episcopul Marcinkus şi cardinalul Jean-Marie Villot. Cele mai importante cărţi din pachet. Şi crede-mă, aveau să le urmeze foarte mulţi. Odată eliminaţi Marcinkus şi Villot, nu mai era mult până ajungea la Calvi şi Gelli, apoi ar fi fost învingerea totală.

Ioan Paul I şi-a săpat singur groapa. Nu era ca Paul al VI-lea care se ocupa doar de ce ţinea de credinţă şi religie şi restul le

lăsa pe seama curiei şi persoanelor competente. Nu. Ioan Paul I era unic, voia să se bage peste tot şi să termine cu Biserica aşa cum o ştiam toţi.

— Cum aşa? Sarah e absorbită complet de povestirea bărbatului.

— Crezi că ar mai fi rămas ceva după curăţenia pe care voia s-o facă? Bineînţeles că nu. Credincioşii ar fi fost scandalizaţi să afle numai o parte din crimele economice ale *Bisericii.* Paul al IV-lea, cu toate că fără vină, din moment ce a fost uşor de manipulat, ar fi fost văzut ca un criminal, care îşi punea funcţionarii să spele bani murdari, să cumpere firme de produse interzise de Biserică, ca anticoncepţionalele sau prezervative, sau chiar firme de armament. Toate ca să câştige bani şi să spele cât mai mulţi.

— Ştiaţi de asta?

— Normal.

— Şi vi se pare normal?

— Scopul scuză mijloacele, domnişoară Sarah. Erau prea multe de pierdut şi nu mă refer doar la privarea libertăţilor. O mulţime de oameni şi de state ar fi fost prejudiciate din cauza acţiunilor lui Ioan Paul I.

— Care nu voia decât să facă dreptate.

— Dreptate înseamnă pentru fiecare altceva. Cu siguranţă ai înţeles deja asta. Licio Gelli s-a văzut obligat să elaboreze un plan drastic şi care să poată fi executat în trei minute. Şi aşa am intrat în scenă, în rolul de călău al lui Albino Luciani. Funcţia mea era să aştept un telefon. Villot trebuia să facă tot posibilul să amâne planul, încercând să-l abată pe Papă din drumul pe care o apucase, prezentându-i argumente, alte soluţii mai potrivite. Cei doi au discutat mult, dar Papa s-a arătat de neînduplecat.

Şi-a pecetluit destinul definitiv pe 28 septembrie, când l-a anunţat pe Villot de înlocuirile pe care voia să le facă zilele următoare, începând cu eliberarea din funcţie a lui Marcinkus chiar de a doua zi. Cutoate că Villot a încercat să îl tempereze pe „Alesul lui Dumnezeu”, nu i-a folosit la nimic. M-a sunat chiar în noaptea aceea. Nu mai era nicio altă soluţie. Trebuia înlăturat.

— Soluţia finală, adaugă Sarah, sarcastică şi furioasă. Rezolvarea tuturor problemelor. Nu se încadrează în planurile voastre, îl omorâţi şi gata. Şi lista e destul de mare.

— Nici nu-ţi imaginezi. Sigur ştii doar despre unii şi nu crezi că li s-a întâmplat altora. Dar lista de nume necunoscute e şi mai lungă, cei care nu erau personalităţi publice de renume. Militari, judecători, avocaţi, ziarişti, profesori. Un accident de maşină, o spargere care a mers prost, alte dăţi o execuţie scurtă şi atribuită vreunei grupări radicale...

— Prim-miniştri care nu se încadrau în planurile voastre.

— Da. Ale noastre sau ale aliaţilor noştri. În noaptea de 28 spre 29 m-am dus la Palatul Apostolic. Villot s-a asigurat că aveam cale liberă ca să nu mă inoportuneze nimeni. Şi aşa a şi fost. Şi-a îndeplinit perfect funcţia.

— Adică a golit Palatul Apostolic la miezul nopţii?

— Nu. Am intrat chiar lângă camera Papei. Pe nişte scări nefolosite. De obicei uşile de la etajul inferior şi de la etajul trei erau încuiate. Dar în noaptea aceea a fost o excepţie, evident. Din vremea Papei Ioan al XXIII-lea,Garda Elveţiană nu mai punea doi oameni la uşa Papei. N-am văzut pe nimeni până acolo, iar când am deschis uşa de la etajul al treilea, aveam tot coridorul la dispoziţie. Am intrat în camera Papei fără probleme. Era încă treaz, am schimbat câteva cuvinte, şi când am ieşit, nici nu mai trebuie să menţionez, misiunea mea era îndeplinită. Cardinalii trebuiau să îl îngroape pe noul Papă şi să aleagă altul.

— Despre ce aţi vorbit?

— Asta e irelevant, explică JC, disimulând disconfortul. Noaptea următoare, Villot mi-a cerut să mă duc din nou la Vatican, să mă întâlnesc cu el. Şi m-am dus. Voia să-mi dea hârtiile ca să le scot eu din oraş.

— Nu v-a cerut să le distrugeţi?

— Nu. Cu excepţia listei şi a secretului, restul hârtiilor sunt inofensive. Reglementări Papale planificate de cineva care era în exerciţiul funcţiunii. Unele mai polemice decât celelalte, dar nimic extraordinar,mai ales pentru cine urmăreşte subiectele religioase de la distanţă. Villot a făcut treabă bună cu pregătirea terenului pentru a executa misiunea, dar a dat-o în bară atunci când corpul a fost găsit de sora Vincenza. A cerut tuturor rezidenţilor din Palat să nu răspândească vestea, fără niciun

rost, iar apoi a vrut să inventeze o versiune oficială, dezminţită chiar de Vatican mai târziu.

— Cum aşa?

— Prima versiune oficială a fost că secretarul Papei, părintele John Magee, l-a găsit mort la cinci şi jumătate dimineaţa, când de fapt a fost găsit de sora Vincenza, ajutorul lui particular, cu patruzeci şi cinci de minute înainte.

— Şi de ce a făcut asta?

— Pentru că nu dădea bine ca o femeie, fie ea şi călugăriţă, să intre după bunul plac în camera unui Papă. Chestiuni de imagine. Apoi a început să facă o serie de declaraţii şi hotărâri deplasate, de la cartea de pe noptiera Papei, *Imitaţia lui Hristos,* până la convocarea rapidă a celor care se ocupă cu îmbălsămarea. Până la urmă, cartea cu pricina a fost tot timpul în Veneţia. Pe lângă faptul că Papa a fost găsit de călugăriţă şi că în camera lui s-a făcut curăţenie în timp record. Toate astea conturează comportamentul cuiva care are ceva de ascuns.

— Şi nu i-aţi atras atenţia?

— Ba da, bineînţeles. Mi-a explicat că trebuia să acţioneze foarte rapid ca să evite descoperirea eventualelor urme. În afară de asta, medicii ar fi colaborat cu noi doar dacă nu ar fi fost confruntaţi cu o părere diferită a vreunui coleg. Medicul lui Luciani era doctorul Giuseppe de Rós, din Veneţia, şi doar cu o lună de stat în Vatican. Era important să confirme diagnosticul colegilor lui când ajungea la Roma. Villot ştia perfect că oricât i-ar fi cerut, nu ar fi autorizat o autopsie. Era Cardinalul Secretar al Vaticanului şi, ca atare, şeful suprem al Bisericii Romano-Catolice până la finalul următorului conclav. A fost suprasolicitat şi nervos în perioada aceea ca să astupe toate găurile.

— Şi a reuşit.

— Să zicem că a avut doar jumătate de victorie. Doctorul Giuseppe de Rós a confirmat diagnosticul colegilor, dar adevărul e că nici nu avea prea multe opţiuni. Orice examen superficial era neconcludent. Cum de autopsie nu se punea problema, dacă Villot ar fi reacţionatnormal, crima ar fi fost perfectă. Dar aşa, comportamentul lui a ridicat suspiciuni celor mai vigilenţi. Obişnuitele teorii ale conspiraţiei au început să apară, dar nimic solid. Aşa că a dispărut orice pericol. S-a ales un nou Papă şi viaţa a mers înainte. Dar Ioan Paul I deja provocase destule suspiciuni, şi toate au început să se destrame în special în

dauna P2, care a fost distrusă în 1981. De atunci a trebuit să rămânem mai în umbră ca niciodată.

— Şi cum au reuşit să demascheze P2?

— Detaliile sunt prea complicate. Să spunem că ani de-a rândul au urmărit indicii care au dus la Institutul pentru Opere Religioase, la Banca Ambroziană, la P2 şi la afacerile care le legau pe una de alta.

— Şi ce li s-a întâmplat lui Villot, lui Marcinkus şi administratorului Băncii Ambroziene?

— Villot era foarte bolnav când a fost asasinat Luciani. Chiar el ceruse să fie înlocuit, dar nu de Benelli. Villot ar fi vrut să îşi aleagă el succesorul. Benelli era prea asemănător cu Ioan Paul I, poate mai puţin naiv, dar ar fi cauzat daune de neimaginat. După moartea lui Luciani, a putut să aleagă singur şi a murit liniştit în martie 1979, alături de cei dragi.

— Luciani a murit singur, fără nimeni, acuză Sarah.

— A murit cu mine. Canalia de Marcinkus a continuat cu escrocheriile lui la IOR.

— De ce canalie? Nu era tovarăşul dumneavoastră?

— Marcinkus nu era tovarăşul nimănui. E singurul lui prieten. Se ocupă numai de interesele lui. Marcinkus a mai rămas mult timp după Villot şi Ioan Paul I. A fost în fruntea IOR până în 1989. A fost promovat la Arhiepiscop de Wojtyla şi acum probabil se bucură de câştigurile lui pe aici prin State, pământul lui natal.

— Şi ceilalţi?

— Ceilalţi? Calvi a fost găsit mort în 1982. Spânzurat sub podul Blackfriars, în Londra. A provocat Băncii Ambroziene pierderi de miliarde de dolari. Pentru cauza lui Gelli şi a lui Marcinkus. Gelli e la închisoare, iar eu nu sunt nicăieri.

Liniştea întrerupe discuţia, sau interogatoriul mai degrabă, pentru că o discuţie presupune doi vorbitori, dar în cazul de faţă, JC a vorbit mult mai mult. Sarah a pus doar câteva întrebări punctuale ca să lămurească anumite puncte. Nu auzi în fiecare zi o versiune diferităfaţă de ce a rămas consemnat de istorie, şi chiar din gura presupusului asasin al lui Ioan Paul I. Mai are o singură întrebare, poate cea care o interesează cel mai mult din tot ce a fost spus.

— Cum l-aţi omorât pe Papă? Pune întrebarea.

— Ei, hai, domnişoară Sarah Monteiro, doar nu te aştepţi să-ţi povestesc tot pe nimic, nu?

Amândoi mută câte o piesă pe tabla de şah. E rândul lui JC să reia controlul pe care l-a pierdut în mod voluntar. Ce a spus, spus rămâne, fără regrete, remuşcări sau negări. Acum trebuie să colecteze informaţia dorită:

— Schimb de informaţii, nu aşa ai spus? Mi-am îndeplinit partea mea pe îndelete. E rândul tău. Zâmbeşte ca cineva care ştie că are dreptate.

— Da, dar e ultima mea întrebare. Vreau să ştiu cum aţi făcut-o.

— Iar eu vreau să ştiu care e locul acela sigur în care ai pus hârtiile.

— Chiar dumneavoastră aţi spus că nu conţin nimic extraordinar.

— Te asigur că nu. Şi dacă ar fi apărut în noaptea crimei, din moment ce dispăreau lista şi secretul, nu s-ar fi întâmplat nimic. Ar fi fost interpretate ca dorinţe ale unui muribund. Apariţia lor azi, după atâţia ani, ar fi altceva. Ar confirma că cineva le-a ascuns, s-ar face imediat legătura cu Villot şi Biserica ar avea mult de suferit.

— Şi ce vă pasă? Nu cred că ţineţi atâta la Biserică.

— Unele secrete trebuie să rămână în umbră. Unele adevăruri nu trebuie dezgropate.

— Dar mai devreme sau mai târziu altcineva se va împiedica de ele şi adevărul tot va ieşi la suprafaţă.

— Atunci mai bine mai târziu. După ce voi muri eu, nu mă interesează ce se întâmplă cu ele. Dar până atunci e mai bine să fie la mine, şi bineînţeles de data asta o să le pun la păstrare astfel încât să fie descoperite la mult timp după existenţa noastră. Aşa că mai bine cooperezi şi îţi ţii cuvântul.

— Îmi ţin cuvântul. Vreau doar un răspuns la întrebarea asta, ultima. Explică Sarah, într-o ultimă încercare de a-şi satisface curiozitatea.

Bătrânul nu scoate niciun cuvânt şi nici nu schiţează vreun indiciu că i-ar face pe plac lui Sarah. Dacă intenţia lui e să îi tortureze nervii şi să o angoaseze, putem spune că reuşeşte, căci pentru Sarah, deşi comparaţia nu e cea mai potrivită, răspunsul pe care îl aşteaptă e cacireaşa de pe tort, golul din

ultima secundă a partidei, ca şi cum ar afla numele adevărat al lui Rafael. Dacă JC nu l-a otrăvit pe Papă, atunci cum l-a omorât?

— Hai să facem altfel. Tu îmi spui ce vreau să aflu şi apoi îţi satisfac curiozitatea.

— Ah... Nehotărârea nu e un semn bun.

— Îmi ţin întotdeauna promisiunile, adaugă bătrânul.

Dar pentru Sarah nu asta e problema. Problema e alta, de îndată ce îi va divulga locul în care se află lista, JC va trebui să se ocupe de altele şi întrebarea va rămâne fără răspuns. Evident că nu e sfârşitul lumii dacă se va întâmpla aşa, deşi nu îşi dă seama care ar fi reacţia bătrânului, dar cu siguranţă nu ar pierde timp cu explicaţii adresate cuiva care nu l-a ajutat deloc. În orice caz, trebuie să admită că a pierdut, cu toate că a extras multe informaţii despre noaptea cu pricina, nu a reuşit până la capăt.

— Aştept, presează JC.

— Ok, din moment ce mă obligaţi, deşi nu v-aţi îndeplinit partea aşa cum am căzut de acord.

— Nu spune asta, o întrerupe el. E un schimb just. Ţi-am dat o parte, tu îmi dai partea ta, apoi eu închei. Cred că nu ai de ce să te plângi.

— Bine atunci. Să-i dăm drumul. Hârtiile sunt într-un loc sigur.

O pauză specifică în astfel de situaţii pentru a atrage atenţia interlocutorului sau pentru a câştiga timp şi a aduna forţe pentru ce urmează a fi spus. Oricum ar fi, nu funcţionează în cazul de faţă.

— Asta ştiu foarte bine. Concluzia, te rog. O voce seacă, a cuiva care nu mai tolerează ocolişuri.

— Tocmai. Atunci veţi înţelege că sunt într-un loc atât de sigur, încât nu am niciun fel de control asupra lor.

— Cum adică? Bătrânul nu înţelege ce vrea să spună cu asta. Explică-te.

— Hârtiile sunt la Vatican, completează Sarah, sigură pe ea, pentru câteva clipe. De acolo au plecat, tot acolo trebuie să se întoarcă. Hârtiile unui Papă îşi au locul la Vatican.

— Glumeşti, bineînţeles.

— Nu. Vorbesc serios.

Expresia sumbră care pune stăpânire pe chipul lui JC nu lasă loc de îndoială. Deodată sângele îi fuge din obraji lăsându-l palid, cu un aer cadaveric, aproape vampiric, scoţându-i în

evidenţă ridurile adâncite de vârstă. Îşi pierde răsuflarea ca un astmatic, înfăţişând în sfârşit un bătrân adevărat şi arătându-i lui Sarah, pentru prima dată, latura lui umană. Nu e un automat care hotărăşte deznodământul vieţii altora după bunul plac, e un bătrân fragil la capătul drumului.

— Ai idee ce-ai făcut?

— Dacă am idee ce am făcut? Cine vă credeţi ca să mă întrebaţi aşa ceva? Teama şi revolta ei explodează în acelaşi timp. Eu ar trebui să vă întreb asta. Aveţi idee ce-aţi făcut? Aveţi idee despre oamenii pe care i-aţi dat la o parte din drumul vostru, ca să nu mai vorbesc prin ce am trecut eu? Şi pentru ce? Ca să curăţaţi rahatul pe care l-aţi făcut o viaţă întreagă!

— Ai grijă că nu vorbeşti cu taică-tu.

— Tatăl meu e mult mai om decât dumneavoastră, slavă Domnului.

— Tatăl tău e un mort, ca voi toţi, datorită ţie.

— Asta este. O lacrimă i se scurge pe obraz, lăsând o dâră foarte subţire. Am conştiinţa împăcată că am făcut ce am putut şi nu o să câştigaţi.

Un râs tenebros umple camera, făcându-i pielea de găină lui Sarah.

— Chiar crezi că n-o să recuperez hârtiile, doar pentru că sunt la Vatican? Ce te face să crezi că acolo nu am oameni care lucrează pentru mine, aşa cum erau şi în ’78?

— Timpurile se schimbă.

— Oare chiar s-au schimbat aşa mult cum crezi tu?

În străfundul ei, Sarah vrea să creadă că da. Conducătorii sunt alţii, mentalităţile, deşi asemănătoare, nu sunt identice, precum nici oameni identici nu există pe pământ. Fiecare are felul lui de a fi, iar dacă idealurile sunt asemănătoare, modalităţile de a le pune în practică îi diferenţiază pe autorii lor, de aceea, deşi conservatorismul câştigă din ce în ce mai mult teren în Biserica mult mai puţin liberală şi modernă decât ar fi dorit-o Albino Luciani, oamenii care o alcătuiesc sunt alţii şi sunt serioşi. Nu sunt ca Villot, nici ca Marcinkus în Vaticanul de azi. Sau sunt?

— Dacă nu s-au schimbat, n-aveţi de ce să vă faceţi griji. Mâine sau mai încolo o să vă revină hârtiile.

Ceva din privirea lui îi arată lui Sarah că nu va fi chiar aşa.

— Şi celelalte?

— Care celelalte?

— Nu face pe neştiutoarea. Aveai doar o listă la tine. Unde e restul?

Cel mai bine e să nu forţeze nota. Lucrurile sunt deja destul de complicate.

— Nu ştiu despre altele. Pot să vă răspund doar despre listă.

— Ştiu eu cine poate răspunde despre ele.

Bărbatul stă câteva clipe. Deciziile se conturează în capul lui şi de acolo va ieşi verdictul asupra destinului ei şi al celorlalţi. După ce chibzuieşte, bătrânul bate cu bastonul de trei ori în podea. Unu, doi, trei. Şi în tot atâtea secunde asistentul intră în cameră ca un servitor care aşteaptă să asculte sarcinile zilei.

— Poţi s-o iei. Elimină-l pe tată, pe fiică şi pe agentul dublu. Abia a terminat de vorbit şi Sarah e deja în picioare, strânsă de braţ. Apoi adu-mi-l pe Marius Ferris. Avem multe de vorbit. Dar ai grijă înainte de asta să îi vadă pe restul murind.

— Ajută întotdeauna să dezlege limba, adaugă asistentul, cu un zâmbet discret.

Destinul e hotărât, inevitabil. Moartea o aşteaptă la capătul celălalt al ţevii armei asistentului sau a servitorului, tot aia, dar asta îi va binedispune pe amândoi. Se pare că au nevoie să vadă sângele vărsat al altora ca să se simtă bine.

— Unde o duci? se aude cineva întrebând.

— La jertfă, răspunde asistentul sarcastic.

Barnes o ia de braţul celălalt pe Sarah şi o smulge din strânsoarea asistentului. Dacă termenul pare prea violent, nu trebuie interpretat ca o exagerare, căci bărbatul în costum Armani se înfipsese în braţul ei cu multă forţă.

Rămâne atât de surprins, încât rămâne să se uite fără să ştie ce să zică.

— Ce faci? întreabă JC.

— Stai jos! îi ordonă Barnes lui Sarah, înainte de a se întoarce către bătrân. A trimis hârtiile la Vatican.

— Ştiu. O să plătească pentru asta.

— Am primit un telefon de la Vatican acum câteva minute.

Aerul stăpânit al bătrânului se risipeşte. O expresie curioasă îi umbreşte privirea.

— Şi ce voiau?

— Nu vor nimic. Ci ordonă.

☩ CAPITOLUL 54

VILLOT

28 septembrie 1978

Villot nu reuşea să stea liniştit pe scaunul din biroul lui. Aşa că se ridică şi începu să meargă dintr-o parte într-alta cu ţigara în mână, avea să depăşească cele două pachete zilnice care îi făceau atât de rău, dar nici el nu urmărea eternitatea. Sufla fumul furios şi era roşu la faţă, semne că nu se simţea bine.

Se uită a mia oară la hârtiile care zăceau pe biroul imens de lemn, o piesă de mobilier foarte valoroasă şi veche de secole, pe care stătuseră mii de alte hârtii şi documente de-a lungul anilor, pentru a fi analizate şi examinate de alţi Secretari de Stat. Dacă ar putea vorbi, ar dezvălui multe secrete, multe intrigi, planuri şi uneltiri, precum şi vise, ambiţii, utopii. Unele nu au părăsit niciodată hârtia pe care au fost scrise, dar altele aveau să se transforme în realitate. De obicei fanteziile reveneau doar celor în sutană albă, erau menite doar Papilor, ce aspiraţii putea avea un Cardinal Secretar de Stat? Din moment ce folosirea biroului aceluia însemna cucerirea locului al doilea, omul cu cea mai multă putere după Papă. Câteodată omul cu cea mai multă putere, chiar deasupra Papei, depinzând de caracterul fiecăruia şi de capacitatea acestuia de a-l manipula. Altfel, unde ar putea să vrea să se mai ducă cineva care a ajuns pe locul doi, dacă nu la locul întâi, la Alesul lui Dumnezeu?

Dar nu Villot. El demult nu mai aspira să devină Succesor al Prinţului Apostolilor, dar în ceea ce-l privea, i-ar fi plăcut să îl poată alegepe următorul Succesor al lui Petru, Suveranul Pontif, unul care să nu îi dea atâtea griji ca cel pe care îl servea în acel moment.

În urmă cu mai puţin de o oră primise de la Albino Luciani nişte hârtii cu hotărâri şi înlocuiri, unele din ele urmând să aibă loc chiar în ziua următoare. Adică hârtiile care erau pe biroul lui şi pe care le-a luat din nou ca să le citească, cu toate că le ştia deja pe dinafară.

Benelli în locul meu? Se gândi când reciti numele celui ce avea să îl înlocuiască. *Nici nu putea să aleagă mai prost.*

— E prea îndrăzneţ, Sfinte Părinte, spuse Villot când primise hârtiile şi citi cu voce tare documentele cu deciziile papale. Ce va mai rămâne din Biserică aşa cum o ştim?

— Biserica va rămâne pură, smerită şi umană, spuse Albino Luciani sec.

Villot ţinea într-o mână hârtiile şi cealaltă o trecea peste tichie, în timp ce citea barbariile scrise de mâna celui care, în principiu, era vocea supremă a creştinătăţii. Intenţiile lui de a atenua poziţia Bisericii în ceea ce privea controlul artificial asupra natalităţii era doar un exemplu infim.

— Este împotriva poziţiei seculare a Bisericii catolice. Este împotriva deciziilor celorlalţi Papi, pe acelaşi subiect. Villot începea să ridice vocea.

— Infailibilitatea.

— Sacra infailibilitate, completă Villot.

— Sacră? Amândoi ştim că infailibilitatea e o greşeală, afirmă Papa cu seninătatea-i caracteristică.

— Cum o să spuneţi aşa ceva? întrebă Villot închinându-se în mod ipocrit.

— Pentru că sunt Papă şi ştiu că şi eu greşesc ca orice alt om.

— Un Papă e infailibil. Iar măsurile acestea pun în cauză decizii luate în certitudinea infailibilităţii papale.

Să nu credeţi că Villot se adresa superiorului său ierarhic cu supunere şi servilitate. Îi vorbea ca unui asistent sau secretar din cei care abundă prin cabinet şi care se ştia că merită mai puţin respect decât un cardinal sau un Papă, din motive doar de ei ştiute. Albino Luciani părea să ignore lipsa de respect ca şi cum ar fi ştiut deja adevărata natură a lui Villot. Un Villot pe care deja îl cunoştea, dar care nu se arătase niciodată.

— Dacă Biserica se consideră infailibilă, e prea arogantă ca să îşi înţeleagă defectele. Ştim amândoi cum a apărut ideea asta a infailibilităţii în 1870.

— Îndrăzniţi să-l criticaţi pe Pius al IX-lea?

— Cum poate evolua cineva, dacă nu îi critică pe cei asemenea lui?

Villot se aşeză pe unul din scaunele din faţa biroului şi puse o mână la ochi.

— Nu pot să cred ce aud.

— Nu faceţi pe inocentul, Villot. Ştiţi la fel de bine ca mine că infailibilitatea e bună doar ca să ne lege de mâini şi de picioare.

Villot ia mâna de la ochi.

— Cum adică?

— Exact aşa. Un Papă e infailibil în măsurile care orientează doctrina credinţei şi a moralei. Să zicem că a fost o modalitate genială pentru ca Papii următori să nu poată face nimic, deoarece aşa unele subiecte deveneau automat de neatins.

— E un sacrilegiu, acuză Villot.

— Un sacrilegiu? Albino Luciani schiţă un surâs fin. Acum ar trebui să spun să vă controlaţi cuvintele şi să arătaţi puţin respect faţă de persoana cu care staţi de vorbă. Până la urmă, sunt infailibil.

Villot coborî privirea în pământ.

— Dar nu-mi voi folosi titlul, pentru că asta ar însemna să fiu de acord cu ei. Deşi respectul dintre două persoane ar trebui să fie ceva de la sine înţeles, oricine ar fi ele, îl dojeni pe cardinal. Infailibilitatea e o greşeală şi o pretenţie exagerată, aşa că îi voi pune capăt.

N-avea rost să insiste pe acelaşi subiect. Mai bine aborda altele.

— Înlocuirile. Aveţi idee ce transformări vor provoca în curie?

— Cred că ştiu foarte bine, răspunse Papa natural.

— Şi respectul pentru cardinali? Pentru cei care v-au votat şi sunt din cei mai conservatori?

— N-am cerut nimănui să mă pună aici. Nu mi se pare o lipsă de respect faţă de nimeni felul în care vreau să procedez. Nu uitaţi că datoria mea este faţă de credincioşi şi faţă de Dumnezeu.

Posibilităţile lui Villot se împuţinau din ce în ce mai mult. Oricât argumenta, Luciani îi răspundea la înălţime şi ferm, arătându-se fără griji. Nu era posibil să-l întoarcă din drumul pe care o apucase. Nu prin vorbe.

— Lăsaţi-mă să analizez numele acestea şi să vă prezint alte alternative, mai ales pentru înlocuitorul meu şi pentru conducerea IOR, îi ceru Papei. O ultimă încercare. Dacă Sfântul Părinte era de acord, măcar exista o speranţă.

— Acesta este ultimul meu cuvânt. Nu vă deranjaţi să găsiţi alternative. Sunt sigur că ar fi persoane competente, dar nu voi accepta. Hotărârea mea e definitivă. Înlocuirea imediată a

Episcopului Marcinkus cu Monseniorul Giovanni Abbo şi înlăturarea Monseniorului De Bonis, Mennini şi De Strobel. De Bonis va fi înlocuit de Monseniorul Antonetti şi mă voi ocupa de ocuparea celorlalte două locuri după ce voi discuta cu Monseniorul Abbo.

— Dar...

— Noapte bună, Cardinale Villot, îl salută Papa, mergând spre uşă.

Villot nici nu apucă să îi răspundă. Nu-şi imaginase niciodată căAlbino Luciani nu avea să dea înapoi niciun centimetru de la deciziile luate. Poziţia lui devenise dificilă. Gelli avea dreptate. Socotiseră prost. Omul acela avea să le aducă numai probleme.

— Mă bazez pe dumneavoastră pentru o tranziţie liniştită a cabinetului de secretar de stat către Cardinalul Benelli, spuse Suveranul Pontif din uşă.

— Sigur că da, bolborosi Villot. Să aveţi o noapte liniştită. Un fior de furie îi străbătu chipul.

— Mulţumesc, Cardinale Villot, îi mulţumi Albino Luciani. Dar asta nu depinde de mine, nu?

Şi ieşi, lăsându-l pe Villot cufundat în dilemele lui. Se gândi, întoarse problema pe toate părţile, chibzui, se rugă, dar nu reuşea să vadă soluţia problemei. Se uită la telefonul de lângă hârtiile discordiei. I se părea extrem de tentant şi înfricoşător în acelaşi timp. Ridică receptorul de mai multe ori şi formă primele cifre din numărul pe care îl memorase acum câteva zile. Ca şi cum ar fi vrut să îl uite pentru totdeauna. Ar fi fost aşa de bine dacă ar fi fost posibil. Se oprea brusc din formarea numărului, sperând să-i vină vreo idee luminată. Salvarea lui, a sufletului lui. Totuşi, înţelese până la urmă că sufletul lui era de mult condamnat, pierdut în conflictele interioare şi exterioare corpului şi acţiunilor lui. Şaptezeci şi trei de ani e o perioadă destul de lungă pentru a face bine şi pentru a greşi.

Aşa că i s-a părut mai bine să se spele pe mâini, ca Pilat din Pont şi să îi lase pe alţii să se ocupe de subiect. I-a trebuit curaj să termine de format numărul şi să asculte ţârâiturile care chemau călăul. Nu dură mult până se auzi vocea care răspunse, rece şi sumbră ca moartea.

— Trebuie să se întâmple, anunţă Villot. În noaptea asta.

Deschise un sertar al biroului fără zgomot şi scoase un mănunchi de chei. După puţin timp ieşi pe uşă. Trebuia să îi deschidă drumul făptaşului.

☩ CAPITOLUL 55

— Nu vor nimic, ci ordonă, anunţă Barnes, în camera de interogatorii din mijlocul Manhattanului.

— Ordonă? ripostează JC. Nu fi ridicol.

— Sunt în posesia listei.

— Ce? bolboroseşte asistentul.

— E adevărat, îi asigură Barnes. Confirmi? o întreabă pe Sarah.

Sarah dă din cap în semn că da. De aceea JC le-a dat verdictul morţii.

— Fir-ar să fie, exclamă bătrânul. Deci e adevărat. Ce ordonă? îl întreabă pe Barnes.

— Nu vor lua nicio măsură dacă se termină totul aici şi acum. Fără alţi morţi sau răniţi. Altfel vor folosi orice mijloace necesare pentru a ne ruina, adică vor pune hârtiile la dispoziţia publicului.

Respiraţia bătrânului e din ce în ce mai grea.

— Ceva aici nu e bine.

— Ce anume, domnule? întreabă asistentul.

— Dacă Vaticanul are hârtiile, de ce vor să îi scape pe ei? Ar trebui să le fie indiferent.

Interpretarea lui e corectă, dar fiind o minte logică, nu se avântă să facă speculaţii. Femeia îl trăsese pe sfoară şi nu se aştepta. Nu prevăzuse aşa o mişcare din partea ei.

— Şi dacă suntem de acord? întreabă bătrânul frecându-şi bărbia.

— Dacă suntem de acord rămâne totul cum e acum. Nimeni nu păţeşte nimic. Dar cer ca femeia să le confirme că au fost eliberaţi printr-un emisar special trimis de ei.

— Nu putem fi de acord, domnule, insistă asistentul. Încă mai putem recupera restul hârtiilor.

Exact la asta se gândea JC. Cu restul hârtiilor în mână, ar fi putut să negocieze cu Vaticanul. Fără nimic, ar trebui să se supună ordinului, necondiţionat.

Sarah vedea mult mai clar cum totul era doar un joc controlat de cel ce avea atuurile. O mică fisură le putea încă permite bărbaţilor adunaţi acolo să profite de situaţie şi să reuşească

totuşi ce îşi propuseseră. Sarah trebuia să facă ceva să pună capăt îndoielilor şi speranţelor lor o dată pentru totdeauna.

— Restul hârtiilor sunt tot în drum spre Vatican, minte Sarah.

— Ce vorbeşti? Bătrânul îşi încreţeşte şi mai tare fruntea.

— Am trimis şi celelalte hârtii la Vatican, repetă Sarah.

— Dar, ai spus că nu poţi să răspunzi pentru ele.

Moşu ăsta nenorocit mai are şi memorie bună, se gândeşte Sarah temătoare.

— Tocmai din cauza asta. Nu sunt la mine, dar încă nici n-au ajuns la Vatican. Cineva de încredere trebuie să le ducă. De ce credeţi că am fost în Portugalia? Pentru că acolo erau. *Sper să ţină.*

— Minte, acuză asistentul.

— Nu putem să riscăm, îl contrazice Barnes.

— Riscăm şi mai mult dacă nu avem noi hârtiile, continuă asistentul.

— Poziţia Vaticanului e clară. Dacă povestea se termină aici, hârtiile rămân la ei în păstrare. Nimeni nu va şti de existenţa lor.

— Domnule, lăsaţi-mă două ore şi scot eu adevărul de la bătrân, cere asistentul.

— Din nefericire nu avem două ore, îi informează Barnes. Femeia trebuie să se întâlnească cu emisarul într-o oră la Waldorf Astoria.

JC îi ascultă fără să intervină. Se pare că toate cărţile bune îi picaseră adversarului sau, cu alte cuvinte, adversarul tocmai dăduse şah regelui, dar nu orice fel de şah, aproape sigur un şah-mat, ceea ce îl împiedică să reacţioneze. Toate căile de scăpare posibile sunt inaccesibile, femeia a prevăzut mişcările şi el a subestimat-o. Mai rămânea un singur lucru de făcut.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră ceva? îl întreabă Barnes pe Maestru, întrerupându-i şirul gândurilor decizionale.

— Ce? o întrebare drept răspuns, care indică nehotărâre şi mintea concentrată în alte părţi. Da, da, răspunde în sfârşit, când procesează informaţia. Se ridică sprijinit în baston. Hai pe coridor.

Barnes îl urmează pe Maestru, al cărui nume deja păleşte în faţa ultimelor evenimente. Sau poate că nu. În situaţii ca cea de faţă, hotărârile luate îi dovedesc pe oameni, iar cazul actual cere o rezolvare perfectă.

— Ai verificat numărul de pe care ai fost sunat? întreabă bătrânul deodată.

— Oamenii mei se ocupă deja de asta, dar o să dureze ceva, jumătate de oră nu e de ajuns. Vaticanul nu e o zonă chiar aşa restrânsă, argumentează Barnes.

— Şi totuşi e mic. Ţie ţi se pare credibil? O întrebare sinceră. Părerea unui om al CIA e importantă, deşi nu are putere să decidă de unul singur. Totuşi e mai bine să vadă ce crede despre a asta.

— E destul de intrigant. Nu pare deloc stilul Sfintei Biserici, dar orice e credibil până la proba contrarie. Nouăzeci şi nouă la sută din ameninţările cu bombă nu se confirmă, dar asta nu îi opreşte pe genişti să evacueze clădirile şi să cotrobăiască peste tot.

— Ceea ce înseamnă că până când serviciile tale confirmă sau nu autenticitatea numărului, trebuie să facem faţă unui ultimatum al Vaticanului.

— Mă tem că suntem într-o situaţie precară.

— Hm... E singurul lucru care îi iese pe gură bătrânului, care se îndepărtează puţin ca să analizeze opţiunile. Poate că e chiar salvarea noastră, îi spune lui Barnes când revine lângă el.

— Credeţi? americanul nu pare convins.

— Trebuie să se întâlnească cu un emisar la Waldorf într-o oră, nu?

— Aşa e.

— Foarte bine. O să întoarcem jocul în favoarea noastră. Trimite-i într-acolo.

— Sunteţi sigur?

O privire aspră îi reproşează inutilitatea întrebării.

— Trimite-i cât mai repede. Mă ocup eu de restul.

— Adică o să ignoraţi ultimatumul?

— Bineînţeles că nu. Mintea îi fierbe în timp ce elaborează planul în viteză. Dar e singura modalitate de a recupera documentele.

— Nu credeţi că le-a trimis?

— Lista probabil că da, dar restul nu.

— De ce credeţi asta?

— E simplu, toate indiciile duc la Marius Ferris, în New York. Şi suntem aici. Ştim mai mult ca sigur că n-au pus mâna pe hârtii

de când au ajuns aici. Atunci înseamnă că hârtiile sunt în continuare la păstrare pe undeva.

Barnes se gândeşte câteva clipe.

— Şi dacă nu aveţi dreptate?

— Dacă n-am dreptate, o să ajungă la întâlnirea de la Waldorf cu cinci sau zece minute mai târziu. Dar acum e imperativ să recuperăm documentele. Chiar dacă ea a trimis lista, singurul mod de a le recupera e să le avem pe celelalte.

— Ok, atunci. La ce v-aţi gândit?

Să-i lăsăm pe cei doi să pună proiectul la punct şi să revenim la asistentul care se apropie de Sarah.

— Te crezi foarte şmecheră, nu, javră? îi şopteşte cu gura aproape lipită de urechea ei. Dacă reuşeşti să pleci vie de aici, ţine minte că o să mă ţin după tine peste tot. N-o să te las un minut liniştită.

Sarah şi-ar dori să poată închide ochii, dar nu vrea să dea un semn de slăbiciune. Ştie că nu de el depinde concretizarea ameninţărilor. Bătrânul e cel ce dă ordinele, sau cel puţin el era. Acum se pare că Vaticanul face cărţile, ceea ce pentru ea e o fericire, dar în minutele următoare va vedea care e exact situaţia. Totuşi, nu îşi face iluzii că, dacă ar depinde de asistent, ar ieşi cineva viu de acolo. Din fericire nu depinde... slavă Domnului.

— Şi într-o zi, când te aştepţi mai puţin, o să-ţi intru în casă, o să vin în dormitor şi când îţi e somnul mai dulce, te trezesc.

Taci din gură, idiotule, îşi spune Sarah în gând. Şi-ar dori să o poată spune şi cu voce tare. Dar mai bine să nu-l mai enerveze şi mai rău. Ar putea să-şi piardă controlul şi să comită o greşeală în absenţa Maestrului.

Barnes şi bătrânul se întorc cu aceleaşi expresii sumbre cu care au şi ieşit.

— Dă-le drumul, se conformează bătrânul.

— Dar, domnule... încercă asistentul.

— Linişte, porunceşte pe un ton din nou ferm. E ultimul meu cuvânt. Dă-le drumul. Şi ai grijă să ajungă la timp la întâlnirea cu emisarul.

Asistentul, resemnat, o înşfacă şi o trage afară din cameră.

Barnes rămâne cu privirea pierdută pe coridor fără să observe pe chipul bătrânului un zâmbet de satisfacţie anticipată, care dispare de îndată ce americanul întoarce privirea către el.

— Sunteţi sigur că ştiţi ce faceţi? îl întrebă bărbatul de la CIA.

— Foarte. Stai liniştit. Documentele îmi vor reveni. E doar o chestiune de timp.

— Doar că timp nu prea avem, îl atenţionează Barnes temător. Şi după?

— După... Omoară-i pe toţi.

Apoi apelează un număr pe telefonul mobil.

— Francesco, n-am uitat de tine, Eminenţă.

☩ CAPITOLUL 56

Şi aşa se termină urmărirea asupra lui Sarah Monteiro şi a celorlalţi supravieţuitori care, cu un mic ajutor din partea norocului sau a puterii divine, a reuşit să îi scape pe toţi de la moarte sigură. Într-o zi ea tot o să vină, asta fără îndoială, dar se pare că nu era prevăzută pentru ziua aceea. Sarah Monteiro este femeia care l-a învins pe JC, pe asasinul Papei, niciun volum de istorie nu menţionează aşa ceva, doar pentru istorie JC nu există şi nici Ioan Paul I nu a fost asasinat, mai degrabă a murit de un atac de cord care nici nu i-a lăsat timp să tragă de cordonul clopoţelului, de lângă pat, ca să cheme un ajutor.

Echilibre între forţe puternice au permis acest deznodământ, de data asta eroul solitar nu îi omoară pe toţi răufăcătorii şi rămâne cu fata. Mai ales pentru că eroul nostru solitar este de data asta o femeie, însoţită de salvatorul Rafael, tatăl ei şi Marius Ferris, care au scăpat de drumul infam de pe valea umbrelor. Şi în acest context ies afară. Rafael într-o stare deplorabilă, dar chiar şi aşa, sprijinindu-l cu ajutorul lui Sarah pe căpitanul Raul care nu reuşeşte să se ţină pe picioare. Marius Ferris e chiar în spatele lor, încă nevenindu-i să creadă ce noroc au avut. Toţi ceilalţi, Geoffrey Barnes, Staughton, Thompson, servitorul, asistentul şi Maestrul, asistă neputincioşi la defilarea spre ieşire. Lipseşte din peisaj şoferul servitorului care între timp a fost lăsat să plece. Mai lipseşte şi lupta finală în care eroii distrug toţi răufăcătorii, dar ăsta nu e un film sau o povestire obişnuită de ficţiune, e mai degrabă realitatea care defilează. Barnes nu va avea plăcerea de a-l putea extermina pe Jack de pe faţa pământului. Sunt frustrări ce vor rămâne şi vor fi alimentate ca ale multor altora care nu au altă opţiune decât să trăiască cu ele.

— Luaţi duba, ordonă Geoffrey Barnes. O să vină cineva să o ia mai târziu.

Şi Rafael conduce vehiculul către întâlnirea cu emisarul Vaticanului, care îi va însoţi la locul unde sunt ascunse valoroasele documente şi apoi îi va scoate din ţară. Sau cel puţin aşa cred majoritatea celor din dubă, deşi nu e un gând

împărtăşit de toţi. Raul Brandão Monteiro stă cu mâinile pe rană, întins pe bancheta din spate, cu capul în poala fiicei.

— A înţeles cineva ceva? întreabă timid Marius Ferris care se aude vorbind pentru prima dată, pe un ton melodios radiofonic, încă agitat.

— Şi eu aş vrea să ştiu, intervine Rafael în timp ce conduce, încă suferind de la bătaia încasată. Aţi înţeles ceva, Căpitane?

Rumoarea răspunsului e oprită de Sarah.

— Foarte simplu. Când eram la Hotelul Altis, în Lisabona, am sunat la Vatican şi le-am explicat situaţia. Mi-a răspuns un bărbat care a fost foarte simpatic, dar care nu mi-a promis nimic. Mi-a cerut să îi trimit o dovadă a ceea ce spuneam, ceea ce am şi făcut atunci.

— Cum? întreabă Rafael curios. Totul fusese făcut pe la spatele lui, în timp ce făcea duş.

— Am trimis documentele prin fax.

— Şi apoi?

Sarah nu e prea încântată de tonul inchizitorial al lui Rafael. Nu pare mulţumit că ea a rezolvat problema şi le-a salvat tuturor viaţa.

— Apoi bărbatul mi-a cerut să trimit originalele imediat la Vatican şi i-am cerut recepţionerului să se ocupe.

— Şi apoi?

— Apoi mi-a subliniat din nou că nu poate promite nimic, dar că îmi garantează că subiectul va ajunge la cine trebuie, cu toate că au deja oameni pe teren.

— Şi aşa am ajuns acum aici, conchide Rafael.

— Exact.

Rafael se uită în oglinda retrovizoare la tatăl lui Sarah.

— Ce ziceţi, Căpitane?

Militarul încearcă să articuleze câteva cuvinte, dar nu se aude decât un *am... am...*

— Ce vrei să zici? Nu te forţa. Îl sfătuieşte Sarah.

— Amb... amb...

— O ambuscadă, completează Rafael. Militarul încuviinţează.

— O ambuscadă? Ce? ţipă Sarah enervată că cei doi sunt de acord. Spuneţi asta doar pentru că am rezolvat eu problema?

— Bineînţeles că nu, afirmă Rafael categoric.

Raul o strânge pe Sarah de braţ, făcându-i semn să-l asculte pe Rafael.

— Fii atentă, Vaticanul nu acţionează aşa. Folosesc tactici subtile. Fii sigură că nu ar fi dat niciodată aşa un ultimatum, mai ales ca să ne scape pe noi.

— Vrei să spui că P2 a interceptat convorbirea?

— Nu. Se uită la Căpitan pe bancheta din spate, sprijinit de Sarah. Nu vreau să spun asta. Doar că trebuie să fim atenţi şi să nu ne bucurăm prea devreme.

— Crezi că vin după noi? întreabă preotul Marius Ferris, îngrijorat.

— Asta e simplu de aflat, informează Rafael. Waldorf e spre nord... ia să ieşim de pe rută. Căpitane, ce ziceţi dacă mergem la un spital să tratăm rana aia?

Rafael coteşte la prima la dreapta şi accelerează disimulând o fugă prin tumultuosul centru al Manhattanului la început de după amiază. Nu trece un minut, nici treizeci de secunde amărâte, că trei maşini de poliţie new-yorkeze ajung lângă ei. Nu îi opresc, dimpotrivă, două se aşază în spate, iar a treia în faţă, deschizându-le drum prin trafic.

— NYPD vă va escorta în siguranţă la destinaţie. Vă rog, urmaţi-ne, se aude recomandarea prin difuzorul uneia din maşini.

— Ce drăguţ din partea lor, spune Rafael ironic. Ia zi, tot Vaticanul ne-a trimis şi escorta, nu?

Poate că da, se gândeşte Sarah. Documentele valorează cu siguranţă atâta protecţie, deşi e dureros să accepţi că nişte hârtii vechi întrec ca valoare una sau mai multe vieţi umane.

— Presupunând că ai dreptate, ce interes ar avea să facă tot circul ăsta? Imaginează-ţi că am reuşi să fugim. Ce câştigă ei cu asta?

— Oricât am încerca să scăpăm de ei, n-am reuşi. Probabil avem mai mulţi sateliţi care ne urmăresc. N-avem mijloacele necesare să îi păcălim. În plus, duba asta este a lor. E echipată cu toate dispozitivele de detectare posibile şi imposibile, explică Rafael. Cât despre circ, presupun că bătrânul, până la urmă, ştie foarte bine ce face. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, situaţia noastră nu s-a îmbunătăţit deloc.

— Se pare că nu. Acum că ai explicat aşa sigur pe tine, conchide Sarah într-o notă vădit sarcastică.

— Nu ai... nu ai toate piesele ca să... ca să poţi completa puzzle-ul, Sarah, spune Raul.

Sarah se întoarce către Rafael.

— Ok, atunci, domnule cu puzzle-ul, zi-mi ce facem?

— Nimic.

— Cum nimic? Sarah şi Marius Ferris întreabă în acelaşi timp.

— Vezi cumva vreo ieşire? Rafael îl ignoră pe Marius Ferris şi se uită direct la Sarah. Dar îţi mulţumesc sincer că mi-ai mai dat jumătate de oră din viaţă.

— Maica Ta Hristoase! pronunţă Marius Ferris făcându-şi cruce şi încercând să aplaneze panica.

— E absolut suprarealist! izbucneşte Sarah. Întreaga situaţie este împotriva logicii. Cum se poate ca cineva în toate minţile să lase un grup de suspecţi aproape nestingheriţi pe străzile din New York. Nu se poate. Nu e logic. Îmi pare rău, dar nu pot să cred teoria voastră.

Marius Ferris se opreşte din rugăciune ca să o asculte pe Sarah. Trebuie să sperăm până la ultima clipă, poate ruga lui a fost ascultată.

— Continuă, te rog. Insistă el, văzând că ea nu se avântă să-şi continue gândul, probabil pentru că ceea ce tocmai spusese voia să fie punctul final al discuţiei şi nu un argument contra.

— Nu mai am ce să zic, părinte, explică ea. Nu mi se pare credibilă situaţia pe care o descriu ei. Asta înseamnă că nu cred că hârtiile sunt la Vatican?

— Exact. Ei ştiu că nu sunt acolo. Sarah, nu eşti singura care ai cunoştinţe în oraşul sfânt.

— Dar păreau să fi crezut. Sarah tot nu vrea să înţeleagă. Pentru mine e totul foarte tulbure. După tine, cine i-a sunat să le dea ultimatumul?

— Nimeni, răspunde categoric. Apoi schimbă tonul imperativ, ca să nu îi alunge definitiv speranţele. Chiar dacă am accepta că există un ultimatum, ei n-ar ceda. Şi nu prea văd Vaticanul implicându-se. Şi cum explici escorta?

Mda, asta nu prea ştiu cum s-o explic, se gândeşte Sarah, dar...

— Vreau să vă spun că ultimatumul nu e deloc o minciună.

— Cum poţi fi aşa sigură?

— Nu ai toate *piesele* ca să completezi puzzle-ul? întreabă provocator. Chiar, crezi că nu o să găsim niciun emisar?

— A, nu. Nici vorbă. Emisarul o să fie acolo.

— Atunci nu înţeleg.

— Mă îndoiesc că ai călcat vreodată în Piaţa Sfântul Petru sau în Palatul Apostolic, adaugă.

— Mă rog, am jucat ce atuuri aveam, e răspunsul lui Sarah. Ce va fi, va fi.

Schimbă priviri timp de câteva secunde, nu prea multe, încât Rafael mai trebuie să şi conducă, dar se vede preocuparea pe feţele amândurora, nu ştim dacă fiecare pentru el sau unul pentru celălalt, dar asta e o întrebare care va rămâne fără răspuns deocamdată.

După câteva minute intră pe Park Avenue cu toată pompa. Vehiculele se adaptează cum pot traficului, trecătorii îşi văd de treabă nepăsători, dacă ar da atenţie tuturor sirenelor, pompierilor, poliţiei sau ambulanţelor, n-ar mai face altceva toată ziua. Se opresc la numărul 301 de pe bulevardul amintit, adresa celebrului hotel Waldorf-Astoria, care a găzduit nenumărate personalităţi istorice din toate domeniile de-a lungul a mai bine de un secol. Stilul art-deco predomină în toate formele, favorizând eleganţa şi *glamour*-ul unuia din hotelurile de referinţă din lume.

Cu greu, Raul se ridică în capul oaselor pe banchetă. Marius Ferris deschide primul uşa, dar nu ajunge să pună un picior jos pentru că cineva o închide de afară. Un bărbat îmbrăcat în negru pe care nu l-a mai văzut nicăieri.

— Îmi pare rău. Eminenţa Sa nu vrea să fie însoţit de întreg cortegiul, îl informează bărbatul în dreptul ferestrei lui Marius Ferris.

Rafael profită să o privească pe Sarah şi îi spune ceva fără să scoată vreun sunet, ca ea să îi citească pe buze. *Piesele puzzle-ului tău se potrivesc*?

Sarah nu răspunde pentru că nu înţelege, Rafael îi face semn să se apropie şi repetă aceeaşi propoziţie în surdină. Sarah nu răspunde, de data asta intenţionat, dar nu ascunde neliniştea şi nervozitatea.

— Numai femeia poate să vină, anunţă bărbatul.

Sarah îl ia pe tatăl ei de mână cu afecţiune.

— O să fie totul bine, stai liniştit.

— Du-te, fata mea. Sunt bine.

Bărbatul îi deschide uşa lui Sarah, iar ea iese din dubă. Apoi o conduce în hotel. Rafael iese şi el din maşină. E interceptat imediat de alt bărbat. O namilă.

— N-ai auzit ce-a spus colegul meu? întreabă feroce.

— Ba da.

— Atunci e mai bine să intri înapoi în maşină, îl sfătuieşte, apropiindu-se de Rafael.

— Din păcate nu se poate. Va trebui să mă duc cu ea, răspunde hotărât.

— Intră în maşină, ordonă bărbatul. Nu-ţi mai zic şi a doua oară.

— Nu pot. Şi ştii de ce?

— Ţi se pare că m-ar interesa?

— Dacă nu te interesează... ar trebui... o clipă de linişte pentru a accentua ce tocmai a spus. Pentru că eu sunt singurul care ştie unde sunt hârtiile... încă două secunde ca să îi dea timp namilei să proceseze. Femeia nu ştie nimic.

Într-o clipită, bărbatul îşi duce mâna căuş la gură şi îşi anunţă superiorii.

☩ CAPITOLUL 57

— Îmi povesteşti sau nu?

— Ce să-ţi povestesc?

— Ce ai omis.

— Am omis?

— Vrei să fiu şi mai direct? Ce ai mai plănuit pe la spatele meu?

— De ce crezi asta?

— Dacă îmi spui care e piesa care lipseşte din puzzle-ul tău, poate îţi spun şi eu, presupunând că există.

— Mie nu-mi lipseşte nimic.

— Nu? se gândeşte puţin. Atunci nici mie.

Nu mai trebuie să spunem cine sunt cei doi interlocutori, i-am identificat demult. Rafael şi Sarah Monteiro, într-un Range Rover negru, în drum spre hârtiile ascunse, după cel care pretinde că ştie unde sunt.

Evident că după ce namila şi-a informat superiorii că femeia nu ştia nimic, a primit ordine să îl ducă pe Rafael la Eminenţa Sa în holul hotelului. Rafael a ajuns lângă episcop, pe nume Francesco Cossega, şi din nu se ştie ce considerente, poate un act instinctiv, a îngenuncheat şi i-a sărutat mâna.

— Binecuvântat să fii, fiule. Un răspuns natural din partea unui episcop adevărat.

— Eminenţa Voastră sunteţi emisarul Sfinţiei Sale?

Cred că e ameţit de la bătaie. Se gândeşte Sarah, nerecunoscându-l pe Rafael. *Oare ce are în mânecă.*

Dar orice ar avea, încă nu arată.

— Cu mine sunteţi în siguranţă, copiii mei. Apoi se uită direct în ochii lui Rafael. Îmi arăţi unde sunt documentele?

— Sigur că da, Eminenţă. Răspunde Rafael prompt. Aş vrea să vă rog să îi lăsaţi să plece pe cei doi bărbaţi care sunt afară în dubă. Unul are nevoie de îngrijire medicală.

Şi tu de un tratament psihologic urgent. Se gândeşte Sarah nervoasă.

— Sigur. Bărbatul îmbrăcat în purpuriu făcu un semn cu mâna unuia din asistenţii prezenţi în jurul său, care, la semnul lui, ieşi imediat afară.

Aşa se explică că acum se află pe bancheta din spate a încăpătorului Range Rover negru, cu un şofer care nu se deosebeşte de ceilalţi în acelaşi indispensabil costum negru, în timp ce episcopul îi urmează într-un Mercedes din cele de top, blindat şi cu geamuri fumurii, doar nu se ştie niciodată când mai apare un terorist arab anticatolic. A se vedea ce s-a întâmplat ieri în Londra.

Destinaţia e Pennsylvania Plaza numărul 4, aşa i-a spus Rafael lui Cossega în holul hotelului, ca şi cum i-ar fi oferit elixirul tinereţii veşnice. N-au mai văzut duba în care erau tatăl lui Sarah şi Marius Ferris în faţa hotelului, dar nici el, nici ea nu-şi fac iluzii. Rafael ştie că încă nu sunt morţi. Scopul e să o presioneze pe Sarah, cel puţin în ce-l priveşte pe tatăl ei. Oamenii ăştia sunt atât de previzibili.

— Cum ai ajuns la concluzia că acolo sunt hârtiile? întreabă Sarah încet. Nu vrea ca matahalele din faţă să participe la discuţie, nici măcar să o audă.

— O să vezi imediat.

— Îl cunoşti pe episcopul ăsta? Păreai foarte spăşit în faţa lui.

Rafael nu răspunde imediat.

— Nu l-am mai văzut niciodată. Dar un episcop e un episcop. Trebuie să fim respectuoşi.

— Crezi că îi e subordonat lui JC? Pare atât de dedicat Bisericii.

— Cred că Cossega a declanşat toate astea.

— Cum aşa?

— Încă nu ştiu. Sunt doar speculaţii.

Rămân tăcuţi o vreme până aproape de destinaţie.

— Fii atentă, o anunţă Rafael încet, luând-o uşor de braţ, ca să îi atragă atenţia. Vreau să stai cuminte lângă mine până îţi spun eu. Dacă nu stai lângă mine nu pot să te apăr.

— Ce ai de gând?

— Încă nu ştiu.

— Cum adică nu ştii? O să negociezi libertatea noastră în schimbul hârtiilor?

— O să văd la momentul respectiv.

— Dar ce ştii de fapt? încheie Sarah nervoasă. Lasă negocierile pe seama mea.

Rafael rămâne surprins, dar nu are timp să riposteze, căci au ajuns la destinaţie. Toţi ies din maşini şi intră în clădirea enormă care se înalţă în faţa lor... Madison Square Garden.

✣

Complexul este golit de miile de fani ai New York Nicks care de obicei umplu stadionul până la refuz. În afară de câţiva angajaţi care stau de pază şi întreţin locul, nu mai e nimeni primprejur.

— Condu-ne, îi cere sau îi ordonă episcopul Francesco Cossega, nu se distinge exact despre care din cele două abordări e vorba din tonul vocii bărbatului plinuţ îmbrăcat în purpuriu. Dar se înţelege. Rafael susţine că ştie unde sunt documentele, aşa că e logic ca el să conducă cortegiul format din cinci bărbaţi şi o femeie. Şi dacă existau dubii în legătură cu autenticitatea episcopului, ar fi fost imediat influenţate de cum apăreau cei doi şoferi ai Mercedesului de lux şi Range Rover-ului. Nimeni alţii decât cunoscutul agent Jeronimo Staughton şi agentul Thompson.

— Nu vă mai faceţi griji. Faceţi ce trebuie. Nimeni n-o să vă mai deranjeze, vă garantez, le aminteşte episcopul.

Ceva în vocea lui o linişteşte pe Sarah. I-ar plăcea să fie un om bun. Un adevărat om al bisericii şi al credinţei. Păcat că joacă de partea cealaltă a baricadei, deşi pare foarte convins de rolul lui de salvator, fără să ştie că ei l-au identificat imediat. I se pare că nu poate fi decât un plan gândit de bătrânul JC, pe care tocmai l-a cunoscut. Şi trebuie spus că planul e reuşit şi probabil ar fi şi mers dacă ea, şi de data asta, nu ar fi ştiut mai bine de atât. A intrat în contradictoriu cu Rafael pe drumul spre Waldorf, dar doar pentru că o enervează modul în care şi el reuşeşte, ca şi ea, să adulmece impostorii.

Rafael conduce grupul pe un coridor larg, spre nicăieri, deşi nu pare, cine îl vede, zice că ştie ce face, expiră încredere prin toţi porii.Totuşi, nu enevoie de multe explicaţii ca să înţelegem un lucru incontestabil, nu aceea e localizarea corectă a hârtiilor.

— Mai e mult? întreabă Episcopul care deja începe să asude.

Rafael nici nu se deranjează să-i răspundă.

— Ştii măcar ce faci? îl întreabă Sarah încet, de lângă el.

— Încă nu. E răspunsul precar pe care îl dă, în timp ce merg tot înainte pe holurile mari de acces spre tribune. Mai mergem. O să găsesc ceva.

— Poate ieşi urât dacă dăm de vreun perete sau dăm o tură completă de stadion. Îl avertizează ea. Apoi îl întreabă ce o roade cel mai tare. Ar fi putut fi ceva despre moartea care se apropie sau groaza cu care deja s-a obişnuit, dar nu. Motivul neliniştirii ei e mult mai simplu faţă de stadiul la care a ajuns viaţa ei. De ce crezi că episcopul ăsta e un impostor?

Rafael râde.

— Nu e un impostor.

— Nu?

— Nu. E Francesco Cossega. E chiar episcop. Impostura e tot teatrul ăsta de a se da drept emisar al Vaticanului.

Sarah se gândeşte puţin.

— Şi de ce crezi că nu e emisarul Romei?

Rafael ezită înainte de a răspunde, dar apoi o priveşte în ochi.

— Pentru că eu sunt emisarul Romei.

— Ce? scoate un sunet mult mai ascuţit decât tonul aproape surd în care discutau. *Asta explică multe.* Se gândeşte. Dacă ar fi timp, ar începe acum o mare ceartă despre omisiuni şi minciuni, dar situaţia impune prudenţă.

— Şi tu? întreabă Rafael.

— Eu ce?

— Ce te face să crezi că episcopul nu e emisarul Vaticanului?

— De ce crezi că eu cred aşa ceva? O întrebare în răspunsul alteia nu e niciodată folositoare. Dar e unul din lucrurile care o enervează la culme pe Sarah, pentru că îşi dă el seama de toate. Faptul că se înroşeşte e dovada vie, la care se poate adăuga şi recenta dezvăluire. Rafael, salvatorul, temutul Jack Payne din filialele CIA şi P2 e emisarul Romei. Ce alte secrete mai ascunde? Câte feţe mai are acest cameleon în formă umană?

— Dacă nu vrei să răspunzi, nu răspunde, adaugă Rafael pentru a încheia conversaţia.

— Nu. Ok. Nu mă deranjează să răspund.

Apare în faţa lor o intrare cu o uşă dublă, care se deschide pe ambele părţi pentru a facilita ieşirea de urgenţă. Rafael deschide una şi Sarah pe cealaltă şi le ţin deschise ca să îi lase să treacă pe cei care vin în spatele lor. Ostenitul episcop mai

întâi, cu paşii grei şi o batistă în mână pentru a-şi şterge fruntea de sudoare. Primul asistent îi urmează prelatului, cu un aer vigilent. Agentul, al doilea, cade pe spate când primeşte din plin şi pe neaşteptate uşa pe care Rafael o ţinea. A venit cu aşa o putere, încât a căzut şi îşi ascunde faţa în mâini. Văzând lipsa de reacţie a lui Sarah, care nu se aştepta la mişcare, pune mâna pe uşa pe care o ţinea ea şi o izbeşte cu putere spre cel de-al treilea, Staughton, care era deja prevenit şi şi-a pus mâinile în faţă. Nu merge cu uşa, dar un pumn e altă treabă, iar unul bine plasat îl lasă pe jos fără cunoştinţă. Sărmanul Staughton.

Episcopul şi Thompson abia acum se uită în urmă. Prea târziu, Rafael deja a luat-o de mână pe Sarah şi a închis uşile, lăsându-i pe partea cealaltă. Bărbatul care a căzut primul încearcă să se ridice, dar un şut îl trimite la loc. Sarah e încântată de gestul ei. Nu-i stă în fire să dea şuturi în oameni, dar... *Dă-l-ncolo. A meritat-o.* Se gândeşte.

— Ia-i armele, îi spune Rafael în timp ce ţine uşa.

De cealaltă parte se aud deja focuri de armă, dar se opresc în uşă, deformând-o. Sarah îi dă o armă lui Rafael şi pe cealaltă o bagă la centură, la spate. De pe cealaltă parte nu se mai aude nimic. Thompson nu mai trage.

— Şi care e răspunsul? Rafael reia subiectul, lipit de uşă.

— Nu se poate să lăsăm pe mai târziu?

— Ba bineînţeles, încuviinţează emisarul Romei. Ascunde-te acolo în spate.

Îi arată un automat de Coca-Cola. Înainte de a îndeplini îndemnul, vede un extinctor lângă uşi. Îi spune să îl ia, nu se ştie niciodată, poate o să-i fie de folos.

— Lasă asta, se impacientează Rafael. Tu şi extinctoarele. Am văzut deja că nu sunt punctul tău forte. Fă ce-ţi spun.

Sarah îl priveşte înfuriată.

— Te rog, completează Rafael.

Thompson reuşeşte în sfârşit să deschidă una din uşi, împingând-o uşor. Arma e pregătită să tragă. Cei doi colegi sunt încă la pământ, scoşi din joc, şi nu se mai vede nimeni. Episcopul aşteaptă la o distanţă sigură ca subordonatul lui, paznicul lui zelos, să îl avizeze când e drumul liber.

O cutie de Coca-Cola zboară spre capul lui Thompson. În fracţiunea de secundă în care s-a întors, uşa l-a izbit cu forţă, pe

neaşteptate. Ghemuit pe jos, e neutralizat cu uşurinţă de Rafael, dar nu letal. Mai rămâne un episcop speriat.

— Aştept, revine Rafael.

Sarah iese de după automatul de vânzare automată şi o caută pe cea de-a treia victimă de arme. Rafael îi admiră gestul. Parcă asta a făcut toată viaţa. Apoi ridică arma care i-a căzut lui Thompson şi o pune tot în spatele pantalonilor şi după ce termină treburile acestea importante, îl priveşte pe Rafael în ochi.

— E foarte simplu. Adevărul adevărat e că eu nu am sunat la Vatican.

☩ CAPITOLUL 58

— Poţi să începi să te explici. Îi cere Rafael, mergând alături de Sarah printre scaunele din tribunele din Madison Square Garden. Episcopul merge în faţă, iar Rafael îl mai împinge din când în când, ca să îi demonstreze că e cu ochii pe el.

Jos, terenul unde baschetul e rege. Fără urmă de viaţă, doar podeaua cerată, marcajul în diferite culori, tabelele şi coşurile şi un ecran enorm pătrat, atârnat deasupra suprafeţei de joc. Acum e stins, dar prinde viaţă când scaunele sunt pline până la refuz de iubitorii sportului. Transmite zâmbete, certuri, îndemnuri şi încurajări, insulte, rezultatul, timpul care mai rămâne din cele douăzeci şi patru de secunde în care trebuie fiecare echipă să atace... chiar şi aşa, tot acel spaţiu epuizat de bucurie, rămâne magnific.

Păcat că Rafael şi Sarah şi chiar Episcopul nu se pot bucura pe îndelete de pacea locului. Planul spontan al lui Rafael funcţionase până acum. Cel puţin sunt liberi să negocieze.

— Ce să explic? întreabă Sarah calmă.

— Cum adică n-ai... făcut... ce ziceai că ai făcut? Se înţelege din felul confuz în care a formulat întrebarea că nu vrea ca Episcopul să audă detaliile discuţiei. Şi îi aruncă lui Sarah o privire cu subînţeles pe care ea o pricepu fără probleme.

— N-am făcut, răspunde nervoasă. Şi cine eşti tu să-mi ceri explicaţii din moment ce nu mi-ai spus... ce... erai şi încă n-am aflat?

Motivele ei sunt valabile. Şi Rafael s-a gândit probabil la acelaşi lucru.

— O să mai vorbim noi despre asta când ne mai liniştim, îi spune.

— Ah... când o veni şi momentul ăla, afirmă ea jumătate ironic jumătate serios.

— Chiar credeţi că ieşiţi vii de aici? îi întreabă Episcopul pe un ton cam prea infatuat pentru poziţia lui de ostatic.

— Încercăm toţi să ieşim, nu, Eminenţă? îi răspunde Rafael.

— O să sfârşiţi şi voi ca Firenzi şi toţi ceilalţi.

— Cum puteţi să-i serviţi lui Dumnezeu fiind un diavol? îl întreabă Sarah dezgustată.

Prelatul nu răspunde.

— Dar dacă tot ai adus vorba, Francesco, spune-mi te rog un lucru, sunt curios. Am impresia că toate au început din cauza ta.

— Care toate? Episcopul se opreşte şi se uită în spate, la Rafael.

— Toate. Omorurile, faptul că noi am ajuns aici, de exemplu.

Ce naiba o fi vrând să spună? se gândeşte Sarah curioasă şi uimită deopotrivă.

Omul bisericii îi întoarce spatele şi nu răspunde.

Dar Rafael îşi continuă firul.

— Uite, Firenzi a găsit documentele. Nu era grav, oricum nu şi-ar fi dat nimeni seama că lipsesc. Erau în Arhive de aproape treizeci de ani. Cred că într-un loc bine ascuns, descoperit doar din întâmplare. Doar pentru că le-a găsit, n-ar fi trebuit să aibă viaţa în pericol.

— Taci din gură. Nu ştii despre ce vorbeşti, îi ordonă Episcopul deranjat de discuţie.

— Continuă, îi cere Sarah. Du-ţi ideea până la capăt.

— Singurul mod în care Firenzi ar fi putut deveni o ţintă era să povestească cuiva care să-l pună apoi în pericol. Unui prieten. Unui Episcop, de exemplu.

Oare aşa să fi fost? se întreabă tânăra. E o teorie plauzibilă, fără îndoială. Doar cineva apropiat naşului ei l-ar fi putut denunţa. Cineva căruia i-ar fi încredinţat secretul descoperirii. Dar nu înseamnă că a fost neapărat Episcopul ăsta.

— Confirmi, *Eminenţă*? Sarah accentuează sarcastic „eminenţă”.

Prelatul se înroşeşte de nervi, totuşi, doar pentru atâta lucru nu se poate învinui un om.

— Aiureli, exclamă într-un sfârşit. Nu-l ştiam pe Firenzi atât de bine.

Discuţia paşnică e întreruptă de un interludiu muzical care răsună în tot stadionul. Şase note dispuse într-o ordine bine cunoscută şi care formează un tril sonor care de obicei animează momentele dedinaintea jocurilor sau pauzele. Sunetul umple toată sala până când e întrerupt de o tuse seacă.

— Nu credeţi că e prea devreme ca să abandonaţi jocul? Vocea binecunoscută a lui Geoffrey Barnes.

Rafael îl împinge cu violenţă pe Episcop.

— Haideţi, îi ordonă.

Grăbesc pasul pe unul din şirurile de scaune de la marginea de sus a tribunelor.

— Staţi pe loc, anunţă vocea lui Barnes în difuzoare. Unde credeţi că mergeţi?

O rafală de mitralieră ţinteşte chiar scaunele din faţa Episcopului Francesco Cossega care se opreşte şi se ghemuieşte cu mâinile deasupra capului. Cei trei fugari, sunt acoperiţi de moloz.

— Nu vă agitaţi aşa, îi sfătuieşte vocea.

Imediat apoi, apar trei oameni pe uşa nivelului la care sunt, şi se apropie încet de ei. Ritmul e dictat de bătrânul în baston cu cap de leu, nimeni altul decât Maestrul, cu respiraţia întretăiată din cauza efortului la care e supus, iar în urma lui vin asistentul şi servitorul.

— Domnişoară Sarah, nu ai fost deloc cuminte, o dojeneşte bătrânul gâfâind.

Spaţiul dintre rândurile de scaune permite trecerea unei singure persoane. Când ajung la ei, asistentul se aşază în faţa lui JC, ca să nu îl lase pe Maestru neprotejat.

— Eu? se bâlbâie Sarah. Nu reuşeşte să mai spună altceva. Ştie că au descoperit stratagema ei.

Servitorul alege să îi ocolească cu câteva rânduri de scaune mai sus şi ajunge în spatele ei.

— Iartă-mă, JC, spune Episcopul coborând privirea.

— S-a terminat jocul, anunţă asistentul în timp ce bătrânul îşi mai trage sufletul.

Deodată, o lumină puternică de proiector se aprinde asupra a două siluete din tribuna de pe partea cealaltă a stadionului. Distanţa e prea mare ca să se vadă despre cine e vorba. Poate tocmai din cauza asta, panoul electronic imens care atârnă deasupra mijlocului terenului se aprinde brusc. Pe ecran se distinge identitatea celor doi. Un agent cu o armă aţintită la capul lui Marius Ferris, cu capul aplecat.

— Cum vi se pare? Vă place?

— Într-o zi de joc probabil arată minunat, exclamă Rafael. Nu credeţi?

Sarah este atât de speriată de servitorul care se apropie în spatele ei, încât abia dacă aruncă o privire la ecranul enorm. Pe

el se vede un Marius Ferris care cu siguranţă a fost torturat, rănile vizibile de pe faţă stau dovadă, dar nu a scos niciun cuvânt despre localizarea hârtiilor, altfel n-ar fi toţi adunaţi acolo. De fapt, Sarah e cu spatele către centrul acţiunii, adică asistentul, Rafael şi Episcopul care se află între cei doi. Nu are pe unde să fugă. Bătrânul JC încă îşi trage sufletul, dar deja poate să reia frâiele situaţiei.

— Poate cealaltă motivaţie vi se pare mai convingătoare, anunţă cu suflarea aproape normală.

Altă rază de proiector cade pe alte două siluete. Sarah nu trebuie să se uite la ecran ca să îl recunoască pe tatăl ei. Cine altcineva ar putea fi? Totuşi, nu rezistă şi se uită să vadă în ce stadiu este. Aparent îi era mai bine când l-a lăsat în dubă, la uşa hotelului Astoria. Suferind de la rana care i-a străpuns partea laterală a trunchiului şi care l-a lăsat fără puteri. Doar atât, cu excepţia ţevii reci a armei aţintite la tâmpla dreaptă.

S-a sfârşit, îşi spune. Atuurile pe care le avea s-au dus, au mai rămas doar nişte cărţi fără valoare ca să le poată juca.

Simţindu-i îngrijorarea, servitorul se apropie din ce în ce mai mult. Îi mai despart doar trei paşi.

— Acum vreau să văd toate hârtiile la mine în mână, ordonă bătrânul, victorios. Credeaţi că o să mă înfrângeţi? N-au reuşit nici cei mai tari oameni din lume, d-apăi voi.

Sarah ştie că nu mai poate face nimic. Rafael va trebui să spună unde sunt documentele. Nu că ar conta pentru deznodământul final, armele de la tâmplele lui Marius Ferris şi a tatălui ei vor trage fără milă, ca şi cele care încă nu se văd asupra lui Rafael şi a lui Sarah. Nu mai suportă să vadă oameni suferind din cauza asta. Valdemar Firenzi, părintele Felipe, părintele Pablo, ca să nu mai vorbim de pierderile colaterale. Ei nu vor fi decât încă nişte victime pe listă şi oamenii ăştia oribili vor dormi la fel de liniştiţi. Copleşită fiind de toate aceste gânduri, simte la un moment dat că cineva o trage de mijloc, cu mâinile pe şoldurile ei. E Rafael care o lipeşte de el. Nu înţelege ce vrea să facă, dar e o senzaţie plăcută, în mijlocul fricii şi disperării e un gest care îi dă, în pofida a toate, o infimă senzaţie deprotecţie. Spate în spate, fund în fund, ceva urmăreşte el, sau pregăteşte doar o despărţire? Să spună adio printr-o atingere, dacă prin viu grai nu e cazul să se exprime acum, sau poate nu are curaj.

— Ştii foarte bine că o să murim toţi înainte să-ţi spunem unde sunt hârtiile.

— Se poate, e de acord bătrânul. Dar dacă muriţi toţi, n-o să am de ce să mă îngrijorez, nu? Dacă nu ştie nimeni de ele, nu am de ce să mă tem. Adaugă.

— Nu cred că îţi place să depinzi de noroc, îl atacă Rafael.

Sarah simte o mână pipăind-o pe fund. Apoi urcă puţin, până găseşte una din armele pe care le ţine la centură. Pentru câteva momente a crezut că o s-o pipăie de-a binelea. Deşi scurt, nu i-a displăcut. Apoi simte ceva rece între braţul lui şi spatele ei. Este arma pe care i-a dat-o lui Rafael când au scăpat de ceilalţi trei mai înainte. Nu e un adio. E un plan.

— Nu mă cunoşti, Jack.

— Nici tu pe mine.

— Să terminăm o dată cu teatrul ăsta, vorbeşte asistentul. Recunoaşte-te învins şi salvează-i pe prietenii tăi.

— Îi salvez, stai liniştit. Dar nu cum crezi tu.

Două focuri. Trei, patru, cinci, şase, până când devine o rafală scurtă şi se termină la fel de repede pe cum a început.

Acum să explicăm şi cu încetinitorul, ca să se înţeleagă ce s-a întâmplat. Rafael a tras două focuri în acelaşi timp, unul cu arma ascunsă între braţ şi spatele lui Sarah. L-a nimerit în piept pe servitorul care a căzut secerat cu o expresie surprinsă pe faţă. Al doilea foc, tras cu arma pe care i-a luat-o lui Sarah, a găurit îmbrăcămintea Episcopului şi s-a oprit în piciorul asistentului. Celelalte gloanţe au fost trase de Sarah, care scosese arma care îi mai rămăsese şi trăsese spre cei care îi ţineau ostatici pe tatăl ei şi pe Marius Ferris. Cei doi au ripostat, dar nu au fost victime.

Rezultatul final: un mort şi un rănit şi schimbul de roluri între cei care controlează şi cei controlaţi.

— Ai înnebunit? Puteai să-l nimereşti pe tatăl tău sau pe părinte! protestează Rafael cu arma încă îndreptată spre asistent.

— Am vrut doar să-i sperii, se scuză ea tremurând.

Bărbaţii de pe partea cealaltă a tribunei îşi reiau poziţiile punând armele la tâmplele celor doi ostatici.

Bătrânul îl ţine pe asistent şi ţipă.

— N-am mai văzut în viaţa mea aşa treabă de amatori! Nu ştia nimeni că sunt înarmaţi?

— Eu ştiam, îl informează prompt Episcopul Cossega.

Un foc neaşteptat îi străpunge pieptul. Surpriza de pe chipul lui e totală.

— De ce? Eu ţi l-am dat pe Firenzi. Şi cade zgomotos pe scaune în jos.

— Urăsc incompetenţii, protestează bătrânul, îndreptând arma acum spre Rafael şi echilibrând cât de cât jocul, din moment ce emisarul de la Roma are două arme aţintite înspre el.

— Crezi că ai şanse de supravieţuire, băiete? şuieră cu o voce maliţioasă.

— Am aşii mei pe mânecă.

— N-ai nimic, ripostează bătrânul. Acum nu mai ai nimic. Cu sau fără hârtii, fie că vorbiţi sau nu, o să mori...

Tusea seacă a lui Geoffrey Barnes inundă sala.

— Vă caută cineva la telefon, îi spune.

— Pe cine? întreabă bătrânul fără să îşi ia ochii de la Rafael.

— Pe dumneavoastră, răspunde Barnes.

— Cine e?

— O femeie.

— O femeie? Bătrânul pare revoltat. Idiotule, asta nu poate să aştepte?

— Spune că e în interesul dumneavoastră. Cred că e mai bine să o ascultaţi.

— Pune-o pe difuzor şi îndreaptă microfoanele încoace.

După câteva secunde se aude o voce feminină. Legătura e intercontinentală.

— Alo?

— Cine e? Zi repede că n-am timp şi nici răbdare, spune bătrânul fără ocolişuri.

— Tu să taci din gură, jigodie. O să aştepţi cât e nevoie, răspunde vocea.

Rafael e la fel de surprins ca şi bătrânul. Numai Sarah zâmbeşte timid.

— Sarah, eşti bine? întreabă vocea.

— Da, sunt bine.

— Cine e? întreabă Rafael încet.

— O prietenă, afirmă pe un ton triumfător. Aceeaşi care a lansat şi ultimatumul de la Vatican.

Informaţia ajunge imediat la urechile bătrânului.

— Ah, deci domnişoara e cea responsabilă pentru falsul ultimatum de la Vatican.

— Ţi-am mai zis o dată să taci din gură. Sarah... Sarah, chiar eşti bine?

— Da, Natalie, poţi să stai liniştită.

— Natalie? întreabă Rafael. Cine e Natalie?

Întrebarea nu primeşte răspuns.

— Să trecem la obiect. Cum îl cheamă pe jigodia asta nenorocită care ţi-a făcut toate astea? continuă Natalie.

— Îl cheamă JC, răspunde Sarah privindu-l în ochi.

— JC? Iisuse Hristoase. Ce javră ordinară. Bun, atunci uite care e treaba, JC, am o listă în mână cu tot felul de nume de personalităţi publice, care aparţin organizaţiei P2. Până şi un nenorocit de prim-ministru e aici.

— Ce vrei? întreabă bătrânul privind în gol. Arma pe care o avea în mână se lăsă tot mai în jos până când o coborî de tot.

— Păi, vreau să o eliberezi pe prietena mea şi pe toţi cei care sunt cu ea.

— Şi eu ce câştig dacă fac asta?

— Stai aşa, dragule. Te grăbeşti undeva?

Sarah nu reuşeşte să se mai abţină din râs. Natalie e de milioane.

— Stai să mă gândesc, reportajul n-o să apară pe BBC şi pot să opresc tipografiile în care tocmai se imprimă ziarul cu lista publicată. Ce zici?

Chipul bătrânului e cuprins de o furie nestăpânită. Lucrurile îi scapă din mână. Sau deja i-au scăpat.

— Şi dacă sunt de acord, ce garanţie am că informaţia nu scapă la alţii?

— Gândeşte-te, dragul meu, continuă Natalie. Dacă lista va fi divulgată, înseamnă că ne semnăm condamnarea la moarte. Dacă vreodată nu te porţi frumos, ştii ce o să se întâmple.

Bătrânul îl lasă deoparte pe asistent şi se îndepărtează câţiva paşi, gânditor. Rana asistentului nu e mortală, şi chiar dacă ar fi fost, acumnu contează. Are lucruri mai importante de făcut. Îşi freacă bărbia cu o mână tremurândă, în timp ce calculează opţiunile.

— E o înţelegere bună pentru toată lumea, adaugă Natalie, iar accentul ei englezesc răsună în tot stadionul, ca un spirit de dincolo. Deci, batem palma?

☩ CAPITOLUL 59

NOAPTEA

Anii lui Hristos vor fi zilele mele.
Azi e a douăzeci şi cincea zi ca Papă,
anii lui Hristos au fost treizeci şi trei.

Ioan Paul I în jurnalul său,
20 septembrie 1978

29 septembrie 1978

Villot înlesnise o intrare liniştită, fără griji. Niciun Gardian Elveţian nu i-a apărut în drum să îl întrebe ce căuta acolo. Nici n-ar fi putut să le explice. Villot ştia că era crucial pentru bunul mers al planului ca nimeni să nu apară în calea lui până la etajul al treilea al Palatului Apostolic.

Bărbatul cunoştea toate cotloanele, nu era prima dată când trecea pe acolo. Mai avusese de câteva ori privilegiul de a vizita interiorul cetăţii, aşa că ştia pe unde să umble şi cum să evite să fie văzut, ceea ce l-a ajutat mult în operaţiunea lui. Ştia patrulele şi pe unde erau gardienii şi, la ora la care a intrat, jumătate de oră după miezul nopţii, nu mai era nimeni în afară de Gardă prin partea aceea a cetăţii. Numai el. Villot trebuia doar să fie sigur că rutina avea să-şi urmeze cursul şi, firește, să lase uşile deschise.

Toate eforturile s-au concentrat ca să poată ajunge cu uşurinţă la etajul al treilea, chiar lângă uşa camerei papale.

Holul era luminat slab ici colo, ceea ce învăluia totul într-o atmosferă sinistră. De sub uşă se vedea un fir subţire de lumină, semn că Sfinţia Sa încă mai era treaz. Probabil lucra la schimbările care îi speriau pe atâţia. Asta îi modifica puţin planurile. Efectul surpriză ar fi fost complet dacă ar fi dormit, dat fiind că i-ar fi luat ceva să reacţioneze, dar aşa nu. Se gândi dacă să aştepte până adoarme, dar după zece minute se plictisi.

Trebuia să se întâmple cu el treaz atunci. O să intre şi asta o să-i blocheze orice reacţie. Odată ce subiectul avea să fie dominat, era uşor să facă restul.

Se apropie de uşă, puse mâna înmănuşată pe clanţă şi aşteptă câteva clipe. Îşi potoli câteva impulsuri şi lăsă adrenalina să curgă. Nu era prima dată când făcea aşa ceva, să omoare, şi nu avea să fie nici ultima, dar era primul Papă şi, cu siguranţă ultimul. Da, pentru că dacă nu ieşea planul, era un semn că lucrurile nu aveau să iasă bine apoi. Suveranitatea lui Ioan Paul I urma să se termine în câteva momente.

Deschise uşa brusc şi intră. Surpriza a fost imediată, cea a intrusului. Albino Luciani era aşezat pe pat şi scria ceva pe o hârtie, nici n-a ridicat ochii să vadă cine a intrat la ora aceea din noapte, fără să bată sau să ceară voie.

— Închide uşa. Atât spuse, scriind în continuare.

Intrusul, pe care îl cunoaştem la o vârstă mult mai înaintată, sprijinit de un baston cu cap de leu, a cărui respiraţie greoaie aminteşte de un astmatic şi se prezintă drept JC, nu avea nevoie de niciun sprijin în acea dimineaţă din 1978. Inspira jovialitate şi profesionalism, dacă se poate spune aşa ceva despre un om care urmărea să îi ia viaţa altuia. În sfârşit, l-a surprins postura lui Albino Luciani, absorbit de lucru, complet indiferent faţă de intrarea lui.

Se supuse cererii Sfântului Părinte şi închise uşa încetişor. Urmă o linişte care îl incomoda, în timp ce Papa îl ignora în continuare. Nu era aşa în planul pe care îl elaborase cu câteva zile înainte. Se văzuse întotdeauna pe post de dominator. Intră, ucide, iese. Dar asta întrecea orice aşteptare. Îi dădea senzaţia că Papa era obişnuit să intre lumea noaptea la el în cameră. Dar schimbul de replici ce urmă îl convinseră că nu era în faţa unui om oarecare.

— Ştii care ar trebui să fie cele mai mari calităţi umane? întrebă concentrat în continuare asupra hârtiilor.

— Demnitatea şi onoarea? răspunse intrusul cu o întrebare, ca un elev profesorului, sperând să fi nimerit.

— Demnitatea şi onoarea vin apoi. Explică Papa. Cele mai mari calităţi ar trebui să fie o capacitate fără margini de a iubi şi a ierta.

— Dumneavoastră cultivaţi aceste calităţi?

— În mod constant. Totuşi, sunt Papa, nu Dumnezeu. Infailibilitatea mea e instituţională, nu personală. Adică nu îmi aduc aminte întotdeauna de calităţile acestea importante. Ridică ochii pentru prima dată ca să îl fixeze pe călăul lui şi îşi potrivi ochelarii pe nas.

— De ce îmi spuneţi asta?

— Ca să ştii că nu te condamn. Te iubesc ca pe semenul meu şi ca atare, te iert.

Abia atunci intrusul înţelese că Sfinţia Sa, Papa Ioan Paul I îl aştepta să îşi execute misiunea pentru care venise. Revelaţia îl descumpăni puţin, dar nu îndeajuns încât să-l determine să dea înapoi. Puse o pernă pe faţa lui Albino Luciani şi apăsă. Secundele acelea au fost cele mai lungi din viaţa lui. Să omoare un om pe care moartea nu reuşise să-l păcălească. Să ştie că sub pernă era cineva care n-a implorat îndurare, care anticipase toate mişcările şi nu fugise. Nu că ar fi avut unde să fugă, din momentul în care eşti Papă, rămâi Papă până la moarte, dar ştia că noaptea aceea putea fi evitată, era de ajuns să dea înapoi în îndrăzneala lui, să închidă ochii la unele lucruri, cu toate astea, n-a făcut-o. A rămas fidel până la capăt şi asta l-a impresionat pe intrus. De îndată ce ultima suflare părăsi corpul Sfântului Părinte, intrusul se îndreptă. Nu-şi dăduse seama, dar îi curseseră lacrimi pe chip. Îl luă pe Albino şi îl puse în aceeaşi poziţie în care îl găsise. Stând pe pat. Până şi ochii îi rămăseseră deschişi. Doar capul nu se mai ţinea, şi atârna în partea dreaptă.

Mai târziu urma să afle că printre hârtiile pe care le avea Papa era şi copia unui secret, prevăzut de vizionarii de la Fátima în 1917. Anunţa moartea unui bărbat îmbrăcat în alb, de mâna celor din tagma lui. Nici nu putea nimeri mai bine.

Se asigură că a lăsat totul aşa cum era când a intrat, nici lumina nu o stinse. Era rândul lui Villot să facă curat la locul crimei.

☩ CAPITOLUL 60

Camera de la etajul şapte din Waldorf-Astoria este mai mult decât binevenită pentru a odihni corpul, după chinurile suferite în ultimele zile. Aici sunt Sarah, care tocmai a făcut un duş, înfăşurată într-un prosop şi Rafael, care stă întins cu ochii închişi, un binemeritat repaus pentru războinic.

Înainte să ajungă acolo, l-au lăsat pe căpitan la o clinică. Rana nu putea să mai aştepte. Doar după ce l-au lăsat pe mâinile echipei de medici s-au îndreptat către **GCT (DI) – NY**. Numerele din paranteză chiar nu puteau fi înlocuite. Descifrarea corectă era **GCT (15) – NY**, Grand Central Terminal (15), New York, una din gările principale ale oraşului, de pe strada 42. Numărul 15 corespundea unui dulăpior cu cheie în care erau hârtiile.

Când a deschis uşa dulăpiorului, erau acolo. Îngălbenite de timp, preţioase. Ideile unui om modern pe care l-au oprit interese meschine. Un scris frumos, dar ferm, menit să schimbe lucrurile spre bine, să se adapteze vremurilor.

I le-a dat emisarului de la Roma, întruchipat de Rafael.

— Eşti sigur că nu ne-a urmărit nimeni? îl întreabă.

— Nu. Dar deocamdată nici nu contează. Avem un atu puternic acum, şi n-or să facă nimic în public. Cel puţin nu pentru moment.

— Cel puţin nu pentru moment?

— Da. Oamenii ăştia nu uită. Când ne aşteptăm mai puţin, atacă din nou. De preferinţă pe fiecare pe rând, ca să fie mai uşor şi să facă mai puţine valuri.

— Nu e o perspectivă prea reconfortantă.

— Ăsta este preţul. Deocamdată suntem în siguranţă. Ce va urma, Dumnezeu ştie.

După ce s-au instalat la etajul şapte în Astoria, Sarah sună la clinică să afle despre starea tatălui ei şi află veşti bune. Incizia nu atinsese niciun organ important. Într-o lună, ajutat şi de fizioterapie, urma să se recupereze complet.

— Dacă ştiam că era aşa uşor să îi înving, aş fi trimis hârtiile la ziar demult.

— Şi pierdeai toată distracţia? glumeşte Rafael. De ce ai zis că ai vorbit la Vatican?

— Nu numai tu ai secrete.

Rafael continuă să o privească în aşteptarea unui răspuns.

— Pentru că nu ştiam până la ce punct e implicat Vaticanul. Şi ştiam şi că nu m-ar fi crezut aşa uşor. Atunci, am elaborat planul ăsta. Am sunat-o pe Natalie şi i-am trimis hârtiile prin poşta rapidă.

— Adică ai plănuit toată scena de la Madison Square Garden?

— N-am ajuns aşa departe. Nici nu ştiam că o să trecem pe acolo. I-am cerut lui Natalie să găsească pe cineva care să se prefacă a fi un reprezentant al Vaticanului şi să anunţe ultimatumul. Dacă mergea totul bine, urma să o sune să-i spună. Cum telefonul n-a venit, a inventat ea propria ei schemă, spune Sarah râzând amintindu-şi de discuţia dintre Natalie şi Maestru.

— Mi s-a părut de milioane. Trebuie s-o cunosc pe Natalie.

— Când ajungi la Londra, te prezint cu cea mai mare plăcere. Se oferă Sarah gânditoare. Crezi că CIA o să acţioneze independent de bătrân?

— Nu ştiu. Dar nu cred. N-au niciun interes şi au deja destule scandaluri de care să se ocupe ca să se mai bage şi în ăsta. Suntem în siguranţă.

— Ce bine.

Rafael se ridică de pe pat.

— Te deranjează dacă mă duc să fac o baie?

Bineînţeles că nu.

— Te deranjează dacă mă uit puţin pe hârtii? întreabă curioasă.

— Cred că ţi-ai câştigat meritul ăsta.

Sarah dă drumul la televizor ca să mai afle ştirile, în timp ce ia hârtiile îngălbenite pe care Rafael le-a lăsat pe noptieră. Incidentul din Londra s-a soldat cu şaisprezece morţi. Au fost deja reţinuţi câţiva suspecţi implicaţi în planificarea atentatului. Şaisprezecemorţi. Dar oare cifrele astea sunt chiar adevărate? Poate din cauza oboselii, i se pare ceva îndepărtat. Ca şi cum ar fi fost comis într-adevăr de forţe teroriste musulmane şi nu bărbatul care tocmai face duş în camera luxoasă de hotel în care se află. Şaisprezece morţi care o dor, dar nu la fel de tare ca atunci când erau încă treisprezece, la hotelul din Lisabona.

Acum simte doar remuşcările pe care orice om civilizat şi cu capacităţi mintale normale ar trebui să le simtă pentru cele întâmplate.

Primele documente sunt informaţii despre funcţionari de la Vatican şi înlocuirile menţionate. Partea interesantă începe la pagina a şasea şi se continuă pe următoarele. Un lung eseu despre situaţia Bisericii, pe care îl citi pe nerăsuflate şi din care reproducem câteva fragmente.

Pentru a răspândi învăţăturile lui Iisus Hristos, Domnul Nostru, nu are sens să rămânem ascunşi în spatele unei faţade obscure care ne întunecă spiritul în faţa altora. Nu are sens să răspândim cuvântul nostru ca şi cum ar fi al Lui, ponegrind o doctrină care se doreşte a fi deschisă tuturor, şi care prin credinţă îl aduce pe Iisus Hristos alături de noi.

Sfânta Biserică nu trebuie să se învăluie într-o mantie neagră de secrete care înăbuşe bucuria inerentă învăţăturilor Domnului. Căci credinţa este şi bucurie şi înfrăţire, şi nu sobrietatea voluntară care apare pe chipurile noastre de îndată ce ne consacrăm Lui şi în compromisul de a răspândi doctrina Lui, concentraţi pe sacrificiul şi suferinţa pe care le-a nutrit pentru noi. Şi care seminarist nu este învăţat cu ardoare să ia pe umerii săi greutatea Umanităţii păcătoase, transformându-se astfel într-un alt simplu truditor care, nu din vina sa, nu se poate bucura pe deplin de importanţa iubirii, aşa cum citeşte un text plictisitor doar pentru că este obligat.

Soluţia depinde de noi, cei din sânul Bisericii, care am urmat dogme antice atâta vreme, pe care nici nu le pot atribui Creatorului. De-a lungul secolelor, mulţi s-au aşezat pe scaunul lui Petru, aşa cum precum acum El mi-a dat mie această îndatorire. Imperiul şi averea adunate în tot acest timp sunt incalculabile. Îndrăznesc să spun că suntem cel mai bogat stat din lume. Cum se poate aşaceva, din moment ce obligaţia noastră este faţă de toţi credincioşii? Datoria noastră

de a ne ajuta aproapele a devenit selectivă şi strategică? Toată această moştenire a ajuns să fie administrată ca o mare companie? Vorbim de moştenirea lăsată de la Iisus Hristos la Petru Pescarul, care apoi a trecut prin istorie până a ajuns la mine?

Să chibzuim asupra unor chestiuni fundamentale, dar mai întâi să ne hotărâm asupra unui drum. Singurul care există, cel al Domnului Nostru Iisus Hristos, Tatăl Nostru. Câte din aceste chestiuni îşi pot afla răspuns recurgând la Tatăl Nostru? Doar auzind învăţăturile şi sfaturile, căci El a răspuns de mult şi răspunde în continuare. Îndrăznesc să spun că toate întrebările au primit răspuns, chiar şi întrebările recente. Dar pentru aceste timpuri moderne dificile, există o formulă care ne ghidează spre drumul binelui şi al iubirii, pe drumul Lui, pe care noi vrem să îl urmăm neîntrerupt, dar nu am făcut-o, doar ne-am prefăcut că îl urmăm: Ce ar face Iisus Hristos? Întrebarea aceasta atât de simplă răspunde tuturor întrebărilor noastre. Ce ar face Iisus Hristos?

Control artificial al natalităţii? Viaţa e bucurie, iar un fiu este o bucurie, atunci când e dorit. De ce să transformăm într-o povară ceva ce e este un dat divin?

Întreruperea voluntară a sarcinii? La ce bun să dai naştere unui copil nedorit, dacă îl aduci pe lume ca să sufere?

Relaţii homosexuale? Să nu judeci.

Celibat sacerdotal? Nu s-a căsătorit Iisus Hristos cu o prostituată?

Preoţi femei? Toţi suntem egali în faţa lui Dumnezeu.

Este de datoria Bisericii să se dedice credincioşilor şi să împărtăşească cu ei Cuvântul Domnului, ajutându-i

pe cei mai nevoiaşi fără să se uite la religie sau la rasă. Să se apropie de celelalte religii fără să le judece valorile sau credinţele, ci înfrăţindu-se şi împărtăşind înţelepciunea şi iubirea lor. Nu ar fi un vis divin ca un creştin să sepoată ruga Dumnezeului său într-o moschee şi un musulman la al său într-o biserică? Fără interdicţii sau mustrări? Pentru că Cerul poate şi trebuie să înceapă de pe pământ.

Cum ar fi fost lumea dacă acest Papă nu ar fi murit? se întreabă Sarah după lectura care o emoţionează şi o bucură în acelaşi timp. Ar fi revoluţionat biserica, fără doar şi poate. În sfârşit, o hârtie scrisă în limba maternă a lui Sarah Monteiro. Scrisul e tot al Papei, dar se vede că este o transcriere fără titlu, pe care Sarah o recunoaşte ca fiind al treilea secret de la Fátima, divulgat de Sora Lúcia.

Mă supun Ţie, Domnul meu şi scriu acestea, pentru că îmi porunceşti prin Excelenţa Sa Episcopul de Leiria şi prin Sfânta Fecioară.

După cele două părţi pe care le-am expus deja, am văzut în stânga Sfintei Fecioare, puţin mai sus, un înger cu o spadă de foc în mâna stângă; *când strălucea, scotea flăcări care păreau că vor da foc lumii întregi*; *dar se stingeau când atingeau lumina care venea de la mâna dreaptă cu care Fecioara îl ţinea departe. Îngerul arătă cu mâna dreaptă către pământ şi spuse*: *Penitenţă, Penitenţă, Penitenţă*! *Şi am văzut într-o lumină orbitoare care e Dumnezeu*: *„ceva ca atunci când se văd oamenii în oglindă când îi trec pe dinainte" un Episcop îmbrăcat în Alb „am avut impresia că era Sfântul Părinte"*. *Alţi Episcopi, Preoţi, credincioşi şi credincioase urcând un munte abrupt, pe vârful căruia era o mare Cruce din trunchiuri întregi de copaci, ca şi cum ar fi fost stejari de plută cu coajă*; *Sfântul Părinte, înainte să ajungă acolo, a traversat un oraş mare, pe jumătate în ruine, şi aproape tremurând, mergând cu paşi şovăitori, îngreunat de durere şi milă, se ruga pentru sufletele cadavrelor pe*

care le găsea pe drum; ajungând în vârful muntelui, aşezat în genunchi la poalele Crucii a fost omorât de un grup de soldaţi şi câţiva Episcopi şi Preoţi care au tras în el cu foc şi săgeţi, şi apoi astfel mureau unul câte unul chiar Episcopii şi Preoţii, credincioşii şi credincioasele şi alţi oameni laici, cavaleri şi doamne de mai multe clase şi poziţii. Sub cele două braţe ale Crucii erau doi îngeri, fiecare cu o stropitoare de cristal în mână, şi în ele strângeau sângele Martirilor şi cu el au udat sufletele care se apropiau de Domnul.

Tuy-3-1-1944

...a fost omorât de un grup de soldaţi şi câţiva Episcopi şi Preoţi care au tras în el cu foc şi săgeţi...

— Asta explică multe, şopteşte Sarah. Ce alte secrete oare mai păstrează Biserica, pe care apoi să le înlocuiască cu minciuni pe care să le prezinte ca adevăruri absolute?

— Eşti bine?

Întrebarea lui Rafael o scoate din gândurile ei. Nici nu şi-a dat seama când s-a întors în cameră şi s-a îmbrăcat.

— Da. Unde te duci?

— Plec. Misiunea mea s-a terminat.

Vestea îi cade prost.

— Pleci?

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea. Să ştii că toate au fost făcute în interesul tău.

— Şi... unde te duci? întreabă Sarah, fără să reuşească să ascundă şocul.

— Să mai salvez şi alte suflete la ananghie. Se pare că vorbeşte serios.

Sarah se ridică şi se apropie de el.

— Şi noi?

— Noi?

Rafael nu înţelege întrebarea. Chipul ei e din ce în ce mai aproape, îi simte mirosul dulceag, amestecat cu emanaţiile sudorifice provocate de întreaga tensiune din ultimele zile, pe care baia nu a reuşit să le înlăture.

— Noi... ce e cu noi?

— Când ne mai vedem? Sarah vrea să ştie, privindu-l drept în ochi. De ce nu mai rămâi o vreme?

Pe chipul lui Rafael se observă îndoiala nervoasă, ceva care nu îi stă deloc în fire. Ceva care nu i se potriveşte.

— Ţi-am spus că asta nu s-a întâmplat niciodată, Sarah. Şi... şi aşa o să rămână, răspunde Rafael, nesigur. E ceva la ea care îi provoacă efectul ăsta în minte.

Sarah se apropie şi mai mult, fără teama, fără ruşinea de a folosi armele pe care le are.

— Nu mai stai cu mine? îi şopteşte încetişor la ureche. Ai putea să te odihneşti. Ţi-aş ţine companie.

Buzele aproape se ating, dar Rafael se dă înapoi în ultimul moment şi continuă să se îmbrace.

— Nu. Nu pot. Trebuie să plec.

Lui Sarah i se pare că se îmbracă mai cu spor ca să iasă din cameră cât mai repede posibil, ca şi cum ar fugi de vreo personificare a diavolului.

— Dacă e din cauza tatălui meu...

— Nu, o întrerupe Rafael, vrând să clarifice situaţia. N-are nicio legătură cu tatăl tău.

— Atunci?

Rafael termină să se îmbrace, ia hârtiile şi se îndreaptă spre uşă.

— Sunt alegeri pe care le faci în viaţă.

Deschide uşa să iasă.

— Stai, îl strigă Sarah. Măcar spune-mi cum te cheamă de fapt.

El o priveşte pentru ultima dată.

— Sarah, ce ţi-am spus când ne-am cunoscut? Numele meu e Rafael.

Au fost ultimele vorbe pe care le-au schimbat.

☩ CAPITOLUL 61

Au trecut trei luni de când Sarah se afla în faţa lui JC, a asistentului, a servitorului, a lui Geoffrey Barnes şi a celorlalţi agenţi. Era prizoniera P2 şi CIA, aliaţi în crimă, alături de tatăl ei, de Rafael, de simpaticul părinte Marius Ferris. Dacă ar fi întrebat-o cineva atunci ce aşteptări de supravieţuire avea, răspunsul avea să fie evident, niciuna.

Din ziua fatidică în care a primit în Londra plicul care i se adresa de la defunctul Valdemar Firenzi, găsit mort cu un glonţ în cap în apele Tibrului, în Roma, nu s-a mai preocupat niciodată cu normalitatea, sau să recupereze controlul chiar şi iluzoriu al vieţii. Totuşi, se înşela. Şi dovada este prezenţa ei azi, în piaţa Sfântul Petru, asistând la slujba de duminică celebrată de Sfinţia Sa, Papa Benedict al XVI-lea. Este cu părinţii ei, Raul şi Elizabeth, alături de care se bucură de o binemeritată vacanţă în familie în capitala italiană.

Căpitanul şi-a revenit după rana de cuţit suferită în New York; mai greu a fost să recupereze relaţia matrimonială, căci Elizabeth a considerat o greşeală majoră să le facă să treacă prin aşa ceva, mai ales pe fiica lor. S-a pus serios problema de divorţ, dar o discuţie cu fiica a lămurit multe aspecte, anume, faptul că vina atribuită căpitanului era indirectă şi nu directă, ceea ce a atenuat situaţia. Până la urmă iertarea a venit în mod natural, şi iată se concretizează în vacanţa la Roma, o adevărată terapie conjugală şi filială.

Ca să se ajungă la această dimineaţă calmă de duminică, în Piaţa Sfântul Petru, unde se ascultă celebrarea liturghiei de către somitatea principală în materie, anume Joseph Ratzinger, au fost necesare mai multe greutăţi care au echilibrat balanţa între părţile discordante şi au atenuat intrigile complicate.

Dacă ne aducem bine aminte, Monseniorul Valdemar Firenzi, fost membru al lojei *Propaganda Due,* ca mulţi alţii, printre care Căpitanul Brandão Monteiro şi preoţii Felipe Aragón şi Pablo Rincón, a găsit hârtiile pe care Sfinţia Sa, Papa Ioan Paul I, le ţinea în mână în noaptea morţii şi care, ulterior, fuseseră subtilizate de Cardinalul Villot şi date celui pe care îl ştim cu

porecla JC. Deşi instrucţiunile lui Villot au fost să scoată respectivele hârtii din Vatican, JC nu le-a îndeplinit. După Conclavul care l-a ales pe Ioan Paul al II-lea, a folosit un alt membru cleric din P2 ca să introducă documentele în Arhivele Secrete ale Vaticanului, unde au rămas până au fost descoperite de Monseniorul Firenzi, naşul lui Sarah Monteiro.

După descoperire, acesta i-a spus prietenului său apropiat, episcopul Francesco Cossega, ce descoperise, fără să ştie că era membru al organizaţiei. A aflat într-o seară când cerceta lista, şi pe a doua coloană a primei hârtii a găsit numele lui. Alertat, a demarat o serie de acţiuni care puteau părea confuze, dar care vizau doar să protejeze documentele şi să ducă pe piste false posibile ameninţări. De aceea, primul lucru pe care l-a făcut a fost să le trimită, cu excepţia listei, prietenului său, părintele Marius Ferris, care le-a păstrat într-un loc în siguranţă.

Ordinele erau clare. Să le păstreze şi să aştepte. Am spus deja că după câteva convorbiri telefonice, au căzut de acord asupra trimiterii cheii care să descuie ascunzişul documentelor. Imediat ce a primit cheia, Firenzi a pus-o împreună cu lista şi un cod, inventat pe loc, nimic foarte complicat, ca să le descifreze tatăl lui Sarah. Acolo sunt hârtiile la păstrare, vorbeşte cu Marius Ferris din New York. Le-a trimis cui ştim, finei lui, cu reşedinţa fixă în Londra, la numărul de două cifre din Belgrave Road. Mai mult ca sigur avea să-l sune imediat pe tatăl ei, după ce îi vedea numele pe listă, chiar el îi încercuise numele ca să fie sigur că nu se pierde printre celelalte.

Ca să mai dea nişte indicii, a făcut două poze duble. Imaginea statică şi castă a lui Benedict al XVI-lea de sub care, după o încălzire constantă, apărea chipul ascuns al lui Marius Ferris. Le-a trimis altor două persoane care ştiau în linii mari despre ce e vorba, Felipe Aragón din Madrid şi Pablo Rincón din Buenos Aires.

Pentru cineva obişnuit era poza unui bătrân, dar pentru cei doi era chipul imprimat al lui Marius Ferris. Imaginea venea cu un bilet.Explica cum să fie folosită şi dădea un număr de contact din New York. Pentru cei doi bărbaţi era evident, numărul lui Marius Ferris. Firenzi ştia că nu trebuia să mai adauge nimic. Trebuia să-l contacteze pe Marius Ferris care era autorizat să le dezvăluie localizarea secretă. Trei oameni ştiau secretul, trei cavaleri ai Mesei Rotunde. Astfel se încheia procesul care

trebuia să protejeze hârtiile. Întrebarea evidentă este de ce este atât de complicat. Adevărul e că planul lui Firenzi a fost până la urmă important, căci i-a atras pe oamenii P2 înspre clerici, lăsându-i spaţiu de manevră lui Sarah Monteiro.

Ceea ce n-avea cum să ghicească, era că Sarah era în vacanţă în Portugalia şi abia în ultimul moment avea să deschidă plicul şi să se panicheze. La vremea aceea Firenzi era deja mort. Şi moartea lui i-a făcut pe ceilalţi să se agite. Restul poveştii îl ştim deja. Şi chiar şi Sarah a scăpat în Londra la limită.

Sarah vrea însă să afle de ce îl interesau atât pe Firenzi hârtiile. Până la urmă, făcea acelaşi lucru ca JC, doar că schimba locul şi stăpânul. Dar Marius Ferris îi explică în acea zi plină din New York, când au scăpat în ultima clipă.

— Când le-a găsit, naşul tău nu avea de gând să facă nimic. Doar să le pună într-un loc de unde să nu le piardă din ochi. Să le ştie că sunt la el, sau în mâinile cuiva de încredere.

— Doar atât?

— Pentru moment era doar atât. Avea să se hotărască mai târziu ce să facă. Probabil urmau să se întoarcă la Vatican, dar legal, nu pe uşa din dos. Sfinţia Sa ar fi decis ce să facă cu ele. Cel mai probabil ar fi ales reacţia tipică a Vaticanului.

— Care?

— Nicio reacţie. Linişte. Dar prin simplul fapt că le recunoşteau existenţa, că cineva dintre ei nu a dat dovadă de sinceritatea care se cere celor ca noi, era suficient pentru fratele Firenzi. Şi ca să fiu sincer, şi pentru mine. Aşa că ai făcut ce trebuia, Sarah, şi îţi mulţumesc.

Azi, după trei luni, a mers totul bine. Sunt toţi bine, dar singurul lucru care încă o mai roade pe Sarah este că nu l-a mai văzut sau auzit niciodată pe Rafael sau Jack Payne sau care o fi fost numele lui. Oricât tentaţia şi dorinţa o împingeau să-l caute, nu ştia cum. S-a gândit să îl întrebe chiar şi pe tatăl ei, dar până la urmă s-a gândit că mai bine nu.

Slujba duminicală s-a terminat şi familia Monteiro se mai plimbă prin Bazilica Sfântul Petru, ca mulţi alţi credincioşi şi turişti. Mai târziu vor merge să ia prânzul la vreun restaurant simpatic şi să mai exploreze Roma, o parte infimă din ce are de arătat capitala italiană.

În timp ce mama şi fiica admiră cupola mirifică, Raul vede un prieten şi se apropie de el să îl salute. Vorbesc câteva minute, Sarah şi mama ei observă în continuare comorile arhitectonice şi artistice care îi lasă pe vizitatori cu gura căscată. Admiră corpul îmbălsămat al lui Papa Ioan al XXIII-lea, expus pentru comemorare. Iată un mare om al timpurilor lui.

— Fetelor, vreau să vă prezint un prieten foarte drag, le anunţă Raul apropiindu-se.

Sarah nu se uită imediat, interesată de un pasaj scris pe o broşură despre bazilică.

— Dragele mele, părintele Rafael Santini.

Broşura îşi pierde imediat importanţa când aude numele Rafael. Rafael Santini. Se uită, de jos în sus, la sutana neagră a parohului. Mai sus de gulerul alb de la gât, vede chipul lui Rafael, salvatorul ei. Un chip sănătos, radiant.

— O plăcere să vă cunosc, spune el.

Sarah abia îşi poate controla stupefacţia. Rafael e preot.

— Aveţi o parohie mai la nord de Roma, nu? întreabă tatăl, făcând conversaţie.

— Exact. Într-un sat nu foarte departe de aici.

Le salută pe cele două femei şi le strânge mâna, zâmbind delicat şi sincer. O ţine de mână un timp mai îndelungat pe Sarah.

Am încercat să seduc un preot, numai la asta se gândeşte Sarah. Cum se poate ca un bărbat ca el să fie preot, să fie dedicat lui Hristos? Cel puţin, acum e de înţeles refuzul lui din camera din New York. Alesese Biserica, e un om al lui Dumnezeu, mai presus de toate, iar funcţia lui e să îi protejeze interesele. Nimic nu e ceea ce pare.

— Vrei să vii cu noi la masă? îl invită Raul.

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar nu pot. Am venit cu nişte copii de la parohie să viziteze Vaticanul. Poate altă dată.

— Aşa rămâne, spune tatăl.

— Hârtiile sunt în siguranţă, îi spune Rafael în surdină lui Sarah. La păstrare unde au fost întotdeauna, dar cu ştiinţa Sfinţiei Sale.

Se despărţiră de părintele Rafael Santini, care trebuia să se întoarcă la copiii lui şi au plecat să se mai plimbe prin oraş, mai întâi la Castelul Sant'Angelo şi la Muzeul învecinat, căci de fapt în asta s-a transformat castelul, şi apoi la Panteon, clădirea cea

mai veche din lume, păstrând încă acoperişul original, din secolul al VII-lea şi care şi-a păstrat importanţa de-a lungul secolelor.

— Câteodată am impresia că totul s-a pierdut odată cu moartea acelui Papă, izbucneşte Sarah îmbufnată.

— Cine? Ioan Paul I? întreabă tatăl.

— Da. Am impresia că după tot ce i-au făcut, nimeni nu mai merita să ocupe locul acela.

Tatăl o ia pe după umeri, într-o îmbrăţişare complice.

— Te înţeleg perfect. Dar trebuie şi tu să înţelegi că viaţa continuă pentru cei care rămân. Pământul rămâne pe orbită. Într-o zi oamenii vor afla adevărul. Nu de la noi, dar de la altcineva. Cândva, când noi toţi nu vom mai fi, va veni de sus şi se va face dreptate pentru Albino Luciani.

— Sper.

— Linişteşte-te, îi spune mama ei, intrând în discuţie. Dumnezeu nu doarme.

Sarah vrea să creadă. Sau măcar că era totul stabilit între Luciani, Gelli, Villot, Marcinkus, Calvi şi JC de dincolo. Aşa trebuia să acţioneze şi aşa au făcut. Nu mai era nimic de făcut. Compromisurile erau încheiate, şi din mare parte datorită lui Sarah. Secretul va rămâne păstrat, acum de oameni de bine, în acelaşi loc în care au făcut rău. Ironia divină dovedeşte că acolo unde sălăşluiau interese malefice cândva, a revenit bunătatea.

— Planul lui Firenzi nu mi s-a părut adecvat.

— Atât a putut să facă, justifică tatăl. Dacă n-ai fi fost în vacanţă, sau dacă ar fi găsit altă modalitate să comunice cu mine, lucrurile ar fi mers mai bine.

— Chiar şi aşa. Deja îl descoperiseră pe Marius Ferris.

— Asta nu înseamnă că puteau să afle localizarea hârtiilor de la el. Şi noi ştiam asta.

— Crezi că ar fi murit fără să spună nimic?

— Să-ţi răspund cu altă întrebare. Crezi că Rafael le-ar fi spus?

— Normal că nu. Ce legătură are unul cu celălalt?

— De ce să nu aibă? Dacă naşul tău i-a trimis lui hârtiile înseamnă că avea deplină încredere că le va păstra cu preţul vieţii.

— Da, dar el a avut încredere şi în Cossega.

— A doua oară se înşală numai cine vrea. Cum am făcut şi eu. Când ţi l-am trimis pe Rafael, ştiam perfect că puteam să mă bazez pe el.

Numele lui încă îi dă fiori pe şira spinării. Salvatorul ei, un om capabil să oprească traficul cu orice preţ, aşa cum a dovedit-o în Londra, un preot italian. Cine şi-ar fi dat seama.

— Chiar şi aşa, nu mă convinge, îi spune schimbând subiectul. Cel mai bine e să şi-l scoată din cap. Cel puţin aşa o să se enerveze mai puţin pe ea şi pentru nedreptăţile vieţii. Şi la ce au folosit atâtea poze duble? Asta n-am înţeles.

— Ca să îl recunoască cei doi preoţi pe Marius Ferris. Ştiau că numai el era de încredere. Din păcate părintele Pablo n-a fost destul de prudent ca să o păstreze într-un loc sigur.

— Şi tu cum ai ştiut că poza era dublă? Felipe n-a explicat asta în scrisoarea pe care a lăsat-o.

Tatăl ei zâmbi.

— Eşti sigură? Cred că a fost chiar prea explicit. Dacă mai ţii minte, în scrisoare spune aşa, *Înainte de a-mi lua rămas bun vreau să îi daţi această scrisoare şi fotografia iubitului meu Papă bunului meu prieten Raul Brandão Monteiro, care va şti să le folosească cu căldura blândă a rugăciunii.*

— Asta putea fi o metaforă.

— Sarah, m-ai văzut vreodată rugându-mă la o poză? M-am rugat întotdeauna în sinea mea, nu îmi exteriorizez rugăciunile, nici nu îngenunchez la slujbă...

— Da, aşa e. Şi este adevărat, tatăl, cu orgoliul său militar, nu a arătat niciodată care erau orientările lui religioase, deşi nu e împotriva celor care exagerează în manifestări. De ce nu a riscat JC? Ar fi putut să meargă până la capăt.

— De frică.

— Frică?

— Da. Oamenii ăştia sunt obişnuiţi să aibă pâinea şi cuţitul. Când le lipseşte vreunul, mai bine rămân cuminţi, în umbră, aşteptând zile mai bune.

— Adică or să încerce iar să pună mâna pe hârtii?

— S-ar putea, deşi nu cred. Nici JC nu va trăi veşnic. Iar acordul prezent îi serveşte foarte bine interesele.

— Şi crezi că o să mai încerce să ne facă ceva mai târziu?

— Nu cred. Dacă redeschide subiectul, îşi face lui rău. Putem sta liniştiţi.

Pe la ora şase, părinţii se întorc la hotel să se odihnească puţin înainte de cină. Plimbarea a fost chiar minunată, păcat că Sarah n-a reuşit să îşi ia gândul de la întâlnirea cu părintele Rafael care, până la urmă, îi spusese chiar numele lui adevărat. Ceea ce e evident e întotdeauna cel mai greu de găsit.

Sarah se mai plimbă pe străzile şi străduţele din Roma până după şapte. Oraşul e primitor, cald, emană o frumuseţe unică, picturală, care îl captivează şi fascinează pe vizitatorul care nu poate rămâne indiferent. Leagănul unui imperiu, unor zei, unor vise şi casa lui Hristos din timpuri imemoriale.

Se întoarce la Grand Hotel Palatino, pe Via Cavour, aproape de Coliseu, calmă. Abia aşteaptă să facă o baie şi să mănânce. E obosită, foarte obosită după ziua lungă, începută de foarte de dimineaţă, cu alt Rafael în gând. Acum e un altul, pe care nu şi-l imagina. Viaţa e întotdeauna altfel decât ne-o imaginăm noi, ea este pur şi simplu, fără falsităţi sau corecturi, şi cine o trăieşte bine poate să încerce să o ducă pe alte căi, dar dacă asta nu e în interesul ei, ea singură îşi va găsi drumul înapoi la ruta originală. Toate astea ca să spunem că n-a fost niciodată menit ca Rafael şi Sarah să se unească trupeşte sau amoros. Poate frăţeşte, asta e posibil, dar doar atât. Rafael e fidel valorilor şi credinţei lui, şi nu poate oferi nimic mai mult, dar asta nu e lucru puţin.

Gândindu-se la asta intră în hotel, fără să fi băgat de seamă silueta îmbrăcată în negru care o urmăreşte de câteva ore.

— Domnişoara Sarah Monteiro, o strigă recepţionerul.

Sarah e atât de adâncită în gânduri încât nu îl aude. Trebuie să o mai strige o dată.

— Da? răspunde ca trezită dintr-un somn adânc.

— Aveţi un mesaj o anunţă recepţionerul, dându-i un plic mic.

— Cine l-a lăsat?

— Nu ştiu să vă spun. Nu era în tura mea şi nu am găsit nimic notat despre expeditor. Îmi pare rău.

— N-are nimic. Mulţumesc.

Sarah se îndreaptă spre lift şi deschide plicul care nu e lipit. Scoate din el un obiect mic, negru, seamănă cu un nasture. Intră în lift foarte curioasă şi scoate şi bileţelul din plic, în timp ce liftul îşi începe urcarea până la etajul şapte. După câteva secunde ridică privirea, stupefiată şi neliniştită.

— Nu. Nu din nou.

Pe bilet, un text simplu.

Acesta nu este un nasture, ci o cască.
Pune-o în ureche.

Deci e o cască. Sarah ezită câteva secunde, dar ştie că nu poate fugi de soartă. Pune aparatul în ureche şi aşteaptă. Muţenie... Linişte... Se aude doar un fâşâit ca un difuzor în funcţiune. Poate e doar o glumă de prost gust. Totuşi, nu prea îi vede pe tatăl sau pe mama ei făcând aşa ceva. Nu e amuzant şi nici nu e momentul pentru aşa o glumă.

— Bună seara, domnişoară Sarah Monteiro o salută o voce în urechea dreaptă.

— Cine vorbeşte? Vocea ei, deşi fermă, denotă nelinişte.

— Vai, draga mea, nu se poate să mă fi uitat aşa de repede. O notă sarcastică în spusele interlocutorului. Aş fi jignit dacă ar fi aşa.

— Ce vreţi? Sarah încearcă să ascundă sub un ton ferm frica pe care o simte la auzul vocii care îi răsună în minte de parcă ar fi conştiinţa ei.

— Să recuperez ce mi-a fost luat şi îmi aparţine de drept. Sarcasmul făcu loc asprimii caracteristice bătrânului pe care l-a cunoscut cu trei luni înainte, în New York, asasinul lui Ioan Paul I.

— N-am nimic de a face cu asta, răspunde Sarah pe acelaşi ton. Înţelegeţi-vă cu Vaticanul.

Un râs gutural îi răsună în ureche lui Sarah, enervând-o. Sunetul liftului anunţă că a ajuns la destinaţie. Sarah se îndreaptă spre camera ei. Niciun loc nu e sigur, aşa că oricare e la fel de bun.

— Vezi tu, Sarah, eu privesc cazul prin altă prismă. Din moment ce ai fost responsabilă pentru locul în care au ajuns hârtiile, mi se pare evident să trebuiască să le recuperezi pentru mine.

E rândul lui Sarah să râdă.

— Serios?

— Sunt sigur.

Sarah intră în cameră cu strania senzaţia că bătrânul nu vorbeşte prostii.

— Spuneţi o dată ce vreţi. Mai am şi alte lucruri de făcut.

— Vezi pachetul de pe pat?

Întrebarea şi prezenţa reală a unui pachet pe pat, o fac să intre în panică. Vârtejul de situaţii limită de acum trei luni se întoarce să o chinuiască.

— Da... răspunde pe un ton stins.

— Deschide-l. Îi dă un ordin, nu o roagă, să nu existe îndoieli.

Sarah se supune şi scoate ceva ce seamănă cu un dosar.

— Ce e asta?

— Citeşte cu atenţie documentele astea. Mai vorbim mai târziu.

— Şi în ce măsură o să influenţeze asta Vaticanul să vă dea hârtiile?

— În toate măsurile pe care ţi le imaginezi. Fiecare are slăbiciunile lui. Aşteaptă instrucţiunile mele.

Sarah aude aparatul stingându-se, nu se mai aude nici fâşâitul neplăcut de difuzor în funcţiune. Ca şi cum l-ar fi scos din priză. Scoate nasturele micuţ din ureche şi îl aruncă pe pat. Se aşază pe margine, ţinând dosarul în mână şi se uită la eticheta de pe cotor. Cu litere mari, un nume...

MEHMETALI AĞCA

Când l-am contactat pe autor pentru a-i propune scrierea unei cărţi, prima „cerinţă” a fost să amestece ficţiunea cu realitatea. De ce? Răspunsul e simplu, pentru că ştiu din experienţă că în viaţa reală aşa se întâmplă. Multe din adevărurile istorice pe care le luăm de-a gata nu sunt altceva decât pură ficţiune. Moartea lui Ioan Paul I este unul dintre ele, şi credeţi-mă, nu e singurul.

Trebuie să recunosc că rezultatul m-a surprins plăcut. Ficţiunea se amestecă cu realitatea. Nu vreau prin asta să le dau de lucru cititorilor, ca să descopere ce e corect şi ce e greşit prin mijloace proprii. Vreau doar să vă gândiţi că nu tot ce pare sau e spus cu un zâmbet sincer sau cu o privire pătrunzătoare, corespunde adevărului.

Autorul m-a descris în aceste pagini printr-un personaj care aparent mă reprezintă. Am fost mulţumit de felul isteţ în care a descurcat iţele, folosindu-mă pentru scopul meu şi pentru al lui.

După toate teoriile conspiraţiei lansate în ultimii douăzeci şi opt de ani, aceasta închide cazul morţii lui Ioan Paul I. Dar trebuie să admit că m-am delectat copios în umbră, cu atâţia experţi care au comentat tema ca şi cum erau stăpânii adevărului.

Greşelile nu se atribuie locurilor sau instituţiilor, ci oamenilor care le frecventează şi care muncesc în ele.

Am fost membru al Lojei P2 şi, ca om, nu sunt nici nu pretind să fiu imun greşelii sau păcatului.

Totuşi, nu vă faceţi iluzii, Dumnezeu, şi numai El, mă va judeca.

29 septembrie 2005

LISTĂ DE PERSONAJE

Carmine Mino Pecorelli – Născut la Sessano del Molise, în Provincia di Isernia la 14 septembrie 1928. Fondator al săptămânalului *Osservatore Politico*, specialist în scandaluri politice. Devine un om influent nu numai prin cunoştinţele despre meandrele politicii italiene, dar şi prin capacităţile sale de a prevedea situaţiile. S-a înscris în P2 a lui Licio Gelli. După omorârea lui Aldo Moro a început să publice documente inedite, inclusiv trei scrisori pe care fostul prim-ministru le scrisese familiei. Articolele editate în *Osservatore Politico* îi incomodează pe mulţi, membri ai guvernului, deputaţi, miniştri, şi chiar pe Licio Gelli, căci Pecorelli a elaborat o listă a membrilor P2 şi a trimis-o Vaticanului. Intenţiona să o publice în săptămânalul lui. „Deranjantul" a fost asasinat în 20 martie 1979 cu ştiinţa şi aprobarea lui Gelli. Cel care a ordonat moartea lui a fost un renumit om politic italian.

Aldo Moro – om politic italian, născut la 23 septembrie 1916 în Maglie în Provincia de Lecce. A fost prim-ministru al Italiei de cinci ori şi unul din liderii cei mai cunoscuţi din Democraţia Creştină. A fost răpit în ziua de 16 martie 1978, din mijlocul Romei de Brigăzile Roşii şi ţinut captiv până în ziua morţii, pe 9 mai din acelaşi an. Ignorând cererile de ajutor evidente din scrisorile pe care Aldo Moro le-a scris partidului şi familiei, Guvernul a adoptat o poziţie dură, excluzând negocierile cu terorişti. Moro a apelat inclusiv la Papa Paul al VI-lea, prietenul său personal. Totuşi, nimic nu a avut efect. Oficial, Aldo Moro a fost asasinat cu pistolul de către Brigăzile Roşii şi lăsat în portbagajul unei maşini, din cauza poziţiei implacabile a guvernului lui Giulio Andreotti, dar doar oficial...

Licio Gelli – *Maestru Venerabil* al Lojei Masonice P2. S-a născut în Pistoia la 21 aprilie 1919. A fost implicat în aproape toate marile scandaluri italiene din ultimii 35 de ani. A luptat alături de Franco, trimis de Mussolini şi a fost informator al Gestapo în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, menţinând

chiar contactul cu Herman Goering. După război s-a aliat CIA-ului, şi împreună cu NATO, a acoperit Operaţiunea Gladio, un fel de armată secretă de intervenţie rapidă cu sediu în Italia şi în alte ţări europene, inclusiv Portugalia, cu obiectivul de a elimina ameninţările comuniste şi responsabilă pentru nenumărate acte teroriste. Ioan Paul I a fost doar una din miile de persoane ucise la ordinul lui. Este cunoscută implicarea lui în moartea lui Aldo Moro, Carmine Mino Pecorelli, Roberto Calvi, a primului-ministru portughez Francisco Sá Carneiro... Asocierea sa în activităţi criminale cu Arhiepiscopul Marcinkus, Roberto Calvi şi Michele Sindona a produs o gaură de 1,4 miliarde de dolari în *Instituto per le Opere di Religione.* În prezent trăieşte în închisoare la domiciliu în vila sa din Toscana.

Paul Marcinkus – Arhiepiscop nord-american. S-a născut pe lângă Chicago la 15 ianuarie în 1922. Director al *Institutoper le Opere di Religione,* mai cunoscut ca Banca Vaticanului, între 1971 şi 1990. A fost protagonistul a nenumărate scandaluri financiare cu Licio Gelli de la P2, Roberto Calvi de la Banca Ambroziană, la care Banca Vaticanului era acţionar principal şi Michele Sindona, un bancher şi mafiot italian, numit de Paul al VI-lea consilier financiar papal. Împreună spălau bani ilegali şi au ascuns câştigurile Băncii controlate de Marcinkus – care teoretic ar fi trebuit redirecţionate imediat către acte de caritate – prin firme fantomă, aproape toate cu „sediu” în America de Sud. Numele său este legat de multe poveşti spuse pe jumătate, anume, dispariţia tinerei de cincisprezece ani Emanuela Orlandi, în 1983, în încercarea de a servi drept monedă de schimb cu Mehmet Ali Ağka. Marcinkus s-a bucurat întotdeauna de încrederea totală a lui Paul al VI-lea şi, ulterior, Ioan Paul al II-lea nu a avut altă opţiune decât să îl menţină în funcţie, ajungând chiar să îl promoveze la al treilea om ca importanţă din Vatican, după el şi Secretarul de Stat. Ştim ce intenţiona Ioan Paul I în ce îl priveşte. A fost unul din cei direct interesaţi de moartea lui Albino Luciani. În 1990 s-a întorsla Chicago, după ce a plecat de la *Instituto per le Opere di Religione* şi mai târziu s-a retras la o parohie din Arizona. A fost găsit mort în casa lui la 20 februarie 2006.

Roberto Calvi – Bancher milanez, născut la 13 aprilie 1920. Numit de presă „Bancherul lui Dumnezeu” din cauza relaţiilor lui cu Vaticanul şi cu Arhiepiscopul Paul Marcinkus. Preşedintele Băncii Ambroziene, a fost manipulat şi ameninţat de Gelli până la epuizare, concretizată într-un deficit de miliarde de dolari. Nu a beneficiat aproape deloc de pe urma morţii lui Ioan Paul I, a fost chiar împotriva eliminării lui. A fugit la Londra cu un paşaport fals şi a fost găsit după câteva zile, spânzurat sub Podul Blackfriars, la 17 iunie 1982. Poliţia Britanică a interpretat cazul ca pe o sinucidere, în pofida dovezilor care indicau contrariul. Avea pietre în pantaloni şi 15 mii de dolari în buzunar. Cazul a fost redeschis recent în Italia şi în Regatul Unit, dar mai mult ca sigur adevăratul vinovat nu va fi prins niciodată.

Jean-Marie Villot – Cardinal francez al Bisericii Romano-Catolice. S-a născut la 11 octombrie 1905. A fost numit Secretar de Stat al Vaticanului în timpul lui Paul al VI-lea, în 1969, a rămas în funcţie după moartea acestuia şi în foarte scurta eră a lui Ioan Paul I, deşi înlocuirea lui trebuia efectuată la 29 septembrie 1978. Moartea prematură a celui din urmă i-a permis să se menţină în funcţie şi în primele luni ale lui Ioan Paul al II-lea, până la moartea sa la 9 martie 1979. Membru P2 a lui Licio Gelli, a fost unul din principalii factori în moartea lui Ioan Paul I, deschizând calea în Vatican celui ce avea să execute crima.

Lúcia de Jesus dos Santos – născută la 22 martie 1907 în Ajustrel, a fost una din cei trei vizionari de la Fátima. A fost cea care a enunţat cele trei secrete pe care Sfânta Maria le-a transmis lumii şi pe care biserica le controlează cu ferocitate, divulgând minciuni în locul lor. S-a întâlnit cu Albino Luciani la 11 iulie 1977, la Mănăstirea Carmelită Santa Teresa din Coimbra şi au discutat timp de mai multe ore. În timpul întâlnirii a intrat în transă şi l-a avertizat pe omul bisericii de ce îl aştepta în vremurile ce aveau să vină. A murit la 13 februarie 2005. A fost întotdeauna fidelă bisericii.

Mario Moretti – Fondator al Brigăzilor Roşii Doi. L-a răpit pe Aldo Moro, fiind singurul care a păstrat contactul cu el în timpul prizonieratului. Tot el a fost singurul care a tras asupra omului

politic. Circumstanţele cazului nu au fost niciodată clare, totuşi P2 a fost foarte activă în acest caz, precum şi alţi interesaţi de pe continent. A fost condamnat la şase sentinţe pe viaţă, dar eliberat în mod misterios în 1994.

JC – Născut la..., în..., a fost responsabil pentru nenumărate acte macabre ca făptuitor şi autor moral. S-a înscris în P2 în... În prezent s-a retras din luptele politice şi financiare, menţinând, totuşi, influenţa în lumea secretă. Trăieşte în... L-a omorât pe Ioan Paul I în noaptea de 29 septembrie 1978.

NOTA 1: Punctele de suspensie vor fi înlocuite de informaţia factuală într-o ediţie viitoare.

NOTA 2: P2 încă există şi este mai secretă ca niciodată.

Toate celelalte personaje existente în carte aparţin neclintitei lumi a ficţiunii.

Va urma: Papa trebuie să moară (vol2)

virtual-project.eu